UNEALTA RĂULUI

JOHN TRENHAILE

virtual-project.eu

JOHN TRENHAILE

Seria: Paradise Bay

Volumul 1

UNEALTA RĂULUI

Original: *A Means to Evil* (1993)

Traducere din limba engleză de:
ALEXANDRA PETREA

virtual-project.eu

2007

Odi et amo: quare id facium, fortasse requiris. Nescio, sed fieri sentio et exeruciar.

„Dragoste și ură. De ce? Dumnezeu știe! Nu știu decât că este adevărat. Și mă doare”.

Caius Valerius Catullus

— Ce s-a întâmplat?

— Acum știu despre ce este vorba. Olandezul zburător: un bărbat blestemat să bântuie veșnic prin lume, până va găsi o femeie dispusă să-și dea viața pentru el și să-i elibereze sufletul.

— Și ce-i cu asta?

— Este, pentru că Tobes și-a găsit mântuitorul în persoana lui Johnny. Un băiețel de numai zece ani. Daniel, unde este cel mai apropiat telefon?

PARTEA ÎNTÂI

Orice ați citit sau ați auzit despre California de Sud este adevărat. Atmosfera este liniștită, clima caldă și oamenii toleranți. Viața a încetinit, adoptând un ritm mai ușor de suportat. Bineînțeles, sunt cutremure și uragane în Pacific, dar până și grădina raiului își avea șarpele ei. Oricum, în cea mai mare parte a timpului, este un loc plăcut și frumos.

Mă numesc Diane Cheung. Deoarece sunt chinezoaică și femeie (și tânără), m-aș putea simți dezavantajată în anumite zone din Statele Unite. Dar, când ies în curtea mea, cu vedere la ocean, când simt aroma salviei sau stau în portul din Golful Morro, cu o porție de scoici și un pahar de Chardonnay rece, când colind dealurile verzi ca smaraldul dinspre plaja Jalama, sau merg cu bicicleta prin crângurile de măslin, când mă aflu printre prieteni… atunci știu ce înseamnă acasă și unde este locul meu.

Străinii ne privesc pe noi, californienii din sud, cu o notă de amuzament și nervozitate. Am devenit un fel de legendă sau, mai degrabă, o glumă. Statul își are nebunii săi, ca oriunde, dar jumătate din oamenii pe care-i întâlnești sunt ciudați. Decesele sunt rare, dau impresia că nu prea îmbătrânesc – terapiile New Age au avut grijă de acest aspect – și, în general, sunt înstăriți. Deci, puțin le pasă. Mai ales doctorilor, iar eu sunt unul dintre ei.

Mult timp, California de Sud părea locul ideal pentru practicarea psihologiei clinice.

Apoi, tinerii au început să moară. Și l-am cunoscut pe Tobes.

•

Ray Douggan îl pusese pe Tim Sanches să-l lase în capătul străzii, fericit să parcurgă pe jos cei câțiva metri până acasă. Era ultima duminică din aprilie și, în timp ce întorcea mașina sa Mazda,

Tim fixă ceasul de la bord la ora de vară. Poliția îl felicitase pentru acest gest, fiindcă înregistrase ora exactă când îl lăsase pe Ray – 2.21 a.m. Iar Tim era ultima persoană care-l văzuse în viață pe Ray Douggan.

Polițiștii puseseră evenimentele cap la cap. Iată ce se întâmplase.

Ray aproape ajunsese acasă când văzu o fată rezemată de un felinar. Nu mai era nimeni altcineva. Nu se zărea nicio lumină pe stradă. Ray, amețit de bere și de țigara parfumată cu narcotice de la Harley's Dinner, îi făcu semn cu mâna; ea îi răspunse la fel.

Tim Sanchez observase vag toate acestea în oglinda retrovizoare; vag pentru că băuse și el prea mult la Harley's și n-ar fi putut jura că silueta rezemată de felinar era femeie. Mă rog, lui așa i se păruse…

Ray avea numai optsprezece ani, învăța destul de prost și nu prea se înțelegea cu părinții, dar recunoștea o tipă bună de la o poștă. Se îndreptă clătinându-se spre ea și-i spuse:

— Bună!

Fata nu-i răspunse. Se întoarse și Ray știu că-i dădea de înțeles să o urmeze. Îl duse la o mașină (un vecin chinuit de nesomn susținea că auzise motorul unei mașini pe la două și jumătate) și plecară spre cimitirul Court Ridge, pe o faleză care dădea spre Paradise Bay.

Sigur, cimitirul Court Ridge era frecventat de o mulțime de vagabonzi. Semăna mai mult cu o junglă, decât cu un cimitir. Drogați, perverși, hoți, cerșetori: cimitirul Court Ridge îi adăpostea pe toți. Este un loc vestit pentru pleava societății, la fel cum Amsterdamul este vestit pentru diamante. În Court Ridge se desfășoară numeroase activități nocturne, despre care oamenii serioși nici nu vor să audă.

Cimitirul este străbătut de o alee. Persoana de sub lampadar îl conduse pe Ray Douggan pe alee,

spre locul unde terenul se înalță abrupt, formând o creastă, care dă chiar numele locului. În partea aceea, tufișurile sunt dese și greu de pătruns. N-au făcut dragoste, conform raportului medicului legist și Ray n-a opus prea multă rezistență. Oricum, examinarea medicală a oferit multe detalii și știm că lucrurile s-au petrecut cam așa…

•

— Hei, vino-încoace, am mers destul de departe… iubito…

Lanterna îi lumină fața și Ray ridică mâna să-și ferească ochii. Începea să regrete că venise. Nu-i văzuse nici măcar fața. Purta o pălărie neagră, cu boruri lăsate și nu spusese mai nimic. Acum chicotea.

— Deci… suntem gata? îndrăzni Ray.

Cu o mâna căută un prezervativ în buzunarul pantalonilor, iar cu cealaltă își desfăcu rapid cureaua.

Fata lăsă lanterna jos. Rămase în iarba înaltă, luminând încă. Ray sesiză că se apropia de el. Simți o mână pe umăr. Întoarse capul, să-i caute buzele, dar era îngrozitor de întuneric!

Și simți gura gâdilându-i lobul urechii și poate că experimenta o senzație plăcută când mâna ei îi cuprinse sexul. Apoi, cuțitul pătrunse mai mult sau mai puțin vertical, prin scrot și drept în sus.

Alergă în jur un timp, probabil urlând îngrozitor, dar Court Ridge nu este locul de unde poliția din Paradise Bay își recrutează de obicei martorii și, în mod sigur nu se oferise nimeni, vreodată, să dea informații. A fost castrat pe viu. Deși este posibil să-și fi pierdut cunoștința din cauza șocului asociat cu hemoragia. Greu de spus, în orice caz. Nu se știe dacă Ray a auzit șuieratul lămpii de sudură, când s-a pus în funcțiune și a început să înghită ce mai rămăsese din el.

La un moment dat, făptașul l-a împușcat de două ori în torace. Al doilea glonț a pătruns prin

ventriculul stâng și, dacă până atunci a fost viu, după aceea, nu mai există niciun dubiu.

•

Deci, cam așa a murit Ray Douggan. A fost a doua victimă, doar că la vremea aceea, nu știa nimeni de prima.

•

Diane Cheung era expertă în vise; ale altora. Visele erau un instrument util atât pentru analiza, cât și pentru depășirea spaimelor prea adânci pentru a fi exprimate. Dar, când era vorba de propriile vise, era la fel de neajutorată ca toți ceilalți.

De exemplu…

Avionul arde și se prăbușește în gol. Diane înaintează cu greu pe culoarul dintre scaune, încercând să ajungă la cabina piloților. Trombe de fum negru, înecăcios îi pătrund în plămâni, făcând-o să vomite.

— Mamă, strigă ea, mamă, ajută-mă!

Trebuie să înainteze (ciudat, pentru că avionul este în picaj), fiecare centimetru i se pare cât un kilometru, îi bate inima, i s-au încețoșat ochii. Ușa de la cabina piloților se deschide. Apare cineva, cineva înspăimântător. Diane cade pe spate. Acel cineva vine peste ea. Este o femeie – este sfârșitul și începutul Dianei. Mama ei, Cheung Mei-ru.

Apoi, deodată, sufletul Dianei iese din corp. Își vede trupul gol. Alb. Cu brațele încrucișate pe piept; ca un cadavru dintr-un mormânt medieval. Ochii sunt închiși. Se ridică. Fața aceea îngrozitoare de mort, fața ei, se apropie tot mai mult și se ridică, se ridică…

Se trezește țipând, ca de obicei.

În dimineața aceea de luni, în ziua când a început, nu țipa, ci încerca mai mult să dea aerul afară din plămâni.

— Ah!

Era doar un protest, nimic primitiv. Ridicându-se în pat, în așternuturile răvășite, Dianei i se făcu

frig.

Fereastra dormitorului dădea spre Pacific, deși azi oceanul era învăluit în cețuri cenușii, iar vuietul sirenei unui vapor vibra în gemetele lui. Geamul se acoperise de burniță. Ceasul arătă șapte și jumătate. Era timpul să se trezească. Ceasul era alb, la fel ca toate celelalte lucruri din această cameră urâtă, asemănătoare unei celule, și din întreaga casă. Diane se vedea în ipostaza unei artiste, care se pregătea să picteze pe o pânză imensă, neîntinată, dar nu alesese încă o temă pentru casa ei, nu știa ce personalitate să-i atribuie. Să o aranjeze în stil american, cu broderii Rifat Ozbek? Sau să copieze frumoasa reședință a părinților ei, în care locuiseră înainte să fugă în Hong Kong și de acolo în America, în 1949? Ce aer ar trebui să-i dea – oriental sau occidental?

Se gândea la visul care se repeta adesea și cum să-l interpreteze? Care element era mai important: imaginea zburătoare? Poate. Sau focul? Transferarea conștiinței în afara ființei sale; ideea că era moartă, deși își privea propriul cadavru? Prezența mamei sale ca simbol al amenințării, mama ei care nu învățase niciodată nici măcar să conducă o mașină și care pilota un avion?

Diane obișnuia să spună această povestioară nostimă despre mama ei. În California, locurile unde pietonii aveau prioritate erau marcate pe autostradă cu însemnul „Ped Xing”[1]. Adică „trecere de pietoni”… Ei bine, când mama Dianei a sosit pentru prima oară în această țară, din Shanghai, i s-a părut America destul de cumplită, cu câteva excepții. Unul dintre lucrurile care-i plăceau era felul în care foloseau limba chineză pentru a da prioritate pietonilor. Pentru că, în chineză, „a merge” sau „a se plimba” se spunea *sying*. Iar sunetul devenea *Xing*. Mama Dianei Cehung credea că scriseseră „Ped Xing” pe șosea, ca să o facă să se simtă binevenită. Nu renunțase niciodată complet la această idee, nu învățase să

conducă o mașină și nu se aventura niciodată afară, fără să fie obligată s-o facă.

Dar în visul Dianei, pilota întotdeauna un avion, gata să-l distrugă.

Părinții Dianei fuseseră niște oameni minunați. Îi iubise și-i respectase din tot sufletul. *Ba-ba* murise când Diane avea patru ani. Acum avea treizeci și cinci și s-ar crede că depășise probabil această tragedie. Da, își revenise în mare parte, dar nu complet. Își amintea de el și erau atâtea fotografii! *Ma-ma* o crescuse pe Diane. Era cea mai bună femeie din lume și cea mai șireată. Murise cu două luni în urmă. Dianei i se părea că se întâmplase ieri.

Sări din pat și se înfășură într-un halat, pentru că mintea i-o luase razna: *Ma-ma* în sus, *Ma-ma* în jos, iar ea își sfătuia pacienții să-și folosească timpul și creierul tot timpul, ca să-și alunge spaimele.

Făcu repede un duș, se îmbrăcă și coborî în grabă la parter, gândindu-se că, deși podelele din pin erau calde sub picioarele ei, nu erau „ale ei”. Voia ca totul să fie alb și pinul nu era destul de alb. În bucătărie, cafetiera ei de sticlă pregătea cafea amară, deși, într-un fel era OK: ca nisipul infiltrat într-o scoică.

Diane bău cafeaua, privind ceața prin ușile glisante din sticlă. Hotărâri și iar hotărâri. Ce-ar transforma această casă din lemn, cocoțată pe o faleză, la opt kilometri nord de Paradise Bay, bătută de vânturi și pustie, în reședința unui doctor bogat, american, de origine chineză? Cum s-o mobileze fără să știe? Și cum să afle? Introducerea culorii i-ar îngusta opțiunile. În loc de un miliard de alegeri, ar avea la dispoziție doar câteva milioane. Îngrozitor.

Channel Islands[{2}] se aflau acolo, de partea cealaltă a ceții. Probabil. „Oare existau chiar dacă erau invizibile?” se întrebă ea. Era de asemenea și o sondă de petrol. Va aranja mobila din camera

mare, de la parter, în așa fel încât, oriunde ai sta, să nu poți vedea afurisita aceea de sondă, decât dacă te-ai ridica în picioare și te-ai uita la ea.

Ce ciudate erau insulele. Când venea primăvara. Acum era aproape luna mai – nori groși le ascundeau adesea în spatele unei draperii mov de șase sute de metri înălțime, deși canalul era senin și sclipea în soare. Totuși, uneori, către sfârșitul zilei, apărea această imagine amăgitoare de pâclă și lumină: insulele ieșeau în evidență, ca un basorelief, în timp ce marea dispărea cu sondă cu tot. Ah, ce luminat.

Ma-ma n-o să vadă niciodată această casă.

Dianei îi tremura mâna. Deși nu-și terminase cafeaua, se repezi la chiuvetă și clăti cana, înainte ca mâinile ei s-o trădeze. Era timpul să plece: dezbaterea la tribunal începea la nouă.

Dar nu rezistă tentației de a da o raită prin grădină, pentru că era foarte mândră de casa ei. *Ma-ma* își lăsase averea ei însemnată Dianei, unicul ei copil, și ea o va investi pe toată în casă. Se afla la treizeci de metri deasupra Pacificului, cu o scară din lemn, construită în formă de z, care cobora pe o plajă netedă și nisipoasă, unde nu veneau prea mulți oameni, fiindcă trebuiau să străbată treisprezece kilometri de la Jalama. Casa avea patru dormitoare, o cameră mare la parter, lărgită de fostul proprietar, o bucătărie uriașă, o curte interioară și o grădină, unde nu creșteau deocamdată decât salvii și ghețișoare. Diane intenționa să planteze maci californieni și inimioare, poate chiar portocali și avocado, de îndată ce se va apuca de treabă.

Casa era despărțită de șosea de o alee lungă (care știa că va deveni greu de întreținut pe parcursul anilor), de un gard viu din leandri albi și de un crâng de pini și eucalipți: acesta din urmă era copacul ei preferat, pentru că îi amintea de China. În partea opusă, față de șosea, era de

asemenea un gard, nou-nouț: prima investiție importantă a Dianei.

Fostul proprietar al casei se certase cu Heddy-May, o bătrână, considerată drept cea mai apropiată vecină, deși „apropiat” însemna la vreun kilometru și jumătate depărtare, își disputau de ani de zile linia exactă de demarcație a hotarului sud-estic și nu ajunseseră la o înțelegere până când Diane cumpărase proprietatea. Iar ea rezolvase neînțelegerea într-o după-amiază, cu un ceai, biscuiți de casă și ridicarea unui gard solid. Așa că acum, Heddy-May nu era doar o vecină apropiată, ci devenise și prietena ei. Exista un singur inconvenient. Heddy-May creștea capre. O servise pe Diane cu laptele lor, iar ei i se păruse „interesant”, așa că, de atunci, găsea câte un sfert de litru pe veranda ei, în fiecare vineri după-amiază, când se întorcea de la serviciu. Și se spăla pe față cu el.

Diane se urcă în mașina ei, o Toyota Camry roșie, sclipitoare și nouă. O ducea bine și cartea îi sporise veniturile; primea drepturile de autor o dată la șase luni, pe lângă onorariile pacienților, salariul de la University Hospital, averea mamei… cum să cheltuiască atâția bani? Problema o depășea. O prietenă îi sugerase să-și cumpere un Porsche. Aceste mașini dezvăluiau un simptom de narcisism. Un Camry era destul de exagerat și o făcea să se simtă în siguranță. Dacă ar putea ar merge numai cu bicicleta, dar St. Joseph’s (spitalul unde lucra) se afla la opt kilometri depărtare, pe un drum muntos, cu serpentine. De dimineață ar fi plăcut, fiindcă drumul mai mult cobora, dar seara… mai ales că stătea până târziu.

Deci azi scoase cu spatele, din garaj, mașina ei Camry și închise ușile duble, amintindu-și să sune antreprenorul, care ar fi trebuit să-i doteze casa cu un sistem de alarmă. (Diane nu era o femeie fricoasă, dar părinții ei o învățaseră să fie prudentă, iar zona era izolată.) Între casă și șosea se întindea

o colină tunsă și îngrijită de unul dintre băieții de la firmă, angajați de ea; ploaia încetase și razele soarelui străpungeau norii, luminând margaretele și vestind sosirea verii, așa că, în curând, Diane nu se mai gândi la *Ma-ma.*

Înainte de a ajunge la șosea, era o poartă, adesea deschisă, pentru că avea balamalele slăbite. Diane opri și căută în cutia poștală *Paradise Bay Bee,* dar nu era acolo. Bobby Dell uitase să-i aducă ziarul. Era un fapt lipsit de importanță, fiindcă Diane nu putea să se supere pe Bobby Dell. Psihologii de copii îi priveau cu groază pe toți Bobby din lumea întreagă, știind că într-o zi vor ieși dintr-un tribunal achitați de acuzația de crimă.

De partea cealaltă a șoselei care se înclina, puțin mai jos decât autostrada, era crângul de măslini și iubiții ei eucalipți, iar dincolo de el, se întindeau pământurile fermei. Pământul arat strălucea maroniu și fertil prin frunziș. Un fuior subțire de fum se înălța din vale. Fumătorul stătea cu spatele la șosea, ascunzându-și fața, dar pantalonii se vedeau clar. Erau verzui cu negru, ca niște pantaloni de camuflaj. Deși frunzișul era des și-l ascundea, Diane observă că ținea un ziar sub braț. Poate chiar *Paradise Bay Bee*? Se gândi pentru o clipă să-l salute vesel, de genul „Ei! Bună, ce zi superbă!”, dar se răzgândi. În timp ce conducea mașina, cu pulsul mai accelerat ca de obicei, mâhnită oarecum de lașitatea ei, Diane își propuse s-o întrebe pe Heddy-May dacă văzuse străini pe aici, în ultima vreme.

După mai bine de un kilometru, intră pe șoseaua principală. Traficul era lejer; prea departe spre sud pentru aglomerația de la Hearst Castle, la nord de Lompoc mersul de dimineață cu mașina se desfășura în condiții normale. Azi însă făcu un ocol și se opri la Mr. Chadwick’s. Domnul Chadwick avea un magazin universal, într-un mic orășel numit Heartness, care avea (în afară de magazinul domnului C.) o bancă Wells Fargo,

magazinul de arme Harbor Gun, un cinematograf cenușiu, cu un singur etaj, o pizzerie, o populație de 96 de persoane și o înălțime față de nivelul mării de 37 de metri. Când intră la Mr. Chadwick's, Diane se trezi în mijlocul unei agitații de nedescris.

Bobby Dell, băiatul care aducea ziarele, de un metru douăzeci înălțime, se ridicase în vârful picioarelor să-l înfrunte pe domnul C.

— Haide, Sam, lasă-mă în pace! O să rămân fără niciun venit.

— Mai bine să-ți pierzi venitul, decât viața. Bună dimineața, Diane.

Diane observă imediat cât de supărat era băiatul. Puse un braț pe umerii lui Bobby și-l îmbrățișă. Voia să simtă simpatia ei ca pe o senzație fizică. Acest gest era doar o variantă a atitudinii ei zilnice. Se pricepea foarte bine să trateze astfel de cazuri și era, de asemenea, bine plătită; dar pe Bobby Dell îl îmbrățișase pentru că îl îndrăgea și nu-i stătea în fire să rămână indiferentă la suferință.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Sam spune că nu mai pot duce ziarele.

Bobby se întoarse s-o privească pe Diane.

— Spune că este prea periculos. Sam Chadwick îi aruncă o privire și o trase de-o parte. Avea în jur de șaizeci de ani, iar fața lui de avocat părea și mai destinsă datorită ochelarilor rotunzi, cu rame de argint. Îmi pare rău pentru băiat – îi mărturisi dar avem deja un adolescent dispărut pentru care să ne facem griji și, după ce au descoperit azi-dimineață…

— Ce au descoperit azi-dimineață?

— N-ai aflat?

— Nu. N-am deschis televizorul și n-am primit ziarul, așa că…

— Avem și noi un ucigaș, la Court Ridge.

— Băiatul dispărut? Hal Lawson?

— Nu. Îl chema Ray Douggan. Se pare că s-a întâmplat duminică, în zori. Destul de odios.

Sam se uită la Bobby; era evident că nu voia să spună prea multe de față cu băiatul.

— Niște răni oribile, înțelegi ce vreau să spun? Coborî glasul. Criminalul l-a ars cu lampa de sudură după aceea. Cred că antreprenorul de pompe funebre ar trebui să-i facă o reducere. N-a mai rămas prea mult din el pentru o înmormântare în toată legea.

— Ce dezgustător!

— Trebuie să renunț la serviciile lui Bobby. Locul ăsta a fost liniștit până acum, dar nu mai este.

Bobby Dell, deși era supărat, trăsese cu urechea la discuție. Iar acum interveni:

— A fost un singur caz! Unul și atât! În Los Angeles, culeg morții de pe stradă din jumătate în jumătate de oră. Iar aici, nu s-a auzit niciodată de mai mult de o victima. Doar n-o mai fi unul la fel ca cel care l-a lichidat pe Douggan!

— Nu cred că părinții tăi ar fi de acord cu tine, zise Diane.

— Dar Court Ridge este la câțiva kilometri depărtare…

— Într-adevăr, Sam – spuse Diane, încet – Court Ridge trebuie să fie la vreo zece kilometri spre sud.

— Cu o mașină poți străbate această distanță într-o clipă.

Sam clătina din cap, hotărât.

— Eu sunt cel care va trebui să-i sun pe Rita și John Dell, dacă s-ar întâmpla ceva, nu tu, Diane. Nu pot să-mi asum riscul. Băieții care împart ziarele pleacă devreme, când este încă întuneric. Sunt vulnerabili pe biciclete. Își scoase ochelarii și aburi lentilele. Înainte nu era așa, zise el.

— Și eu ce-o să mă fac? se văicări Bobby. De unde o să-mi scot banii de buzunar? Ah, Sam, chiar nu-ți pasă?

Sam se mulțumi doar să ridice din umeri și se întoarse la tejghea.

— Acum, cel puțin, știu de ce nu mi-am primit ziarul azi-dimineață, spuse Diane veselă, încercând să calmeze spiritele.

— Ce vrei să spui? Am împărțit ziarele la șase fix. Ce prostie…

— Gata, ajunge. Domnul Chadwick ridică glasul, răsucindu-se furios spre el. Hai, Bobby, este timpul să te duci acasă.

Băiatul plecă, târându-și picioarele și uitându-se rugător în urmă. Sam și Diane zâmbiră stânjeniți. Sam trebuia să găsească o soluție pentru livrarea ziarelor, dacă nu voia să-și piardă clienții; iar Diane se gândi ca cineva – adică nu „cineva”, ci fumătorul din pădure – îi furase ziarul. Era prima oară când se întâmplase așa ceva, de când se mutase în casă, acum două luni.

— Trebuie să-mi dai dreptate, îi spuse Sam. Doar ești psiholog. Lucrezi tot timpul cu copii. Nu pot lăsa niște băieți ca el să circule singuri, prin beznă, nu-i așa?

— Nu, bineînțeles. Adică… ah, Doamne! Este îngrozitor!

Discutară un timp, dar se făcuse târziu. Sam îi dădu Dianei alt ziar, gratis. Se sui în mașină și nu avu timp să citească decât titlurile de pe prima pagină. „Cimitirul face victime”; „Investitorii declară că se vor apuca de treabă, spre regretul primăriei”. La radio se transmitea cam același lucru.

După doi ani, un trust de investitori încerca să obțină autorizația de construcție pentru o suprafață de cinci acri din iadul cunoscut sub numele de cimitirul Court Ridge. Se ridicaseră obiecții de natură religioasă. Dar erau de asemenea destui oameni religioși cam ciudați și dubioși. Și mai exista și un grup de cetățeni obișnuiți, care considerau, în adâncul sufletului lor, că cimitirul Court Ridge era un rău necesar, pentru că acolo se

aduna toată pleava, în loc să vină în oraș și să deranjeze oamenii cumsecade.

În timp ce Diane se îndrepta spre sud, dezbaterea de la radio continua, dar terenul era deluros și postul se pierdu repede. Culmile muntoase San Rafael și Santa Ynez protejau Paradise Bay de vremea aspră, transformând-o într-o renumită zonă pomicolă. Dar altă consecință era că stațiile de radio pe unde medii aveau o rază de acțiune limitată. Diane găsi un post din Los Angeles și acordurile muzicii lui Mozart îi calmară grijile.

Când ajunse la spitalul St. Joseph's, Diane se gândea deja la programul ei, dar azi, ca de obicei, nu rezistă să nu se oprească dinaintea intrării principale, să admire panorama superbă.

St. Joe era cocoțat pe un vârf care dădea spre Paradise Bay la dus. Localitatea era sora cea mică a Santei Barbara, în jos, pe coastă: mai mică, mai caldă, mai bună (dacă era posibil așa ceva), dar construită după același model, deși nu la fel de frumoasă. Preoții spanioli trecuseră prin Paradise Bay fără să înființeze misiuni, iar vara, acest fapt reducea numărul turiștilor la un nivel acceptabil. Semăna cu un orășel mediteraneean, undeva, în Piemont.

Diane privea văile largi, verzi, presărate cu palmieri și case cu acoperișuri din țiglă roșie, ziduri albe și grilaje spaniole, șoselele late, care se întindeau spre sud, cât vedea cu ochii, unde coasta șerpuia și Washington Avenue, principala cale de acces din Paradise Bay se unea cu Autostrada 1. La câțiva kilometri spre stânga, munții San Rafael își înălțau vârfurile ca niște dinți de fierăstrău, de pe care razele soarelui ardeau cel mai mic nor.

Între munți și oraș se afla o curiozitate a naturii: o cocoașă, acesta era cel mai bun cuvânt, o cocoașă de vreo patru-cinci sute de metri înălțime și poate un kilometru și jumătate lungime, cu o pantă abruptă în extremitatea nordică, dar ceva mai

domoală spre sud, unde cobora către ferme. În trecut, acolo fusese o garnizoană cu tribunal și un eșafod – de aici îi venea și numele de Court Ridge[3]. Pe măsură ce a trecut timpul, oamenii bogați au continuat să prefere protecția zonelor înalte, deși garnizoana a pierit în umbrele istoriei: cele mai bune și mai căutate case din Paradise Bay se găseau deasupra ridicăturii Court Ridge.

Pe uscat, aproape de munți, primii ocupanți ai garnizoanei au fondat cimitirul. Diane n-avea cum să-l vadă din locul unde stătea, în vârful șoselei St. Joe, dar știa că se afla acolo. Toți cunoșteau cimitirul Court Ridge. Îl cunoșteau… și-l urau.

În drum spre biroul ei, Diane trecu pe lângă florărie și văzu niște măzăriche. Cumpără un buchet, incapabilă să reziste tentației; de la moartea lui *Ma-ma,* florile se numărau printre puținele lucruri care-i ridicau moralul. În timp ce descuia ușa, Diane experimenta acea senzație familiară de mândrie prostească la vederea plăcuței fixate în lemn: Dr. Diane Cheung PhD, Director al Departamentului de psihologie. Își permise să se umfle în pene, puțin, ca să-și reînnoiască respectul față de propria persoană. Era o chinezoaică de treizeci și cinci de ani, autoarea unei cărți despre adolescenții cu probleme, care se menținuse timp de opt luni pe lista publicațiilor de succes din *New York Times Book Review*[4]. Avusese și eșecuri, dar nu-i lipsea succesul.

Biroul era modern, dotat cu un computer profesionist, cel mai modern sistem de fax și robot telefonic, și mobilier ergonomic. Însă, pe birou, Diane păstra o plăcuță inscripționată, care nu era nici pe departe nouă. Așezată strategic, ca s-o poată vedea, oriunde s-ar fi așezat, conținea câteva cuvinte legendare, scrise de nu mai puțin legendarul terapeut Donald Winnicott: „Un «analist destul de bun» este acela care se află unde trebuie, la timp, viu și alert; care este atent și

preocupat de pacient, fără toane și pasiuni personale”.

În timp ce Diane ștergea placa de praf, fără să fie nevoie, Julia Page intră în cameră. Julia își făcea stagiul sperând să dobândească experiență în psihiatria infantilă medico-legală, prin legăturile Dianei cu tribunalul din localitate. Tribunalul din Paradise Bay, precum cele din majoritatea orașelor de dimensiuni similare de pe cuprinsul Statelor Unite, avea o secție destinată tinerilor delincvenți, numită Tribunalul Juvenil. Acest tribunal avea în subordine o clinică, unde lucrau psihiatri și psihologi, care ofereau asistență de specialitate judecătorului. Ei erau cei care trebuiau să hotărască cine era nebun și cine nu, cine va beneficia de un program corecțional și cine va fi prăjit pe scaunul electric (ipotetic vorbind). Adesea, în cazul delincvenților cu tulburări juvenile, recomandau o sesiune de terapie cu Mătușica Diane, prietena adolescenților, ca alternativă la doi ani de închisoare.

Diane o însărcinase pe Julia cu trierea hotărârilor judecătorești, ținând cont de un sistem prin rotație. O plăcea pe fată. Julia avea o coamă de păr blond, rebel, buze voluptuoase, gropițe în obraji și o piele superbă. Dacă n-ar fi purtat ochelari mari, rotunzi, crezând în mod greșit că îi dădeau un aer intelectual, ar fi fost o frumusețe. Considera că băieții trebuiau s-o respecte pentru ceea ce era, dar ea nu era decât o Fată a Văii, așa că la ce să se aștepte?

Azi însă, Julia părea supărată.

— Ai aflat de asasinat? o întrebă ea.

„Asasinat – ce cuvânt emotiv”, se gândi Diane.

— Da. Cel de la Court Ridge.

— Crezi că ești în siguranță?

— La mine acasă? Bineînțeles. Diane ezită. Ce loc mai este sigur în ziua de azi?

— Aici era destul de sigur până acum.

Diane îi zâmbi, încercând să-i spună ceva încurajator, deși știa, în adâncul sufletului, că Julia avea dreptate.

— Ne așteaptă, o anunță Julia.

Îi dădu Dianei patru dosare și însemnările ei. Diane citi numele. Îi mai întâlnise pe acești patru băieți, dar nu prea des. Părea a fi un grup convingător; se asemănau între ei. Unul dintre ei o interesa în mod deosebit. Îl chema Tobes Gascoign și era cel mai mare mincinos pe care-l cunoscuse în toată cariera ei. Era, de asemenea, un erudit: un Om al Renașterii autodidact.

Cele două femei înaintau pe culoar, spre camera de joacă.

Fusese construită după schițele Dianei. Dădea spre sud și o treime din porțiunea exterioară era din sticlă fumurie, ca o seră, cu plante și acvarii pline cu pești tropicali. Camera de joacă se deschidea către o culme, după pajiștea spitalului, dincolo de care se întindea oceanul. Temperatura era atent controlată de un echipament senzorial complicat, care costase o groază de bani, dar cartea ei fusese în mare vogă atunci, ridicând reputația spitalului, așa că nu se pusese problema finanțării.

O banchetă capitonată, confortabilă, se întindea în restul camerei. Pe pereți erau tablouri, multe dintre ele realizate chiar de pacienții ei. Podeaua era plină de jucării și avusese grijă să includă și câteva statuete din China – dragoni, marionete, săbii decorate, măști.

— Folosiți-vă imaginația! le spunea ea copiilor.

Erau, de asemenea, taburete, scaune moi, mese pentru desen, Lego, acuarele și creioane colorate din belșug. Nu aveau televizor, dar se putea transmite muzică prin difuzoare. Pe un perete, era o oglindă – o oglindă dublă. Julia și Diane stăteau în spatele ei și spionau camera de joacă.

Uneori, la petreceri, când era întrebată cu ce se ocupă, răspundea:

— Sunt agent secret.

Iar apoi îi lămurea și râdea amuzată…

Azi observă imediat că era o configurație nouă și interesantă. Cei patru adolescenți stăteau la o masă. Doi fumau. Se instaurase o atmosferă constructivă, de afaceri, parcă ar fi fost niște sindicaliști care lucrau împreună la un nou set de revendicări. Iar ea ar fi fost atunci pe post de patron. Ce se petrecea aici era ceva nou. De obicei, stăteau în picioare sau lâncezeau pe scaune.

Julia sesizase și ea noua linie de conduită. Se așeză pe banchetă cu picioarele sus și carnețelul în poala, așteptând. Diane era perfect de acord cu atitudinea ei. În felul acesta, Julia contrabalansa formalismul impus de băieți.

Diane acționă exact invers decât s-ar fi așteptat. În loc să se așeze pe scaun, la unul din capetele mesei lor, se trânti pe o pernă și rămase timp de un minut în poziția lotus[5], cu ochii închiși. Când îi deschise, observă că băieții o priveau încruntați. Le stricase planul.

Se uită de la unul la altul, trecând în revistă ce știa despre ei.

În primul rând niciunul dintre ei nu era mânios. Ciudat, nu? Trei dintre ei fuseseră trimiși de Tribunalul Juvenil prin intermediul clinicii și apoi îi puseseră din nou sub acuzare după ce împliniseră optsprezece ani. Diane îl convinsese pe judecător să le dea ca pedeapsă munca în slujba comunității și să-i înapoieze copilașii.

Gascoign era altfel.

Tobes Gascoign avea douăzeci de ani. Locuise în statul New York și apoi în Los Angeles, unde fusese arestat prima oară pentru furt – șterpelea din magazine. Se pricepea s-o facă, dar mai ales se pricepea să scape tot timpul. Vagabond, fără părinți și fără adăpost, lucra ca bucătar într-unul din cele două restaurante bune din Paradise Bay. Cazierul său îl urmase; când fusese remarcat de tribunalul din localitate, districtul Ventura îi trimisese dosarul, care era gros de un centimetru.

„Incorigibil”. Diane vedea roșu dinaintea ochilor când auzea acest cuvânt.

Deși Tobes nu era minor, când apăruse în fața instanței din Paradise Bay se comportase destul de ciudat pentru a fi supus unei evaluări psihice. Un prieten de-al Dianei, de la clinica tribunalului, îl supuse unui Inventar de Personalitate Multiplă Minnesota, unei evaluări tip Likert și unui Inventar Jesness – teste standard de personalitate și de atitudine socială. Îi arătase rezultatele și o întrebase:

— Diane, crezi că tipul ăsta există cu adevărat?

Experiența îi spunea Dianei că rezultatele testului erau probabil greșite. Niciun om nu putea fi atât de profund.

Îl rugase pe judecător să i-l dea pe Tobes. Judecătorul Cyril DeMesne era un tip cumsecade și *credea* în „magia ei neagră”. Tobes trebuia să urmeze terapia ei, dacă voia să scape de închisoare. Acest băiat o fascina; era aproape la fel de inteligent ca ea. Îl introduse în acest grup, gândindu-se că ceilalți l-ar putea provoca să-și dezvăluie adevărata față.

Ramon, un jefuitor de bănci în devenire, vorbi primul:

— O să discutăm despre sora lui Jesse.

Billy-the-Kid, al cărui hobby era să fure mașini ca să le conducă în mare viteză, înainte să le avarieze, îl aprobă. Billy se droga cu gaz ilariant, căruia îi spunea „cocaină hippy”, dar azi părea cu mintea limpede. Jesse se uită la Diane implorând-o din priviri să intervină. Se lăsă o liniște apăsătoare. Tobes zâmbea indiferent, din capătul mesei.

— Uitați ce este, spuse Ramon. Ne-am săturat până peste cap de Jesse și sora lui. Vrem să se care de aici. N-o să ne spună nimic din ce s-a întâmplat. Noi, ceilalți, ne-am mărturisit greșelile.

Se uită de la unul la altul, făcând un gest cu mâna care-i cuprindea pe toți. Diane își dădea

seama că Julia scria și ar fi vrut să înceteze. Făcu un semn ascuns, care însemna: „Încetează”.

— Tobes a recunoscut. Nu-i așa, Tobes?

Tobes dădea impresia că ascultă doar pe jumătate. Își supse buzele, ridică din sprâncene și încuviință din cap. Azi era îmbrăcat în blugi murdari și o cămașă albă, imaculată; contrastul părea voit. Nu-și călcase cămașa, dar de altfel arăta bine; poate că o furase? Tobes avea o față prelungă, accentuată de o înfățișare neglijentă. Părul lui des, auriu, aproape alb, era ondulat natural. Te privea cu ochii lui albaștri, pătrunzători și sinceri. Diane avea adesea senzația că era cât pe ce să-i spună „Doamnă”.

— Tobes a furat, știm cu toții. Eu am încercat să jefuiesc o bancă.

Billy-the-Kid râse. Ceilalți îl imitară, chiar și Diane. Eforturile lui Ramon de spărgător de bănci se potriveau unui film cu Buster Keaton.

— Iar Jesse… Jesse a încercat să-și violeze sora mai mică.

Jesse reacționă pentru prima oară.

— Ești un ticălos.

— Uite…

Jesse se ridica. Reacțiile băieților demonstrau că se așteptau să-l lovească pe Ramon, dar Diane știa că n-o s-o facă. Se duse la ușă. Ramon strigă după el.

— Lașule. Întoarce-te și înfruntă adevărul.

Ușa era încuiată. Jesse se opri învins, neștiind ce să facă. Se răsuci spre ei.

— N-am nevoie, zise el, încet.

Jesse era negru, singura persoană de culoare din grupul lor, cu părul pieptănat în formă de creastă, ca să-și scoată în evidență personalitatea. Bineînțeles că avea nevoie. Încercase cu stângăcie să-și violeze sora de paisprezece ani și dăduse înapoi când țipase, dar o lovise peste gură. Și îi rupsese un dinte. Doctorii de la clinica tribunalului o criticaseră pe Diane, spunând că ar trebui să fie

acuzat de agresiune sexuală, dar Jesse nu era un violator și nici un tip violent, în general. Jesse avea nouăsprezece ani și era un puști complicat. Îi trebuiau niște prieteni care să-i cultive respectul față de propria persoană. Faptul că-l luase aici putea fi considerat drept un experiment riscant, dar riscul era specialitatea Dianei Cheung (mâncarea ei preferată era cea din Sichuan; conținea mult ardei iute).

— Jesse, zise ea, de ce nu te așezi? Vreau să te întreb ceva.

Se întoarse. Nu imediat, dar se întoarse.

— De ce ești atât de retras, îi spuse Diane, ceilalți din jurul tău nu sunt așa.

Tobes zâmbi. „De ce?” se întrebă ea.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, rosti Jesse.

Ramon bătu cu pumnul în masă, lansându-se într-o spectaculoasă tiradă în spaniolă; și uite așa trecu dimineața. Grupul trecu prin diverse stări, unele noi; în general, Diane era încântată de ei, pentru că cel puțin nu erau statistici, chiar dacă adoptau atitudini nesatisfăcătoare.

În cele din urmă, se făcu zece fără cinci; își dădu seama urmărind ochii lui Tobes, care se uită la ceas. Deodată, Tobes se aplecă înainte, sprijinindu-și brațul de masă și își bagă cealaltă mână în buzunarul pantalonilor. Jesse se așeză imediat la stânga lui. Așteptă până se făcu liniște. Și apoi el spuse:

— Amy te iubește, Jess. (Amy fiind sora lui Jess, cea pe care încercase s-o violeze!)

— De unde știi *tu*?

— Te afli aici, nu-i așa?

— Și ce dacă?

— Datorită ei. Ar fi putut insista să faci închisoare. Judecătorul ar fi ascultat-o. Am sau nu am dreptate?

Jesse nu spuse nimic. Diane se ridică. Tobes avea dreptate, bineînțeles. Acest tânăr era capabil de empatie și imaginație, de un raționament

deductiv și acum, în sfârșit, își dezvăluia rolul ales de mediator. Un singur lucru nu era în ordine: felul în care se uitase la ceas, înainte să se hotărască să intervină.

„Cine coordonează activitatea aici? se gândi ea. Ia stai puțin…”

Dar înainte să-i răpească inițiativa lui Tobes, băiatul puse mâna pe brațul lui Jesse și-l strânse. Pentru o clipă, Jesse rămase pe loc, împietrit. Apoi, îl împinse pe Tobes, dar numai ca să se șteargă la ochi.

— La dracu’! exclamă el.

Tobes întinse mâna și Jesse bătu palma, cu toată puterea.

Diane se ridică; ceilalți îi imitară gestul. Jesse ieși ultimul. Diane întinse și ea mâna; Jesse îi lovi palma, dar ușor, și știu că avusese o influență mai mică asupra lui decât Tobes. Ușa se închise. Diane se sprijini de ea. O întrebă pe Julia:

— Dacă ai avea de ales între doi sau cinci ani în închisoare și patruzeci de ședințe cu Diane Cheung, ce-ai face?

— Nu știu cum să-ți spun, dar…

Diane tânjea după un ceai reconfortant de crizanteme, dar nu era timp. Ea și Julia alergau pe coridor să stabilească programul pe ziua respectivă.

— Tobes Gascoign, zise Diane. A sosit situația lui școlară?

— N-am primit niciun răspuns de la șeful Direcției de învățământ; va trebui să apelăm la un for superior.

— OK. Amintește-mi să parcurgem împreună contribuția lui la ședința de azi.

— A fost fascinantă.

— De acord. Pe urmă, o să ne ocupăm de Johannsen. Am citit dosarul și săptămâna trecută i-am luat din nou un interviu. Sunt convinsă că este nebun, în sensul folosit în procesul lui Drew, și că cei de la Direcția Medicală se înșală. Sună-l pe

avocatul lui, spune-i că, după părerea mea, Johannsen nu era în deplinătatea facultăților mintale când a ucis, dar va trebui să mă susțină în fața instanței cu doi psihiatri capabili.

— Vinovat, dar alienat mintal: grozav.

— Nevinovat, pe motiv de alienare mintală. Exprimă-te în termeni cât mai exacți. Și mai ales, fii înțelegătoare. La ce oră trebuia să ajungă mașina?

— La zece și un sfert.

— Am întârziat, am întârziat.

Când Diane sosi la studiourile PBCR, Dick Jacobson, prezentatorul emisiunii *Valul de crime de pe Coasta de Vest,* era deja în studio. Discuta cu cineva așezat la masă. Se năpusti înăuntru și spuse:

— Bună, Dick, nu te-am văzut de mult!

— Bună, Diane. Îl cunoști pe Ed Hersey, de la secția de poliție numărul trei?

Dick se dădu la o parte, lăsând-o pe Diane să-l vadă pe bărbatul care se ridica acum s-o salute. Pentru o clipă, simți că-i vine rău. Doar instinctul de conservare o împiedică să nu se întindă pe podea.

— Oh, zise ea.

Iar exclamația aceasta o extenuă cât pentru o zi întreagă.

— Da, într-un fel.

Ed rostise exact în același timp cu ea „Într-un fel” și cuvintele se amestecară.

Diane se forță să-l privească pe Ed Harsey drept în față. Corpul lui solid, energic (semăna cu al unui terrier) era îmbrăcat în același costum cenușiu pe care și-l amintea atât de bine, încrețit pe coapse. Cămașa era puțin strâmtă, străduindu-se să-i acopere pieptul viril. Cămașa era deschisă la gât, iar pantofii lustruiți impecabil, ca întotdeauna; Diane știa, fără să verifice, că nu-și reparase tocurile nici acum. Nu se schimbase prea mult, deși avea pungi sub ochi și părul lui creț, castaniu,

avea nevoie de atenția unui frizer. Pentru un om de vârsta lui, părea în formă.

Ed avea o forță care degaja sinceritate și simplitate. „Este un om simplu și cinstit”, își spusese ea, când devenise amanta lui. Apoi, un funcționar de la secția trei de poliție, cu care obișnuia să joace tenis, o luase de-o parte și-i spusese:

— Uite ce este, draga mea, nu-mi place să-mi văd prietenii suferind…

După aceea, nu mai jucaseră tenis.

Ed zâmbi cu gura până la urechi și-i spuse:

— Diane, parcă ai fi un tablou de vară.

Vocea lui era adâncă, groasă, dar melodioasă (Avea ureche muzicală. Îi plăceau Gilbert și Sullivan.) Diane o auzi și-i atinse niște corzi sensibile, periculoase. Un singur lucru o făcea să-și păstreze capul pe umeri. Ed era cu un centimetru și jumătate mai scund ca ea. Și această diferență îi permitea să-l privească puțin mai de sus. Era imposibil să te arunci la picioarele unui om a cărui inimă este mai aproape de acele picioare decât tine.

— Iar tu arăți tomnatic, îi răspunse ea veselă. Cred că iarna nu este departe.

O salută pe Diane sărutând-o pe obraz și o luă de talie. Noroc că nu-i păsa. La dracu’, ce motiv ar fi avut Dick s-o anunțe dinainte cine va fi celălalt invitat? N-avea de unde să știe că întreținuseră o relație adulteră.

Emisiunea era săptămânală și ținea o jumătate de oră. Oferea știri la zi despre diverse crime și proceduri legale, având o rază de emisie de optzeci de kilometri. Soluționa crimele și se bucura de succes, dar, cu toate acestea, sponsorii încercau în fiecare an s-o desființeze. Preferau ceva mai ușor de întrerupt cu reclame. Dick era un bărbat de cincizeci și opt de ani, care nu se lăsa ușor impresionat. Diane era convinsă că va continua să prezinte emisiunea până la ieșirea la pensie, după

care n-o să-i mai pese. Până atunci însă, va merge înainte.

— OK, oameni buni, zise el. În dimineața asta, vom discuta despre asasinarea lui Ray Douggan: puteți s-o abordați în vreun fel?

Diane se uită la Ed și încuviințară amândoi din cap:

— Dă-i drumul, spuse Diane.

În timp ce Dick potrivea microfonul și ajusta nivelul de sunet, Diane reuși să-și domolească bătăile inimii. Îl întrebă pe Ed mai veselă decât se simțea.

— Cum îți merge? Ai vreun copil?

Era răutăcioasă. Chinezii spuneau *Yao-ren:* o vrăjitoare.

Ed clătină din cap.

— Nu…

— Mai sunt zece secunde până începem.

— Am niște vești pentru tine, îi șopti Ed. În legătură cu materialul pe care l-au furat. Îți amintești…

În momentul acela intrară în emisie și se auzi vocea lui Dick.

— Aceasta este emisiunea *Valul de crime de pe Coasta de Vest,* sunt Dick Jacobson. Azi îi avem ca invitați pe detectivul Edwin Hersey, de la Departamentul de Poliție din Paradise Bay și pe dr. Diane Cheung, psiholog șef la Spitalul St. Joseph's, specialistă în tulburările infantile și cauzele lor. Acești doi oameni extrem de ocupați au avut amabilitatea să ne acorde o parte din timpul lor și să ne împărtășească unele informații, poate chiar opinii, despre recenta dispariție a adolescentului Hal Lawson, care a atras atenția mass-mediei în ultima vreme. Și vom discuta bineînțeles despre Ray Douggan, al cărui trup mutilat sălbatic a fost găsit azi, în zorii zilei, în cimitirul Court Ridge. Diane, aș vrea să încep cu tine: Mi se pare că ai scris ceea ce mulți consideră a fi o carte de referință despre adolescenții cu

tulburări de comportament. Dacă nu mă înșel, se numește *Dansând în ritmul altei tobe*, nu-i așa?

Dick o privea zâmbind, cu o sprânceană ridicată. „Fii calmă și detașată, își spuse ea; doar ești o profesionista”.

Nu știuse niciodată că Ed venea de la Edwin…

•

Emisiunea fusese urmărită de mulți oameni. Pe malul oceanului, unde pescarii și marinarii de pe iahturi vopseau carena ambarcațiunilor și cârpeau năvoadele, unul din patru radiouri era racordat pe postul PBCR. pentru că transmitea din oră în oră buletine meteorologice amănunțite. În multe dintre cafenelele și barurile de lângă ocean răsuna aceeași emisiune, în timp ce proprietarii făceau curat după noaptea care trecuse, curățau cartofi, stăteau la soare sau își verificau stocurile. La stația de benzină de pe Autostrada 1, unde Diane făcea plinul de obicei, Tony Deer, casierul, asculta și el, pentru că, ori de câte ori venea să umple rezervorul mașinii, o întreba când o să apară într-o emisiune, așa că știa de cea de azi. Tony era un actor șomer. Trecuseră trei ani și jumătate de când nu mai jucase și nu voia să piardă contactul cu lumea spectacolelor. Mamele ascultau de asemenea în timp ce schimbau scutecele sau pregăteau cafeaua. În luxosul cartier Fountain Side, proprietarii de *boutique*-uri și magazine lăsau să meargă câte un radio portabil ca zgomot de fond, ca să-și aline durerea provocată de recesiune. Radiourile cu alarmă trezeau oamenii de dimineață, în sunetul vocii Dianei, care explica de ce scrisese *Dansând în ritmul altei tobe: copii cu tulburări comportamentale și cauzele lor.* Bărbați, femei și copii de toate felurile și categoriile sociale îl auzeau pe Ed vorbind despre statistici referitoare la crime violente și despre faptul că Paradise Bay, pentru un oraș californian de asemenea dimensiune, era destul de liniștit. Bernie Dinh, barmanul de la Tarrant Country Club, situat între

Court Ridge și munți, lustruia un șir de pahare și afla că se producea o crimă violentă la fiecare douăzeci de secunde, un viol la șase minute și o crimă la douăzeci și cinci de minute, iar anul acesta, Paradise Bay înregistrase două crime, dacă îl socoteai pe Ray Douggan, și era deja ultima săptămână din aprilie; și Bernie, care fugise din Vietnam în 1975, împreună cu cinci membri ai familiei sale, zâmbi, pentru că azi era o zi frumoasă.

Bineînțeles, unii oameni care ascultau erau mai atenți decât alții.

În casa Anderson, mai sus de Court Ridge, cu terenul ei de tenis năpădit de buruieni, cu balcoane și alei cu pietriș, cu vederea sa panoramică spre ocean, se desfășurau activități domestice. Radioul răsuna clar, dar cei din jur nu prea erau atenți.

Nicole Anderson și fiul ei vitreg de zece ani, Johnny, erau în bucătărie. Afară soarele strălucea vesel. Era aproape luna mai și familiei Anderson i se părea cald, dar de-abia se mutaseră din Mansfield, Ohio. Nicole pregătea micul dejun. Deschisese radioul și Johnny încerca să asculte, în timp ce turna fulgi de grâu într-un castron. Ori decât ori îndesa fulgii, cu linguriță, laptele se vărsa pe masă. De fapt, asta și intenționa. Știa cât de mult o enerva pe Nicole. Deși îi zâmbea, sesiza spaima din ochii ei. Grozav.

O auzea pe această femeie cu voce blândă și accent plăcut, care vorbea la radio. Discuta despre un băiețel care fugise de acasă și despre altul care fusese ucis. La emisiune participa și un polițist. Lui Johnny îi părea rău că nu se uita la televizor, dar nu-l puseseră încă în funcțiune.

— Ce trist, spuse Nicole, despachetând o cană. Îmi imaginez cât suferă mamele acelea.

Johnny pufni, dar nu-i răspunse.

— De ce prezentatorul este atât de dur cu detectivul? continua Nicole. Are și așa destule probleme.

— Pentru că departamentul de poliție de aici e pe drojdie, zise Mike Anderson, venind din curtea din spate.

Era îmbrăcat pentru golf: tricou roșu, pantaloni scurți, pantofi albi de golf. Johnny îl măsură pe tatăl sau din cap până-n picioare. Arăta impecabil. Părul era pieptănat pe spate și dat cu gel.

— E pe drojdie pentru că este și supradimensionat, continuă Mike. Avem ouă?

Spre imensa bucurie a lui Johnny, Nicole intră în panică. Unde erau cofrajele? Mike despături ziarul și începu să citească. Apoi, își aminti de fiul său și-i făcu cu ochiul.

— Bună, băiete. Ce mai faci?

— OK.

— Azi nu te duci la școală?

— Nu mă duc până luni.

Johnny se încordă. Într-un fel, îl durea. Mike știa foarte bine că școala nu începea până săptămâna viitoare. Nu-și ridicase privirile din ziar în timp ce îi vorbise. Johnny ar fi vrut să țipe la tatăl său: „Uită-te la mine!” Dar nu prea știa ce s-ar întâmpla dacă ar face-o. Așa că tăcu din gură.

Femeia de la radio spunea:

— Băiatul dispărut va fi înspăimântat, derutat și se va simți vinovat.

Și pentru că Johnny experimenta aceleași senzații, își propuse să fie atent.

— … Hal avea mulți bani la el. Provenea dintr-o familie bogată, cunoștea combinația de la seiful tatălui său și s-a folosit de ea luând o mie de dolari. Copiii cu bani atrag atenția celor din jur. Cineva, undeva, a remarcat, mai mult ca sigur…

Mike începu să se învârtească prin bucătărie. Nicole îl întrebă ce voia. Mike spuse că nu conta, dar continuă să caute. Johnny se uită la tatăl său, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă ar spune, așa cum își dorea: „Stai odată jos și liniștește-te”.

— … acest copil nu se va comporta normal, zise femeia de la radio. Vă rog pe toți să fiți atenți și să

nu ezitați să-l abordați cu înțelegere și cu un zâmbet dacă îl întâlniți. Nu este periculos, este trist. Și, dacă va supraviețui, va deveni un tânăr foarte speriat.

Johnny își spuse în sinea lui: „Minunat. Așa sunt și eu. Trist, nu periculos. Înspăimântat. De ceea ce se află înăuntrul meu. De animalul care sălășluiește în trupul meu și nu vrea să iasă afară. Pentru că și animalul se teme”.

Mike Anderson se așeză din nou și spuse:

— Unde sunt ouăle acelea, dragă? Nu prea am mult timp la dispoziție.

Nicole găsi tigaia și pregăti ouăle așa cum îi plăceau lui, adică bine coapte și cu unt topit pe deasupra (lui Johnny îi făceau greață). Își turnă o cană de cafea și adulții începură să discute ca și când Johnny nu s-ar fi aflat acolo.

Își împărtășeau îngrijorările. De fapt nu-și exprimau pe față părerile, dar Johnny se pricepea să deducă adevărul. Spuneau cam așa: nu voiau să fie aici. Le plăcuse să locuiască în Mansfield. Dar Mike Anderson lucra pentru o mare firmă de construcții și Johnny știa că muncea din greu, deși tatăl său se ferea s-o spună. Patronii aflaseră de acest proiect Californian și se implicaseră imediat. Îl trimiseseră pe Mike pe Coasta de Vest, să se asigure că totul era în ordine.

Iar acum Nicole îl întrebă (politicos, pentru că nu voia să-l supere pe Mike) de ce trebuia să plece la golf, când nu terminaseră cu despachetatul. Și Mike Anderson îi explică în continuare despre importanța semnării contractului, cât mai curând, despre poziția sa în cadrul contractului, și așa mai departe. Era un om minunat. Johnny nu mai cunoștea alt copil să aibă un tată ca el. Atât de puternic și care știa să vorbească atât de frumos.

Johnny avea senzația că Mike îl urăște. Era doar o senzație, cuibărită în sufletul lui ca un șarpe adormit…

Mike și Nicole ieșiră. Era liniște, cu excepția prezentatorului care-i făcea zile grele polițistului, din cauza unei secții numite Departamentul de Infracțiuni Juvenile. Se pare că femeia deschisese discuția și lucrurile nu mergeau deloc bine. Tipul de la radio spunea că era o păcăleală, menită să atragă atenția publicului și să-l scutească pe inspectorul-șef de a răspunde la prea multe întrebări. Femeia nu era de acord.

Nicole se întoarse în casă, mai încordată ca oricând. Închise radioul. Johnny protestă:

— Voiam să ascult emisiunea.

— Dacă ai terminat de mâncat, ar fi bine să-ți aranjezi camera, tinere.

— Nu mă pisa la cap.

— Nu te pisez la cap, Johnny. Te rog doar să-ți faci ordine în cameră.

— Și să nu-mi mai spui „tinere”.

— Atunci *cum* să-ți spun? Pentru că, trebuie să recunoști – m-am căsătorit cu tatăl tău de doi ani și tot nu m-ai lămurit cum să-ți spun, iar tu nu-mi spui în niciun fel.

Se înșela. Johnny îi spunea „Vrăjitoarea cea Rea din Vest”; acum femeia era gata să izbucnească în lacrimi. Johnny știa că era mai bine să nu-i răspundă. Rămase tăcut și o privi pe Nicole, până își feri privirile. Simțea un gol în stomac. Ar trebui să-l ajute, doar era mama lui vitregă, ar trebui să încerce să-l iubească.

— Nu vreau să mă duc la școală săptămâna viitoare, se auzi el spunând.

— O să-ți găsești noi prieteni, o să ai ce face, o să practici diverse sporturi.

Nu-i răspunse.

— Ai nevoie de ceva care să te preocupe.

— Am nevoie de o mamă adevărată.

Se uită drept în ochii lui. Nu era prima oară când abordau acest subiect. Nicole nu suporta, iar lui Johnny îi plăcea, pentru că, dacă insistă, o s-o aducă pe mama lui adevărată și această vrăjitoare o

să dispară. Până acum, renunțase prea repede de fiecare dată. Dar nu și în momentul de față. O să meargă până la capăt.

— Am mai discutat despre acest lucru, Johnny.

— Și ce dacă?

— Mama ta a murit.

Nicole coborî glasul, din fals respect (din câte bănuia Johnny).

— Poate că n-o înlocuiesc prea bine, dar sunt aici și îmi dau silința. Se opri. Numai Dumnezeu știe cât de mult mă străduiesc.

— Nu ți-am cerut să te străduiești.

— Dar mi-a cerut-o tatăl tău.

— Mike Anderson nu te cunoaște la fel de bine ca mine.

— Ce vrei să spui?

Johnny ridică din umeri. La dracu', habar n-avea. Fusese o vorbă, atâta tot. Însă Nicole își revenise oricum.

— Uite ce este, zise ea veselă. Ce-ai zice să mergem în oraș cu mașina și să colindăm prin magazine?

Johnny clătină din cap.

— O să găsim niște înghețată bună.

— O să te îngrași. Johnny își propuse să fie și mai răutăcios. O să te îngrași și mai rău.

Băiatul se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Treci la loc, imediat! zbieră Nicole.

Se plictisise. Nu era timpul potrivit s-o înfrunte. Stătea cu spatele la ea. Picioarele scaunului scrijeliră podeaua. Va încerca să-l prindă. „Fugi!" Johnny se năpusti pe ușa din spate. Zgomotele din urma lui îi spuneau că se împiedicase și căzuse. „Grozav!"

Se strecură înapoi pe fereastra de la bucătărie și ascultă. Nicole suspina în tăcere; lui Johnny i se strânse stomacul. Se simțea bine și rău în același timp. Apoi o auzi dând telefon. Cui? Lui Mike Anderson…? Nu, plecase la golf. Dar își luase cu el telefonul celular.

Nu-l căuta pe Mike, suna la spital: Nicole voia să facă o programare. Aha. Johnny știa despre ce era vorba. Alt doctor ca Baggerley Mark.

Dr. Baggerley fusese terapeutul său în Mangsfield. Era un prost. Nu știa nimic. Nu-i păsa de nimic. Dar fusese desăvârșit în ignoranța lui: hotărât să dovedească foarte clar și lămurit cât de puțin știa sau îi păsa de Johnny. Așa că Johnny îi dezvăluise o mică parte din sentimentele lui și păstrase restul în tăcere, la fel cum fac adulții. Johnny era destul de matur, în multe privințe.

Nicole nu-și amintea nici măcar pe cine ar fi trebuit să solicite. Johnny o auzi foșnind. Căuta scrisoarea de recomandare. O găsise probabil, pentru că spuse:

— Dr. Diane Cheung scrie aici.

„Ce nume ciudat”, se gândi băiatul. Chee Ung. (Cel puțin așa îl pronunțase Vrăjitoarea cea Rea din Vest). Parcă ar fi fost o maimuță.

Johnny o luă la fugă.

Peste pajiște, pe poarta din spate, pe cărarea care ducea la toate casele din Court Ridge. Ce zi frumoasa! Soare, copaci înverziți, iarbă. La Mansfield nu era așa. Acolo, singura iarbă era cea tăiată – scurtă, despărțită în linii de mașina de tuns. Aici, iarba acoperea pământul în smocuri, iar copacii creșteau unde voiau *ei.* Soarele strălucea printre frunze și sufla o adiere ușoară – grămezi de diamante, în permanentă mișcare, presărau cărarea. Aerul mirosea dulce, iar aroma i se părea greoaie. Se simțea peste tot. Și erau prea multe flori pentru ca Johnny să le poată observa dintr-odată.

Se întoarse la dreapta, pentru că în direcția aceea cărarea cobora. Printre copaci, la stânga cărării, se zăreau dealurile unduitoare, nu prea înalte. Erau verzi și împădurite. Deodată, văzu o potecă mai mică, mult la stânga, departe de Court Ridge, spre dealuri. Acolo, iarba creștea înaltă până la cureaua lui Johnny. O luă pe poteca cea

mică pentru că se ducea la vale, mai abrupt, într-o scobitură, și i se părea o scurtătură.

Copacii erau mai deși aici. Se aplecau unii spre alții, împreunându-și crengile. Așa că se întunecă. Și se făcu mai rece și mai umed. Johnny era numai în tricou. Îl apucă tremuratul.

Poteca era desfundată. Își murdărise tenișii de noroi: mămica lui vitrega cu minte de găină o să aibă ce face când se va întoarce acasă. Deodată, dădu cu ochii de-o piatră într-o parte a cărării.

O piatră funerară.

Era în cimitir.

Pentru o clipă, Johnny se sperie într-adevăr. Își dădu seama că cimitirul trebuia să fie pe aici pe undeva, dar…

Un fluture poposi în vârful pietrei funerare. Era roșu cu negru; își mișca aripile încet, în sus și-n jos. Johnny voia să vadă fluturele, așa că se apropie. Călcase în ceva urât mirositor. Excremente de câine! Râse, gândindu-se ce o să spună Nicole. Apoi se uită și văzu limacși și râme târându-se prin mizerie. Era și ceva roz, nostim; din plastic, lung, cu o suzetă în vârf. Părea ceva mort. La fel de dezgustător ca restul. Deodată, își pierdu interesul. Mai bine s-ar duce acasă. Acum.

Așa că se întoarse. Și dădu de un câine.

Lui Johnny îi plăceau câinii. Își dorise întotdeauna ca tatăl lui să-i cumpere unul, dar Mike nu fusese de acord. Poate un labrador sau un ciobănesc german. Dar Johnny n-ar fi vrut ca Mike Anderson să-i cumpere acest câine. Avea picioare maro și restul corpului negru. Nu avea zgardă sau vreun însemn deosebit. În schimb avea dinți, și încă ce dinți. Și-i dezgolise pe toți ca pe niște trofee expuse într-o vitrină. Se afla la vreo doi metri. De unde stătea, lui Johnny i se părea mai aproape.

Câinele gâfâia. De fiecare dată când respira, scotea un geamăt. Poate că îl durea. Câinele lăsă capul în jos, cu dinții rânjiți. Stătea acolo și se uita

la acest animal, știind că o să-l muște și o să-l doară. O să-l doară rău. Așa că rămase acolo, ca o statuie, pentru că voia să amâne momentul. Nu era nimeni în jur, pe o distanță de kilometri întregi.

Lacrimile nu erau numai de spaimă. Mirosul polenului se simțea puternic în aer și Johnny era alergic. Îi curgeau ochii, așa că acum nici măcar nu mai putea să-l vadă pe afurisitul acela de câine. Alergia se agravase – îl gâdila ceva pe nas. O să strănute.

Strănutul răsună asurzitor. Câinele se ghemui, schelălăi… și o luă la fugă.

Se speriase de strănut.

Dar Johnny nu se gândea la acest lucru. Îl preocupa doar cât de repede putea să fugă. Nu alergase atât de tare în viața lui, nici măcar când era urmărit de Al Vasili și banda lui pentru că îi părăsise când legaseră artificii de coada unei pisici. Nu-și veni în fire decât după ce se năpusti pe poarta grădinii, o închise și se rezemă de ea.

Deci aceasta era prima lui vizită la cimitir. Îi luă mult timp să-și revină. Chiar și peste câteva săptămâni îl apuca groaza când se gândea la dimineața aceea însorită, cu miros de iarbă, flori și excremente.

La școală, Johnny surprinsese o conversație între doi băieți de-a opta, tipi duri amândoi. Unul din ei spusese:

— Știi, prima oară când o faci, te simți murdar, vinovat.

Iar celălalt se amuzase.

— Dar…

Primul hohotise și el, apoi continuase:

— Da, o faci din nou noaptea următoare. Și nu te mai simți atât de rău.

Johnny nu prea știa la ce se refereau. Poate că la cimitirul Court Ridge. Pentru că, în dimineața aceea, jurase că n-o să se mai întoarcă niciodată acolo.

Intrase în casă și Vrăjitoarea cea Rea se prefăcuse că-l ignoră. Nu-i vorbea, nu-l privea. Stătea la masă și curăța mazăre.

Când Johnny se duse în hol, îi vorbi pe un ton liniștit.

— Nu uita un singur lucru, spusese ea. Nu eu am omorât-o pe mama ta.

Copilul așteptă. Da, la fel cum aștepta câinele să-l muște. Știa ce o să urmeze.

— Tatăl tău a făcut-o.

•

Diane și Ed zăboveau în zona recepției, ca și când nu ar fi fost gata pentru *Jen shou,* care însemna în chineza „să-și ia rămas-bun”, o exprimare mai blândă decât cuvântul „o despărțire”, pe care Diane îl folosea adesea.

— Cu asemenea prieteni… spuse Ed, și Diane îl aprobă obosită.

La jumătatea interviului, Dick Jacobson se transformase dintr-odată într-un ticălos. Cine Dumnezeu se credea – vreun adolescent cu probleme? Departamentul de Infracțiuni Juvenile fusese ideea Dianei și era o inițiativa minunată: o echipa care să dubleze, fără să elimine, clinica tribunalului, un grup de psihologi care să lucreze cot la cot cu secția de poliție la cazurile în care fie infractorul, fie victima au sub optsprezece ani și mai ales când este vorba de agresiuni sexuale. Plănuise ca scopul principal al echipei să fie instruirea polițiștilor în relațiile cu adolescenții supuși unor situații stresante; dar terapeuții urmau să ofere de asemenea consultații de specialitate polițiștilor care vor avea nevoie de ele (iată cât de șireată putea să fie). Dick Jacobson („Să dea Dumnezeu să apuce vremuri interesante”, îl blestemă Diane) îi spusese pur și simplu în față, în plină emisiune, că această idee era o farsă pusă la cale de Peter Symes, inspectorul-șef al poliției din Paradise Bay.

— Poate am făcut o greșeală, zise el, când am solicitat transferul.

Se lămuri abia peste câteva clipe.

— Te-ai… te-ai alăturat departamentului meu?

— Dacă mă primești.

Nu se poate, era o *glumă!* N-avea cum să lucreze zilnic, alături de acest om. Și totuși…

— De ce? îl întrebă Diane, cu jumătate de glas.

— Pentru că trebuie să ne ocupăm de copii. Știi, vorba iezuiților: „Dă-ne șapte ani la dispoziție și va fi al nostru”. Religia nu mai este o soluție în zilele noastre, dar cel puțin pot fi învățați să respecte normele sociale…

Dianei i se părea ciudat să-l audă pe Ed vorbind despre etică. Cu toate acestea, vorbele lui n-o lăsaseră indiferentă. Era un punct de vedere.

— … pentru că și eu provin dintr-o familie cu cinci copii, continuă el, și îmi amintesc ce greu era. Pentru că săptămâna trecută a trebuit să arestez un puști de treisprezece ani, care violase o fetiță de șapte, iar când i-am citit drepturile, puștiul mi-a spus că-mi trage un șut în fund dacă nu-l scutesc de palavrele astea. Îți dai seama, erau vorbele lui, nu ale avocatului.

Oare îl voia pe acest detectiv, pe acest…

— Ai rămas detectiv de gradul doi? îl întrebă Diane, iar el încuviință din cap.

„… pe acest detectiv de gradul doi…?” Dar nu reuși să-și răspundă la întrebare, pentru că Ed vorbi din nou.

— Ce-ai zice de niște vești *bune?*

Edwin (fir-ar să fie, acum îi venea să-i spună numai așa) se sprijini de recepție, zâmbitor.

— Am găsit mare parte din lucrurile furate din fostul tău apartament.

— *Shen pai?* Ah, Ed!

Dorea atât de mult să continue, dar nu reuși să scoată niciun cuvânt. Apartamentul ei fusese jefuit peste noapte, în timp ce se muta în noua casă. Furaseră placa ancestrală a familiei, dreptunghiul

din lemn lustruit folosit de chinezi pentru înregistrarea strămoșilor, aflat pe altarele familiei. Placa Dianei începea și se termina cu *Ba-ba,* tatăl ei. Cheung Chang-hsien, cetățean al provinciei Shandong: singurul bărbat pe care-l iubise vreodată, deși nici nu-l cunoscuse bine. Diane aprindea bețigașe de tămâie și făcea zilnic rugăciuni pentru el. Când placa lui – *shen pai* – a fost furată, s-a simțit ca și când l-ar fi smuls de lângă ea. Bețișoarele norocului se stinseseră odată cu lumina din sufletul ei, din ce în ce mai palidă și fumegândă după moartea lui *Ma-ma.*

— Da, *shen pai;* niște polițiști au dat de el, în urma unui raid. În apartamentul respectiv au mai găsit și stația ta stereo, televizorul, geanta cu două sute treizeci de dolari și inelul. Doar pistolul lipsea.

Diane încercă să-și revină.

— Mi se părea logic să fi amanetat *shen pai*-ul, zise ea, cu un glas sugrumat.

— Nu se știe niciodată cum gândesc infractorii, doctore. Când îți faci timp să treci pe la secția de poliție, poți oricând să le iei. Întreabă de sergent Mellow. Ce-ai zice de o invitație la cină sâmbăta viitoare?

Pe moment, copleșită încă de emoție, Diane nu înregistră ce-i spusese. Cuvintele pluteau în mintea ei, fără să se așeze. Apoi, îi explodară deodată dinaintea ochilor.

— Da, sigur, zise ea. Presupun că o s-o aduci și pe Rowena, nu-i așa?

— Diane…

— Pe curând, Edwin.

După ce făcu trei pași, se întoarse, zâmbind amuzată. Știa că era o remarcă ieftină, dar nu se putea abține.

— Deci, Edwin, nu-i așa?

Ed rămase tăcut.

— Tot timpul cât am fost împreună nu mi-ai spus nici măcar numele tău adevărat. Toate serile

acelea când te scuzai că ești de serviciu și te duceai de fapt acasă, la soția ta, pe care ai omis s-o menționezi. Diane se înfurie brusc. Cred că ai mare tupeu să mă inviți la cină.

Ieși în soare și se urcă în taxiul comandat de Dick. Deși avea aer condiționat, simțea că fierbe. Amintiri otrăvite îi invadau creierul: nenumăratele lui eșecuri sexuale, minciunile, trădarea lui Ed…

Când se întoarse la spital, se bucură să constate că Julia plecase să ia prânzul. Își pregăti un ceai și făcu o listă cu oamenii pe care trebuia să-i sune. Pe primul loc era o firmă numită The Safety Net[6].

Încheiase un contract cu ei, să-i doteze casa cu un sofisticat sistem electronic de alarmă și trecuseră două luni de atunci. Săptămâna lor de lucru începea întotdeauna de „mâine” și consta din cinci mâine care nu se succedau nici măcar în ordine. O scoteau din sărite, dar erau considerați cei mai buni. Niciunul dintre „participanții” la activitățile firmei (nu credeau în directori, parteneri de afaceri și alte denumiri tradiționale) nu avea mai mult de douăzeci și patru de ani, de-abia ieșiseră de pe băncile facultății și erau la fel de pricepuți în tainele electronicii, cum era Diane în psihologie.

În după-amiaza aceasta îi răspunsese robotul telefonic al firmei, ca de obicei, și le lăsă același mesaj: „Apucați-vă de treabă azi”. Dar norul se ridicase deja pe cerul palid, albastru, soarele strălucea fierbinte, pe coastă se practica surfingul… Mă rog, poate vor veni mâine.

Când Diane puse receptorul în furcă, Julia se întoarse de la masă. Când o văzu pe Diane, se lumină la față.

— Avem un nou pacient! strigă ea, veselă. Și mi se pare delicios!

— Trimis de tribunal? oftă Diane.

— Nu. Particular. O, femeie, Nicole Anderson, a sunat să-și programeze fiul de zece ani, pe nume

Johnny. I-am înghesuit în programul tău târziu, după-amiaza, ai ceva împotrivă?

Da, avea. Lista cu programări particulare a Dianei era aglomerată până la refuz. Îi explicase de atâtea ori și tot nu pricepuse.

— Dar am verificat referințele, zise Julia, scoțând o foaie de hârtie din agenda ei. Francis Baggerle, ați fost colegi, nu?

Scrisoarea era datată din 5 aprilie. Diane o primise probabil, o citise, dar nu-și mai amintea. Avusese prea mult de lucru, pe urmă intervenise moartea mamei ei…

— Nu pot.

Privirea Juliei spunea: „Este prea târziu, această scrisoare a fost trimisă de aproape o lună”.

— Vezi dacă poți să dai de Francis la telefon, zise Diane.

Julia deschise agenda.

— Știam că sunteți prieteni, zise ea, încercând să se scuze. Și te-a rugat să-l iei pe băiat, ca o favoare personală, așa că am presupus că n-ai avea nimic împotrivă să fixez o întâlnire.

— Hai, Julia, găsește mai repede numărul.

Frank răspunse imediat, spulberând speranțele Dianei, care se gândea că-l va prinde în mijlocul unei consultații sau va fi plecat la tribunal.

— Johnny Anderson, zise el, la obiect ca întotdeauna.

— Exact. Frank, nu pot primi niciun pacient în plus, deocamdată.

— Dar are nevoie de tine, Diane. Este un băiețel nostim și debusolat, care tânjește după un dialog cu autoarea celebrei cărți de psihologie infantilă.

— Are zece ani. Este prea mic.

— Vei vedea că este foarte matur în multe privințe.

— Dar disruptiv.

Diane cită din scrisoare.

— Confruntat cu diverse dificultăți.

— Ușoară dislexie. Sindromul copilului hiperkinetic. A avut mult de suferit din partea colegilor de la fosta școală.

— Poate fi zgomotos și neastâmpărat. N-a reușit să se atașeze de mama lui vitregă…

— Mama lui a murit.

— Cum?

— Tatăl conducea mașina; mama se afla pe scaunul de lângă șofer. Un camion a intrat în portiera din dreapta. A murit pe loc. Tatăl a scăpat din accident fără nicio zgârietură.

— Și băiatul îl învinuiește, nu-i așa?

— Exact.

— Are vreo justificare?

— Da și nu.

— Ah, Frank!

— Mike n-a fost acuzat niciodată legal – numele tatălui este Mike. Dar compania de asigurări i-a găsit un procent de vinovăție de zece la sută.

— Băiatul știe?

— Da. Se pricepe foarte bine să tragă cu urechea. Dacă ar trebui să-l îndrum în alegerea unei cariere, l-aș orienta fără să clipesc spre CIA.

— Dar n-a aflat nimic direct de la tatăl sau?

— Exact.

— Aoleu!

— Ai perfectă dreptate. Tatăl s-a recăsătorit destul de repede. Trebuie să te previn că este un tip dificil.

— Te-ai gândit vreodată să te apuci de comerț? Ești foarte convingător!

— Diane, m-am atașat mult de băiețel și mi-a părut rău când a plecat. Nu vreau să încapă pe mâna unui psihiatru cu o sticlă de ulei de șarpe într-un buzunar și un certificat de liberă practică în celălalt.

— Mulțumesc pentru compliment.

— Haide, Diane! Doar știi ce i-ar recomanda un terapeut clasic: doze mari de Metilfenidat și

reîndoctrinare radicală. Ce zici, o să te ocupi de el? Fă-o pentru mine, te rog!

Știau amândoi că n-o să refuze, dar întrebarea era: cum o să se descurce? Avea deja destui pacienți. Dacă-i făcea loc lui Johnny, va lua din timpul altcuiva și se va aglomera îngrozitor.

— S-ar putea să-mi fac timp duminică dimineața, între două și trei a.m., îi spuse ea lui Frank.

— Îți mulțumesc, doamnă doctor, zise el, încet.

O luase în serios.

Când închise, Diane își dădu seama că o convinsese atunci când îi spusese cu oarecare admirație și frustrare: „M-am atașat de băiețel”. Avusese întotdeauna încredere în Frank. În cei doi ani de specializare, încercase să se culce cu ea și, uneori, mai regreta și acum că îl ținuse la distanță.

Apăru Julia și Diane citi pe fața ei cât de încântată era că aveau un nou client.

— Am primit un fax de la sediul poliției, zise ea, întinzând o hârtie. Ai cerut cazierul lui Ramon Porras, îți amintești?

Diane parcurse repede rândurile. „Atac deosebit de grav… furt… agresiune corporală, infracțiune de gradul C… divorț. *Divorț?”*

Ultima foaie de hârtie purta antetul Tribunalului de Litigii Familiale din districtul Orange. Era o hotărâre de divorț. Edwin Hersey contra Rowena Linda Hersey.

Diane o striga după un timp:

— Julia?

— Mmm?

— Am ceva de făcut sâmbătă seara?

— Nu, în orice caz nu cu mine, draga mea.

Apoi, după încă o pauză lungă, îi spuse:

— Fierbe niște apă! exclamă Diane, promițător. Vreau ceai *pu-erh.* Și ai grijă ca apa să fie bine fiartă de data asta.

— Tremur și mă supun.

— Poți să renunți la tremurat. Adu-mi dosarul lui Rachel Lyne și pregătește-te să gândești.

Dar nu avu ocazia să se gândească sau să bea ceai, pentru că Rachel, în vârstă de zece ani, și mama ei așteptau deja în camera de joacă și, în câteva secunde cât îi luă să străbată coridorul, Diane trebui să revizuiască tot ce știa despre micțiunile din timpul somnului.

* * *

Bună!

Sunt Tobes.

Numele meu este Tobias, dar puteți să-mi spuneți Tobes. La fel ca toată lumea. Și presupun că ați aflat o mulțime de lucruri despre mine de la Diane. V-a spus probabil ce știe, numai că nu mă cunoaște prea bine, deocamdată. Dar o să mă cunoască.

Și voi la fel. Deși nu știu încă cine sunteți „voi”.

Fiți atenți: Dr. Diane îi pune pe toți pacienții ei să țină un jurnal. Mi-a spus mie, lui Ramon, lui Billy și lui Jesse să punem totul pe hârtie. Ei au ascultat-o, dar eu am fost mai deștept. Vedeți, eu știu de ce facem asta. Ca să vă ajute pe voi. Pe cei cărora le dăm raportul. Presupun că sunteți polițiști.

Am refuzat să-mi fac un jurnal. Prin urmare, ce m-a făcut să mă răzgândesc?

Este o poveste lungă.

Chiar dacă sunteți polițiști, o să ne împrietenim. Simt întotdeauna astfel de lucruri. Sunteți educați, inteligenți; de fapt, trebuie să fiți, altfel nu ați citi aceste rânduri, care reprezintă voința și testamentul meu.

Johnny Anderson are și el un jurnal. De aceea m-am răzgândit. (Sigur, deocamdată n-o să arăt nimănui aceste însemnări. Nici măcar lui.)

Este drăguț să ai un jurnal, nu? Poți să scrii exact ce vrei și nimic mai mult. Poți să spui lucrurilor pe nume. Și te poți abține.

Dr. Diane i-a spus lui Johnny să noteze *tot.* I-a dat carnețelele acestea galbene, precum cele folosite de avocați (am avut mult de-a face cu avocații). Trebuie să scrie în ele în fiecare zi. El mi-a spus. Nu înțelege că un jurnal trebuie să servească doar scriitorului, nu altcuiva.

Mor de nerăbdare să citesc însemnările lui Johnny. Vreau să aflu ce crede despre *mine.*

Dr. Diane nu mi-a dat un carnet de notițe. Dar n-a fost nevoie să cumpăr unul; pot fura oricând, ce vreau. Este ușor să furi, după cum știi probabil foarte bine. Furatul este nostim. *Este ilegal.*

Sunteți uimiți? Mi se pare normal. Cum este posibil ca un tânăr simpatic ca mine să se atașeze de unul ca micuțul Johnny Anderson cel bleg?

Iată cum.

A început mai de mult. (Pe viitor, o să vorbesc numai de evenimente contemporane, dar acest episod reprezintă o reconstituire a faptelor. Nu vă îngrijorați: memoria mea pentru tot ce este în legătură cu Johnny dovedește o claritate imaculată.)

Deci, să ne întoarcem în timp și să lămurim acest lucru așa cum se cuvine.

Camera în care dorm de obicei este slinoasă. La sud-vest de centrul orașului, la etajul patru, într-un bloc aproape de gară, deasupra unui restaurant jegos și al unei spălătorii. Spălătoria are gratii la ferestre, iar pe vitrina restaurantului sunt pictate cuvinte pompoase într-o limbă străină. Vecinii sunt de diverse naționalități și culori: coreeni escroci, jamaicani escroci, negri escroci. Mediul este amestecat, dar consistent! Nu există decât un singur om cinstit printre ei, da, domnule. Și acela este Adevăratul Tobes Gascoign. Dacă veți vizita vreodată camera mea, și pun pariu că o s-o vizitați, (numai să aveți grijă să vă înarmați cu mandate de percheziție) nu trebuie să trageți aer în piept. Fumul „pietrelor” pătrunde prin podele, (în acest oraș, cocaina este numită „pietre”.)

Prin urmare, nu-mi petrec prea mult timp în camera mea. Nu, locul meu este în cimitir. În adâncurile lui. Îmi ia douăzeci de minute bune de la poarta principală din Winchester. Mai întâi mergi pe șosea de la nord spre sud. Apoi o iei pe o variantă, având la stânga sus Court Ridge, cu toate casele sale mari și frumoase. La început, se vede o cărare. Pe urmă, sunt semne cunoscute numai de mine.

Nu vă duceți singuri.

Acest cimitir este bântuit.

Umblă de asemenea niște oameni destul de ciudați pe acolo; tipi cu care nu sunteți familiarizați probabil. Mă refer la:

Traficanți de droguri.

Vagabonzi.

Debili mintali.

Adolescenți care se regulează în tufișuri.

Alți adolescenți care își fac injecții cu droguri.

Tipi dubioși.

Perverși.

Homosexuali.

Ucigași.

Eu.

(Începe să-mi placă; acum înțeleg de ce dr. Diane încurajează păstrarea unui jurnal.)

Sunt singura persoană capabilă să găsească locul meu în cimitir. Pot s-o fac și cu ochii închiși. În mijlocul unui pâlc de copaci, viță-de-vie, plante cățărătoare și viță otrăvitoare, este un luminiș. Și această ridicătură se afla în mijlocul celei mai vechi părți a cimitirului. Din locul acesta a început să se extindă. Este umed, pentru că sunt izvoare ascunse. Când ploua, ies la iveală. Pământul ți se lipește de picioare. Te afunzi chiar și unde ți se pare solid. Și, în clipa aceea, trebuie să știi pe unde s-o iei.

Altfel, nu mai ieși.

În luminișul meu – este doar un luminiș pentru că l-am defrișat – este o piatră funerară. Aparține

primei persoane care a fost îngropată vreodată aici. Dacă te uiți mai atent, îi distingi numele: Alice Mornay.

Am fost la primărie și am cercetat arhivele. A existat într-adevăr o Alice Mornay și a fost prima persoană îngropată în cimitirul din Court Ridge, în 1854. Avea douăzeci și trei de ani, adică trei ani mai mult ca mine. Poate că a suferit de o formă timpurie de SIDA. Poate a avut doar tuberculoză. Sau *poate* tatăl ei a omorât-o în bătaie. Nu se știe. Istoria nu oferă informații.

Îmi pare rău. Am deviat de la subiect. Vreți să știți cum l-am cunoscut pe Johnny, prietenul meu, cel mai bun prieten al meu?

Prin urmare, imaginați-vă următoarele. Mă aflu în locul meu, luminișul. E târziu, soarele e sus pe cer: am petrecut noaptea aici, ocupându-mă cu una-alta până am obosit, când m-am întins ca să dorm. M-am sculat, fiindu-mi frig și simțindu-mă țeapăn. Mă întind, casc. Mă piș pe Alice Mornay și, în timp ce fac lucrul ăsta, vorbesc cu ea.

— Bună dimineața, Alice, spun eu. Se pare că va fi într-adevăr bună.

Alice nu răspunse, ceea ce nu este surprinzător, ținând cont de faptul că murise acum o sută patruzeci de ani.

— Ai avut o noapte bună? o întreb eu.

Discutăm în zadar. Improvizez răspunsuri în locul ei. Și apoi, pentru că nu vreau să-mi neglijez stomacul, mănânc un baton de Snickers și ascult muzică. CD-playerul meu Sony este excelent; nu m-a costat nimic. Gusturile mele în materie de muzică… mă rog, nu sunt încă pregătit să discut despre acest subiect. Nu este nici momentul, nici locul potrivit. *Feng-shui* negativ. Cunoașteți acest cuvânt? Nu, nici eu – până am întâlnit-o pe Dr. Diane Cheung. De atunci, am aflat amănunte despre multe lucruri chinezești și o să vi le împărtășesc și vouă. Într-o zi. Acum este important

să observăm că *feng-shui* negativ = vibrații negative.

Asta nu înseamnă însă că *voi* îmi dați vibrații negative. N-are nicio legătură cu voi. Liniștiți-vă.

Îmi iau bicicleta din ascunzătoarea ei, aproape de luminiș, și o pornesc pe sub poteca de sub Court Ridge. Trebuie să mă întorc acasă, să mă spăl, înainte de întâlnirea săptămânală cu dr. Diane: chiloți curați (în caz că va încerca să mă seducă, deși nu sunt încă sigur dacă aș fi gata să-mi împart timpul cu ea), deodorant sub braț și în fund. Pentru că, nu se știe niciodată. Așa că pedalez din răsputeri, pentru că mă tem să nu întârzii.

Este o persoană foarte interesantă, cred că ați remarcat deja. De fapt, îmi dau seama perfect că Diane Cheung n-o să se culce cu mine, nici acum, nici altă dată. Am scris-o, doar ca să-mi ascund nervozitatea. Ah, ah! Ha! Ha! Râzi, clovnule, râzi *(Paiațele* este cam slab pentru gustul meu. Deși, dacă vă place, nu vă lăsați influențați de mine). Femeia aceasta mă intrigă, după cum puteți vedea. *Feng-shui*-ul ei este necunoscut: periculos, dar superb. (De fapt, oamenii nu au *feng-shui,* doar locurile, dar faceți un efort de imaginație.)

Mă aranjez și pornesc spre spital. Îmi leg bicicleta de gard și trag o ultimă țigară. Este ora două; la timp. Asistenta de serviciu îmi spune să aștept în camera de joacă.

Este o cameră mare, aerisită, cu un zid de sticlă într-un capăt și o oglindă pe un perete. Diane stă în spatele ei și ne observă. Mă rog, bineînțeles – haide, zău așa! Își face datoria, atâta tot. În camera sunt jucării (vreau să spun, în afară de pacienți, ha, ha, ha!) și jucăriile sunt interesante. În afară de acuarele, plastilină, hârtie etc., sunt camioane și mașini, păpuși, blocuri de construit și *dragoni.*

Diane nu se teme de trecutul ei cultural. Se folosește de el; am observat în diverse ocazii. Avem dragoni, titirezi, săbii de jucărie, împodobite

cu panglici, măști (îmi plac măștile) și cărți cu poze chinezești. Majoritatea conțin legende plictisitoare.

Mă gândesc: să mă joc sau să nu mă joc? Diane ne privește. Acum va trebui să-i dau impresia Dianei că vreau să mă schimb. (Diversiune: de câți psihologi este nevoie ca să schimbi un bec. Răspuns: de zece; unul care să facă operațiunea în sine și alți nouă care să stabilească dacă becul *vrea într-adevăr să fie schimbat*!)

Mă opresc să-mi iau o expresie serioasă, gânditoare, mă apropii de bibliotecă și răsfoiesc romanele expuse. Ah, da, *Călătorie spre vest.* Versiunea pentru copii, bineînțeles, și foarte departe de ce a scris de fapt Wu Chêng-ên. Dar am ales-o ca să arăt că doresc să-mi îmbogățesc mintea și să-mi lărgesc cunoștințele și, în plus, îi demonstrez doctoriței mele, care este chinezoaică, faptul că apreciez lucrurile chinezești.

Ținând cartea în așa fel încât să se vadă titlul în oglindă, mă întorc la locul meu, mă așez picior peste picior și mă încrunt ușor, îndulcind efectul cu un zâmbet. Mesaj pentru Diane: oare ar trebui să mă las abătut de la scopurile mele înalte de această lucrare literară umoristică, dotată totuși cu dimensiuni educative? Continui să-mi fixez expresie facială potrivită, când se deschid ușile și…

…și

Și …

Îmi ridic privirile, văd că femeia își lăsă capul în jos. Este îmbrăcată de prânz, într-o fustă crem, în cute, haină verde, lanț de aur la gât și broșă cu diamante. Pare pierdută. O pacientă, probabil. Dar, când revin la citit, prind o altă mișcare în câmpul meu vizual și-mi ridic din nou privirile, indiferent. Și.

Și.

Am senzația că alerg după un colț și dau de Mona Lisa, numai pentru mine.

Acest băiețel slăbuț intră pleoștit în cameră. O parte din mine știe că este însoțit de femeie, dar se străduiește s-o ascundă; nu vrea să-și dea nimeni seama. Ține mâinile în buzunare. Refuză să-și desprindă privirile din podea. De remarcat: nu se comportă așa fiindcă este nervos sau timid: *refuză* șansa de a vedea lumea, pentru că, în acest fel, nu trebuie s-o accepte. S-o înțeleagă. Să se confrunte cu faptul că lucrurile nu vor evolua niciodată în direcția dorită de el.

Ah, Johnny, dacă ai ști ce mult te înțeleg.

Este îmbrăcat în niște blugi decolorați care-i acoperă funduleț proeminent de parcă ar fi croiți manual (un funduleț proeminent). Poartă un tricou de fotbal de trei ori mai mare ca el. Pieptul este împărțit în patru pătrate, fiecare de altă culoare. Pielea de la gât, care se vede după gulerul alb este albă – un alb pur. Ca de alabastru. Fața lui…

Fața lui.

FAȚA LUI!

Este ușor proeminentă, nu albă imaculat, ca pieptul, ci puțin bronzată. Are pistrui. Unul sau doi. Ochii lui… ce culoare au ochii lui? Stă prea departe.

Ai grijă să afli.

Are fața îngustă, ușor impură a favoritului lui Pan. Oare își dă seama ce drăguț este? Unde se situează acest băiețel pe scara gradului de conștientizare?

Femeia stă pe marginea unui scaun, cu mâinile pe geantă și se uită la ferestrele mari. Se uită în jur, nu mă observă. Se ridică, se apropie de bibliotecă, alege o revistă, se așază pe un scaun și începe s-o răsfoiască. Ignoră băiatul.

Ia te uite, ce interesant!

Ce culoare au ochii lui?

Așteaptă.

Băiatul se sprijină de perete. După un timp, observă că mă uit la el. *Și nu-și ferește privirile.* Figura lui îmi spune că s-a săturat. Este blocat într-

un rol scris și regizat de el, care nu duce nicăieri. Dar nu poate recunoaște acest fapt, altfel, femeia cu înfățișare pierdută ar câștiga. Dur, puștiul.

Nu există decât o singură ieșire. Puștiul o știe, la fel de bine ca și mine.

Hopa. Înalță capul, se uită în jur și se târăște până la jucării. Camioane. Îl interesează camioanele de jucărie.

Diane se uită din spatele oglinzii. O să mă cheme din clipă în clipă. Pe mine sau pe băiat. Sau pe… nu, femeia nu are nicio legătură, nu este clienta doamnei doctor Diane, nu mă întrebați de unde știu.

Mă concentrez asupra paginii din fața mea. Mintea îmi lucrează bine azi. Întrevăd o cale. Dar puștiul trebuie să mă ajute.

Pe măsură ce gândul mi se întipărește în creier, *mă ajută,* într-adevăr. Parcă ar ști.

Iată că a știut.

* * *

Alături, Diane se concentrează asupra lui Johnny. Se juca preocupat cu camioanele. Diane zâmbește șiret. Face semn spre Johnny.

— Julia, descrie ce vezi.

Julia își încrucișă brațele, privi atentă prin ochelarii ei și rămase tăcută mult timp. Apoi, spuse:

— Păi, ciocnește cele două camioane unul de altul; acum așază cărămizi peste ele… pune diverse camioane unele lângă altele… formează un șir.

— Interpretează, te rog.

— Când zdrobește cele două camioane își reprezintă părinții în timpul actului sexul. Când le aranjează într-un șir, spune de fapt că vrea să participe și el la actul sexual, împreună cu părinții săi. Cărămizile simbolizează vinovăție, furie, sadism anal: dorința de a îngropa, a distruge și a anihila aceste sentimente desfrânate.

Julia ezită.

— Când adună creioanele colorate, ca acum, și le frecă între ele, pune în practică, în mod inconștient, fantezii homosexuale de masturbare, exprimându-le fățiș; poate ar trebui să te concentrezi asupra experiențelor școlare, încercând să descoperi o anumită traumă.

Julia, intimidată de tăcerea Dianei, începu să se bâlbâie și apoi amuți. După un timp, o întrebă:

— *Tu* ce vezi?

— Un băiețel jucându-se. Hai să mergem și… stai puțin. Acum devine interesant.

Concentrându-se asupra lui Johnny, îl pierduse din vedere pe celălalt personaj masculin din cameră. Bineînțeles, era luni: Tobes Gascoign venea la ora două. Acum, Tobes lăsă cartea și se apropie de băiat. Băiatul îi zâmbi, fără să se arate de loc tulburat. Vorbeau, deși Diane și Julia nu auzeau ce spuneau. Tobes se așeză cu picioarele încrucișate pe podea, lângă Johnny. Luă un camion.

Nicole Anderson nu-și ridicase ochii din ziar.

— Să intervin?

Julia părea stânjenită.

— De ce? Poate că este cheia pe care o căutăm în descifrarea sufletului lui Tobes.

— Dar tocmai mi-am amintit. N-ar trebui să fie aici. I-am trimis o scrisoare prin care anulam ședința, pentru că nu știam cât va dura emisiunea de la radio…

— Întrerupe ședința, îi spuse Diane. Acum.

* * *

Puștiul m-a ajutat, a știut ce voiam amândoi. S-a așezat pe podea și a început să se joace. Inteligent gest. Evident, dar inteligent.

— Bună, spun eu. Pot să…?

— Sigur.

Mă așez pe podea lângă el, destul de aproape să simt că miroase a săpun, destul de aproape să văd picăturile de sudoare de pe gâtul lui și spun:

— Cald azi.

Încuviințează din cap, fără să ridice privirile de la mașina din mâinile lui. Dar mă întreabă deodată:

— Lucrezi aici?

— Nu, sunt clientul doamnei doctor Cheung.

Fața lui răutăcioasă de faun devine rigidă.

— Și eu la fel, murmură el. Așa cred.

— Nu știi sigur.

— O să fie prima noastră întâlnire.

— Aceea este mama ta?

— Cine, ea? Este Nicole. Mama mea vitrega.

Vorbește încet mașinii, nu mie. Aha!

Iau camionul, îi dau drumul pe podea, îl trag înapoi, îl împing din nou. După aceea îl frec cu roțile de dușumea de mai multe ori. Până se învârtesc nebunește. Îi dau drumul. Camionul este cât pe ce să se lovească de perete și se oprește. Puștiul zâmbește. Mă imită cu mașina lui, care se izbește de zid. Râdem amândoi.

— Cum te cheamă?

— Johnny Anderson. Dar pe tine?

— Tobes Gascoign.

Pentru o clipă nu reacționă în niciun fel. Apoi, buzele lui se destinseră într-un zâmbet și ale mele la fel. Vreau să-i spun, vreau să-i spun. Omule… aici nu contează cuvintele. Lumină, să se facă lumină și se făcu, dintr-odată.

— Gascoign, zise el, uimit. Ce nume de bun-gust.

Îl repetă încet, savurându-l ca pe o delicatesă. Simt că mă dezintegrez și mor centimetru cu centimetru.

— Unde locuiești? îl întreb eu.

— La Court Ridge. Numărul cincisprezece.

Casele acelea au balcoane frumoase, glasvanduri și pajiști. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că într-o zi voi cunoaște pe cineva care locuiește acolo, sau că îmi va lua inima în mâinile lui, așa cum o făcuse acum. Court Ridge, vizavi de cimitir, ia te uită! Atât de aproape de tot ce îmi este drag.

— Johnny, spuse femeia cea cu figura pierdută, mama lui vitregă. Vino aici, îl chema Nicole.

Johnny nu face nimic, nu-i răspunde. Apoi se uită la mine, viclean, pe sub sprâncene și remarc genele lui fine și lungi. *Albaștri.* Are ochi de un albastru-deschis; dar se potrivesc cu fața lui palidă și părul spălăcit. Fața lui, observ eu abia acum, nu este o față de copil. Nu este rotundă și grăsuță, ci îngustă și trasă. Încordat, acest băiat este încordat. Îngrijorarea i-a topit rotunjimile. Mă fixează din priviri, în timp ce mișcă încet capul: ochii aceia albaștri mă sfredelesc. Vrea să-mi spună ceva din priviri. În primul rând, că n-o s-o asculte pe Nicole. În al doilea rând…

Ia o mască, lăsându-mă să mă întreb ce alte mesaje îmi rezervă. Sunt agitat la culme. Masca aparține unui personaj de operă chinezească. Alb cu negru, dar cu cercuri roșii în jurul ochilor și o coadă lungă de păr artificial, ceea ce îmi spune că e o mască de personaj negativ.

Nu m-am simțit atras niciodată de numele de Johnny, până nu demult. Până acum cinci minute. De aici înainte va fi singurul nume…

Privirile îi rătăcesc în altă parte, adică departe de mine. Cum să-l atrag…?

În spatele meu, Julia spune:

— Bună, Johnny, este timpul s-o cunoști pe Diane. Tobes, n-ai primit scrisoarea mea?

Mă ridic și mă întorc, pregătindu-mă să zâmbesc pentru oglindă și pentru stagiara doctoriței.

— Care scrisoare?

— Cea pe care ți-am trimis-o ca să amân ședința ta pentru mâine?

Clatin din cap.

— Ah, îmi pare rău, ai bătut drumul degeaba.

Dimpotrivă.

— Mâine este bine? mă întrebă sluga Dianei. La aceeași oră.

— Nu te grăbi să apuci ziua de mâine, pentru că mâine vom muri.

Johnny râde. Eu mă clatin. Mă rog, poate că nu mă clatin. Râsul lui este dulce și muzical, dar are ceva neașteptat, care amintește de scena nebuniei din *Lucia di Lammermoor.*

— Mâine, spun eu; dar mă uit la Johnny. Pe curând, adaug apoi.

Până la urmă, reușesc să ies. În clipa aceea, nu aș fi simțit nimic – nici dacă ar fi plouat sau ar fi izbucnit cutremurul acela de care tot vorbeam. Cutremurul meu personal, conjugat cu propriul vulcan interior erau mai puternice. Aveam de-a face cu un capriciu al naturii. Urmează undele seismice. Vuuu!

Mă învârtesc prin parcare. Nu risc să fumez, pentru că poate să mă vadă Diane și, dacă m-aș îndepărta, l-aș pierde. Mă refer la Johnny. (De aici înainte trebuie să știți de cine este vorba, când spun „el”, „lui”).

Până la urmă, apar amândoi, el cu femeia. Se urcă în mașină și pleacă. Sar pe bicicletă și-i urmăresc.

La început este ușor: femeia conduce încet și șoseaua este dreaptă. Am picioare, pentru că am grijă de mine și pedalez mult. În plus, bicicleta este prevăzută cu o șa confortabilă și accesorii excelente – Shimano 300 LX. Șoseaua se întinde paralel cu plaja. Este soare și cald; încep să regret că m-am îmbrăcat atât de decent pentru Diane.

Ce păcat că am uitat de scrisoare.

Am spus ce păcat că am uitat.

Dar oare chiar am uitat?

Nu știu. Nu uitați că acesta este un jurnal: pot să mărturisesc sau să ascund unele lucruri.

Femeia o ia la dreapta, spre oraș, la fel de încet. Ce cartier plăcut: pajiști frumos tunse, verande, o mașină în fața casei și alta pe alee. Fără garduri: ar părea neprietenoase. În schimb, florile și arbuștii reușesc să păstreze intimitatea oamenilor. Mă aflu la jumătate de kilometru în spatele mașinii – o

Infiniti J30 și nu pot vedea ce se petrece înăuntru. Pedalez mai repede, câștig teren.

Apoi, dezastru.

În loc să meargă înainte, femeia o ia la stânga. Se duce în oraș, pe Nicosia Drive. La dracu! Stai puțin…

Am început instinctiv s-o cunosc pe această femeie, din clipa în care am înțeles ce mult o urăște el. Acum va accelera, pentru că se îndreaptă spre ghetou. Se teme să conducă pe autostradă, din cauza violatorilor care ar putea răsări de oriunde s-o facă bucăți, dar o să străbată repede ghetoul.

Dar cum rămâne cu semafoarele, cucoană? Sau roșul nu este culoarea ta preferată?

Presupunerea mea se dovedește corectă. Apasă pe accelerație. Distanța dintre noi se mărește. Îmi mișc picioarele în zadar. Disperarea îmi dă forțe noi. Dar nu este de ajuns.

Semaforul este de partea ei. Înaintea mea, departe la orizont, luminile se pierd în zare ca niște smaralde strălucitoare distorsionate de căldură. Suntem pe o autostradă lată, cu patru benzi. Majoritatea clădirilor au un singur etaj; unele sunt arse, multe au fost închise. Taverne care vând *Souvlaki* stau alături de cabinete stomatologice „cu prețuri accesibile”, baruri murdare și case de amanet strălucitoare. Liniile de înaltă tensiune și stâlpii groși care le susțin domină peisajul. Sunt puțini oameni. Câțiva negri se grupează în intersecții. Nu prea au ce face și o arată într-un mod destul de sinistru.

Ieșim din cartierul negrilor și trecem pe lângă două blocuri de vietnamezi. Strada este mai curată; dughenele sunt aceleași; doar limbajul diferă. Mă dor picioarele; mi-au amorțit mușchii.

O lumină roșie.

Până la linia orizontului, în jos, într-o ușoară pantă și în sus din nou, de unde începe orașul Paradise Bay, cu acoperișurile sale de culoarea morcovului și blocurile turn, cu fațadele în stil

spaniol. Rubine aprinse strălucesc în locul smaraldelor. Femeia a întrerupt fluxul continuu. A oprit prima la semafor. *Feng-shui* negativ. Așa este drept.

Gâfâi în intersecție și apăs pe frână. Pentru o clipă, sunt tentat să mă întind spre mașină și să-mi sprijin mâna ostenită de capota ei. Dar îmi revin repede. Sunt cu trei mașini în urma lor și-mi odihnesc în schimb mâna de portbagajul unui automobil decapotabil.

Niște vagabonzi care se învârteau prin preajma se apropie de mine.

— Frumoasă bicicletă.

Conducătorul grupului și purtătorul lor de cuvânt are în jur de douăzeci și cinci de ani, e îmbrăcat în blugi, blugi călcați *la dungă.* Doamne Sfinte, și o cămașă din piele de căprioară, legată cu șiret de ghete. Era vietnamez, speriat și furios dintr-un anumit motiv – o citesc în ochii lui. Îmi ridic ochelarii de soare, să studiez mai bine situația. Are o gașcă de câțiva tipi așa-și-așa, cu el; nu sunt prea grozavi, dar sunt destul de numeroși.

— Aș vrea să-ți împrumut bicicleta.

Semaforul rămâne roșu. Chiar dacă s-ar schimba, nu m-ar ajuta cu nimic: când accelerezi o bicicletă nu este același lucru cu o motocicletă. Îți ia timp s-o iei din loc și rămâi vulnerabil față de niște golani ca ăștia.

S-a întins deja, să pună mâna pe mine. Pe mine, nu pe bicicleta.

— Sigur, îi spun eu… Oricum nu-mi trebuie. Poftim, ia-o.

A mai rămas o jumătate de metru între noi. Când sunt gata să-l lovesc, mă sprijin cu toată greutatea pe partea din spate a bicicletei și ținta mea este perfectă: roata din față aterizează între picioarele lui. O răsucesc cu nouăzeci de grade, o împing înainte, încă o dată și mă retrag. Se prăbușește urlând. Sunetul pe care-l scoate îmi gâdilă urechile în mod plăcut; îmi amintește de moartea lui Liu

din opera *Turandot* de Puccini. Până să-l salveze aliații lui, dispar ca vântul în urmărirea mașinii Infiniti. Nu mă uit înapoi (strică efectul aerodinamic).

Iată ce ar trebui făcut. Ghetourile sunt puțin prin definiție zone închise. Deci uitați cum se procedează. Se iau două elicoptere. Primul, împrăștie benzină prin ghetou. Iar pilotul celui de-al doilea aruncă un chibrit aprins.

Credeți că sunt nebun, nu-i așa?

Dar gândiți-vă! Nu v-a trecut niciodată prin minte asemenea gând? N-ați fost prinși niciodată într-o cursă urâtă întinsă de băieți rai de culoare fără niciun polițist prin preajmă? N-ați fost jefuiți niciodată? Nu v-a prădat nimeni casa? Nu l-ați amenințat pe Dumnezeu cu pumnul, zbierând „Este o nedreptate!”?

Acum, nu mai cred că ghetoul din Paradise Bay ar trebui exterminat. Dar atunci așa simțeam.

Și asta nu înseamnă că sunt nebun.

* * *

În timp ce se îndreptau cu mașina spre Paradise Bay, Johnny clocotea de furie și nu știa de ce. Iar faptul că nu știa îl enerva cel mai rău. Întâlnirea cu dr. Cheung nu fusese atât de cumplită. Îi vorbise frumos, se arătase interesată de el, fusese destul de drăguță: de fapt, la fel de drăguță cum i se păruse la radio. Dar i se întunecaseră privirile de furie și nu mai vedea nimic dinaintea ochilor. Dacă ar fi fost puțin mai mare, ar fi revizuit ședința cu Diane și ar fi recunoscut simptomele care indică apariția unui străin, pregătit să-i răpească inima, poate chiar, dacă circumstanțele ar fi fost potrivite, ar fi denumit aceste senzații IUBIRE. Dar nu era iubire. În dimineața aceasta, Johnny ura pe toată lumea.

Nicole întoarse la dreapta, spre Main, tăind în diagonală cartierul industrial. Apoi coti din nou la dreapta pe Fourteenth și văzu încotro se îndreptau: spre Brunsekka and O.

Brunsekka and O era cel mai mare magazin universal din Paradise Bay. Ocupa un bloc întreg. Ceea ce nu era mare lucru, pentru că Paradise Bay nu era New York, dar însemna totuși ceva. Înalt de șase etaje, pe terasă se afla un cafe-bar-restaurant, numit Bistingo's, de unde oamenii puteau privi iahturile, plutind la mai puțin de un kilometru depărtare. Era frecventat de o clientelă selectă. Mulți considerau că era o crimă să plătești trei dolari și jumătate pentru un cappuccino mic, chiar dacă avea scorțișoară și ciocolată.

Nicole coborî cu mașina în parcarea subterană și opri. Apoi se dădu jos, cu Johnny. Scandalul răsuna în urma lor ca o fanfară. Aproape că îl târî în ascensor.

— Vreau un pahar cu sifon!

— Mai târziu.

— *Acum.*

Când ușile ascensorului se închiseră, Johnny zări o figură cunoscută. Jos, în capătul îndepărtat, lângă parcare, un tip își legă bicicleta de o conductă galbenă de apă. Oare unde îl mai văzuse…?

Johnny și Nicole trecură din raion în raion, de la obiecte gospodărești, la aparate electrocasnice, pânzeturi, parfumuri, galanterie, confecții de damă, confecții pentru bărbați, librărie și jucării.

Magazinul Brunsekka era uriaș și aglomerat întotdeauna. Spre îngrijorarea lui Nicole, Johnny se desprinsese de ea și se îndreptă spre un teanc de cărți de lângă casă. Alergă după el și-l prinse de braț. Strângea la piept o carte cu mâna liberă, în timp ce alți cumpărători îi ocoleau.

— Cumpără-mi-o! Trebuie să mi-o cumperi!

Nicole se uită la coperta, văzu o fantomă ridicându-se din sicriu și spuse un nu hotărât.

— O vreau! zbieră Johnny. *O vreau!*

* * *

Cunosc acest magazin ca pe propriul buzunar. Brunsekka (majoritatea oamenilor îl omit pe „O”

în primul rând pentru că nu știu ce înseamnă; este un nume indian, inițiala unui tip sau ce?) este vestit pentru excelentul său raion de muzică. De aici îmi iau CD-urile. Gratis. Securitatea este de tot râsul.

Nu este greu să dau de Johnny la ultimul etaj, urmărind indicațiile luminoase ale ascensorului de la subsol. Mă duc după el, ușile liftului se dau la o parte ca o cortină la teatru, dezvăluind un spectacol dramatic.

Doamne, ce agitat este Johnny! Ies din ascensor și mă îndrept spre raionul care conține ultimele apariții editoriale. Cărțile sunt aranjate pe scări în spirală, sub formă de piramide și turnuri. Poți să te ascunzi cu ușurință.

Johnny strânge o carte la piept, cu mâna liberă. Pe copertă este desenată o fantomă. Mă cuprinde din nou entuziasmul: *îi plac fantomele!*

El este acela!

Cuvintele se năpustesc în mintea mea. Cartea pe care o țin mi se desprinde dintre degetele care și-au pierdut brusc forța. Mi se oprește respirația în loc. Magazinul se întunecă pentru o secundă, ca atunci când electricitatea cade și luminile se sting, în interval de o secundă.

El este cel care-mi seamănă cel mai mult.

Până să-mi revin, au dispărut.

Cum poate să mă abandoneze așa?! Mă îndrept spre sectorul de metafizică, unde l-am văzut ultima oară. A plecat, a dispărut ca o fantomă. Mă uit în toate părțile. Acum m-a cuprins disperarea. Apoi, departe, în capătul culoarului, zăresc un cap blond deasupra unei haine albastre. Mama vitregă cea rea! Du-te!

Mă iau după ei. Se duc spre raionul de audio-vizuale. Se potrivește perfect cu intențiile mele, pentru că o colecție de CD-uri se poate îmbogăți întotdeauna. Femeia se apropie de tejghea încercând să atragă atenția vânzătorului. Johnny își

încrucișează brațele pe tejghea și își sprijină capul de ele.

Ce ciudat. Johnny fusese foarte agitat și acum se liniștise deodată. Înălță capul pe jumătate, dar nu se întoarce. Privesc fascinat. Ce l-a făcut să se miște? Apoi, iată că *se întoarce* și în momentul acela știu, știu cu siguranță că a simțit prezența mea. Iar eu cum reacționez? *Mă ascund.*

Da, exact, mă ascund, deși știu, cred, ȘTIU că este Cel pe care l-am așteptat în toți acești ani. Devin brusc timid. Retras. Și mă strecor sub un raft de CD-uri.

Dar apoi, mă apuca frica. Mă tem să nu-l pierd și mă uit de după raft. Acum Johnny stă cu spatele la tejghea, cu ochii pironiți în podea. Ține gura pe jumătate deschisă; mă întreb dacă este imbecil. *Nu fi ridicol!*

Este gata să se uite din nou. Îmi retrag capul.

Sunt printre clasicii cu litera B: Bach J.S., Bach C.P.E., Bach J.C., Beethoven, ultimele sonate pentru pian interpretate de Brendel: o nouă apariție. Degetele se mișcă în acordurile lor. Nu este bine ce fac, pentru că ar trebui să mă concentrez asupra lui și totuși…

Știu că paznicii se află la trei standuri depărtare, pentru că, după un timp, lucrurile acestea devin o a doua natură: cum intri într-un magazin verifici sistemul de pază. Harley m-a învățat acest lucru. Harley Ivera este cel mai bun prieten al meu. Un cunoscător al muzicii bune și al furturilor minore. Mi-a subliniat că nu există camere video cu circuit închis montate în plafonul magazinului Brunsekka. Pe cutia de plastic a CD-ului se fixează o fâșie subțire de metal; ca să ieși trebuie să treci printre doi stâlpi, Scilla și Caribda, și dacă ai un obiect care conține plăcuța metalică, se declanșează o sonerie și ești terminat.

Trebuie să recunoașteți – această comparație cu Scilla și Caribda v-a surprins. Nu vă așteptați de la unul ca mine. Credeți că fur numai CD-uri? Vă

înșelați! Colecția mea de cărți este destul de vastă. Numai din considerente legate de spațiul care este inexistent, trebuie să le reciclez. Fur o carte, o citesc și o pun într-o cutie; când cutia se umple, o las în fața magazinului pentru acte de caritate, la două blocuri de căminul meu. (Prin cămin înțeleg camera mea, nu cimitirul. Pentru că în cimitir nu exista magazine.)

Proprietatea înseamnă furt, nu uitați acest lucru.

Acum intenționez să mă ocup de această nouă apariție a lui Alfred Brendel. Va intra, ca să spunem așa, în posesiunea mea. Cum să realizez acest lucru ținând cont de sistemul electronic Scilla și Caribda, mai sus-menționat? Foarte simplu: scoți plăcuța metalică. Sigur, nu oricine poate s-o facă; voi n-ați putea, de exemplu. Aveți nevoie de o sculă specială, ca cea folosită de vânzători. Eu am așa ceva; mi-a dat-o Harley.

Dar, mai întâi, trebuie totuși să supraveghez împrejurimile…

•

Johnny se întoarse cu spatele la topul pop al săptămânii și dădu cu ochii de Tobes Gascoign, care stătea în picioare, în capătul standului alăturat. Îl privi mirat, gata să se ducă la el, când Tobes puse la loc un CD pe raft și se îndepărtă. Un paznic discuta cu un tip îmbrăcat în costum. Tobes studie paznicul un timp, iar apoi se întoarse încet unde îl văzuse Johnny prima oară. Luă un CD și simulă că citește discret textele de pe copertă. Băga mâna dreaptă în buzunarul pantalonilor și scoase un instrument metalic ciudat. Tobes se uită în stânga și-n dreapta. Johnny îl urmărea atent. În capătul opus al raftului, o bătrână mânca dintr-o pungă. Doi adolescenți stăteau unul lângă altul, alegând clasici mai ușor de înțeles. Nu erau atenți la Tobes.

Deodată, Tobes trecu la acțiune. Înfipse instrumentul din mâna lui în învelișul din spate al CD-ului. Își ridică privirile, încercând să pară

indiferent și, în momentul acela dădu cu ochii de Johnny.

Acum, băiatul se afla la jumătatea distanței dintre tejghea și standul lui Tobes. Ținea brațele încrucișate pe piept, strâmbându-se ca un polițist care privește o adunare publică, se uită disprețuitor, cântărindu-i pe toți. Se uită drept în ochii lui Tobes și citi apelul lui. Îl ruga să-l înțeleagă. Iar asta îi dădea un sentiment *grozav.* Îi dădea putere. Avea puterea să-l facă pe acest tip să-i semene. Johnny își dădu seama că și Tobes știa acest lucru.

Rămaseră așa mult timp. Apoi, Johnny începu să zâmbească. Își desfăcu brațele și ridică în sus degetul mare. Tobes se lumină la față și băgă CD-ul în buzunar. Apoi se întoarse și se îndreptă spre ieșire.

— Ah, dacă tot sunt aici, aveți caseta cu *Miss Saigon?* se interesă Nicole.

Johnny îi aruncă o privire. O să mai zăbovească. Băiatul se desprinse de tejghea. După câteva secunde, auzi ecoul acelor pași, în afară de ai săi. Cineva urca scările înaintea lui, cineva care așteptase să vadă dacă Johnny îl urma.

Erau unsprezece trepte în primul șir. Johnny ajunse la etaj. Încă un șir urca la dreapta, îndreptându-se în direcția de unde venise. Aerul era cald și îmbâcsit, iar lumina palidă, protectoare… prietenoasă. Nu se opri, dar încetini pasul și se uită în sus. Era întuneric și nu vedea pe nimeni. Îl cuprinse entuziasmul, din cap până-n picioare. Cu o mână pe balustradă și alta în buzunar, Johnny dădu colțul și o porni pe ultimul șir de trepte.

* * *

În fața mea este o ușă. Pe ea, scrie: „A se folosi doar în caz de urgență. Această ușă este blindată”. Acoperișul. Eu și Johnny nu mai aveam unde să ne ducem.

Am ajuns aproape de terasă.

Aici, lumina este și mai slabă. Pe sub ușa blindată, se vede o dungă subțire, albă, care spune că soarele strălucește. Sunt pe ultima treaptă. Încep să mă întorc. Peste tot domnește o liniște grea, pentru că nimeni nu folosește scările, preferând ascensoarele: doar cei mânați de alte scopuri aleg singurătatea scărilor.

Avansează, jumătate în umbră și jumătate în lumina palid reflectată de la etajul inferior. Vreau să mă duc lângă el, dar, în mod inexplicabil, n-o fac.

Johnny se oprește la patru trepte de terasă. Ridică piciorul stâng spre următoarea treaptă, dar atâta tot. Ține o mână întinsă pe balustradă, iar cealaltă pe coapsa stângă. Nu-i văd fața. Nu vorbim.

Poate o mică parte din mine începe să-l urască pe acest puști. Simt nevoia să domin. Sunt o personalitate activă. L-am crezut pasiv, dar nu este. Este periculos de tăios. Și cred că o știe.

Secundele se scurg. Acest moment este delimitat în timp. În curând, femeia va veni să-l caute. Trebuie să mă folosesc de această ocazie. Dar am o problemă. Mi s-a umplut vezica până la refuz. Cred că din cauza nervilor. Durerea mă copleșește.

Unul din noi trebuie să vorbească. Trebuie să înaintez cu acest lucru, să-l grăbesc pe potecile așternute cu ani în urmă, care duc drept către un orizont unde soarele va apune.

— Credeam că o să găsesc o toaletă pe aici, spune Johnny.

Vrea să pară indiferent, dar vocea îl trădează și fața lui îmi spune că este la fel de disperat ca și mine; vezica mea se contractă din simpatie față de a lui. Secundele se scurg. Riscul este mare. Mi-l asum. (Situația degenerează într-o urgență medicală.) Îmi desfac încet fermoarul. Aude sunetul metalului. Dacă ușa de la terasă s-ar deschide în clipa aceasta și ar apărea un polițist, aș fi în siguranța. La limită, dar în siguranță.

Mă aranjez.

Johnny aude primii stropi și râde. Sesizez admirația în tonul lui și încă ceva, mai simplu: încântare. Este un rebel, unul fără direcție (Ei bine, o să-i dau eu o direcție.) Vine pe ultima treaptă, lângă mine, atât de încet, încât atunci când îmi dau seama de prezența lui, simt că-mi zboară capul de pe umeri.

Alt fermoar este tras în jos. Mișcările lui, spre deosebire de ale mele, sunt bruște și practice. Se apleacă ușor, să se aranjeze: prin beznă, zăresc funduleț ul lui proiectat în afară și apoi, imediat înainte. Țin ochii în jos. Acum sunt două jeturi îndreptate spre ușă.

Își îndreaptă jetul spre mine, amestecându-l cu al meu. *El* a făcut asta, nu eu. Este important pentru viitor să lămurim lucrurile de la bun început, *el a făcut prima mișcare.*

Mă uit peste umăr. Scara este pustie. Nu se aude nimic de jos. Întorc capul spre băiat. Mă privește zâmbind. Reacționez la fel. Mă uit din nou în spate. Nu este nimeni.

Mă aplec spre el, perechea mea…

Două etaje mai jos, ușile batante se dau de perete.

— Johnny! *Johnny!*

Poftim, iată că am avut noroc: putea să dea peste noi oricând. Am făcut ceea ce trebuia, am grăbit lucrurile.

— Johnny, mă auzi? Răspunde-mi! Unde ești?

Îmi trag repede fermoarul. Dar urina miroase; dacă apare femeia, n-o să am cum să mă justific. Ce o să facă Johnny?

Ce o să facă?

Se uită la mine, zâmbind angelic. Își scutură ultimii stropi pe ușă și își trage fermoarul înainte să se întoarcă spre scări. Îmi duc degetul la buze și mă aprobă din cap.

— Pe curând, îmi șoptește el. La revedere!

Și apoi pleacă, luând-o la fugă pe scări atât de ușor încât de-abia se aude, lăsându-mă slăbit și neajutorat, încât trebuie să mă sprijin de ușă, să nu mă prăbușesc. Aud deja vuietul ostilităților Războiului Civil Anderson; femeia îl acuză pe Johnny că este un țânc egoist, iar el contraatacă, făcând-o proastă. Ușile se balansează în urma lor și nu mai aud nimic.

Mă așez pe ultima treaptă, fără să bag de seamă balta de pipi și mă sprijin de perete. Îmi tremură mâinile. Îmi simt gura năclăită. N-am mai trăit niciodată o fericire atât de senzuală.

* * *

Era numai ora cinci, dar Mike Anderson băuse deja o votcă și un martini. Se uita la fereastra mare de la parter, în timp ce bea și își consulta ceasul.

— La ce oră zicea că vine psihiatra aia? mormăi el (lui Johnny, care încerca să se concentreze asupra unei cărți de Roald Dahl, îi sunase mai degrabă a „afurisita aia de psihiatră”).

— La cinci, spuse Nicole.

Împături revista și o dădu de-o parte.

— Dr. Cheung a spus că vine pe la cinci.

— De ce trebuie să evalueze nevoile lui Johnny într-un mediu familial? Vrea să vadă care terapie i s-ar potrivi mai bine: cea în familie, sau cea individuală?

— Terapia în *familie.*

Acum, Mike Anderson se înfuriase de-a binelea.

— Vrei să spui că, după părerea ei *și noi* am avea nevoie de ajutor?

— Nu s-a exprimat așa, dragul meu.

Johnny încerca să se concentreze asupra cărții sale, dar trăgea cu urechea la conversația lor, în caz că iubita lui mămică vitregă ar fi interpretat greșit scena lor de la Brunsekka and O. Dar, înainte ca Mike să se gândească la ceva, se auzi soneria.

Nicole și Mike ieșiră în hol. Johnny auzi schimbul de cuvinte obișnuit: salutari, fraze

politicoase, râsete. I se întorcea stomacul pe dos. Nu putea să suporte prezentările și Diane Cheung era încă o străină.

„Oare ar trebui să-ți spun despre tipul ciudat de la magazin, Diane Cheung? se întrebă el. Într-un fel cred că da, este important. Dar este, de asemenea, al meu. Nu-l împart cu nimeni. Încă”.

— Unde te-ai născut, Diane? o întreba Mike când o conduse în sufragerie și o invită să se așeze.

— Am crescut în Seattle… mulțumesc.

Johnny o studie pe Diane în timp ce se așeză, întrebându-se dacă Mike Anderson se referise la acest lucru.

Poate că era un mod politicos de a spune: „Ești o străină și vreau să te verific înainte să te las să te apropii de copilul meu”. Chinezii se omorau unii pe alții cu tancurile. Johnny văzuse odată, la televizor.

— Te rog să mă scuzi, continuă Mike, dar nu-mi pari deloc în vârstă pentru o persoană cu experiență.

Diane se zgudui de râs, ca și cum ar fi auzit ceva *cu adevărat* nostim.

— Mulțumesc, domnule, zise ea. Este cel mai drăguț compliment pe care l-am primit în ultima vreme. Se întoarse și-i zâmbi lui Nicole. Este atât de stresant să te muți, nu-i așa? Eu m-am mutat de trei ori până acum și, de fiecare dată, mi-a luat șapte ani să pun lucrurile în ordine.

Râseră cu toții, cu excepția lui Mike Anderson.

— Și aveți o grădină atât de minunată, zise Diane, învârtindu-se pe scaun. Tundeți singuri iarba? Este în pantă: nu vi se pare obositor?

— O să angajez un om, mormăi Mike. O să-i ia ceva timp.

Apoi îi ceru amănunte Dianei despre experiența ei profesională și ea începu să-i explice, dar lui Johnny îi era de ajuns că-l ascultase. În tot acest timp, se integrase doar pe jumătate în grupul lor, cu scaunul întors la perete. Diane nu vedea decât o

parte din el. Acum se ridică și își duse cartea în camera lui. Nicole încercă să-l cheme înapoi, dar se făcu că n-o aude și urcă scările.

Când ajunse în dormitorul lui, se întinse în pat și se uită pe fereastră. De aici se vedea poteca. Începea să se înnoreze. Țigările sclipeau în umbra copacilor; oamenii se plimbau pe cărare. Johnny se uită la cartea lui, citi câteva pagini și își ridică din nou privirile.

Unul dintre bărbați avea păr lung. Semăna puțin cu Tobes Gascoign. Tipul acela nostim, care-l urmărise în magazin… Ce ciudat era!

Johnny nu știa de ce avea impresia că Tobes îl urmărise. Poate o făcuse sau poate că nu. Oricum, era un tip grozav. Johnny îl plăcea. Într-un fel. Se uită pe fereastră. Unde o fi Tobes acum? Ce făcea un tip ca el toată ziua?

* * *

Când m-am întors în parcarea magazinului Brunsekka, am văzut că Infiniti plecase. Mă plimb un timp pe locul unde a stat, închid ochii și respir adânc. Mirosul de benzină și ulei nu-mi repugnă; face parte din mirosul *lui.* Plecarea lui nu mă întristase. Am adresa, dar, mai mult decât atât, am încuviințarea lui.

Cimitirul Court Ridge este locul unde vreau să fiu. Sar pe bicicletă și o pornesc în goana pe contrasens. Doamne uimite mă claxonează supărate că le stric coafurile și voia bună. Le fac vesel cu mâna și le arăt ce tânăr drăguț sunt.

Când ajung pe stradă o iau la stânga. La intersecția dintre Fourteenth și Van Ness se sapă. O scurtez pe o stradă îngustă, intenționând să intru din nou pe Van Ness, în apropiere de port.

Am pătruns într-un cartier al orașului. Este cunoscut pur și simplu sub numele de West Central, iar printre cunoscători, drept „Fântâna”, după capul din piatră care scuipa apă, sculptat în zidul unei biserici. Este indiscutabil un cap de gorgonă; pe șerpi îi consider o batjocură. Aceasta

biserică se află pe una dintre laturile unei mici piațete. Într-o zi, un antreprenor isteț a trântit două scaune, o măsuță cu blat de marmură și o umbrelă Martini în piață, un trecător s-a oprit să comande un espresso și, pe negândite, această zonă a mândrului nostru oraș s-a transformat în cartierul Fântânii (dacă ești agent imobiliar) sau, pur și simplu, Fântâna.

Nu este pe gustul meu. Știți că telefonul meu celular este la reparat? La fel și pantofii Gucci și servieta Dunhill, iar pantalonii Armani trebuie dați la curățat. Cât despre Ferrari, mă duc să plătesc la garaj pentru ultimul set de reglaje. Înțelegeți ce vreau să spun, nu? Cartierul abundă în magazine de lux, restaurante, baruri și cafenele. Majoritatea se închid la nici o lună de la Deschiderea Grandioasă, dar nu contează, pentru că se găsește întotdeauna un fraier gata să-și arunce banii. Puține – foarte puține – reușesc să se mențină. Venezia, masa inițială cu blat de marmură și instalație espresso, rezistă deja de un an. L'Ancien Régime a fost lăudat în ziarul *Times* din Los Angeles, mai ales datorită decorului său deosebit; acum s-au extins și și-au dat numărul de telefon la secret. Nu oricine poate rezerva o masă acolo. *Vă vine să credeți – un restaurant cu un număr de telefon secret?* Doar în California…

Mă învârtesc prin jur, întrebându-mă unde o să mă ducă labirintul acesta de străzi, când, deodată, se produce o explozie și cad de pe bicicletă.

Stai puțin, băiete! Cred că exagerezi. Vreau să spun că s-a întâmplat ceva. În această după-amiază s-au întâmplat deja prea multe. Și acum s-a mai ivit și acest incident. Hooo!

Am văzut o lumină, iată ce s-a întâmplat. Frânez! Cauciucurile bicicletei mele lasă o dâră pe asfalt și opresc lângă un magazin. O treime din frontispiciul său este ocupat de o ușă cu mâner și gheară de alamă, pentru bătut. Celelalte două treimi constau dintr-o vitrina în formă de arc, știți,

ca cele din ilustrațiile făcute de Phiz pentru Charles Dickens. Seamănă cu Vechiul Magazin de Curiozități. Și totul este pictat în roz! Rozul înghețatei de căpșune topită în cupă. Deasupra ferestrei este o fâșie pe care scrie, cu litere pictate artistic, MAXINE'S, și dedesubt: „Costume de teatru". Literele sunt aurite, cu chenar negru, care le conferă profunzime, și îmi spun în sinea mea: UAU! Pentru că este o experiență inedită.

Ah, am omis cea mai bună parte (prostul de mine). În vitrină este un manechin femeie, îmbrăcat după moda curții franceze din secolul al optsprezecelea. Dacă vă gândiți la cuvintele „să mănânce cozonac, dacă n-au pâine", o să vă faceți o idee. Dedesubt se vede o mică etichetă. Maria Antoaneta. Pe cap are o perucă albă, ca un stup de albine și o pălărie ridicolă, nepotrivită. În mână ține un trandafir. Femeia este falsă. Trandafirul este autentic.

Stau pe trotuar, transfigurat. Bicicleta cade pe caldarâm. Rozul este culoarea mea preferată; mi-a plăcut întotdeauna. Iar acesta este uimitor de roz – culmea rozului. Și, în ultima vreme – de fapt, de la prima întâlnire cu dr. Diane – am căpătat o pasiune pentru florile tăiate, ca acel trandafir de culoarea sângelui. Magazinul are efectul cântecului unei sirene asupra mea; mă atrage înăuntru ca o cărnoasă și moale…

Cred că n-o să scriu mai departe. Ar fi artificial.

Împing ușa care se dă la o parte la atingerea mea. Sun la un clopoțel; nu e o sonerie electrică, ci un clopoțel adevărat, legat în capătul unui șnur.

În rest, magazinul este liniștit, cu excepția ticăitului leneș al unei pendule vechi. Peste tot unde mă uit, văd lemn natural. Aud sunete ciudate în spatele meu și mă întorc. O pisică persană stă în vitrină, cu lăbuțele îndoite sub piept. Mă supraveghează cu ochii ei mari. Însă este evident că nu are de obiectat împotriva prezenței mele, pentru că toarce. Acum, când clopoțelul a amuțit,

pendula și pisica își dispută supremația la capitolul zgomote.

La stânga mea, sunt înșirate niște costume. Înaintez fascinat. Pe podea, este o tejghea și, după ea, o ușă astupată de o draperie. Nu vine nimeni. Mă întorc din nou spre vitrină. Pios, pun o mâna pe manechin deasupra trandafirului. Pisica deschide gura.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Mă răsucesc, tresărind uimit.

— Scuzați-mă, de unde ați luat acest trandafir?

Vorbesc fără să-mi dau seama.

O fată în jur de douăzeci și cinci de ani, într-o rochie tiroleză, cu părul strâns într-o basma, cercei lungi și expresie visătoare apare la tejghea. Are sandale în picioare; le târăște pe podeaua de lemn. Clamp, clamp.

— Trandafir, spune ea, care trandafir? Ah… (vede mâna mea lângă trandafir). Este o florărie superbă la doi pași de aici, spre sud, în jos, pe alee. Este cam greu de găsit, dar o să-ți explic.

Ne studiem reciproc. Ceasul țăcăne; pisica ne privește aprobator. Razele de soare luminează praful. Simt că Maxine's atrage puțini clienți.

— Este magazinul tău?

— Da. Mă numesc Maxine Walterton. Bună.

— Bună.

Este drăguță. Pielea aceea crem, atât de netedă și flexibilă, îți dai seama cum este, fără să fie nevoie s-o atingi. Ochi minunați, verzi, înguști, aproape în formă de alună. Aproape orientali; nu cumva o avea sânge chinezesc? Îmi trec instinctiv degetele prin păr.

— Locul acesta… este grozav.

— Îți place?

— Este frumos. Nu seamănă cu niciun alt magazin. Mi se pare deosebit. (Mă refeream, de fapt, la *ea.* Cred că își dăduse seama.)

— Mă bucur câți place, dar…

Se uită în jur cu tristețe și-i zâmbi pisicii.

— … de ce?

— De ce?

Se teme puțin de mine.

— Da. De ce?

— Pentru că aici, orice om poate deveni altcineva.

Vorbesc serios, credeam că o să-și dea seama, dar chiar și acum când îi explic tot nu înțelege de ce îmi place acest loc.

— O să găsești trandafirul la florăria de care ți-am povestit, spune ea. O iei în jos, pe alee…

— O s-o găsesc.

— Ești sigur? întrebă ea.

— Te-am găsit pe tine, așa o să găsesc și florăria.

La ușă, mă întorc și-i trimit bezele din vârful degetelor. Maxine râde. Am înveselit-o. (Stupidă expresie: de fapt, am *veselit-o.* I-am luminat fața.) Dar nu, această fată este autentică, nu pot să plec fără să-i dau un sfat. Închid ușa îi spun:

— Te-ai simți ofensată dacă aș face o observație referitor la rochia din vitrină?

— Maria Antoaneta?

— Exact. Știi, era căsătorită cu un rege francez, nu?

Maxine mă aprobă.

— Și ai prezentat-o într-o *robe à la française,* perfectă pentru ea, dar…

— Da, continuă, te rog.

— N-ar trebui să poarte pălăria aceea. Este o Gainsborough. Se purtau numai în Anglia, nu au fost niciodată la modă pe continent.

— Ah.

Pentru o clipă, Maxine se arătă nedumerită. Apoi zâmbi veselă și-mi spuse:

— Ești designer, nu-i așa?

— Nu, nu. Știu, pur și simplu, atâta tot.

— Este… fantastic. Mulțumesc.

Iar apoi, mă retrag stânjenit. Când ies, clopoțelul sună din nou. Miracolul miracolelor: nimeni n-a

furat bicicleta, deși, în entuziasmul meu, am uitat s-o leg de ceva. Mă urc în șa, rumegând evenimentele din ultimele zece minute.

Maxine m-a tulburat. În consecință, nu reușesc să interpretez obiectiv întâlnirea noastră. Mă gândesc la o mlaștină primitivă: deodată, răsună un pleosc și noroiul se împrăștie în jur. Poate fi o pungă de aer. Sau un monstru. Nu se știe niciodată ce sălășluiește în adâncurile acelea. Maxine a fost grozavă.

Bag mâna în buzunarul hainei și scot unul dintre creioanele ei colorate. Merg încet, pictându-mi fața în timp ce pedalez. N-o să-i observe lipsa. Când ajung la florărie, fața mea are mustăți de pisica și sprâncene de drac: nu-i deloc rău – mă văd în vitrină. Cumpăr un trandafir roșu și o opresc pe vânzătoare când vrea să scuture picăturile de apă. O iau spre nord cu trandafirul între buzele mele cu mustăți de pisică.

Lui Alice Mornay o să-i placă tare mult.

Când ajung în luminișul meu secret, pun trandafirul pe mormântul lui Alice și spun:

— Este pentru tine. O floare, ca să te faci frumoasă, Alice. N-o să te neglijez niciodată, știi, nu-i așa? Iar Johnny va veni și el, în curând. O să te placă, Alice. O să te iubim amândoi.

Încep să mă gândesc la Johnny. Oare îi plac florile? O să-i dăruiesc câteva. Când ai un iubit, trebuie să-i cumperi flori.

Oare mă iubește? Este cu adevărat Cel Ales?

Acum știți în sfârșit de ce m-am hotărât să țin un jurnal și-mi pare rău că v-am făcut să așteptați atât.

Ceasul îmi spune că mai am patru ore până să mă duc la lucru (îmi câștig existența tăind legume.) Pun CD-ul cu iubita mea melodie „Dutchman”.

Senta începe să cânte.

Er sucht mich auf! Ich muss ihn sehn!
Ich muss mit ihm zugrunde gehn!

Vă rog să mă scuzați, este evident că nu sunteți familiarizați cu limba germană ca mine. Senta spune:

Eu sunt cel pe care-l caută! Trebuie să mă duc la el!

Soarta lui va fi a mea!

* * *

Vocea lui Mike Anderson răsună de la parter. Johnny își acoperi urechile și se întinse pe pat cu ochii închiși. Își imagina ce se petrecea: Mike Anderson vorbea despre familia lor, Nicole își rodea unghiile, Diane era numai zâmbete. Dar apoi, o voce neașteptat de apropiată îi spuse:

— Bună, Johnny, te superi dacă intru?

Johnny înălță capul. Dr. Cheung apăruse în pragul dormitorului lui, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Zâmbea. În momentul acela n-o plăcea deloc, pentru că zâmbetul ei era triumfător. Avea obrajii proeminenți, sprâncene arcuite și i se părea urâtă, ca un demon din cărțile sale comice cu personaje japoneze. Îi invadase universul. Îl înfrânsese.

Apoi, observă că dr. Cheung nu se urnise din prag. Așteptă să-i permită să intre. Poate era un vampir?

— Nu, intră, zise el.

De ce să nu fie politicos? Sperase întotdeauna să întâlnească un vampir. Și, în plus, era îmbrăcată într-o haină nostimă, de marinar, cu inele pe brațe și ancore mici pe guler; voia s-o studieze mai bine.

— De-aici se vede cimitirul, spuse dr. Cheung, apropiindu-se de fereastră. Este liniște.

Se aplecă peste pervaz, pe jumătate întoarsă spre el, cu brațele încrucișate. Johnny o vedea cum măsoară din priviri fiecare obiect în parte: naveta lui spațială atârnată de-o sfoara, zmeiele, mitraliera Uzi de jucărie („ce părere ai de ea, Vampirule?”), plapuma cu față din bumbac în carouri albe și negre reprezentând o tablă de cuvinte încrucișate – umplute cu roșu unde le completase. Roșu aprins.

Îi examină colecția de roboți lipită de tăblia patului. Oare ce căuta doamna doctor vampir?

Bântuia prin cameră, aplecându-se și dispărând din câmpul lui vizual. De data aceasta apăru cu o carte numită *Învățătura spiritelor.*

— Mi se pare prietenos, zise ea, indicând imaginea de pe copertă.

Reprezenta o fantomă zâmbitoare, cu brațele întinse peste mormintele din față. Johnny se pregătea să-i explice, când îi spuse:

— Fantoma paznic, nu-i așa?

Johnny sări din pat și exclamă înainte să se poată abține.

— Da!

Pentru că i se păruse foarte inteligent din partea ei. Puțini oameni cunoșteau legenda potrivit căreia prima persoană îngropată într-un cimitir devine fantoma paznic. Datoria ei este să protejeze locul, să-l apere de spiritele rele și să ofere odihnă celorlalte fantome. Johnny știa. Și dr. Cheung știa.

— Și în China este aceeași tradiție, spuse dr. Cheung.

După o pauză, Johnny o întrebă:

— Crezi în fantome?

Era teribil de important pentru el. Trebuia neapărat să știe.

— Nu sunt prea sigură, se încruntă ea. Dar mi-a plăcut întotdeauna povestea paznicului. Se potrivește firii mele romantice.

— Ești romantică?

— Sigur că sunt. Dar tu?

Johnny clatină din cap, deși îi venise brusc cheful să-i povestească despre Tobes. Din cauză că folosise cuvântul „romantic”.

— Nu cred în fantome, zise el.

Apoi, îl cuprinse un sentiment ciudat: putea avea încredere în dr. Cheung.

— Știi, am fost în cimitir.

Johnny citea pe fața ei că o interesa subiectul.

— Și… m-am speriat îngrozitor.

— Te-ai dus noaptea?

Dr. Cheung părea destul de impresionată.

— Nu. Ziua. Dar a fost înspăimântător oricum. Este plin de câini. Dar să nu-i spui tatei sau *ei.*

— N-o să le spun. S-ar teme pentru tine, Johnny, și ar avea dreptate. Cimitirul nu este un loc potrivit pentru plimbări.

— De ce?

— Pentru că unii oameni pe care-i întâlnești acolo se droghează, beau sau fură bani de la vizitatori.

Lui Johnny i se acceleră pulsul. „Tata a cumpărat o casă lângă un loc plin de primejdii?”

— Dar nu toți, replică el.

— Nu toți, îl aproba Diane. Și poate că eu nu știu prea bine ce se întâmplă.

Nu se mai uita la Johnny. Vorbea mai încet. Era cumsecade totuși.

— Ar trebui să mă duc mai des la mormintele părinților mei, zise dr. Cheung.

— Sunt îngropați aproape de aici?

— La Yorba.

— Ei! Ai văzut-o vreodată pe doamna în roz?

— Pe cine?

— Este imposibil să nu fi auzit povestea. Imposibil! Doamna în roz este o femeie care a murit de tânără într-un accident. Apare la cimitirul Yorba pe 15 iunie în fiecare an cu soțul ei. Ai văzut-o, hai spune?

— Nu, îmi pare rău.

— Ah.

Johnny se dezumflă repede. Urmă o pauză lungă.

— Oricum… mama a fost incinerată.

Apoi urmă o pauză și mai lungă.

— I-am împrăștiat cenușa…

Deodată, începu să plângă. Dr. Cheung îi șterse ochii și-l îmbrățișa.

— Ce-ar fi să facem o plimbare în cimitir acum? îi spuse ea, pe un ton blând.

Iar când Johnny o privi ca pe o nebună, izbucni în râs, iar băiatul îi urmă exemplu.

— Haide, îl îndemnă ea, n-o să mergem prea departe.

— Dar este un loc neplăcut; doar tu mi-ai spus, mai-nainte!

— Nu se întâmplă nimic dacă mergi cu un adult, în timpul zilei. Ce spui?

Johnny se gândi: „Celor de la parter n-o să le placă”.

— Hai să mergem, zise el.

Bineînțeles, Mike nu se arătă deloc încântat de propunerea Dianei. „O plimbare la aer curat” (erau propriile ei cuvinte). Dar apoi se petrecu acest lucru nebunesc: Vrăjitoarea cea Rea încalecă pe mătura ei și spuse da, puteau să meargă.

— Mă simt știutor, zise Johnny, în timp ce mergeau, înotând prin iarba înaltă până la poartă.

— Ce înseamnă știutor? îl întrebă dr. Chung, luându-l de mână.

— Când ai senzația că o să se întâmple ceva rău și nu știi ce anume.

— Grozav cuvânt. Când ai avut acestă senzație?

— Chiar acum. Când *ea* a spus că putem merge.

Dr. Cheung merse în liniște, un timp.

— Poate ești destul de mare să nu ai nevoie de aprobarea lui Nicole pentru tot ce faci, zise ea.

— Mda. Ce treabă are ea?

La poartă, o luară la dreapta, în jos, pe deal, la fel cum făcuse Johnny prima oară. Acum se înserase, dar erau oameni cu câini, sau perechi braț la braț. Auzea râsete în depărtare.

— Mai ești știutor? îl întrebă dr. Cheung.

Băiatul clătină din cap.

— Și acum spune-mi… cine locuiește acolo?

Johnny o văzu uitându-se la casa de vizavi.

— Familia Keeton. Au doi copii. Sunt destul de cumsecade. Dar sus pe deal, stă bătrână domnișoară Grant, cu câinii ei. Îi plimbă cineva în

fiecare zi, contra cost. Poate aș putea s-o fac și eu, ce crezi?

— Poate, dacă părinții tăi sunt de acord și nu mergi singur. Cine locuiește lângă familia Keeton?

— Domnul Sage și fratele lui. Cred că fratele lui este nebun. Nu iese niciodată din casa; cel puțin așa i-a spus doamna Keeton lui Ni… adică *ei.* Domnul Sage are un vapor. Un vapor mare, care transporta petrol și containere. Poate are mai multe.

— Are și câini?

— Da, un pit-bull. Și sistem de alarmă și lumini care se aprind dacă clipești. Așa spune doamna Keeton, eu unul nu i-am văzut pe oamenii ăștia. N-am văzut-o decât pe domnișoara Grant. Atâta tot. Ciobănescul ei german a făcut pipi pe stâlpul porții noastre.

Înaintară tăcuți un timp. Se simțea grozav de mână cu doamna doctor Cheung, se gândi Johnny; era uscată, dar nu prea uscată. Și mirosea nemaipomenit. Nu parfumul acela greoi și… otrăvitor cu care se dădea Vrăjitoarea. Dr. Cheung mirosea a flori.

Era drăguță.

— Poți să mă ajuți? murmură Johnny.

— Da.

— Cum?

— Eliberându-te din închisoarea pe care ai construit-o în jurul tău.

* * *

Mă odihnesc puțin – a fost o zi epuizantă, plină de evenimente deosebite: am întâlnit Iubirea Vieții Mele, am descoperit magazinul Maxine's, trandafiri și alte lucruri – dar la ora cinci trebuie să-mi câștig pâinea. Deși sunt un hoț priceput, am nevoie de o sursă sigură de venit, din care să-mi asigur hrana și adăpostul. Cred că aceste valori solide, burgheze, nu vă sunt străine.

Așa că îmi scot bicicleta din tufișuri, și-mi vine ideea să trec prin Court Ridge. Poate că o să-l

găsesc pe Johnny jucându-se în grădină. Mă și vedeam stând pe bicicletă, cu o mână sprijinită de gard, discutând cu el. Poate i-ar plăcea să-l plimb. L-aș lua pe cadru și ar sta cu palmele peste ale mele. Am merge împreună. Ah, *da!*

Pedalez pe poteca, salutând prietenos cuplurile de îndrăgostiți și pe un domn, care încearcă să pretindă că ciobănescul german de lângă el nu-și face nevoile. Cimitirul este străjuit de arțari în această parte; la stânga, sunt gardurile caselor din Ridge. Grădinile se înalță departe de mine; mi se pare ciudat cât de diferită este atitudinea oamenilor față de natură. Văd o grădină frumos îngrijită, iar alături o adevărată junglă! Soarele apune dincolo de culme. Fiecare casă a devenit o umbră neagră proiectată pe un cer palid, cu un halou auriu. Casele acestea sunt solide; construite pentru familii mari, pentru baluri, dineuri, petreceri.

Lucrurile încep să se complice.

Johnny înaintează pe potecă, spre munte. Îmi dau seama imediat că este Johnny; este îmbrăcat în aceleași haine ca și dimineață. Dar l-aș recunoaște, chiar și fără acest indiciu. Însă este cu o femeie. Mama vitregă…? Și apoi văd că este dr. Diane.

Cobor din șa și mă ascund cu bicicletă cu tot după cel mai apropiat arțar. În jurul trunchiului cresc o mulțime de tufișuri, deci voi fi protejat. Mi s-a accelerat pulsul: oare m-au văzut? Vocea ta ascuțită și melodioasă, micuțul meu Johnny, îmi mângâie urechile. Dr. Diane arată deosebit de bine azi. Nu este înaltă, dar are un corp suplu și șolduri care se leagănă în timpul mersului: mi-o imaginez într-o rochie albă, din lână și îmi doresc adesea să am curajul s-o întreb dacă are una în garderoba ei (sau dacă i-ar plăcea una…) Părul ei, negru ca melasa, este lucios și des, dar nu înțeleg de ce își schimbă tot timpul pieptănătura: când lung, când scurt, când lăsat pe spate sau prins în coadă de cal – nu știu la ce să mă aștept de la o ședință la alta. Are o față atât de drăguța! O față *dulce,* plină de

bunătate, cu o bărbie micuță și ascuțită. Are o figură foarte orientală, de adevărată chinezoaică: obrajii proeminenți, ochi oblici, în formă de pescăruș, sprâncene pensate; este foarte plăcută și cuceritoare. Gura este întotdeauna zâmbitoare, la fel ca ochii. Însă cea mai mare calitate fizică a Dianei este pielea. Mi se pare impecabilă: este mai mult crem decât galbenă. Crem-închis. Când se bronzează, pun pariu că este și mai mătăsoasă.

Goală, pe un pat alb, ar fi irezistibilă…

— Spune-mi cum este în China! o roagă Johnny.

Nu aud ce-i răspunde Diane.

— Atunci, povestește-mi despre cimitire. Și fantomele paznici.

De ce ești atât de obsedat de supranatural, dragul meu Johnny?

— Cimitirele… păi, se găsesc de obicei în zonele deluroase din apropierea unui curs de apă. Uneori sunt ca niște căsuțe, dar cele mai bune sunt împrejmuite de un zid rotunjit, de mică înălțime. Sunt poteci, ca și aici, dar în zigzag.

În timp ce vă îndepărtați, îți explică de ce fantomele chinezești țopăie în loc să meargă. Și pe mine mă interesează să aflu, dar vocile voastre se pierd printre copaci.

Aștept până când nu se mai aude nimic, nici măcar o șoaptă. Scot bicicleta pe potecă. Când umbrele se lungesc și se aprind luminile, mă iau după ei, oh, da, mă iau după ei.

* * *

Diane este interesată de acest băiețel mai mult decât de oricare alt pacient pe care l-a avut după moartea iubitei sale *Ma-ma.* În America existau mulți copii cu probleme; erau nu știu câți care se perindau prin cabinetul ei; dar foarte puțini i se întipăreau în minte. Însă a știut din prima clipă că acesta se va încadra în această ultimă categorie. Îl plăcea pe Johnny. După ce nu va mai avea niciun motiv să se teamă de Diane, va învăța în curând să

aibă încredere în ea și apoi, poate va începe s-o placă și el.

Cartea pe care o scrisese, *Dansând în ritmul unei alte tobe: copii cu tulburări și cauzele lor* pleda pentru abordarea îndrăzneață. Deoarece copiii admirau neprevăzutul și tânjeau mereu după ceva nou. De aceea, îndemna psihologii „Să riște!”, „Să fie îndrăzneți!” Dar o plimbare în cimitir, împotriva voinței tatălui lui Johnny (pe care îl adora în mod vădit) era un gest destul de îndrăzneț, chiar și după propriile standarde. Cel puțin, tactica servise spre a o scoate în evidență pe mama vitregă: o femeie capabilă, mai puternică decât își dădea seama, care o susținuse instinctiv pe Diane împotriva soțului ei.

„Tatăl copilului reprezintă altă problemă”, se gândi Diane. Din păcate, la fel ca majoritatea taților pe care îi cunoscuse, se credea unica soluție.

Când ieșiseră împreună pe poartă, îndreptându-se spre cimitirul Court Ridge, i se păruse cea mai frumoasă plecare, în ton cu mult prețuita ei teză. Numai că, după o jumătate de kilometru, începuse să pună la îndoială hotărârea ei.

Era o poteca bătătorită, cu copaci mari în stânga și grădinile caselor în dreapta: un mediu artificial încurajator. Dar dincolo de lizieră, se profila cimitirul și Diane văzu printre pomi ce neîngrijit arată. Lumina căpătase nuanța întunecată, arămie a unei seri frumoase de primăvară târzie. Umbrele erau catifelate, dar tenebroase, și i se păru dintr-odată că erau prea multe.

Începuse să bată vântul, făcându-i-se pielea de găină pe brațe. Lui Johnny nu-i era frig, se pare, așa că nu spuse nimic. Era animat, dădea din mâini și vorbea cu o viteză amețitoare. Diane îi ascultă fiecare cuvânt, încercând să uite de stânjeneala ei, pentru că acum coborau într-o vale întunecată mai adâncă și oamenii care-și plimbau câinii se răriseră. Ajunseră lângă un bărbat care fuma sub un copac. Era îmbrăcat în pantaloni de piele, geacă

de piele, șapcă de piele, ca un ofițer nazist din trupele SS și avea un lanț înfășurat pe mână. Venise timpul să se întoarcă acasă.

Își continuară drumul.

Mergeau mai departe pentru că Johnny nu observase nimic ciudat și continua să vorbească. Iar dacă l-ar întrerupe, i-ar anula și încrederea în ea, care începuse să ia amploare. Dar îi înghețaseră brațele și simțea un gust neplăcut, de sulf, în gură.

Deodată, Johnny se opri și arătă cu mâna.

— Uite acolo m-am speriat.

O cărare ducea la stânga, coborând mai abrupt în tufișuri. Pietrele funerare erau presărate din loc în loc, multe dintre ele înclinate. Diane se plecă s-o studieze pe cea mai apropiată.

— Uite, zise ea, aici este îngropat un copil.

Johnny veni lângă ea; aproape că-l auzi cum scade anul nașterii din cel al morții.

— Avea zece ani când a murit, zise el, trist. Era de aceeași vârstă cu mine.

Diane își aminti de mormântul de la Yorba, unde erau îngropați *Ma-ma* și *Ba-ba.* Oare cât timp trecuse de când nu se mai dusese să pună flori?

— Când a murit mama ta? îl întrebă ea pe Johnny.

— Acum optsprezece luni. Nouăsprezece.

Johnny se opri.

— Pe 12 noiembrie, acum doi ani.

— Ai putea să-mi arăți o fotografie de-a ei?

— Nu. Adică… am fotografii, dar sunt ale mele, OK?

— Sigur.

Înaintară în liniște, un timp.

— Într-un accident de mașină, nu?

Johnny încuviință, dar continuă să privească mormântul copilului.

— Și la volan se afla tatăl tău?

— Dar n-a fost *vina* lui!

— A spus cineva că a fost?

Johnny dădu de câteva ori cu piciorul în piatra funerară.

— Nu.

— Vrei să discutăm despre acest lucru?

Clătină din cap. Diane se pregăti să schimbe subiectul, când îl auzi adăugând:

— Nu încă.

— Ne întoarcem acasă? îi propuse Diane.

Vorbise pe un ton vesel, deși nu era deloc bucuroasă: drumul spre casă ducea în sus, pe deal, și se întunecase. „Oare omul îmbrăcat în piele o fi plecat?” se întrebă ea. Sau rămăsese să se alăture altor creaturi ale nopții…?

Johnny o luă de mână; o porniră înapoi, pe unde veniseră.

— Cum era mama *ta*? o întrebă el.

— Ah… minunată. Dar a murit de mult…

Diane ar fi trebuit să se oprească, dar ceva, în adâncul sufletului o îndemna să continue.

— Însă tot mi-e dor de ea.

— Tatăl tău s-a recăsătorit?

— A murit cu mult înaintea ei. *Ma-ma* s-a recăsătorit.

Johnny bombăni. Diane ar fi vrut să-i explice acest fapt.

Era adesea o dovadă de înțelepciune din partea soțului rămas în viață. Considera că a jelit destul și era gata s-o ia de la început. Dar acum o cuprinseseră gândurile negre; nu putea să-i dea siguranța de care și ea avusese nevoie atât de mult, pentru că cea de-a doua căsătorie a lui *Ma-ma* nu fusese fericită.

— Ai avut o copilărie fericită, nu-i așa? o întrebă Johnny.

„Da, Johnny, am avut o copilărie fericită. Plină de dragoste, ferită de orice influențe din afară, am plutit ca pe un covor fermecat. *Ba-ba* a murit când aveam patru ani. Iar covorul magic s-a prăbușit pe pământ și n-a mai zburat niciodată”.

— Eu și mama am fost foarte apropiate, zise Diane, mirându-se că-i făcea confesiuni.

Poate că în felul acesta se apărau de demoni: de cei care se ascundeau în spatele fiecărui copac, în timp ce înaintau pe aleea pustie acum.

— Atât de apropiate încât, atunci când a murit, am crezut că o să mor și eu.

Johnny o strânse de mână.

— Am iubit-o, izbucni Diane, atât de mult…

Și, deodată, se opri în mijlocul potecii și izbucni în plâns. De fapt, în momentul acela, își revărsă toată tristețea, singurătatea, amărăciunea – toate gesturile disperate pe care fusese incapabilă să le facă de la moartea mamei ei.

Băiatul o privea pe Diane cu ochi mari, fără să clipească, îi luă mâinile într-ale lui și începu să le frece, stânjenit, ca și când n-ar fi știut dacă o alina cu ceva. Dar o alina, ah, cât de mult o alina!

Îl plăcea tare mult pe acest băiat.

— N-ar fi trebuit să plâng în fața ta, suspină ea. Nu este indicat în profesia mea.

— Ești drăguță, spuse Johnny.

Rămaseră un timp, neștiind cum să treacă peste acest incident. Apoi, Johnny rupse tăcerea.

— Hai să alergam! îi propuse el.

Și, până să se dumirească, Diane se trezi trasă în sus, pe potecă. Încercă să protesteze, dar era mai puternic decât ea… „Ah, cât de mult mi-am dorit să se întâmple așa ceva, *Ma-ma,* mai ales de când m-ai părăsit: am vrut să las lupta în seama altcuiva, mai puternic”.

Ajunseseră la poartă gâfâind, protestând, zguduindu-se de râs. Când Diane puse un braț pe umărul lui Johnny și-l îndemnă să intre în casă, se hotărî nu numai să se ocupe de el, dar mai ales să-i scrie lui Frank Baggerley și să-i mulțumească. O să-l sune neapărat și pe Ed, când va ajunge acasă, să-i spună că acceptă invitația lui la cină. Soarele era la apus, cerul părea mai luminos decât mai devreme și se încălzise puțin.

— Johnny, zise Diane, te rog să mă asculți cu atenție. Vreau să ții un jurnal.

* * *

Când l-am cunoscut, mi-am spus că Johnny este perfect. Singurul Prieten Adevărat pe care îl așteptam de-o viață: visele mele au durat mai puțin de o zi.

Mult timp n-am putut să mă mișc. N-am putut să pedalez, să merg sau măcar să gândesc. Plânsese în fața lui și el o luase de mâini.

— Ești drăguță, îi spusese.

„Auzi, drăguță, fir-ar al dracului să fie!”

Este greu să pui pe hârtie o furie atât de cumplită ca a mea.

Creierul meu era zguduit de fulgere orbitoare. Îmi clocotea sângele în cap, gata să-mi explodeze. Tremuram din tot corpul și mă durea.

Johnny nu este pentru mine: așa am crezut atunci. Eram disperat. Dar furia și disperarea erau amestecate cu multă ură. O uram pe dr. Diane. Pentru că devenise rivala mea. Și era mult mai grav… că îl uram și pe Johnny. Pentru că era imperfect.

Păcatele se pot plăti numai prin suferință, Johnny. Este un lucru știut.

* * *

A doua zi, Johnny încercă să citească, dar nu reuși. Zăcea în pat, înfierbântat. I se umezise fruntea. Poate că avea febră; înseamnă că n-o să se mai ducă la școală luni. Ura!

Stătea în pat uitându-se pe fereastră. Se întreba cum va fi la noua școală. Johnny se temea de copiii de vârsta lui. Se luau de el fără niciun motiv. Profesorii la fel. Era în clasa a cincea și se străduia să învețe. Nu era vina lui că avea probleme cu scrisul. Cititul mergea foarte bine. Lui Johnny îi plăcea mult să citească. Oare ce importanță avea că nu putea să scrie bine? Domnișoara Harvey de la fosta lui școală spunea că cei mai mari istorici nu știau să scrie corect.

Tata îl ajuta la matematică. Din păcate, se enerva când Johnny nu pricepea repede, așa că, de cele mai multe ori se prefăcea că înțelege, chiar când nu înțelegea. Era mai bine așa.

După-amiaza era caldă și înnorată. Era o zi bună să stai liniștit și să sorbi limonadă. Casa era liniștită. Nicole dormea probabil: se odihnea de obicei la ora asta. Oricum, n-o priveau prolemele lui. Cu dr. Chung era altceva. Johnny ar fi putut să discute cu ea, acum, dar nu era lângă el.

Johnny își petrecuse dimineața scriind în noul lui jurnal. Se simțea ciudat. Dr. Chung îl întrebase dacă avea o fotografie de-a mamei lui. Sigur, avea o mulțime. Se uitase la ele mai devreme; una dintre ele era preferata lui. O s-o poarte în buzunarul de la piept, lângă inima lui. Înainte, îl durea prea mult să se uite la ea. Acum însă voia s-o vadă oricând dorea.

Johnny se uită pe fereastră la pajiștea năpădită de iarbă, care cobora spre gard. De partea cealaltă apăru o siluetă, se opri și-i făcu cu mâna lui Johnny.

Pentru o clipă, băiatul încremeni în loc, sprijinit într-un cot. Apoi, își dădu seama că acest om îi făcea semne *lui,* nu altcuiva. Sări din pat și se duse la fereastră, curios; nu înțelegea cum reușise tipul acela să-l vadă.

Tobes.

Da, Tobes în persoană. Era nostim și ciudat; tocmai potrivit pentru Johnny, care era la fel. Îl văzu băgându-și mâinile în buzunarele hainei. Apoi scoase niște obiecte și începu să le arunce în aer ca un scamator. (Johnny nu mai cunoștea pe nimeni care să se priceapă la scamatorii.) După un timp, se opri, despachetă unul dintre obiecte și începu să-l mănânce. O acadea! Dacă se uita mai bine, putea să vadă că era învelită în hârtie maro cu alb. Snickers. Dulciurile lui preferate.

Tobes îi făcu semn să coboare. Acum lui Johnny nu-i mai era rău, îl apucase foamea. Așa că își duse

un deget la buze, dădu din cap și ieși să vadă ce făcea Nicole. Stătea întinsă în pat, cu ochii acoperiți, ca în avion. Mă rog, nu sforăia de fapt, respira greu.

Lui Johnny i se accelerase pulsul. Ar ieși mare scandal dacă s-ar trezi și nu l-ar găsi în casă. Nicole nu era nostimă și ciudată; nu era nici măcar nostimă de loc.

Johnny cobori. Fiindcă își făcea griji pentru jurnalul lui – ce dracu', nu era decât un caiet –, îl luă cu el.

Când ieși pe poartă, Tobes îi dădu o bomboană. Porniră spre casa bătrânei domnișoare Grant, fără să scoată niciun cuvânt. Ajunseră la o bancă, sub un copac, de partea cealaltă a potecii. Se așezară. Păsările erau zgomotoase azi, poate fiindcă văzuseră dulciurile.

— Ce-i asta? îl întrebă Tobes, arătând spre caietul galben al lui Johnny.

— Este un jurnal personal.

— Aha, un jurnal? Ții de obicei un jurnal?

— Nu. Dar așa mi-a spus dr. Cheung.

— Dă-mi-l și mie.

— *Nu!*

Johnny strânse caietul la piept, întorcându-i spatele.

— OK, OK, nu te înfuria.

Tobes era supărat, dar lui Johnny nu-i păsa. După un timp, Tobes își reveni. Scoase alte dulciuri și le aruncă în aer. Încercă să-l învețe și pe Johnny, dar băiatul le scăpă pe jos.

— Acum oprește-te. Altfel o să te plictisești și n-o să mai vrei să perseverezi, îi spuse Tobes.

Ceea ce i se părea logic băiatului.

— N-ai nimic de lucru? îl întrebă el pe Tobes.

— Ce te face să crezi că lucrez?

— Păi, ești destul de mare.

— Câți ani crezi că am?

Johnny studie fața noului său prieten. Azi era îmbrăcat într-o cămașă în carouri, deschisă la gât și

blugi negri. Haine de adolescent, deși…

— Cred că treizeci.

Tobes izbucni în râs; apoi își trecu mâna prin părul băiatului și-l strânse de umăr. („Îmi place când mă atinge”, se gândi Johnny.)

— Mulțumesc, zise Tobes. Am douăzeci de ani.

— Oh! Îmi pare rău.

— Nu te scuza. Cel puțin mă crezi matur.

Johnny ura acest cuvânt. *Îl ura.* Fiindcă știa că el nu este. Așa îi spusese Mike.

— Atunci unde lucrezi? îl întrebă el.

— Nu contează.

Îi pusese o întrebare nepotrivită. Asta însemna că Johnny era un fraier, sau ce? De ce nu exista o carte care să-i învețe pe copii ce întrebări să pună? Dar apoi, Tobes spuse ceva ciudat:

— Ești prea tânăr să înțelegi.

Acum Johnny știa că el este lipsit de maturitate și așa mai departe, dar faptul că nu putea înțelege cu ce se ocupa Tobes îl făcea să se simtă ca un prost. Haide, zău așa, oare ce ar putea fi? Călău? Traficant de droguri?

— Crezi în fantome? îl întrebă Tobes deodată.

— Nu.

Întrebarea îl înghiontea pe Johnny și nu știa de ce. Fiindcă își dorea ca mama lui să se întoarcă, poate chiar credea în fantome din acest punct de vedere.

— Nici eu.

Tobes își vârî mâinile în buzunarele blugilor și își depărtă picioarele. Se uită la dreapta și la stânga, ca și când ar fi vrut să verifice dacă nu erau inamici prin preajmă. Apoi spuse:

— Aici se întâmplă lucruri ciudate noaptea.

— Vii aici *noaptea?*

Învățase un cuvânt excelent de la domnișoara Harvey: blazat. Își petrecea mult timp exersând spre a părea blazat și uneori reușea, dar când spusese „Vii aici noaptea?” nu fusese deloc blazat, fiindcă Tobes îl luase prin surprindere.

— Îhî.

— Isuse! exclamă Johnny. Dar, adică… nu ți-e *frică?*

Tobes îi aruncă o privire.

— Ție ar trebui să-ți fie.

— Nu mi-ar fi.

Tobes râse. Apoi se uită drept în ochii lui Johnny. Poate că voia să-l convingă ce dur era, dar pleoapele lui clipeau la fel ca ale lui Johnny când se temea că o să plângă.

— La mine acasă, camera mea… nu este prea grozavă, îi spuse el. N-aș putea să te invit acolo. Iar aici, cel puțin este aer curat.

Râse din nou, dar Johnny nu râdea, pentru că simțise ce nefericit era Tobes. Nu ducea o viață prea bună, însă acest cimitir conta mult pentru el.

— Aș vrea să vin și eu, aici, noaptea, zise Johnny, în cele din urmă.

— Susții în continuare că nu crezi în fantome?

Johnny încuviință din cap. Dar Tobes nu-l făcea să se gândească prea mult la mama lui.

— Păi, dacă aș crede în fantome, aș spune că am văzut câteva chiar aici.

Ochii lui Tobes erau frumoși și blânzi, iar zâmbetul plăcut. Dar mișca din piciorul stâng și gestul acesta îl enerva pe Johnny.

— Mănânci rahat! zise el și apoi se îngrozi.

Cum putea să-i vorbească în asemenea hal unui tip serios? Însă acum câteva clipe i se păruse atât de trist, de drăguț… și devenise deodată înspăimântător, adică amenințător, dar… Johnny nu știa cum să-l caracterizeze exact.

Tobes izbucni în râs.

— Eram sigur că n-o să mă crezi, zise el, mângâind din nou părul copilului.

Îi plăcea să-l alinte. După un timp îi masă încet creștetul, cu unghiile: reconfortant, deși unghiile lui erau îngrozitor de lungi. Își lăsă mâna pe umerii lui Johnny și, când îl mângâie pe obraz, băiatul tresări la atingerea lui rece ca gheața.

— Uite, zise Johnny, scoțând repede o fotografie din buzunarul de la piept. Asta-i mama. A fost mama mea. Acum a murit.

Se uitară la poză. Mama arăta atât de bine îmbrăcată în costum de schi, cu apreschiurile ei mari, galbene și fes de schior. Era frumoasă. Îi sclipeau ochii și avea pielea ușor bronzată. Îi zâmbea. „Ah, Doamne…”

Tobes trase băiatul spre el. Un timp Johnny își rezemă fața udă de lacrimi de umărul protector al celuilalt, știind în adâncul sufletului că Tobes îi înțelegea suferința. Dar, peste câteva clipe, se desprinse de el. „Nu trebuie să lași niciodată un străin să te atingă”, îi spuseseră la școală. Nicole și Mike Anderson îl sfătuiseră la fel, dar tipul acesta nu mai era un străin, nu? Johnny se desprinsese de el din cauza mirosului. Nu miros a nespălat, deși nu era mare diferență. Era ca și când ți-ai pune la uscat o pelerină îmbibată de ploaie într-un loc nu prea cald. Peste o zi sau două, ar mirosi exact ca el.

— N-am mamă și tată, îi spuse Tobes, deodată. Au divorțat și îi urăsc pe amândoi, așa că am venit să locuiesc aici.

Johnny puse la loc fotografia mamei sale.

— Stai de unul singur? (Era de neconceput pentru el.)

— Da, de unul singur. Îmi place. Însă nu sunt un singuratic.

— Eu sunt.

— Știu. Tocmai de aceea ai nevoie de un prieten matur, ca mine. NU ești fericit, nu-i așa?

„Iată pe cineva care mă înțelege!” Johnny îl aprobă dând din cap. Se temea că ar izbucni din nou în plâns, dacă ar vorbi.

— Deci o să fim prieteni, nu? O să te învăț să faci jonglerii. Pot să-ți arăt o altă lume, una magică. Una la care n-ai visat niciodată. Se află chiar aici.

Tobes roti brațul.

— În jurul nostru.

Johnny roti privirile.

— Nu văd nimic.

— Trebuie să vii noaptea. Alături de mine n-o să fie nicio problemă. Se tem de mine.

— Cine?

Dar Tobes nu-i răspunse. Era timpul să se întoarcă acasă, își spuse Johnny, nervos. Dacă se trezea Nicole și nu-l găsea…

— Trebuie să plec, zise el, ridicându-se.

Ce-o să facă dacă Tobes îi răspundea acum „Nu, n-o să pleci nicăieri” și încerca să-i smulgă jurnalul?

— Sigur, îl aproba Tobes.

Nu se ridică, înălță doar mâna.

— Atunci, pe curând, da?

Johnny se îndepărtase de-abia câțiva pași de Tobes și-i era deja dor de el. Tipul acesta îl făcea să se simtă atât de *nedumerit.* Se uită înapoi și-l văzu întinzându-și brațele pe spătarul băncii circulare și zâmbindu-i de rămas-bun. Doamne Sfinte, și el își imaginase că-l jignise!

— Uite ce este, zise Tobes. Uită-te pe fereastra dormitorului tău înainte să te culci. Poate o să mă vezi. Atunci este ceasul aventurii.

— Când?

Johnny ar fi putut să jure că nu intenționase să spună asta; îi ieșise pur și simplu din gură.

— În seara aceasta? Mâine-seară?

Tobes nu-i răspunse imediat.

— Când o să fiu gata, zise el, în cele din urmă.

— La ce oră?

— La ce oră te culci?

— Ăă… la nouă. Uneori mai târziu (alteori mai devreme, ca să scap).

— Atunci, rămâne la nouă și jumătate. De aici înainte va fi ora noastră: nouă și jumătate seara.

Era ceva lipsit de sens, bineînțeles; n-o să se întâmple niciodată. Dar Johnny îi era recunoscător

lui Tobes că-i invidiase viața puțin. „Ora noastră!” Făcu câțiva pași, se opri și se uită înapoi.

— De unde ai știut că era fereastra dormitorului meu? îl întrebă el.

— Poftim?

— Când m-ai chemat, mai devreme, de unde ai știut că era fereastra mea? De unde ai știut că sunt acasă?

— Am avut noroc, atâta tot.

Tobes nu clipi. Se ridică și, cu toate că nu făcu nicio mișcare spre Johnny, băiatul simți că picioarele îl duceau înapoi spre copac. Tobes puse mâinile pe umerii lui Johnny și se aplecă să-și atingă buzele de fruntea lui. Apoi Tobes îl împinse. Ce gest urât. Nu voia să-l împingă. Trebuia să-l ia în brațe cum făcuse Mike Anderson uneori și voia să-l sărute din nou pe frunte. Dar Tobes îl respingea; făcea pe adultul, când nu era de fapt decât un copil mai mare, mai nostim și mai bun decât Johnny.

Când băiatul se duse la poarta, se întoarse să-i facă din mână, dar Tobes dispăruse și Johnny își dădu seama că plutise ca într-un vis. Fuse din nou în cimitir, găsise un prieten, se întorsese singur acasă și se simțea bine.

Dar nu trebuie să *le* spună de Tobes.

„Oare o să vină într-adevăr într-o noapte ca Peter Pan? O să mă ducă în țara Băieților Pierduți? Chiar o s-o facă?”

•

Trecu un timp până când Ed și Diane reușiră să-și fixeze o întâlnire pentru cină. Erau ocupați amândoi… și poate la baza reținerii lor exista o teamă reciprocă, perfect explicabilă. Le era frică să nu dea greș din nou, să nu irosească cea de-a doua șansă. Indiferent de motiv, Diane era mulțumită să aștepte. Muncea de dimineață și până seara. În rarele ocazii când avea puțin timp liber, fie planta flori în noua ei grădina, fie învăța să picteze pe pergamente chinezești, cu ajutorul lui dr. Leong,

de la Secția de pediatrie a spitalului St. Joe's. Studia pictura chinezească de zece ani și încă nu reușise să deprindă tehnica perspectivei. Uneori o enerva atât de rău încât nu mai punea mâna pe pensulă luni în șir. Dar, după aceea, se apuca din nou. Nu se lăsa învinsă de un lucru atât de minor ca tehnica perspectivei.

La începutul lui iunie, telefoanele lui Ed deveniră mai insistente. Diane nu prea avea timp de întâlniri, dar…

Se așezară pe malul apei, la asfințit, urmărind barca familiei Mok, în timp ce sorbeau din paharele cu Chardonnay Belvedere Rezerve cu gheața. În jurul lor, pescarii se pregăteau să iasă în larg, pentru noapte.

Familia Mok se agita. Barca lor de pescuit Trawler era legată la mal. Mok cel Tânăr – avea în jur de cincisprezece ani – lipăi pe ponton, în picioarele goale, cărând un coș cu homari. Doamna Mok avea în grijă bucătăria aflată lângă restaurant. Când Mok cel tânăr se apropie de punctul ei de lucru, luă capacul de pe o oală cu apă clocotită. Pe urma, goli într-o secundă conținutul coșului în apă și trânti capacul la loc.

Nimeni nu pregătea homarii ca mama Mok de la Bel Cove. Diane oftă, gândindu-se la ultimele clipe ale bietelor viețuitoare și se uită drept în ochii lui Ed. În seara aceasta, privirea lui de om cinstit, simplu, i se părea mai directă ca oricând. Exprima o profundă sinceritate. Trebuia totuși să fie prudentă.

Deși era miercuri seara, restaurantul era aglomerat. De fapt erau mai multe restaurante de-a lungul pontonului Bel Cover, dar păreau a fi unul singur. La începutul verii, ca acum, în prima săptămână a lunii iunie, se umpleau cu clienți din oraș sau din alte localități apropiate; era mult zgomot și agitație. Dianei îi convenea perfect această atmosferă, pentru că ochii lui mari, onești,

o descumpăneau; iar mulțimea din jur îi dădea ocazia să-i evite privirile, fără să-l jignească.

— Deci, unde sunt lucrurile care mi s-au furat, detectivule? zise ea, în cele din urmă.

— Lasă asta. Nu ți-am spus încă ce era mai important. Ridică paharul. De la 1 iunie sunt detectiv principal.

Băură și tocmai se pregătea să-l felicite când i-o luă înainte.

— Am fost repartizat la noua ta secție, tot de la 1 iunie, ca ofițer de legătură. Dacă… o să mă accepți.

Diane îi spusese lui Peter Symes că unul dintre oamenii lui va trebui să facă legătura între departamentul ei și poliție. Solicitase o femeie.

— Ah!

— Ce zici, faci o încercare?

Deci, se temea să nu fie respins, nu-i așa? Și Diane se temuse să nu fie respinsă, dar acest fapt nu-l împiedicase pe Ed să-i ascundă existența soției sale. Însă, înainte să răspundă, veni mâncarea. Homarii erau serviți în *fandang,* care consta din ierburi de mare proaspete, fierte în apă cu fel de fel de buruieni, amestecate și sos de roșii, usturoi și maioneză. Doamna Mok era vestită pe toată coasta Pacificului pentru această specialitate. Mai era și orezul păstos, așa cum îi plăcea Dianei, și salata orientală condimentată. Un vas portocaliu din plastic pentru clătitul degetelor, în care plutea un lotus solitar completa vesela.

— Totul este în ordine? se interesă tata Mok.

Când spuse „Bine” li se păru că strică efectul și apoi plecă grăbit, înainte ca ei să se gândească la un superlativ.

Un timp, mișcară bețigașele în liniște, în timp ce soarele se scufunda dincolo de orizont și apa devenea argintie. Parcă s-ar fi transmis un semnal invizibil de-a lungul coastei Bel Cove; gol cu o săptămână în urmă, restaurantul era înțesat astă-seară. Oamenii se înghesuiau pe lângă masa lor; o

doamnă își ceru scuze când dărâmă jacheta Dianei. Unul dintre membrii familiei Mok aprinse beculețele colorate care se legănau nebunește de jur-împrejur; câțiva oameni începură să bată din palme și, peste puțin timp, îi imitară cu toții. Diane încercă să-și aducă aminte când mai fusese atât de fericită ca acum și reuși.

— De acord, zise ea.

— Poftim?

— Mă refer la numirea ta. Te accept. De probă, ține cont. Dovedește-mi că ești un polițist bun și dă-mi lucrurile înapoi.

Ed luă o sacoșă de sub masă și o deschise. Îi dădu Dianei portofelul de piele pătat și urât mirositor acum, plin cu cărți de credit intacte (se întreba de ce oare hoțul nu se folosise de ele) și încă două-trei mărunțișuri. Apoi, apăru *shen-pai.*

Nu era cine știe ce – o bucată de lemn, de treizeci de centimetri, lată de cinci, fixată într-un postament obișnuit, pe care, cu litere chinezești, era scris un cuvânt. Întinse mâna și luă placa de la Ed.

— Ce simbolizează? o întreba Ed cu adevărat curios, nu doar de dragul conversației.

— Ah… această literă este… numele tatălui meu. Și locul unde s-a născut, bucata lui de „pământ”, aceea înseamnă „pământ”.

Diane puse plăcuța ancestrală în geantă, pe care o atârnă de spătarul scaunului alături de haina dărâmată mai devreme de femeia aceea. Ed scoase un formular și o puse să semneze.

— Tot n-a apărut pistolul? zise Diane.

— Nu, îmi pare rău. Ar fi mai bine să-ți cumperi unul nou.

— Deci, unde mi-ați găsit lucrurile?

— Într-o razie polițienească, după cum ți-am spus.

Ed se șterse la gură cu un șervețel de hârtie și își muie mâinile în vasul de plastic. Era lacom, ca întotdeauna. Mânca prea repede ca să aibă o

digestie bună. În trecut, îi spunea pe tonul lui glumeț că „era chemat la datorie” și se întorcea acasă, la soția sa, Rowena, oferindu-i aceeași explicație pentru absența lui.

„Schimbă subiectul”, își spuse Diane.

— Ed, te rog să mulțumești echipei care mi-a găsit lucrurile.

— Bineînțeles.

Un timp, mâncară în tăcere urmărind bărcile, fără să se privească în ochi.

— Trebuie să discutăm despre serviciu, zise Ed, în cele din urmă.

Diane îl aprobă.

— Peter Symes s-a țicnit, spuse Ed. Vorbesc serios. Vede acest nou departament ca pe o ocazie deosebită de a prezenta latura umană a poliției.

— Mi se pare normal.

— Dar trebuie să fie în stare să o facă. Toate secțiile mari de poliție angajează acum psihologi. Avem nevoie de un punct de vedere unic.

Diane avea de înghițit multe lucruri, mai puțin plăcute decât homarul *à la* Mok. Psihologia nu trebuia să fie un articol căruia să i se facă reclamă, ca unei noi rețete de paste. Symes însă era plin de aspirații înalte și nu intenționa să rămână pe veci șef de poliție într-un oraș mic. Diane își dădea seama perfect că propunerea ei îl ridicase în ochii superiorilor. Dar…

— Genul acela de psiholog se află deja în schema lui, zise ea. Ah, știu la ce te referi: Marcia Long la sediu, Jules Campion la clinica tribunalului. Dar eu sunt subalterna lui Peter. Iar consilierii la care te gândești sunt angajați de Ministerul de Interne să se ocupe de problemele legate de personal. Sunt oameni duri.

Ed nu se descurca prea bine cu homarul. Părea atât de vulnerabil în timp ce se lupta cu bețigașele, încât Diane se simți impresionată, în mod periculos. Era timpul să adopte o atitudine fermă.

Încercă să se concentreze asupra problemelor de serviciu.

— Genul acela de psiholog este angajat să servească interesele departamentului, spuse ea. Secția condusă de mine va servi adevărul.

— Diane. Ed puse jos bețigașele. Putem să ne întoarcem în lumea reală?

Diane era o profesionistă într-o lume a profesioniștilor; consilierii erau prin tradiție respectuoși unul cu celălalt. Uitase ce enervant sau, mai bine zis, ce stimulativ era să discuți pe față. Dar…

— Nu, zise ea, hotărâtă. Aceasta este lumea mea, eu o creez, ținând cont de noțiuni precum decența și dreptatea. Peter a înțeles acest lucru.

Și-ar fi dorit să fi înțeles și alții. Secția se lovise de o opoziție neașteptată la nivel inferior. Oamenii participau la cursurile ei doar ca să protesteze sau fiindcă voiau să fie promovați.

— Bun, fii atentă la următorul caz, zise Ed. O puștoaică reclamă că tatăl ei a violat-o. Discuți cu ea și cu ofițerii implicați. Apoi, ajungem la concluzia că ne-am pierdut timpul de pomană, pentru că a încercat să-și acuze părintele, pe motiv că nu se înțelegea cu el. Consideri că fata este de competența ta sau nu?

— Depinde…

— Putem să te cităm în instanță, ca să declari ce a spus puștoaica?

— Probabil că da, pentru că…

— „Probabil”?

— Haide, Ed, nu este…

— Nu este bine gândit, tocmai asta îți spun și eu.

Edwin o privi din nou cu luare-aminte; apoi zâmbi și își concentră din nou atenția asupra homarului. Diane de-abia aștepta să-i plătească imediat cu aceeași monedă.

— Ai cumva nevoie de ajutor? îl ironiză ea.

Nu mai suporta să vadă cât era de neîndemânatic în mânuirea beţigaşelor.

— Speram să nu mă întrebi.

Diane coji homarul pentru Ed; era ca şi cum ar fi hrănit un copil. Stătea acolo, uitându-se uimit cum îşi mişca ea mâinile cu dibăcie; parcă ar fi fost un bebeluş supradimensionat.

— Aşa, zise ea, împingând farfuria spre el. Mănâncă şi ascultă-mă.

Îşi ordonă gândurile, inspiră adânc şi-i spuse:

— Ştii la fel de bine ca şi mine că vom avea o mulţime de lucruri de făcut. Dar putem câştiga, dacă vei lucra în echipă. Crezi că va fi posibil?

O privi atent.

— Crezi că ar ajuta la ceva?

— Da. De la bun început. I-ar ajuta pe copiii pe care îi îndrumă oamenii tăi, fără să-i aresteze. Pentru că poliţiştii vor putea deosebi cazurile fără speranţă de adolescenţii care au luat-o puţin razna. Joe Poliţistul, în maşina lui de patrulare, se va simţi mai puţin vulnerabil când va fi confruntat cu adolescenţi. Şi asta doar pentru început. Cu timpul, va scădea criminalitatea juvenilă, tribunalul pentru minori va avea mai puţin de lucru…

Dar Ed ridică mâinile, râzând. Pentru o clipă, Diane se simţi ridicolă, iar apoi izbucni şi ea în râs. Îşi dăduse seama deodată câtă nevoie avea de acest om; ca ofiţer de legătura, va avea mare influenţă şi, măcar din acest motiv, ar trebui să fie prieteni. Băga mâna în buzunar şi scoase cutiuţa cu cărţi de vizită. El nu ştia încă noua ei adresă.

„Dacă îi spui unui om cum te cheamă, îi dai putere asupra ta”, spune un vechi proverb chinezesc. Deci acesta era un gest simbolic. Oare Ed ştia? Dar unde or fi…?

— Ce s-a întâmplat? zise Ed.

Diane înălţase sprâncenele, semn că ceva nu era în ordine.

— Credeam că am mai multe cărţi de vizită, zise ea, dându-i una.

— Poate că au fost furate și nu le-am recuperat?

— Nu, la vremea aceea nici nu le dădusem la tipărit. Ah, Doamne! Fetele bătrâne și pierderea memoriei; s-a scris o întreagă literatură pe această temă.

— Tu nu îmbătrânești niciodată. Și nu trebuie neapărat să rămâi fată bătrână.

— Nu?

Oho! Ai grijă, doctore!

— Mi se pare un loc izolat, zise Ed.

Apoi întoarse cartea de vizită și zâmbi, văzând versiunea chinezească a numelui ei pe spate.

— Da, este izolat, într-adevăr.

— Atunci, nu uita să-ți cumperi alt pistol.

Ed bău niște vin, dezmierdând-o cu ochii lui cenușii, care-i spuneau ce mult o dorea.

— Sau un protector în carne și oase.

— Slabe șanse! exclamă ea. Marea problemă a femeilor americane nu este menopauza sau îmbinarea rolului de mamă cu dezvoltarea profesională; sunt datele statistice, care arată că toți bărbații frumoși sunt fie însurați, fie homosexuali.

— Credeam că femeia nu apreciază un bărbat decât dacă este însurat sau homosexual.

Râsul Dianei îl încurajă să continue.

— Să înțeleg atunci că noi doi vom putea lucra împreună?

— Se pare că ai citit cu conștiinciozitate revista lunară *Psihologul amator.* O să intri în pâine cât de curând.

Ed terminase de mâncat homarul. Diane îl așteptă să-și aprindă o țigară, fără să-i pese în mod deosebit. Dar, când n-o făcu, se arătă uimită.

— Nu fumezi în seara aceasta?

— M-am lăsat. Acum două luni. Apropo, a apărut un element nou în cazul puștiului dispărut, despre care am discutat în emisiunea de la radio.

— Care puști, Hal Lawson?

Ed încuviință.

— A fost o reacție fantastică. La numărul special dat de cei de la studio au sunat patruzeci și opt de oameni, iar noi am primit vreo optzeci de apeluri la sediul poliției. Urmărind datele furnizate de aceștia, am reușit să aflăm unde a fost văzut ultima oară. În a doua săptămână din luna aprilie, într-un local numit Harley's Diner. Îl știi?

— Nu.

— Foarte bine, fiindcă altfel ai fi scăzut în ochii mei. Harley, patronul, este băgat în tot felul de afaceri murdare. Restaurantul se află pe plajă, la Point Sal.

— Ce fel de clientelă are?

— Puști din zonă, motociclești. Se vând droguri, dar n-am reușit să arestăm pe nimeni.

— Nu prea seamănă cu mediul frecventat de Hal.

— Poate. Oricum, n-am făcut niciun progres. Câțiva dintre oamenii noștri au fost acolo să se intereseze, dar fără niciun rezultat.

— Au fost cu mandate de percheziție și mașini cu girofaruri aprinse?

— Presupun că da.

— Ce colegi inteligenți ai. Apropo…

Domnul Mok aduse la timp coșul cu biscuiții norocului, plus două portocale desfăcute în opt părți.

— Deci, acum ce urmează? Mă refer la Harley's.

Ed clătină din cap.

— Am fost, am pus întrebări, am încercat.

— Și ați dat greș, spuse Diane. Bun, atunci ce-ai zice să mergem amândoi pe o motocicletă, într-o sâmbătă și să ne băgăm puțin nasul?

Ed întinse mâna să ia o felie de portocală, dar Diane îl plesni peste degete, înainte să ajungă:

— Ai înțeles, Ed?

Se uită la mâna ei și la portocală.

— Se pare că nu.

— Ah! Nu mă iei în serios. Ca psiholog, pot să te învăț multe lucruri în materie de interviuri; este unul dintre subiectele pe care intenționez să le abordez în cadrul secției mele. O să mergem la Harley's, iar tu o să fii atent și o să asculți.

— Nu ești polițistă, Diane.

— Și nici nu vreau să fiu. Dar pot să vă ajut. Este exact ce vrea și Symes. Haide, Ed, este o rugăminte destul de simplă. Ce rău vezi în asta?

— Este împotriva regulamentului polițienesc.

— Vrei să spui că soluționezi cazurile numai după buchia cărții? Ia te uită, și eu care credeam că îți folosești imaginația!

— Oricum, nu aruncăm regulamentul pe fereastră, Diane. Cel puțin ne protejează când lucrurile merg prost.

— Vă protejează? Cui dracu' îi pasă de voi? Sunteți acolo spre a se trage în voi.

Vinul și zâmbetul lui Ed își făceau efectul. Își amintea de vremurile când fuseseră împreună. Weekendul în campingul de la Lacul Zaca, unde se plimbaseră kilometri în șir pe o cărare de munte și adormiseră epuizați în soare. Când se treziseră, piciorul ei stâng era ars de soare și se târâse înapoi, la brațul lui Ed, în asfințitul care devenea din ce în ce mai rece.

Oare ce îi spusese soției sale în weekendul acela? Că lucra? „Ah, ticălos nenorocit ce ești, se gândi Diane. Cât de mult te urăsc. Ești plin de imaginație, puternic, bun, grijuliu…"

— Diane, n-o să mă lansez într-o așa-numită operație clandestină cu tine din mai multe motive. În primul rând pentru că și tu ai nevoie de protecție. Secția ta nu și-a început încă activitatea. Îți imaginezi ce s-ar întâmpla dacă am discuta cu oamenii de la Harley's, am culege dovezi și n-am putea să le folosim?

— Bine, atunci, fii atent. Regulamentul nu interzice ca doi prieteni să plece împreună în weekend, chiar dacă sunt întâmplător și colegi, nu?

— Te referi la weekendul petrecut la Zaca?

Acolo, sub stele, lumea i se păruse armonioasă și bună: iar el îi amintea de momentul acela, zâmbind. Era atât de crud și de nedrept!

— Presupun, continuă el, încet, că nu poate nimeni să ne oprească să ne întâlnim, pe motivul că sunt detașat la secția ta.

— Nu ne întâlnim, așa cum sugerezi tu.

Ed nu-i răspunse direct. Se uită în jur, la cuplurile fericite, ridicând din sprâncene. Apoi se concentră din nou asupra Dianei, zâmbind ironic; îi venea să-l omoare. Ah, ce bine s-ar simți dacă ar face-o.

Ed luase un bețigaș și-l învârtea între degete, iar gestul acesta o scotea și mai tare din sărite.

— Nu ne întâlnim ca niște iubiți, zise Diane atât de tare, încât cei din jur întoarseră capul spre ea.

Și, buum! În clipa aceea, se dezlănțui balamucul. Ed se aruncă peste masă. Iar Diane căzu pe spate, îndoind scaunul sub ea. Înainte să cadă, îl văzu pe Ed împungându-i mâna cu bețigașul; adică nu era mâna *ei,* ci a unui bărbat. Geanta, cu bareta ruptă, alunecase pe jos, lângă ea. Glasuri agitate răsunară în jurul ei când masa se răsturnă și ateriză peste pieptul Dianei.

Doamna Mok se dădu la o parte și o ajută să se ridice, bombănind uluită în dialectul cantonez. Diane se clătină, tremurând, dar cel puțin era în viață. Furtuna trecuse. Toți din jur se ridicaseră în picioare și o priveau.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai văzut?

— Da, celălalt tip l-a prins, comentau oamenii.

Apoi, Ed își croi drum prin mulțime.

— Sunt de la poliție. Scuzați-mă. Acum puteți să vă liniștiți, s-a terminat. Gata!

Își puse insigna la loc, în buzunar și își trecu mâinile prin părul ciufulit. Doamna Mok o așeză pe Diane pe un scaun, în timp ce soțul ei venea în grabă cu două pahare pline cu scotch. Aproape că

alerga, de parcă viața Dianei ar fi fost în primejdie dacă n-ar fi înghițit whisky-ul la timp.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea pe Ed.

De-abia vorbea și tremura din tot corpul.

— Un hoț. L-am văzut strecurându-se printre mese, în căutarea victimei. Geanta ta era pe spătarul scaunului. Când a vrut s-o ia, l-am atacat cu bețigașul.

Îi întinse bățul. Avea sânge în vârf.

— Ah! se îngrozi Diane.

El îl șterse cu șervețelul și i-l dădu din nou.

— Păstrează-l în amintirea unei nopți de aur, zise el. Tu o să-l ții pe acesta și eu pe celălalt.

Diane nu voia, dar nu putea să-l refuze pe Ed, așa că îl bagă în geantă.

— Mai bine decât un spray paralizant, zâmbi Ed.

— Ți-am rămas datoare – îi spuse Diane – și, ca să mă revanșez, o să mergem la Harley's Diner. Doar ca să ne distrăm. După aceea, o să înotăm.

Detectivul credea că nu-și revenise din șoc, în timp ce ea încerca să dovedească de fapt ceva față de el și față de ea însăși. Voia să demonstreze că există întotdeauna o cale de întoarcere. Chiar și după weekendul de la Zaca și evenimentele care urmaseră: prietena Dianei o invitase la tenis să-i spună că Ed era căsătorit.

— Mai bine am merge la Los Angeles, sâmbăta viitoare, îi propuse Ed. Pirates of Penzance și Pinafore o să cânte la localul acela micuț…

— Nu, ți-am spus ce vreau; iar sâmbăta viitoare sunt ocupată; hai să rămână de acum în două săptămâni.

Bombăni și apoi îi spuse:

— Bine.

Diane răsuflă ușurată.

— Dar eu sunt șeful, nu uita, o preveni el. O să mergem la Harley's, o să ne uităm, o să bem o Coca-Cola.

Ed achită nota de plată. Inițial, Diane își propusese să plătească nemțește, dar tocmai ea, care-și petrecea viața îngrijindu-i pe ceilalți, ținea să fie protejată. De aceea, nu se opusese când acest bărbat puternic, stăpân pe el, preluase inițiativa.

Veniseră fiecare cu mașina sa. La despărțire, încercă să găsească acele cuvinte care să exprime clocotul din sufletul ei: toleranță, iubire, mulțumire, respect, suspiciune, teamă. În afară de „Tatăl nostru”, Diane nu știa altceva care să cuprindă toate aceste sentimente, iar Ed nu fusese niciodată o persoană religioasă.

— Ei bine… mulțumesc, zise ea, ezitând.

— N-a fost mare lucru.

În momentul acela, o cuprinse o furie nejustificată.

— Ba a fost! exclamă ea, hotărâtă. A trecut prea mult timp de când am uitat să mă ocup de propria mea persoană.

Îl sărută pe obraz. Și, înainte să se desprindă de el, Ed îi atinse buzele. Diane se încordă din cap până-n picioare. Se cutremură și, după câteva secunde, strigă:

— Nu!

El îi dădu drumul și Diane se urcă în mașina ei. Porni motorul, îndepărtându-se fără să se uite în oglinda retrovizoare.

> Perspectiva aceasta mă atrăgea. La început, am crezut că era o idee proastă să tot scrii ce s-a întâmplat, și tot ce se întâmplă. Acum însă, îmi place. Totul capătă contur când povestești altei persoane. Iar când transpui evenimentele în scris le scoți și mai mult în evidență.
>
> Mă ajută, de asemenea, să rămân treaz.
>
> Acum este vară. 16 iunie.

Johnny își supse pixul. Uneori cuvintele se așterneau pe hârtie cu ușurință, iar alteori era lipsit de inspirație, ca azi.

Când dr. Cheung se plimbase cu el în cimitir, acum câteva săptămâni, și acceptase să fie pacientul ei, fusese în culmea fericirii. Se temuse că o să-l respingă, când vorbise cu tatăl lui și Vrăjitoarea cea Rea, mai târziu. Iar când o auzise spunând „Da”, se bucurase. Apoi, îl rugase s-o conducă până la mașina, iar Johnny știuse că voia să-i vorbească fără să audă ei și i se păruse minunat. Va putea să lucreze cu aceasta femeie.

Scosese un caiet albastru din portbagaj și i-l dăduse. Ultimul lucru pe care îl spusese înainte să plece, fusese:

— Vreau să scrii tot ce crezi că este important în ziua respectivă. Începe cu momentul când te-ai mutat aici, la Court Ridge. Scrie ce se întâmplă, ce simți, ce vrei, ce visezi. N-o să vadă nimeni, decât dacă o să le arăți.

— Nici măcar tu?

— Nu, nici măcar eu, deși sper că o să-mi dai voie să-ți răsfoiesc însemnările, din când în când. Nu uita: nu trebuie să te exprimi neapărat impecabil din punct de vedere gramatical, nu-ți face probleme cu scrisul și nu te formaliza. Când lucrurile pe care le scrii încep să fie prea triste, sau prea dificile, întoarce pagina și ia-o de la început. Și nu minți.

Zicând acestea, îl bătu ușor pe creștetul capului, în joacă.

— Să nu minți niciodată. Poți să scrii cuvântul „rahat” de câte ori vrei, dar nu te „răhăți”.

Cuvintele ei îl făcură să râdă.

Deci, iată-l, la ora nouă și douăzeci seara, obosit, dar cu creionul în mână.

> Azi a fost o zi bună la școală. Profesoara mea particulară este domnișoara O’Shea. Nu prea știu ce să spun despre ea. Are păr roșcat și cercei lungi, care-i dau un aer atrăgător. Au trecut șase săptămâni și nu am luat nicio bătaie. Ben trece pe la mine uneori. Ne-am

împrietenit. Lui Travis Lomax tot nu-i place să-mi spună Johnny; zice că este un nume stupid.

Îl aștept pe Tobes să apară.

Johnny tăie încet ultima propoziție. Poate că dr. Cheung va citi până la urmă ce scrisese? „Ar fi mai bine să rup pagina”.

Tobes a spus așa: „Uită-te pe fereastra dormitorului și poate o să mă vezi. Atunci se va auzi glasul aventurii”. Acum Johnny puse de-o parte caietul (îl ținea sub saltea) și se pregăti de culcare. Se pare că Tobes nu se grăbea să vină la întâlnire. Johnny se uita de săptămâni în șir pe fereastră. Dacă ar apărea Tobes, s-ar strecura pe scara de serviciu și pe ușa de la bucătărie. Ei se uitau la televizor. Ca să-l oprească, ar trebui să iasă, să străbată holul (care era mare), să-l fugărească, s-o ia la stânga prin sufragerie, apoi să traverseze alt hol și să ajungă în bucătărie. Era o casă uriașă. Când intrai, dădeai de scara principală. La etaj, toate dormitoarele erau aranjate în jurul unui hol pătrat. Mike și Nicole dormeau în camera aflată vizavi de cea a lui Johnny, cu vedere spre ocean. Nu prea erau apropiați în această familie. Chiar dacă ar fugi în pielea goală, tot n-ar ști.

Nouă și douăzeci și opt de minute.

Pajiștea cobora spre o potecă. Poteca era întunecată. Dar vecinii de alături aveau lampioane în grădină. Iar noaptea, piscina lor era luminată. Lângă poarta lor din răchită, cea care ducea la cărare, aveau o lampă veche, cu un abajur de sticlă, cocoțată în vârful unui stâlp. Felinar, parcă așa i se spunea: nu lampadar. Și, sub acest felinar, iată-l pe Tobes, așteptându-l la 9.40.

Patul lui Johnny era chiar lângă fereastră, unde îl mutase el (lui Nicole nu-i convenise) ca să poată urmări mai bine cărarea. Tobes stătea acolo, în lumină. Nu zâmbea. Nu făcea cu mâna. Părea îngrozitor de palid.

Johnny se frecă la ochi și se ridică. Ah? Doar nu visa…? Dar acum nu mai era nimeni acolo. Felinarul își împrăștia lumina în jur, dar nu se vedea nimic. Se dădu jos din pat și se duse la fereastră. Și atunci, văzu capul lui Tobes. Atâta tot. O față albă plutind în lumină. Fără nimic altceva. Nimic sub el.

Apoi, apăru mâna. O mâna albă, care-i făcea semn încet. Johnny știa că îl chema pe el, că era cel ales de vampir. Cu fiecare mișcare a mâinii aceleia albe, se apleca tot mai mult pe fereastră…

Auzi un hohot de râs. Era oribil. Semăna cu croncănitul unei păsări scârboase, care-și devora prada. Era râsul lui Tobes. Devenea din ce în ce mai puternic. Și, deodată, Johnny ieși din transă, dându-și seama că ceea ce se petrecea era real. Închise fereastra și sări la loc în pat. Își trase pătura peste cap. Începu să plângă încet, pentru că nu voia să-l audă Mike Anderson.

După un timp, își luă jurnalul…

> Rahat, rahat, RAHAT!!!
>
> O.K. Este zece și un sfert. În aceeași noapte.
>
> O nouă pagină, o nouă pagină, o nouă pagină.
>
> Mă uitam pe fereastra dormitorului meu. Visam! Imposibil… este mai bine să recunosc. Mi-e frică de Tobes. Credeam că pot să mă joc cu el, dar nu-mi plac jocurile lui. Este ciudat. Mă sperie. Serios.
>
> N-o să mă mai întâlnesc cu el.
>
> O vreau pe mama. A murit. Nu pot să mă opresc din plâns.

Randy Delmar a fost al treilea. Între timp, pentru că Hal Lawson tot nu fusese găsit, oamenii începeau să-l considere probabil cea de-a treia victimă, deși era doar al doilea cadavru găsit până acum.

Randy, care de-abia împlinise nouăsprezece ani, se certase cu părinții și plecase de acasă. Dormise pe jos, la un prieten, până când părinții acestuia îl

dăduseră afară și, după aceea, se aciuase pe unde putuse. Cineva îi vânduse un pont despre o magazie părăsită de lângă vechea gară și stătuse câteva nopți acolo, cu șobolani sub forma animală și umană, dar Randy nu era un tip dur. Se gândise că n-ar mai rezista încă o noapte acolo, așa că se mutase.

După o săptămână, rămăsese fără bani, dar tot nu era pregătit să se întoarcă acasă și să se împace cu părinții. Nici nu știa dacă ar reuși, pentru că fusese o ceartă serioasă, din cauza unei neînțelegeri dintre el și drăguțul său văr de treisprezece ani.

Era leșinat de foame. Tot ce mâncase cu o zi înainte erau resturile unui hamburger lăsat de un tip în lada de gunoi. Randy se ghemuise acolo, în pragul unei uși. Acum stătea pe stânci, în capătul sudic al plajei Paradise Bay. În fața lui, soarele apunea ca un nimb de foc. La dreapta, plaja cotea spre Bel Cove, terminându-se cu spitalul St. Joseph. Nu erau prea mulți trecători la ora aceasta. Și niciunul nu părea să fie cumsecade. Iar, în afară de asta, se temea să intre în vorba cu cineva, în caz că era căutat de poliție.

N-avea încotro; va trebui să se întoarcă acasă.

Avea de mers vreo șase kilometri până la casa părinților săi de lângă șosea, la est de Paradise Bay: o zonă cu locuințe de proastă calitate, între Autostrada 1 și oraș, la marginea câmpurilor cultivate. Călătoria îi luă mult timp lui Randy; se oprea mereu să se odihnească. Dar, după trei ore de când plecase de pe plajă, ajunse aproape de casă. Poate că norocul său se terminase. O mașină era parcată la câțiva metri de casa lui. Când se apropie de ea, mașina prinse viața. Se aprinseră farurile, porni motorul și luminile de semnalizare începură să clipească.

Randy se rezemă de un copac și se uită în jur. Se întunecase aproape de tot. Oare era o mașină de poliție, care venise după el…?

Automobilul trase lângă Randy Delmar. Prin geamul lăsat jos se vedea că nu era niciun polițist, doar un tip dur, îmbrăcat în negru, geacă neagră de piele, cu guler de blană, păr negru, scurt, ochelari negri, de aviator, șapcă neagră. Randy nu-l distingea prea bine. Văzu doar portofelul de lângă el. Avea mai mult de două sute de dolari.

I se împliniseră visele, dar care era poanta? Șoseaua nu figura drept zonă propice prostituției sau traficului de droguri; era doar un cartier mărginaș.

Acum, șoferul se aplecă să deschidă portiera. Mâna lui, acoperita de o mănușă neagră îi făcea semn. Randy se gândi. N-avea niciun chef să se întoarcă acasă, dar treaba asta nu-i mirosea a bine.

— Ce vrei? zise el, cu un glas răgușit.

Însă nu primi niciun răspuns.

— Nu te las să-mi faci nimic. Ai înțeles?

Șoferul mângâie portofelul și apoi îl arunca pe bancheta din spate. Randy se uita repede în dreapta și-n stânga. Nu era nimeni prin preajma. Se urcă și închise portiera. Mașina porni din loc.

Randy încercă să-l studieze pe tip, dar gulerul tras îi acoperea aproape toată fața. Parcă ar fi fost Marlon Brando, îmbrăcat în piele. La dracu', asemenea tipi puteau fi foarte duri.

Lui Randy nu-i trecu prin minte să se întrebe de ce acest bărbat parcase întâmplător lângă casa lui, de ce i se părea un loc bun să-și racoleze clienți, de ce el, Randy, nu-i întorsese spatele și nu se dusese acasă. Dar Randy nu era decât un băiat de liceu, nu era profesor de logică.

Își spuse că n-o să-i permită acestui tip să i-o sugă, așa că ar face mai bine să se răzgândească.

— Unde mergem?

Nu primi niciun răspuns, la fel ca prima oară.

Între timp, mașina prinsese viteză și se îndrepta spre oraș. Paradise Bay era învăluit în beznă. Randy avea o senzație neplăcută. Tipul mirosea ciudat. A piele… dar mai era ceva, nenatural.

— Ce zi este azi? întrebă Randy amețit.

Îl durea stomacul de foame; de când nu mai mâncase? În fața lui, un ceas modern, fixat în bordul mașinii, afișa cifre verzui. Încercă să se concentreze asupra numerelor: 16 iunie.

Mașina coti la stânga și începu să urce. Randy știa unde erau acum.

— Court Ridge, exclamă el, mirat. Aici locuiești?

Lucrul acesta schimba totul. Court Ridge era cartierul celor bogați și influenți. Tipul acesta era plin de bani, mai mult ca sigur. Probabil că locuia într-una dintre casele acelea vechi, cu vedere spre ocean. Randy putea să-l omoare în bătaie, fără să afle nimeni. Și, în plus, va găsi o mulțime de lucruri bune de furat.

Dar apoi mașina ieși de pe autostradă și se opri. Șoferul se dădu jos, luă cheile cu el și porni pe o cărare. Randy clipi. Pipăi în jur, dar nu găsi portofelul cu bani. Vedea doar silueta șoferului, la câțiva metri în fața lui. Nu se zărea nicio lumină, pe nicăieri. Ce dracu', în care zonă a Court Ridge-ului se aflau?

Șoferul mergea într-un ritm susținut. Se pare că era familiarizat cu pădurea, pentru că evita cu ușurință crengile și cioturile care îl răneau pe însoțitorul său. Randy gâfâia, era speriat și se hotărî să i-o plătească în curând tipului.

— Ei! strigă el. Așteaptă-mă!

Când rosti ultimul cuvânt, se izbi de ceva moale și totuși solid: șoferul. Randy se dădu înapoi grăbit. Peste tot era întuneric beznă. Auzi un șuierat și zări o lumină.

Șoferul stătea cu spatele la el, cu picioarele depărtate. Ținea în mână o sursă de lumină pe care Randy nu putea s-o vadă prea bine. Să fie un chibrit? Unul mare de tot. Apoi văzu șoferul băgând mâna în buzunar și scoțând ceva. Ceva palid, care foșnea. Bani!

Șoferul aruncă obiectul peste umăr, pe pământ. Randy se împletici. Era foarte slăbit. Dacă nu mânca mai repede, simțea că o să moară. Trebuia să riște, trebuia neapărat! Portofelul zăcea pe jos, în spatele șoferului. Tipul părea preocupat de lanterna lui sau ce o fi fost – poate chiar de propriul lui sex, sclipind în beznă. Lui Randy puțin îi păsa, oricum. Se saturase. Dacă nebunul ăsta se lua după el, va fi ușor să-i piardă urma în pădure…

Când Randy se aruncă după portofel, șoferul se întoarse cu o lampă de benzină aprinsă, în mâna dreaptă. Venea drept înainte, cu torța ațintită spre ochii băiatului.

Randy țipă. În următoarea jumătate de oră țipă încontinuu. Dar îi pusese un căluș în gură și nu-l auzi nimeni.

* * *

Nimic nu-mi iese cum trebuie. Mă îndrăgostesc, pentru prima oară, mă duc la bibliotecă, adun toate cărțile disponibile despre această experiență, care se presupune că te revitalizează, dar nu, este inutil. Îmi aranjez serviciul în așa fel încât să lucrez ziua și să fiu liber noaptea, îndatorându-mă față de toți și băiatul nu apare. Poate că am înnebunit din cauza lui, dar puștiul este cam scrântit și ticălos. Da, da, exact cum am spus.

(În legătură cu serviciul: trebuie să-mi găsesc altceva de lucru. Sunt un om conștiincios, dar am ajuns la limita răbdării. Dacă mai continui să curăț cartofi, o să-mi pierd mințile. Nu sunt și n-am fost niciodată genul de om căruia să-i placă să se masturbeze în *mousse a l'orange* când supraveghetorul nu e prin preajmă. Deși, vă rog să mă credeți, am văzut destui care o fac. Am făcut-o și eu în numeroase locuri și ocazii, care v-ar surprinde. N-am nimic împotriva masturbării.

Tristețea este un lucru nou pentru mine. Mă duc la bibliotecă și cer poezii, povești de dragoste, cărți de psihologie, orice. Oricum, majoritatea mă depășesc. Dar această temă ciudată persistă în tot

ce citesc, ca steluțele aurii de pe trotuarul de la Hollywood, ducând la o singură concluzie: dragostea este tristă.

În viața mea, am aflat ce înseamnă furia, teama, ura, deprimarea și gândurile sinucigașe. Dar niciodată tristețea. Când l-am întâlnit prima oară pe Johnny, am descoperit ce este bucuria și a fost ușor. Simțeam amândoi ceva deosebit și nu știam ce anume. Când ne-am întâlnit a doua oară, s-a întâmplat același lucru, doar că, la despărțire, a fost mai rău. Însă n-am găsit un nume potrivit pentru senzația respectivă. Apăsare, oboseală, lipsa dorinței de a petrece restul zilei de unul singur. Un nod în gât, o durere în inimă.

Cel mai ciudat era că distingeam culorile mai bine ca înainte, aerul mi se părea mai dulce și păsările cântau în cimitir. Oare toate făceau parte din acest lucru numit tristețe? Mă simțeam frumos, ca și când m-ar fi înveșmântat cineva în lumini. Apoi, l-am văzut pe el cu dr. Diane și luminile s-au stins dintr-odată. Îl vrea la fel de mult ca și mine, orice idiot poate să-și dea seama. Dar n-o să-l aibă! Este al meu, AL MEU, AI AUZIT?… Igor, prepară electrozii…

Toți râd de mine. Cred că am ajuns de batjocură.

Să revenim la subiect. După un timp, furia și gelozia se estompează. Ce ciudat: au dispărut pur și simplu. Chiar și tristețea m-a părăsit, fiind înlocuită de dorința de a-l avea pe Cel Iubit, pe care doar prezența lui poate s-o domolească. Prin urmare, în noaptea de 16 iunie, vin la Court Ridge. Iar el își alege tocmai acest moment, în care am reușit să mă redescopăr, ca să mă respingă.

Stau în spatele felinarului vecinilor și-i făcu semn cu mâna. Sunt sigur că m-a văzut, așa că râd și repet gestul: „Hai, coboară!” Dar puștiul nu vrea! Închide fereastra și, după un minut, stinge lumina, iar eu rămân ca un prost.

Îl aștept să deschidă din nou fereastra. Și, pe urmă, mă gândesc: poate o să coboare; va apărea

din clipă în clipă. (Bineînțeles, este evident din faptul că nu mi-a răspuns la salut și a trântit fereastra că nu are de gând, dar iubirea este tristă, nu uitați.) Apoi îmi spun: poate că este pedepsit de părinți. Și apoi… nimic.

În timp ce mă îndepărtez de casa Anderson, târându-mi picioarele prin iarba înaltă, mă gândesc la acest tip de situație neplăcută. Poate are vreo legătură cu mediul în care trăiesc; pe voi vă influențează? Pe aici sunt prea mulți câini, unii în lesă, plimbați de devotații lor proprietari, dar cei mai mulți, vagabonzi. Și toți își fac nevoile pe unde apucă. Deodată simt mirosul acela de neconfundat. Am călcat într-un rahat de câine.

Un rahat moale.

Nu, nu cred că suntem gata încă pentru rahat moale. O să ajungem și la asta.

Acum, în timp ce îmi șterg pantoful de iarbă, mă gândesc că lui Johnny Anderson îi lipsește disciplina. Băiețașul meu are nevoie de o mână fermă, care să-l conducă prin bucuriile și necazurile vieții, prin urcușurile și coborâșurile ei. Trebuie să-l pun la punct, blând dar ferm. Să-l îndrum. Să-l feresc de stâncile care-i amenință fragilitatea. N-o să-i fac favoruri, lăsându-l de capul lui, ca acești câini din cimitirul Court Ridge. Nu este bine pentru un copil să aibă prea multă libertate. Îmi amintesc că propriul meu tată obișnuia să spună acest lucru, dar, ah, ne-am întors la… rahatul moale și nu. Vreau. Asta. Încă.

Vreau o fotografie de-a lui Johnny.

Cimitirul este plin de umbre mișcătoare; nu a apărut luna, dar cunosc drumul. Scrutez bezna. Încerc să evit lumina. (Nu-i așa că A EVITA este un cuvânt excelent?) Aceasta este zona drogaților.

Acum încep din nou să urc. Vă mărturisesc că este o porțiune urâtă: cu ghimpi de ambele părți. Dar este o scurtătură spre zona civilizată, unde sunt morminte mai recente și oamenii vin să pună flori duminica. Acolo, o cărare lată se întinde

direct de la poarta principală din Winchester la cea lăturalnică, din Seymour. Noaptea este multă agitație pe aici. Sunt felinare și unele dintre ele funcționează. Femeile ușoare se fâțâie în sus și-n jos; capetele țigărilor lor aprinse ard ca niște ochi de diavol. Iată un loc unde trebuie să-l duc pe Johnny. N-o să crească așa ca demonii de sub copaci, cu țigările cu substanțele lor stimulante și trupurile la fel de murdare ca și mințile lor. Trebuie să vadă cum îi tratez pe acești oameni; pe urmă, o să învețe și o să înțeleagă.

Aș putea face atâtea lucruri pentru acest copil drag.

Gândurile mele au devenit incendiare, în timp ce îmi croiesc drum prin ultimul tufiș de ghimpi, spre poteca principală a cimitirului. Tristețea s-a transformat în furie. În noaptea aceasta este mare aglomerație. Unul dintre tipi se oprește și se întoarce în direcția mea. Crede, fără îndoială, că m-am delectat cu un alt bărbat. Sau se întreabă dacă am fost delectat. Stau unde poate să mă vadă, în lumina celui mai apropiat felinar. Sunt tânăr, musculos, blând, înalt, superb.

Se apropie încet de mine. Îmi bag mâna dreaptă în buzunarul blugilor, pipăind briceagul. Zâmbetul meu este îmbietor. Să vedem dacă va îndrăzni să mă atragă.

Poate că a citit ceva în ochii mei, poate că l-a prevenit cel de-al șaselea simț. Ezită. Apoi, trece pe lângă mine. Mă răsucesc. Îl urmăresc din priviri și știu că și-a dat seama. Se tot uită temător, peste umăr, până când dispare.

Ce se întâmplă cu ei când ies din zona luminată? Se cufundă în mocirlă sau ce? Nu-i vezi niciodată la lumina zilei.

O iau pe cărare, până aproape de Winchester, unde am lăsat bicicleta legată de grilajul din jurul unui mausoleu miniatural. Este o adevărată curiozitate: mormântul unui copil, cu o căsuță construită în vârf. Nu un templu grecesc, ci o

căsuță de jucărie, din „turtă dulce” și totul este îngrădit cu un grilaj din fier. Îmi vine să urlu ori de câte ori îl văd. Bicicleta este tot acolo, așa că o desprind și încalec pe ea. Pedalez drept spre un tip care vine dinspre Winchester, obligându-l să se ferească din calea mea.

Acum o să-i piară cheful de amor și acesta este un lucru bun.

Și acum, cititorule, te gândești probabil că dr. Diane a început să mă intereseze în mod deosebit. Poate chiar tu, dr. D., ești cea care citește acum aceste rânduri. O venerez, din exterior. Deocamdată din exterior, deși în noaptea asta aș avea chef să întreprind unele cercetări.

Este un drum lung până la casa Dianei, de lângă mare, dar am picioare solide și pedalatul îmi alungă tristețea. Casa ei pare singuratică, dar ea este o vrăjitoare bună, și unde sălășluiesc vrăjitoarele? Pe vârful munților, în golfuri ascunse sau în râpe adânci. Aerul nopții este plin de arome ademenitoare. Vraja se destramă o singură dată, când aud o mașină și, până să mă dezmeticesc, lumina farurilor mă învăluie în sclipirea ei, ca un sistem de orientare a rachetelor. Apoi, sunt depășit de o mașină Camry roșie; dar o recunosc pe dr. Diane la volan și gândul că va ajunge în curând acasă mă alină.

Când ajung la poarta ei, nu mai arde decât o singură lumină, la etaj. Oare acolo este dormitorul ei? Nu, și-a ales mai mult ca sigur o cameră cu vedere spre ocean. Lumina se stinge. Îmi las bicicleta ca de obicei, într-un crâng de arțari, vizavi de poarta ei, și-mi aprind un Marlboro. (Nu mă tem de marele C; nu-mi este sortit să mor de cancer. Însă dr. Diane nu știe că fumez; acesta este secretul meu. Dacă ar afla, sunt convins că aș scădea în ochii ei.)

Casa mă domină, o potecă duce în sus, pe coastă, spre nord, dar nu există decât o singură proprietate în capătul ei: o fermă. Deci, iată ce

trebuie să faci: să urmezi cărarea câțiva metri și apoi s-o tai peste câmp (atenție la șanțul din mijloc) și tot așa, în jos, pe plajă. Acolo sunt dune, nu prea înalte, și poteci printre dune, unde cresc ierburi țepoase și ghețișoare. Acest loc este mai pustiu decât luna.

Merg pe plaja, până ajung direct la casă. Nu se vede nici o lumină. Se profilează cenușie, pe cerul negru, fără nori. Este acolo. Singură. Doarme.

Mă întind pe spate, ca să pot scruta casa. Plaja coboară spre țărm, mi se scurge tot sângele din corp spre mare. Este o noapte liniștită. Câteva stele punctează caverna întunecată de deasupra. Oceanul se agită slab, aproape prea obosit să-i pese, dar trebuie să demonstreze că este încă viu.

Ce o să mă fac oare cu dr. Diane? Da, este minunată; dar știe prea multe și afla din ce în ce mai multe, tot timpul. Poteca este alunecoasă, abruptă, nesfârșită. Dacă nu iau măsuri, voi fi în rahat și încă într-unul moale (Doamne ferește); iar aceasta nu este o soluție.

Deci, ce-i de făcut?

Întrebarea mă preocupa de când sunt, până când ajung în această stare: pe jumătate conștient, pe jumătate adormit. Deodată, mă trezesc tresărind. Din cauza luminii. Se apropie zorii. Este aproape prea târziu să fac ceea ce trebuie făcut.

* * *

Diane termina de scris în Cartea Viselor, o închise și o dădu de-o parte, băgând-o în sertarul noptierei. Păsările ciripeau lângă fereastra ei și Diane cântă cu ele, în timp ce se îmbrăca. Când cobori la parter, aprinse televizorul: uciderea lui Ray Douggan continua să preocupe mass-media, dar interesul începea treptat să scadă. Apăru Peter Symes, bine îmbrăcat, pieptănat impecabil, vorbind încrezător.

— Îl vom găsi pe diavolul bolnav care a comis această crima, îi vom găsi pe asasinii lui Hal Lawson și Randy Delmar…

Interveni un grup de părinți protestatari, ca de obicei.

— Și acum, am vrea să aflăm cum va fi vremea azi, Malcolm?

Va fi o zi frumoasă, fierbinte, anunță meteorologul. Cu toate acestea, Diane telefonă companiei The Safety Net și se produse un miracol. Cineva ridică în sfârșit telefonul. Proiectul ei nu fusese uitat: „Așteptăm livrarea componentelor de la Chicago, săptămâna viitoare”. În curând, casa ei va fi protejată de un sistem electronic de alarmă, multifuncțional. Diane nu mai credea nimic, dar era fericită că putea spera.

Își lua geanta și se îndreptă spre garaj. Deschise ușa și păși înăuntru. Apoi, simți un gust amar și încremeni în loc, pentru că în garaj mirosea a țigara. I se accelerase pulsul.

În acele prime secunde, nu se gândi decât că intrusul trebuie să fie încă acolo, în mașina ei, sau sub ea. Sau în casă… nu, de-abia acum descuiase ușa dinspre garaj și restul locuinței, așa că n-ar fi avut cum să pătrundă mai departe. Diane se aplecă să se uite sub mașină: nimic, doar niște pete de ulei. În mașină nu era nimeni. Slavă Domnului. Slavă Domnului.

Se apropie încet de ușile duble ale garajului. Erau demodate: nu se trăgeau în sus, nu erau acționate prin telecomandă. Erau doar niște uși

solide de lemn. Prinse în balamale și închise cu două zăvoare. Noaptea trecută, uitase probabil să închidă zăvoarele, pentru că erau trase. Ce prostie din partea ei.

Își plecă privirile și văzu un chiștoc de țigară pe podea. Se apleca să-l ridice; fusese zdrobit cu piciorul, dar se zăreau totuși literele: Marlboro.

Diane nu cunoștea pe nimeni care fuma Marlboro, dar erau destui și era foarte posibil ca una dintre cunoștințele sau pacienții ei să fi fumat, fără ca ea să-și fi dat seama. Stai puțin: dar, de ce se gândea numai la cunoștințe și la pacienți? De ce nu lua în calcul pur și simplu un hoț de modă veche, care-și încercase norocul?

Dar un hoț de modă veche ar fi spart geamul, ar fi violat-o, i-ar fi tăiat gâtul și ar fi fugit cu geanta ei. (Fusese probabil bărbatul pe care-l văzuse fumând în vale, în dimineața când fusese ucis Douggan. Oh, Doamne, cât îi ura pe cei de la firma cu sistemele de alarmă.) Nu, imposibil. Așa ceva se întâmpla numai vedetelor de cinema și terapeuților; începeau să fie bântuiți de diverse obsesii. Bântuiți: ce cuvânt oribil. Diane se cutremură. Poate ar trebui să sune la secția de poliție din Santa Barbara. Poate că această casă nu era o idee prea grozavă și ar trebui s-o vândă. (Ce? Oare vorbea serios?) Sau poate că ar trebui să plece naibii odată și să nu se mai comporte atât de pueril.

Ultima soluție o atrăgea. Deschise ușile garajului și se întoarse la mașina cu zâmbetul pe buze, căutându-și cheile în geanta. Când descuie portiera, ochii ei ajunseră la același nivel cu plafonul automobilului, deasupra ușii șoferului. Era ceva acolo. O carte de vizită albă. O luă și constată că îi aparținea.

Ceva o făcu s-o întoarcă pe dos. Pe spate, deasupra numelui ei cu caractere chinezești, era scris cu litere îndrăznețe: „Te iubesc… XXX”. Când citi, îngheță din cap până-n picioare.

Diane își aminti de momentul când îi oferise lui Ed Hersey una dintre cărțile ei de vizită și constatase că avea mai puține decât se așteptase. Cineva i le furase cu un scop precis și acesta era doar începutul.

Numele lui Ed îi trezea o speranță slabă, nerealistă. Poate că îi făcuse o glumă – poate că o sunase noaptea trecută, când era plecată și, văzând că nu încuiase ușile de la garaj, îi lăsase cartea de vizită, sugerându-i plin de tact: „Uite ce este, știu că ești o femeie în toată firea, dar ar trebui să ai mai multă grijă de tine”. Ce drăguț din partea lui!

Însă, când ajunse în Bel Cove, își schimbă părerea. Ed n-ar fi trebuit să se poarte așa. Gestul lui putea fi confundat cu cel al unui spărgător de profesie și un polițist competent trebuia să-și fi dat seama, înainte să-i dea această lecție. Și nu-i spusese oare că se lăsase de fumat? Îi plăcea Marlboro? Nu-și amintea.

Primul lucru pe care-l făcu atunci când ajunse la birou, fu să-l sune. Îl dojeni calmă și Ed o ascultă în liniște. Și, când termină, îi spuse:

— N-am fost eu.

Auzi un foșnet în receptor.

— Chiar în minutul acesta mă uit la cartea de vizită pe care mi-ai dat-o.

Diane tresări uimită. Deci, fusese un hoț, care pătrunsese în sanctuarul ei, în pântecul ei; fuma, la fel ca omul în blugi negri-verzui, care-i furase ziarul; avea cărțile ei de vizită, o iubea. Asemenea „rătăciri” erau des întâlnite; unele durau ani de zile.

— Diane? zise Ed. Diane, mai ești pe fir?

— Da, sunt.

— Chiar ai crezut că m-aș putea preta la așa ceva? Ce fel de polițist aș mai fi?

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-ai fost tu. Dar, atâta timp cât te-am bănuit pe tine, totul era în regulă. Acum însă…

— Ce s-a întâmplat cu sistemul de alarmă? Nu l-ai conectat?

— Nu a fost montat încă.

Tăcerea lui Ed vorbea de la sine.

— O să mi-l instaleze, în curând.

— Bun. Și ar trebui să-ți cumperi neapărat un pistol.

— O să-mi cumpăr. Îți promit.

— Aranjăm ceva pentru sfârșitul săptămânii? o întrebă el.

— Da. Mergem la Harley's, sâmbătă… ai uitat?

— Ah. Da, ai dreptate.

— Mergem cu mașina mea.

— Grozav.

— Vrei să trec să te iau?

— Ar fi bine. Pe la prânz, de la serviciu?

— De acord.

Diane închise telefonul, încântată. Îi plăcuse când o întrebase: „Crezi că m-aș fi pretat la așa ceva?" Julia intră tocmai atunci, cu un teanc de rapoarte sub braț.

— Julia, au luat vreodată din cărțile mele de vizită?

— Nu.

— Cineva a luat totuși din ele; mi-au rămas foarte puține.

— Uneori, le iau pacienții.

— Nu, nu. Mă refer la cărțile de vizită personale, cu adresa de acasă.

Diane îi explică ce se întâmplase.

— O fi vreun adolescent delincvent, îi sugeră Julia.

— De ce crezi așa ceva?

Julia ridică din umeri.

— Păi, sunt o adunătură de ticăloși, nu-i așa? zise ea, zâmbind.

Diane se amuză.

— Și acum, hai să discutăm serios despre Johnny Anderson.

Descuie geanta-diplomat și scoase un caiet galben.

— Iată ce a scris. Cuprinde evenimentele din a doua săptămâna a ultimei luni. Spune-mi ce înțelegi. Fii atentă mai ales că a scris despre tatăl său. Îi spune pe nume, uneori apare chiar numele întreg și aș vrea să aflu de ce.

Julia luă caietul. Dar, mai înainte să înceapă să citească, zise:

— Știi, m-am gândit la Johnny. La prima lui vizită, când Tobes a încurcat data programării.

— Da?

— Îți amintești că Tobes s-a jucat cu toate camioanele și celelalte lucruri? Nu crezi că este cam mare pentru asemenea distracție?

Diane se încruntă.

— Ai dreptate, zise ea încet. Și, totuși, este atât de inteligent. Mi s-a părut ciudat fiindcă, în ultima vreme m-am gândit tot timpul la el…

Se ridică și-i făcu semn Juliei să se așeze pe scaun, la masa de conferințe și, apoi, veni lângă ea.

— Johnny Anderson, spuse Julia, cu voce tare. Nu-mi dau seama de ce, dar Tobes s-a jucat cu mașinile numai în prezența lui.

Diane se încrunta.

— Poate. Uite ce este, vreau să verific ceva cu tine, zise ea, așezându-se.

— Mă obsedează și este important.

— Hai, spune.

— Știi cât de mult îi place lui Tobes să facă paradă cu lecturile și inteligența lui?

— Exact.

— Și nu sunt simple lăudăroșenii, ca în cazul altor adolescenți de vârsta lui. Este un tip profund.

— Foarte profund.

— Atunci, închide ochii și gândește-te la el. Cum a ajuns Tobes să înmagazineze atâtea cunoștințe?

Julia o privi pe Diane și abia în clipa aceea își dădu seama că vorbea serios. Așa că închise ochii

și se concentra.

— Ce vezi? o întreba Diane, după un timp.

— Îl văd pe Tobes… stând la masă. Cu cărți. Cocoțat în pat, înconjurat de cărți. Întins pe o pajiște, citind.

— Ce îți spun gesturile lui?

Mia îi răspunse, după o pauză lungă.

— Își astupa urechile cu mâinile. Privește pagina și citește foarte repede.

Diane bătu cu pumnul în masă, încântată.

— Așa mi-l imaginez și eu! exclamă ea. Își blochează accesul spre un univers pe care nu poate să-l accepte.

Julia deschise ochii, entuziasmată.

— Pentru că nu suportă mediul copilăriei sale, se refugiază într-o lume mistică, unde lucrurile merg mai bine.

— Exact. Și, pentru că mediul său a fost de nesuportat – probabil că așa a fost, nu există altă explicație –, își revarsă toată inima și sufletul în această lume imaginară, excluzând orice altceva. Iată de ce știe atâtea lucruri.

Julia părea preocupată de ceva.

— Da, însă… nu ne-a dat niciodată de înțeles că a avut o copilărie atât de cumplită.

— Nu. De ce crezi că n-a făcut-o?

Julia o privi, încercând să găsească un răspuns. Diane de-abia aștepta să continue, dar, în clipa aceea, sună telefonul. Era anunțată că sosise primul ei pacient din ziua aceea – Gary Gillbert, un băiețel de șapte ani, care nu suporta divorțul destul de neplăcut al părinților săi. Era un caz care necesita o sensibilitate și o atenție deosebite, dar în timp ce străbătea culoarul, spre camera de joacă, se tot gândea la ce-i spusese Julia, mai devreme: Tobes se jucase numai fiindcă era prezent Johnny. Dacă avea dreptate, atitudinea lui Tobes din ziua aceea făcea parte dintr-o schemă pe care începea s-o discearnă.

Diane intră, o salută pe mama lui Garry și spuse veselă:

— Bună dimineața, Garry. Ce-ai mai scris în jurnalul tău, săptămâna aceasta?

* * *

Încep să mă familiarizez cu domeniul Anderson. Există un loc de unde pot observa nestingherit toată casa lor, și anume un stejar, lângă poarta lor din spate. Te urci ușor pe prima cracă și frunzele te protejează perfect. De acolo, văd fereastra dormitorului lui Johnny. Și grădina din spate, care este în paragină. Iarba a crescut mai înaltă ca Johnny, straturile de flori sunt năpădite de buruieni, gardul din spate este ruginit și, pe alocuri găurit. Va fi mult de muncă, mai ales acum, odată cu venirea verii. Nu-l invidiez pe cel care va trebui să aranjeze grădina. Însă eu aș face-o. Mi-aș da un ochi ca să pot lucra aici.

Sâmbătă dimineața mă înființez la locul știut, în copac. Este devreme. Soarele este încă palid și bate un vânt rece, care-mi face pielea de găină. Am învățat din experiență că îmi trebuie o pernă, dacă nu vreau să mă chinuiesc. Mă întreb cum se descurcă păsările? Ascult aria *Olandezul zburător* la walkmanul meu și-l aștept pe Johnny să apară.

Sesizez o mișcare.

Doi oameni apar din lateral, unde știu acum că se afla bucătăria. Dr. Diane și Johnny. Ține mâna pe umărul lui. Îmi stăpânesc furia printr-un uriaș efort de voință și mă concentrez asupra cărților din cealaltă mână. Mi-aș da ultimul ochi (Cel care mi-a mai rămas, după ce mi-aș jertfi deja unul, ca să pătrund în familia Anderson, vă amintiți?) ca să aflu ce vorbesc.

* * *

Când îi dădu darurile în acea dimineață însorită de sâmbătă, Diane îl urmări pe Johnny, să vadă cum reacționează. Cartea cu opere chinezești îi atrăsese atenția imediat, așa cum se așteptase: autorul, care scria special pentru copii, prezenta

vreo șase povestioare, cu ilustrații și fotografii, plus însemnări despre machiajul care distingea eroul de personajul negativ, sau omul erudit de soldat. Prin aceste povești, Diane voia să-i arate băiatului că valorile prezente în basme și povestiri cu fantome se aplicau și în ziua de azi, reprezentând în același timp o formă artistică: era prima ei încercare prudentă de a-l îndepărta de fantome și vârcolaci.

Îi plăcea cartea. O întoarse pe toate părțile și apoi începu s-o răsfoiască, aplecându-se atent ori de câte ori vedea o poză, dar nu putea să se concentreze, pentru că Diane continua în mod special să-i distragă atenția, vorbind. Îi trezi rapid interesul pentru cartea *Să ne distrăm cu personaje chinezești;* dar cel mai mult îl entuziasma cel de-al treilea roman, despre obiceiurile chinezești. Ar fi vrut să-l citească acum, pe tot, în timp ce ea aștepta. Îi dădu să-i țină puțin celelalte cărți și studie cuprinsul. Uitându-se peste umărul lui, observă că se oprise la „casele morții” și începu să se îndoiască de reușita planului ei.

— Chiar se întindeau în pat și așteptau să moară? o întrebă el, uluit.

— Da. Erau străzi speciale cu casele morții. Când știai că se apropie sfârșitul, te duceai acolo și așteptai.

— Dar de unde știau când se apropia sfârșitul?

Diane căzu pe gânduri. Mei-ru, mama ei, știuse. Începuse să poarte mai des acele *sam-fus* cu guler înalt și se apucase să viziteze oameni pe care nu-i mai văzuse de ani de zile. Se detașase din ce în ce mai mult de viața cotidiană, iar Dianei i se păruse un sindrom de senilitate nesemnificativă, tipic vârstei, fericită că *Ma-ma* nu suferea de maladia Alzheimer. Odată, o prinsese dăruind o buclă de păr unei vechi prietene – o femeie cu care fugise din China, în 1949: acesta era un semn sigur al apropierii morții la chinezi. Apoi, cu o săptămână înainte ca *Ma-ma* să adoarmă pentru vecie, îi

dăduse verigheta Dianei, spunându-i că nu vrea să fie îngropată cu ea. Era cel mai șocant lucru pe care-l făcuse vreodată și Diane nu era sigură nici acum dacă înțelesese gestul ei.

— Se pare că unii oameni știu când mor, zise ea. Doctorii nu găsesc nicio explicație acestui fapt.

— Doctorii nu știu nimic, niciodată.

„E perfect adevărat!” se gândi Diane. I se părea interesant că Johnny făcuse această afirmație de față cu ea. Reprezenta un progres.

— Problema este, zise ea, că doctorii știu multe, dar nu ce ne interesează pe noi.

— Exact, o aprobă Johnny.

„Doctorii sunt figuri paterne; doctorii și tații nu știu nimic despre lucrurile importante; acesta este mesajul pe care vrea să mi-l transmită. Hm…”

Se plimbaseră în sus și-n jos pe lângă casă; acum, Johnny se îndreptă spre gardul din spate, unde va fi într-o zi o pajiște îngrijită. Diane îl urmă, uitându-se la ceas. Această vizită avea un dublu scop: să-l studieze pe Johnny în contextul familial și să-l privească mai atent pe Mike Anderson. Dar Mike era „ocupat” (cu alte cuvinte nu voia s-o vadă) și ea trebuia să se întâlnească peste trei ore cu Ed, să plece la Harley’s.

— Vreau să-ți arăt ceva, îi spuse Johnny peste umăr.

Se opri și scoase ceva din buzunarul blugilor. Era o fotografie polaroid a unei femei drăguțe, într-o geacă galbenă de schi și cu o căciuliță de lână.

— Este mama ta?

— Da.

— Este frumoasă.

— Am un nou prieten, îi spuse Johnny în timp ce se plimbau unul lângă altul.

— Da? La școală?

— Nu. Acolo, îi arătă el, spre cărarea care ducea la cimitir.

— Te-ai dus din nou? Singur?

— Nu. Este periculos, așa cum mi-ai spus. L-am întâlnit pe cărare.

— Pe cine?

— O fantomă.

Johnny se uită drept înainte, ca și când ar fi evitat să-i citească privirile.

— Ești sigur că a fost o fantomă?

— Hmmm.

„Mormăitul acesta înseamnă da sau nu?”

— O fantomă prietenoasă?

— Foarte. Vrei să-l vezi dacă-l găsim?

Ajunseră la poartă; stătea pe un grătar și o dureau tălpile, dar se auzi spunând:

— Bineînțeles.

Așa, trebuia să fie îndrăzneață.

Apoi Nicole strigă de la o fereastră de la parter.

— Interesează pe cineva niște limonadă?

— Mie una mi-e sete, zise Diane.

Băiatul o privi, era imposibil să-și dea seama dacă o considera o trădătoare, sau era ce-și dorea. Când se întoarseră în casă, auziră uruitul unor mașini pe alee. Johnny se încruntă.

— Sunt prietenii tatei, zise el, accentuând ultimul cuvânt.

— Tatăl tău este constructor, nu-i așa?

— Da, Mike lucrează pentru o companie. Este director de proiect. A fost trimis aici pentru o afacere importantă. Acești tipi vin să discute cu el despre tranzacție.

— De ce îi spui tatălui tău pe nume? În jurnal așa apare. Băieții spun în general doar „tată”.

Johnny ridică din umeri. La intrarea principală se produsese oarecare agitație. Ajunseră lângă fereastra bucătăriei și, când Diane și Johnny se pregăteau să intre, apăru un băiat, alergând. Diane îl studie atent. Era înalt, costeliv, cu păr negru, rar, care-i atârna în lațe. Hainele – blugi prespălați, tricou cu formația de baschet Lakers, tenișii roșii – păreau prea mari pentru el. Fața lui bronzată era plină de pistrui, dar nu era un chip plăcut; ochii lui

mici îi priveau ostil, probabil din cauza urechilor clăpăuge care-i atrăgeau batjocura colegilor de școală. Diane nu mai văzuse niște urechi atât de uriașe la un băiat de vârsta lui – bănuia că avea în jur de doisprezece ani.

— Bună, zise el, sunt Arnie Krantz. Tu ești probabil puștiul familiei Anderson. Tata mi-a spus să te caut.

— Bună, îi răspunse Johnny.

Nu o prezentă pe Diane, spre bucuria ei, pentru că nu voia să le inhibe conversația. Deși, presimțea că n-o să iasă nimic bun. Când se duse în bucătărie, îl auzi pe Arnie Krantz vorbind.

— La ce școală înveți? îl întrebă el pe un ton sadic.

Făcea pe Marele Inchizitor, care-și încinge instrumentele de tortură.

Nicole o văzu pe Diane intrând și se lumină la față.

— Mă tem că l-ai pierdut pe Mike, murmură ea. Pleacă să studieze terenul. Sunt cei care vor prelua anumite părți din contract. Expertul tocmai a sosit cu un știu mai cine.

Râse, încercând să-și ascundă ignoranța prin feminitate, dar se străduia prea mult să înșele aparențele. Diane observase și altă dată. Azi era îmbrăcată într-o rochie înflorată și sandale de pai în picioare. Nu se machiase. Părea tânără, de douăzeci și ceva de ani, deși Diane știa că avea treizeci și patru. Se întreba dacă Mike avea o pasiune pentru blondele cu trăsături rotunde; prima lui soție așa fusese.

— Poate ar fi mai bine să discutăm noi, zise Diane, luând paharul cu limonadă oferit.

Se așezară la masa din pin. Limonada era excelentă, nu prea dulce, exact cum îi plăcea Dianei.

— Care este problema?

— Nu știu pentru ce terapie să optez în cazul lui Johnny. Cea în familie sau între patru ochi?

Nicole întoarse capul. Era un gest reflex, voia să vadă cum reacționa Mike, chiar și în absența lui.

— Mă tem că nu…

— Dă-mi voie să-ți explic. Familiile se perpetuează generație după generație. Tu și Mike ați devenit parteneri de viață pentru că aveți familii asemănătoare. Poate că nu-ți dai seama. Dar este adevărat. Vă ascundeți problemele unul față de altul și față de Johnny. Fiindcă aveți probleme în căsnicie, nu-i așa?

Nicole se arată șocată: nu era normal ca o musafiră să-i vorbească așa în bucătăria ei. Însă, după o liniște stânjenitoare, încuviință din cap.

— Da… uneori este cam dificil.

— Și tu te simți vinovată – față de Mike sau față de Johnny. Și mă tem ca nu cumva Johnny să devină țapul ispășitor. Dacă vrem să-l scăpăm de responsabilități, trebuie să te absolvim și pe tine.

— Dar noi nu dăm niciodată vina pe Johnny!

— Nu în mod conștient. Dar starea lui și a ta ține de subconștient.

Diane se pricepea să discute cu delicatețe despre asemenea lucruri; dar, după moartea mamei sale, îi pierise toată blândețea. După acest eveniment tragic, devenise mult mai directă. Acum, fața lui Nicole îi spunea la ce se gândea: se temea că Mike le va face necazuri.

Deci Mike era problema. Ca și când ar fi vrut să sublinieze părerea Dianei, răsună vocea lui prin fereastra deschisă.

— … te-ai uitat destul la cărțile acelea prostești, Johnny, tu și cu Arnie o să veniți cu noi. Aveți grijă să nu rămâneți în urmă.

Nicole îi arunca o privire Dianei: acum nu i se mai părea binevoitoare, ca la început. „Cine este împotriva soțului meu, este împotriva mea…” păreau să spună ochii ei.

— Mike este îngrijorat că nu se poate apropia de fiul lui, așa cum ar trebui, zise Nicole, încet. Îi place să joace baseball, și alte sporturi, însă lui

Johnny nu-i place. Este un copil timid, nu-i așa? Iar Mike…

— Nu este timid. Dar cel mai grav lucru, în momentul de față, este imposibilitatea copilului de a discuta cu tine, mama lui vitregă.

— Am încercat din răsputeri, Diane, te rog să mă crezi.

— Poate ai încercat prea mult. Poate ar fi timpul să renunți și să-l lași să-și dea seama singur când a depășit limita.

— Poate, oftă Nicole. Sunt atâtea probleme… Johnny și-a iubit mama, își idolatrizează tatăl și nu înțelege de ce Mike își pierde vremea cu mine. A fost și accidentul de mașină în care a murit Lesley.

— Lesley… prima soție, mama lui Johnny?

— Exact.

Diane se aplecă spre ea și zise pe un ton apăsat:

— A murit.

— Da, știu. Dar încearcă să-i spui lui Johnny. Iar apoi, după o pauză lungă, adaugă: Sau lui Mike.

* * *

Să vă spun ceva nostim: ieri am fost la bibliotecă și am luat niște cărți de Charlotte Brontë. *Bunul cititor* și alte tâmpenii de genul acesta. Poate o să-mi perfecționez stilul. Pentru că, vezi, mi-am dat seama, pentru prima oară, că acest jurnal conține o poveste care va trebui spusă într-o zi. Poate este important să aștern totul pe hârtie. La început, am crezut că este o simplă terapie: un mod de a-ți descărca sufletul. Acum însă, încep să mă îndoiesc.

„Cititorule, m-am căsătorit cu el”.

Acestea sunt ultimele cuvinte ale cărții.

Da.

Deci, stau în copac, ca o gorilă în ceață, nu? Și, deodată apare un grup pe potecă, *chez* Anderson (romantică limbă, franceza), cu planuri în mână, ruletă și Dumnezeu știe mai ce. Scenariul meu nu

conține acest pasaj, domnule De Mille. Cu alte cuvinte, aș vrea să aflu, cine sunt acești oameni?!

Înaintează pe cărare ca o procesiune în drum spre eșafod, cu mielușelul meu în mijloc, obiect al sacrificiului, care pare azi mai victimă decât oricând.

Nu este singur.

Lângă Johnny, văd un ticălos. Îmi dau seama dintr-o privire cu cine am de-a face, nu este nevoie să-i aud vocea unsuroasă sau să-i ating palma umedă. Este un băiat de vârsta lui Johnny, cu o privire dușmănoasă – un tip pus pe fapte rele.

Mă dau jos din copac și încep să-i urmăresc de la distanță. Prind crâmpeie de conversație. Vorbesc despre o primărie, de autoritățile din zonă, cineva cunoaște un cardinal care poate fi convins să ajute la desacralizarea locului, în schimbul unei contribuții bănești față de biserică. Mike Anderson se străduiește din răsputeri să pară Băiat Bun, deși mă îndoiesc că avem asemenea exemplare pe aici, prin California.

Primul grup se apropie de cărarea care duce la locul meu și al lui Alice Mornay. Slavă Domnului că îl ocolesc și o iau pe aleea principală, care trebuie să-i ducă în Winchester.

Însă băiatul acela ticălos zărește cărarea lăturalnică. Îl apucă pe Johnny de braț și îl trage într-acolo, în tufișurile dese – Johnny se opune, dar ticălosul râde:

— Glumeam doar, îl aud eu, spunând. Haide, Johnny băiete, hai să vedem zonele sabatice.

Mike Anderson, care merge înainte cu alți bărbați, nu mă vede.

Mă cuprinde bucuria. Va fi o plăcere să-i dau o lecție ticălosului. Dacă mai pune mâna pe iubitul meu, îl distrug.

Și uite că pune. Da, pune, fir-ar al naibii să fie. Iată ce se întâmplă: acest cap sec, acest rahat, îl apucă de talie pe Johnny și-l strânge. Johnny îl împinge cu coatele, un reflex pe care mi-l amintesc

prea bine din preafericita mea copilărie și se desprinde de el. De fapt, încearcă, pentru că ticălosul nu se lasă. Johnny dă din coate, răsucindu-se când într-o parte, când în cealaltă. Ticălosul este mai puternic decât el, bineînțeles.

Au înaintat deja vreo cincizeci de pași pe cărare. Îi urmez, ascunzându-mă după copaci. Picioarele mele nu fac niciun zgomot; copiii nu știu că îi veghează un înger.

Johnny se eliberează, în sfârșit. O ia la fugă, înainte, ca un prost ce este. Nu ține cont de crengile sau buștenii putreziți. Iarba, ferigile, urzicile se încolăcesc de picioarele lui. Copacii se îndesesc; miroase urât, a umezeală: Johnny se afundă în noroi negru până la glezne.

— Johnny! exclamă ticălosul. Hai, vino să te joci cu Arnie.

Arnie.

Ar-nie.

Arnie!

— Arnie! spun eu.

Ticălosul aude. Se oprește. Se uită peste umăr. Nu știe, dar se uită drept în ochii mei, ascunși de o creangă înfrunzită. Se încruntă. S-a speriat, spre bucuria mea.

Îl vreau pe Arnie și o să-l am.

Până când Arnie a întors capul, Johnny a dispărut.

Mi se oprește inima în loc. Nimeni nu poate să iasă din această parte a cimitirului fără ajutor. Nimeni.

Arnie se ia după el. În fața lui, se înălță o salcie cu ramuri încâlcite; își croiește drum printre ele și nimerește în aceeași baltă noroioasă ca Johnny. Se clatină comic și alunecă încet, pe-o parte.

Doi câini apar ca din senin, mârâind. Unul din ei latră furios. Ticălosul de Arnie sare din baia lui de noroi ca o ghiulea proiectată de tun. Fac încet câțiva pași, ca să mă uit mai bine. Câinii îl urmăresc un timp; unul este roșu, cu picioare

scurte și păr lățos. Îl cunosc foarte bine, nu este un animal (prea) rău. Pe celălalt nu l-am mai văzut. Seamănă cu un doberman. Odată, avea o coadă neagră-aurie; acum, nu i-au mai rămas decât trei centimetri din ea. Se termină într-un ciot cenușiu supurând, acolo unde a fost smulsă și nu s-a vindecat.

Aici, nimic nu se vindeca bine.

Câinii se opresc de cealaltă parte a mestecenilor, cel roșu în față, lătrând. Desfac briceagul, dar îmi dau seama imediat cum stau lucrurile și nu vreau să-mi mânjesc mâinile cu sânge. Încă. Pun briceagul la loc. Câinii au plecat, oricum; să ne întoarcem la Arnie și la mocirla în care a căzut.

Nu cred că aș putea omorî un câine. Nu chiar. Decât dacă aș fi pus să aleg între el și *moi*[7], în care caz, *moi* ar fi acela care ar pleca.

Acum remarc ceva interesant: Johnny s-a apropiat de vizuina mea, ca și când l-ar fi atras. Nu este nicio cărare și lumina zilei aproape că nu pătrunde. Își croiește drum printr-o pădure de ghimpi; în curând, o să gâfâie, o să obosească și o să-i piară cheful să se mai zbată pentru existența lui. Iar Arnie o să se năpustească asupra lui, cu brațele întinse, și o să-l prindă într-o monstruoasă pânza de păianjen.

Ați văzut ilustrata aceea minunată (se găsește peste tot) care înfățișează un tip aplecat spre camera de luat vederi, cu coatele sprijinite de-o balustradă și capul pe brațe, să-și ascundă fața? Nu are nimic pe el, decât un prosop. Mă întreb adesea dacă plânge într-adevăr și de ce. Poate așa o să-l găsească și Arnie pe Johnny…

Fac un ocol larg, până când pătrund în locul meu secret, fără să mă simtă băieții, deși îi aud pe amândoi.

— Johnny, strigă ticălosul, Johnny, unde *ești*?

Vocea lui este batjocoritoare și ascuțită. O să fie și mai ascuțită, stați așa, să vedeți.

Alice este bine, străvechiul ei mormânt acoperit de mușchi n-a fost tulburat. Mă uit în jur. Cea mai mare parte din mizerie îmi aparține. Nu mă mir că sunt aproape unicul vizitator: ca să ajungi aici, trebuie să te târăști în mâini și-n genunchi vreo zece metri. Bineînțeles, nu sunt *singura* persoană care știe de locul acesta; îl folosesc și alții, uneori. Azi, de exemplu, lângă piatra funerară a lui Alice este un morman mare de pământ. Pare recent; pământul a fost săpat de curând. Sub vegetația încâlcită, solul este gras și cleios. Mormanul este aproape roșu, de culoarea grundului. Nu suport să-mi fie invadat teritoriul.

Îl aud pe Johnny smiorcăindu-se în apropiere.

— Nu, nu, murmură el. Pe toți *dracii*!

Este la capătul răbdărilor. Mă răsucesc și ascult mai bine. Da, pe *acolo*…

Când apar lângă el, nu obțin efectul scontat. Nu tresare și nici nu țipa, speriat. Se întoarce încet, până mă privește drept în ochi și-mi spune:

— Tu erai.

Este alb la față; obrajii sunt plini de zgârieturi și de pete roșii. Și-a rupt pantalonii. Pute: noroiul miroase urât și câinii… sunt atâția câini pe aici și toți își fac nevoile. Dar când se aplecă spre mine și-i cuprind trupul suplu, nu mai contează nimic. Regăsim pacea împreună, în pădurea bântuită și, chiar dacă lupii ne dau târcoale, nu pot să ne facă niciun rău.

Răsună glasuri, când mai tare, când mai încet, străpungând cu greu aerul mort, fetid.

— Johnny, Johnny!

De data aceasta nu este ticălosul de Arnie. Sunt voci de adulți, care se aud de departe. Johnny se desprinde din brațele mele.

— M-am pierdut, spune el, cu un glas tremurat. Ah, Tobes, ce-o să mă *fac*?

Întind din nou mâinile spre el, dar mă respinge.

— Ești atât de rece, spune băiatul, cutremurându-se. Parca ai fi mort.

— Johnny, răsuna altă voce, și mai departe.

Îl caută exact în direcția opusa.

— O să mă omoare când o să mă vadă, murmură Johnny.

— Cine, Arnie?

— Nu, tata.

— Nu te îngrijora. O să te duc acasă.

Ezit. Vreau să-i arăt luminișul meu, bineînțeles, dar acesta este un moment important în relația noastră: de îndată ce îl vom depăși…

Bun, o să-mi iau inima-n dinți.

— Vrei s-o cunoști pe Alice? Pe aici…

Mă întorc imediat și nu-i las timp să-mi pună întrebări. Și mă urmează. În curând, va trebui să ne târâm câte unul până când deodată, copacii, buștenii putreziți și crengile căzute dispar. Ne ridicăm în picioare. Se uită în jur și îmi văd luminișul ca pentru prima oară, prin ochii lui. Pământul bătătorit, piatra funerară a lui Alice, roasă de vremuri, noul morman, gunoiul, puieții și copacii sunt atât de deși aici, încât formează un perete urât. De nepătruns – urât pentru că cei mici s-au cocârjat și au căpătat forme ciudate, care-ți tulbură mintea din cauza celor masivi și a ramurilor de lângă ei. Aici domnește boala, putreziciunea și hidoșenia. Băiatul simte acest lucru. O citesc în ochii lui.

— Salut-o pe Alice, îi spun eu, făcând semn spre mormânt.

N-are cum să iasă de aici fără ajutorul meu.

Este prins în cursă.

Dacă l-aș ucide și i-aș îngropa trupul, n-ar afla nimeni, niciodată.

Iată ce spun ochii lui:

— Vreau acasă, se văicărește el.

Eu nu spun nimic și nici nu mă mișc. Mă uit la mormanul misterios de pământ de lângă mormântul lui Alice. Este încă zgrunțuros. Pentru că ploaia nu pătrunde aici. Crengile de deasupra sunt prea dese. Suprafața movilei nu s-a

uniformizat. Când vor începe ploile torențiale și resorturi străvechi se vor agita în măruntaiele pământului, va fi altfel. Mormanul va descreşte treptat, până se va contopi cu ce este sub el. O să-l înghită pământul. O să-l digere.

— Te rog, se văicări Johnny.

Mă îndrept spre el. Se dă înapoi. Dar zidul de copaci este implacabil. Se uită în jur, căutând locul pe unde am pătruns. Mă apropii de el, până îi ating umerii cu mâinile. Tremură. Îl strâng. Tare.

— Johnny, îi șoptesc eu, Johnny…

Și apoi, foarte aproape, de fapt, chiar de cealaltă parte a copacilor, îl aud pe ticălos:

— Aha. Deci aici erai, scârbă mică.

Arnie ne vede! *Nu, nu se poate! Nu trebuie să vadă acest loc.*

Încerc să mă liniștesc. Se laudă. N-are cum să ne vadă.

Unde este?

Spune ceva, ticălosule; vorbește!

Johnny se uită la mine. Zâmbesc și îmi duc degetul la buze.

— Haide, Johnny, zbiară Arnie. Ieși de acolo.

Clatin din cap. Johnny surâde timid.

— Te caută taică-tău. Nu auzi cum te strigă?

Frunzele foșnesc sub pașii lui. Este aproape, dar nu atât de aproape pe cât m-am temut. Johnny își lipește buzele de urechea mea și-mi spune:

— Nu-l lăsa pe Arnie să mă găsească.

Îl iau de mână, îl duc în vârful picioarelor spre tunelul pe unde am intrat și-i fac semn să mă urmeze. N-am niciun plan; vreau doar să-l duc înapoi pe Johnny pe cărarea principală, lângă casa lui și să-l las acolo. Dar, în momentul acela, soarta își spune cuvântul.

Inamicul cade în brațele mele.

Arnie se afla de partea cealaltă a luminișului, mai departe de noi. Îl iau din nou de mână pe Johnny și încep să înaintez pe cărarea care iese în spatele reședințelor din Court Ridge. Este greu de

mers, până dăm de un loc deschis, unde, în mod inexplicabil, copacii nu au prins rădăcini și mormintele se văd peste tot, înclinându-se exagerat, ca niște dinți de dinozaur pe un câmp cu iarbă. O luăm la fugă. Dar, în spatele nostru, auzim pe altcineva sfărâmând crengile sub picioare.

Nimeni nu trebuie să ne vadă împreună. Este foarte important, pentru viitor.

Deviez cu douăzeci de grade de la traseul propus, spre cei mai apropiați copaci, și mă uit înapoi. Și, deodată, îl văd pe Arnie. Se oprește, înconjurat de toate acele morminte și privește în jur, ferindu-și ochii de razele soarelui.

— O să mă bată, scânci Johnny.

Ba n-o să te bată.

Îi fac semn să tacă și-l bag sub o salcie. Mulțumit că este la adăpost, pornesc la vânătoare.

Nu-mi ia mult să găsesc ce caut. Pe această cărare deschisă, șerpii mișună prin iarbă, mai ales în zilele calde. Îl apuc pe unul de gât și de coadă, îl răsucesc și-l bag în buzunar, unde se mișcă agitat. Azi, toată lumea este agitată, dintr-un motiv sau altul.

Arnie nu m-a văzut încă. Dar a luat-o în direcția mea. Îmi aleg un copac, nu departe de ascunzătoarea lui Johnny și mă răsucesc. Îmi frec picioarele de scoarța pomului. Arnie reperează zgomotul și se apropie.

— Johnny, strig eu, fără să-mi pese că mă aude Arnie, ieși de acolo, să te vadă, și apoi ia-o printre copaci, pe unde mergeam.

Arnie îl vede imediat și o ia la fugă.

Johnny aleargă din răsputeri.

Arnie mai are puțin până să-l ajungă. Douăzeci de metri. Zece. Cinci…

— Bună, Arnie, îi spun eu.

Se oprește și se uită la mine încruntat. În momentul acela, îi arunc șarpele peste ochi.

Ia te uită! Sigur, înțeleg agitația lui Arnie, chiar și pe a șarpelui, pentru că reptilele sunt înzestrate

cu un simț deosebit, care le face să deosebească oamenii buni de cei răi, dar pe mine mă deranjează reacția lui Johnny…

Sar din copac. Arnie se zbate pe jos, țipând. Vreau să spun că urlă cât îl ține gura. Ca și când și-ar da duhul acolo. Șarpele a dispărut, bineînțeles, are lucruri mai bune de făcut, potolește-te, băiete. Îmi plac dovezile care dispar. Sunt tentat să fac pipi pe Arnie, să-l răcoresc, dar mă răzgândesc. Râd.

— Nu face asta!

Johnny mă privește revoltat.

— Ce anume? îl întreb eu, fără să pricep nimic.

— Nu mai râ… de.

— Ce vezi rău în râsul meu?

Dar nu este timp de discuții filosofice pe tema idiosincraziilor mele personale, pentru că bărbații înaintează prin junglă. Peste câteva secunde vor fi aici, ceea ce înseamnă că noi nu trebuie să mai fim. Îl trag pe Johnny după mine, dar tot se uită peste umăr la Arnie care continuă să se zbată pe jos, ca o piftie isterică.

— Este o… o… ribil, spune Johnny. Dacă ți-ar face și ție cineva asemenea lucru?

N-ar îndrăzni nimeni. S-a terminat cu vremurile acelea. Acum eu sunt autorul.

— Ar trebui să-mi fii recunoscător, îi reproșez eu. Am crezut că îl urăști pe ticălosul ăla mic.

Ne-am întors în zona tufișurilor, doar terenul se ridică, și cărarea principală nu poate fi departe.

— Mai ai puțin până acasă, îi spun eu, punându-mi brațul părintește pe umărul lui, să-l liniștesc.

— Ia mâna de pe mine, se smucește el. Ești atât de rece. Nu-mi place când mă atingi. Și nu-mi place când râzi. Semeni cu un nebun.

Mă opresc, încremenit, el își continuă drumul, în sus pe deal. În cele din urmă, mă forțez să-l urmez. Copacii se răresc, noroiul s-a uscat și se înaintează mai ușor.

— Haide, îi spun eu, prinzându-l din urmă. Te duc acasă.

— Nu *vreau* să mă duc acasă.

— Atunci, vino să stai la mine.

Înaintăm în liniște un timp. Apoi râde, fața lui posomorâtă se luminează, și magia rea se destramă. Râd și eu. De ce nu, dacă-și imaginează că este o glumă?

— Bun, îi spun eu. Dar poți să te bazezi oricând pe mine.

— Mulțumesc.

Și-a plecat ochii. Apoi se oprește în loc. Mă privește.

— Ce vrei de la mine?

— Ce vreau?

— Da. Apari oriunde mă duc. Te porți ciudat. Mă sperii.

Mă uit la el și văd că o glumă nu m-ar scoate din încurcătură. Știu ce trebuie să spun (adevărul), dar îmi stă în gât. Cum o să mă înțeleagă puștiul acesta? Cum o să mă creadă?

— Vreau să fiu prietenul tău, îi spun eu. (N-a ieșit prea bine. Există un impediment.) Îți mărturisesc sincer. Pentru că… n-am prea mulți.

— Ești mai mare decât mine. Ia-ți un prieten de vârsta ta.

— Dar mie de tine-mi place.

— Dar nici măcar nu mă cunoști.

— Te cunosc destul să-mi dau seama că te plac.

Își ferește privirile și o ia din loc. Când îl ajung, văd că zâmbește, dar discret, ca și când ar avea de ascuns un secret.

— În curând, ai putea să cunoști acest loc la fel de bine ca și mine, îl implor eu. Fiecare centimetru în parte. N-ai vrea?

Clatină din cap și apoi mă aprobă.

— Da, poate.

— Sigur, dacă ești cuminte.

Mă privește cu ură; ai dat-o în bară, Tobias! *Dacă ești cuminte tăticul o să…* Taci din gură. Taci

din GURĂ.

TACI, dacă nu vrei să ne afundăm în rahat până în gât.

— O să te duc în altă lume, îi spun eu.

Și apoi, pentru că ura din ochii lui se transformă în mirare și în interes, n-am de ales și trebuie să continui.

Singura problemă este că nu știu unde dracu' o să ajung.

— În lumea lui Alice Mornay, adaug eu.

Se oprește din nou și mă privește. În spatele nostru, agitația se potolește, dar nu mă simt în largul meu, pentru că, în curând, cuiva o să-i vina strălucită idee să pornească după noi. Vreau să mă urnesc din loc, însă Johnny insistă.

— Este moartă, îmi răspunde el.

— Da. A fost prima persoana îngropată aici. Am verificat.

Poc! Am nimerit direct la țintă.

— Vrei să spui că este fantoma păzitoare? striga el.

Ce ciudat: când se plimba cu Diane prin cimitir în ziua aceea, a spus același lucru aiurit…

— Chiar crezi asta?

Îl aprob în speranța că este cel mai bun lucru.

— *Serios?*

— Da, *serios.*

Mă opresc, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Și apoi adaug imediat:

— Dar trebuie mai întâi să treci de niște probe.

— Ce fel de probe?

Mă pricep să improvizez pe moment.

— Trebuie să dovedești că nu ești laș ca noaptea trecută, când te-am strigat și n-ai vrut să cobori.

Își ferește privirile.

— Arătai… înfricoșător, murmură el. Îți vedeam doar capul. Știi… ca și când ar fi fost tăiat.

Ce tot spune acolo? Mă gândesc la noaptea respectivă. Și apoi îmi dau seama: geaca mea de piele a fost de vină? Eram îmbrăcat în negru. Mă

pregătesc să-i explic, dar mă răzgândesc. Rolul de cadavru decapitat îmi surâde.

Trecem de ultimii copaci care ne separă de poteca principală din Court Ridge.

— Nu crezi în fantome, nu-i așa? îl întreb eu.

— Nu.

— Și dacă ți-aș arăta fantoma lui Alice Mornay? Păzitoarea cimitirului. Ce-ai face?

Se uită la mine, viclean.

— Arată-mi-o, îmi răspunde el. Și pe urmă o să mai vedem.

— Vorbești serios?

— Data viitoare când o să mă mai chemi, o să vin.

Spre surprinderea mea, m-a luat de mână. Inima îmi bate să-mi sară din piept. Acest băiat va fi al meu și nu mai este mult până atunci. Tremur din tot corpul. Îmi aprind o țigară, în ciuda voinței mele, dar n-am altceva de făcut. De-abia reușesc să țin bricheta în mână.

— Ah, Doamne! exclamă Johnny cu un glas ciudat. Vă rog să mă scuzați, domnule, pentru starea deplorabilă a grădinii noastre.

Printr-o pâclă de fum, zăresc casa lui profilându-se dinaintea mea. Două femei stau la poartă: dr. Diane și mama vitregă cea rea. Sting repede țigara, sperând că dr. Diane nu m-a văzut.

— Trebuie să ne iertați pentru…

O ia la fugă spre cele două femei. Mama lui vitregă, Nicole cea disprețuită, întinde mâna, dar o ignoră și se îndreaptă în schimb spre Diane. O îmbrățișează și își reazemă capul de pieptul ei. În timp ce înaintez încet, pe cărare, intuiesc că dr. D. este stânjenită de atitudinea puștiului față de mama lui vitregă. Dar se descurcă.

Să vedem cum o să te descurci acum, dr. Diane.

— Ce paragină, spun eu, indiferent, făcând semn spre grădina năpădită de buruieni. Bună dimineața.

— Bună dimineața, Tobes, îmi răspunde dr. Diane pe un ton glacial. Cu ce ocazie pe aici?

— Mă plimb adesea prin cimitir în zori de zi. Îmi limpezesc gândurile.

— Este prietenul meu, spune Johnny, agățat de talia ei.

— Exact, îl aprob eu. Ne-am întâlnit la clinică. Mi-a spus că locuiește în Court Ridge. Azi se rătăcise, nu-i așa, Johnny?

— Da…

Se desprinde de lângă Diane și o privește drept în ochi.

— Tobes m-a salvat.

— Unde sunt tatăl tău și ceilalți? îl întreabă Nicole. Vrei să spui că v-au *lăsat de capul vostru?*

— Îhî.

— Dar ți-am spus…

Nicole îmi aruncă o privire și amuțește.

— Johnny, du-te în casă și curăță-te.

— Nu.

În curând va începe scandalul și n-am niciun chef și, în afară de asta, trebuie să-mi văd de treburile mele. Fac din nou semn spre grădină și spun:

— N-aveți nevoie de un ajutor să vă aranjeze grădina? O să ne înțelegem la preț, nicio problemă.

Johnny izbucnește vădit încântat.

— Da, hai, *te rog,* spune-i că da.

— Păi… Nicole nu știe ce să facă. Se uită la Diane. Îl cunoști?

Dr. Diane ezita.

— Într-o anumită măsură.

— Și ce părere ai?

Până aici mi-a fost. O să afle că sunt pacientul lui Diane, un delincvent care urmează un tratament psihiatric în loc să stea în pușcărie, un tip țicnit, rău și periculos.

— O să te descurci cu celălalt serviciu al tău? mă întreba dr. Diane.

— Da, sigur. Dacă o să lucrez trei după-amiezi pe săptămână, v-ar conveni? Cu șapte dolari jumate pe oră: vă rog să mă credeți, este ieftin. Trei ore pe zi, ce ziceți?

Nicole știe că este un chilipir. O fi citit anunțurile din ziare. Dar trebuie să iau în considerație și alți factori. De exemplu, pașii de pe cărare în urma mea: am simțit că se apropie.

— Johnny, unde Dumnezeu ai fost? striga Mike.

Mă răsucesc. Ne uitam cu toții la Mike și ceilalți bărbați: sunt asudați, roșii la față și nervoși. Arnie merge în urma lor, posomorât. Mă întreb dacă m-a văzut înainte să-i cadă șarpele peste ochi. Oricum, nu dă niciun semn că m-ar cunoaște. Este foarte abătut.

— M-am rătăcit, îi spune Johnny calm. Arnie m-a obligat să intru în cimitir. Eu n-am vrut.

Mike își șterge gâtul cu o batistă. Este un bărbat arătos. Seamănă cu un împărat roman: grizonant, cu tunsoare *à la* Ross Perot, slab și plin de personalitate. Dar această situație îl depășește chiar și pe el. Arnie este băiatul unuia dintre colegii lui, probabil un membru important al echipei sale, și Mike nu știe ce să facă.

— O să discutăm mai târziu despre poveștile astea, îi spune el lui Johnny. Du-te în casă.

Urmează o pauză stânjenitoare. Johnny pleacă, fără să se uite la vreunul dintre noi.

— Mike, spune Nicole, acest tânăr l-a salvat pe Johnny din cimitir.

Dau din cap, zâmbind. Mike se încruntă și apoi dă și el din cap.

— Mulțumesc.

— Este grădinar, continuă Nicole. S-a oferit să aranjeze grădina. Pentru șapte dolari jumate pe oră.

Mike știe și el că este un chilipir. Își înalță sprâncenele și își țuguie buzele. „Ce urmărești de fapt?” se întreabă în sinea lui.

— Te pricepi? mă întreabă.

— Da, domnule. În Los Angeles am aranjat multe grădini. Știu cum să mânuiesc o mașină de tuns iarba, tufișurile…

— Bun, bun.

Cu colțul ochiului o văd pe dr. Diane deschizând gura, gata să vorbească. Mi s-a făcut pielea de găină. Sunt terminat. Nu mai am nicio șansă.

— Poate că… începe ea și Mike îi aruncă o privire.

N-o place, este clar, apoi se întrerupe.

— Da… ce voiați să spuneți?

— Acest tânăr este pacientul meu, domnule Anderson și…

— Atunci are o recomandare solidă.

Mike se uită fix la ea. O să-l îndrăgesc pe tipul ăsta. Se întoarce încet spre mine, ca și când nu s-ar fi hotărât încă.

— Când poți începe? mă întreabă el.

— Azi după-amiază.

Se gândește. Timpul s-a oprit în loc. Îmi țin respirația, fără să-mi dau seama și-i transmit telepatic lui Diane: *Dr. Diane, NU VORBI!*

— Bine, facem o încercare. Azi după-amiază pe la trei, îți convine?

— Sigur. Mulțumesc, domnule.

— Trebuie să plec, îi spune dr. Diane lui Nicole. Transmite-i salutările mele lui Johnny și anunță-l că-l aștept marțea viitoare.

Gelozia îmi străpunge inima. Deci marți este ziua lui. Cu ea.

— Weekend plăcut, îi spun.

— Chiar că o să fie plăcut. Mă duc la plajă.

— Drăguț.

Ridic mâna, să-mi iau rămas-bun. Dă din cap, zâmbitoare. O iau în jos, pe cărare și-mi aprind o țigară, fără să mă gândesc. Dar, înainte să ajung prea departe, o aud pe dr. Diane strigându-mă și-mi dau seama, tresărind, că m-a urmărit, da, într-adevăr, când mă întorc, dau nas în nas cu ea.

— Nu știam că fumezi, spune femeia.

— Mă rușinez de această slăbiciune.

Mă bâlbâi.

— Nu te-am văzut niciodată fumând la ședințele noastre.

De ce insistă asupra acestui subiect? I-a suflat cineva fum peste pătuțul ei când era mică sau ce?

— Preferi Marlboro? mă întreabă ea și o văd uitându-se la pachetul din mâna mea.

Începe să mă enerveze. Ce-o fi apucat-o? Îi răspund dând din cap și sting țigara.

— Ai grijă cum o să te comporți aici, mă previne ea, pe un ton liniștit. Este o familie respectabilă.

— O să am, îi spun eu, la fel de liniștit. Vă mulțumesc că m-ați susținut.

— Nu te-am susținut.

Continuă să mă examineze cu ochii ei pătrunzători, ca și când aș fi un specimen rar, ciudat și, eventual, periculos.

— Știți, continui eu (îmi dau seama că ar trebui să tac, dar nu pot să mă abțin), este o mare ocazie pentru mine. O să lucrez în aer liber, la o familie drăguță.

Diane mă privește fără să clipească.

— Este șansa pe care o aștept de-o viață.

După un timp, îmi răspunde oftând:

— Dă-mi voie să-ți spun ce cred, de acord?

Îmi înfig unghiile în palmă:

— Sigur.

— Ești un mincinos fără pereche.

Furia ei mă ia prin surprindere, dar o aștept să termine.

— Mă aduci la disperare. Și știi de ce? Pentru că ești amabil, chiar fermecător uneori. Ești un tip citit, cult, mai cult chiar decât unii dintre prietenii mei. Și își irosești talentul.

Nu trebuie să mă las jignit.

— Ai resurse intelectuale, Tobes. *Folosește-le!*

Se întoarce fără să-și ia la revedere. O privesc cum se îndepărtează. Abia când dispare îmi aprind

încă o țigară. Îmi tremură din nou degetele și flacăra pâlpâie. Când trag fumul în piept, mă liniștesc și izbucnesc în râs. Mă abținеam de când Mike m-a angajat să lucrez pentru ei. Aproape de băiatul lui.

De aici înainte va fi și băiatul meu.

* * *

Râsul lui Tobes răsuna în urechile Dianei, ca un film întrerupt la jumătate: are ceva fals, anormal, care o deranjează.

De ce râde?

Diane sperase să discute cu tatăl lui Johnny, dar era evident că va fi ocupat toată dimineața. Și ar fi vrut să-l prindă în toane bune, nu acum, când era furios că-l pierduse pe Johnny în cimitir. Așa că, în loc să se ducă direct la Ed, să-l ia de la serviciu, îi rămăseseră câteva ore libere. Se întoarse acasă, încercând să lămurească această situație care nu-i plăcea deloc.

Oare ar fi trebuit să saboteze inițiativa lui Tobes când se oferise să lucreze pentru familia Anderson? Experiența ei de psiholog îi spunea că era inofensiv; marcat de experiențele triste pe care le trăise mai mult ca sigur în copilărie (trebuia neapărat să facă rost de situația lui școlară) și îndrăgostit de locul lui din cimitir, despre care vorbea mereu în timpul ședințelor de terapie, dar sincer și capabil să se schimbe. Era bun pentru Johnny, își dădea seama prea bine de acest lucru, dar Johnny, la rândul lui, părea bun pentru Tobes. În orice caz, era evident că Mike ar fi făcut exact invers decât i-ar fi sugerat ea, așa că n-avea rost să-și bată capul cu această problemă.

Tobes nu avea antecedente de violență sau de perversiune sexuală, din câte reieșea din cazierul său și nici nu manifestase tendințe homosexuale. Discutase cu ea despre experiențele sale cu fetele: ce îi spusese părea adevărat și perfect normal pentru vârsta lui.

Diane se putea folosi de Tobes în multe privințe. N-ar strica chiar să-i dea o mână de ajutor la aranjarea propriei grădini!

Se gândea ce să facă acum, în aceste două ore libere. Băgă mașina în garaj și intră în casă. Cutiile erau încă în hol, privind-o acuzator.

Le cumpărase ieri. Era în sfârșit dispusă să asculte muzică. Letty, o funcționară de la spitalul St. Joseph, avea un fiu, Nick, care se ocupa de înregistrări audio; femeia nu știa dacă muzica lui va fi pe gustul Dianei, dar îi promisese că-i va acorda o reducere și o sfătuise să încerce, oricum. Așa că Diane îi făcuse o vizită. Nick se dovedi a fi unul dintre tipii aceia cu o coamă de cal și maniere de gentleman. Magazinul era lângă port, la intersecția cu Seventh Street, într-un loc liniștit. Diane se așteptase să audă heavy metal sau altă muzică stridentă, dar nu-l văzu decât pe acest tânăr, într-un magazin gol, acompaniat de o muzică plăcută, în surdină.

— Ce melodie este asta? îl întrebă ea.

— Doamna Kiri. Puccini: *O mio bambbino caro.*

Avea o figură împietrită. Considera probabil că ar fi trebuit să știe. Apoi, fața lui se destinse într-un zâmbet și o întrebă:

— Ai văzut filmul *O cameră cu priveliște?*

Și, în momentul acela, își dădu seama: da, bineînțeles, cântecul acela superb.

După aceea, înțelese că mama lui îl recomandase cu oarecare reținere. Peste câteva secunde, Nick îi împuie capul cu megaherți, wați și decibeli. Toată această teorie o depășea. Ea nu voia decât niște cutii: lucruri pe care să le despacheteze, să le scoată din învelitorile lor de plastic și să le asambleze cu ajutorul unei șurubelnițe și a unui manual de instrucțiuni care să nu fie în japoneză. Nick pricepu în cele din urmă. Își vându o mulțime de cutii, la un preț surprinzător de convenabil. Dar, când se oferi să vină acasă, să le monteze, îl

refuză. Părea un tip cumsecade, dar casa ei era gata deocamdată doar pentru muzică, nu și pentru bărbați. Și, în afară de asta, putea să se descurce de una singură.

Dar nu în sâmbăta aceasta, în mai puțin de două ore. În bucătărie, în timp ce fredona melodia lui Elton John *Your Song,* pregăti niște sandviciuri pentru ea și Ed. Trebuia să cumpere niște tacâmuri, printre altele. Nu avea decât un cuțit, o furculiță și bețigașul dăruit de Ed în noaptea aceea, când îi salvase *shen pai*-ul pentru a doua oară. Bătu în masă cu el și apoi îl dădu de-o parte.

Ce-o să facă în privința lui Ed?

— Mamă – zise ea, cu voce tare – ce mă fac cu el?

— Oare cine este acest Ed?

Ceața se ridicase, dezvăluind insulele, departe, spre orizontul cristalin, sub un nor cu dungi albe cu roz. Schela se înălța pe trolieră neagră și amenințătoare, ca o pasăre de pradă preistorică.

— Este un polițist. Un prieten. Odată, era cât pe ce să mă îndrăgostesc de el.

— Și nu mi-ai spus niciodată?

— Nu. Voiam să-ți spun. Dar știi, pe urmă am aflat că este însurat.

Pasărea preistorică de pradă se ridică și începu să zboare către coastă.

— Însurat…

Vocea lui *Ma-ma* răsuna în urechea internă a Dianei. Ca și când ar fi fost într-un studio de înregistrări – ușa grea se închide și apoi tot ce spui pare mort, lipsit de vibrație – așa îi sunase glasul mamei ei. *Ma-ma* stătea foarte aproape de trupul Dianei, cu buzele (Diane nu le simțea) lipite de urechea ei și apoi vorbi din nou:

— De ce îți pierzi timpul cu un bărbat însurat? Ai vreun viitor cu el?

— Ah, mamă…

— Te rog, nu-mi spune că suntem în secolul XX.

Pasărea preistorică se apropie. Umbra ei aluneca pe suprafața apei, spre ea. Diane o privea incapabilă să clipească sau s-o ia la fugă.

— Nu-i vorba numai de asta, zise ea.

— Atunci de ce?

— De serviciul meu.

Bucătăria se întunecă. Soarele dispăruse. Pasărea își desfăcu aripile, învăluind totul în beznă. Diane se înfrigură din cap până-n picioare. Se clătină și se sprijini de sobă.

— Dar, mai ales de Ed, spuse *Ma-ma.*

— Da, mai ales de Ed.

— Rău. Foarte rău.

— Acum a divorțat.

— Așa spune el.

— Așa *este*!

— Îl iubești?

Diane izbucni în lacrimi. Își duse mâinile la față, să nu mai vadă pasărea hidoasă. Fâlfâitul aripilor ei îi răsuna tare în urechi.

— Nu… știu, scânci ea.

Și leșină.

Își veni în fire mai târziu, sau poate peste câteva secunde. Nu știa decât că pasărea se întorsese la locul ei și nu mai auzea fâlfâitul aripilor ei monstruoase. Ieșise soarele. Bucătăria ei era plină de lumină.

Se ridică de pe podea, unde căzuse probabil, și se pipăi. Nu avea nicio vânătaie sau zgârietură. Ce noroc.

Nu mai putea continua așa.

Azi nu fusese prima oară.

„Gata. Hai să ne adunăm, doctore”.

Diane citise destul de mult pe tema doliului și a durerii pricinuite de pierderea celor dragi. Nu reușise încă să-și jelească mama așa cum trebuie, pentru că nu-și spuseseră tot ce aveau pe suflet în ziua când murise *Ma-ma.* Iată de ce avea halucinații. Erau create de gândirea ei, fiindcă refuza să accepte realitatea dură. Duceau la

sentimente de respingere, negare și, în final, la nevroză sau chiar la schizofrenie.

Azi-dimineață, Diane înfruntă situația ca întotdeauna: cu umor.

— Mamă, spuse ea. Îmi pare rău, dar nu mai pot continua să vorbesc cu o persoană moartă. Mă auzi, mamă?

— Te aud.

Dar, de data aceasta, Diane își imaginase vocea lui *Ma-ma* în mod voit.

Urcă scările spre secția de poliție, o clădire înaltă, oribilă, pe partea fără soare a străzii Fourth Avenue și, la recepție, dădu de Leo Sanders.

Leo, care era un aiurit, se confruntase deja cu Diane, la unul dintre cursurile ei de psihologie. Îi plăcea să facă pe deșteptul cu ea, atâta timp cât îi avea pe colegi de partea lui. Leo se mândrea cu bunele sale maniere față de femei. Nu era lipsit de cavalerism, dar avea o gândire contorsionată. Femeile trebuiau călcate în picioare și apoi ajutate, pentru că așa stăteau lucrurile de când lumea, amin.

— Buna, Diane, o salută el. Ia să vedem dacă îmi amintesc primul curs… Nu-i nimic rău cu copiii care sunt mai isteți decât tații lor. Am dreptate sau am dreptate?

— Hai, termină, Leo.

Lui Diane i se părea simpatic, deși o tachina. Era gras, jovial, în jur de cincizeci de ani și fuma țigară de la țigară, dar o atrăgea sclipirea din ochii lui. Felul în care se mișca grațios, în ciuda greutății lui considerabile, îi spunea că ar fi un tovarăș bun într-o luptă corp la corp. Ar fi vrut să-l sfătuiască să-și cumpere un șampon împotriva mătreții sau cel puțin să-și pună nevasta să-i perie haina de dimineață; dar ea și Leo Sanders (își americanizase adevăratul nume de familie – Saarnski) n-o să fie niciodată prea apropiați, așa că n-avea rost.

— Diane, zise el, deschizând larg brațele, îmbrățișează-mă odată, că mă scoți din minți!

— Ești scos de mult. Hei, Ed…

Ed cobora scările în grabă și Diane zâmbi ușurată. Se bucură când o luă de braț și ieșiră înainte ca Leo să mai găsească ceva de spus.

— Este un detectiv grozav, cu experiență, aproape de pensie. Doar nu crezi că o să se schimbe de dragul tău, îi declară Ed, când se plânse de atitudinea colegului său.

— Nici n-aș vrea să se schimbe. Dar cum este posibil ca un asemenea om să fie detașat la secția mea fără să mi se ceară părerea…?

— Așa vor superiorii noștri. Sau ai prefera să fie ca în trecut?

Ed se referea la incidentul din 1989, când șeful poliției din Paradise Bay fugise în Haiti. Izbucnise un scandal; în legătură cu niște bani ai fostului șef de poliție, care se pare că nu-i aparțineau, iar între SUA și Haiti nu există tratate de extrădare. Peter Symes fusese adus să limpezească lucrurile. Avea un doctorat în administrație publică, lucrase la poliția din Los Angeles, era tânăr și arătos. Paradise Bay îl primise cu brațele deschise, tipul se descurcase și acum rămăseseră cu el pe cap. Însă moralul era destul de scăzut printre oamenii săi, iar Peter, căruia îi plăceau rezultatele imediate, avea o pasiune pentru găselnițe. Diane, la fel ca mulți alții, se temea să nu fie una dintre găselnițele sale. Iată de ce Ed Hersey era ofițerul ei de legătură și Leo Sanders fusese detașat la secția ei numai din cauza lui Peter Symes, care credea că va ridica moralul oamenilor săi.

Dar Diane și noua ei secție nu prea îi erau de folos lui Peter, care avea de rezolvat acum două dispariții de adolescenți și o crimă. Nici toți psihologii din lume n-ar putea să-i scoată din această dilemă.

În timp ce mergeau, Ed îi întinse cartea ei de vizită pe care i-o dăduse în Bel Cove, când cinaseră împreună.

— Poți s-o păstrezi, îi spuse ea. Nu era nevoie să-mi demonstrezi. Te-am crezut pe cuvânt.

Ed începu să caute posturi la radioul din mașina Dianei, reamintindu-i cât de mult o enerva acest obicei al lui. Era îngrozitor. După câteva secunde, găsi în sfârșit ceva pe gustul lui: muzică ușoară clasică. Apoi, întinse brațul peste scaunul Dianei și-i dădu un carnețel din plastic.

— Poftim.

— Mulțumesc. Dar ce este?

— Albumul de familie. Nu, glumeam: sunt fotografiile lui Lawson și Delmar, puștii dispăruți, plus declarațiile pe care le-am luat: este tot ce am reușit să găsim până acum. Sigur, nu este cine știe ce.

Diane aruncă o privire fotografiilor și sesiză imediat deosebirea: unul din ei era un adolescent isteț, arătos, alintatul tuturor, iar celălalt, un grăsan posomorât, cu coșuri, dominat de complexe de inferioritate.

— Hal și Randy?

— Exact. Randy este grăsunul.

— Ai discutat personal cu părinții?

— Mama lui Hal este drăguță. Primitoare și serviabilă. N-am mai băut niciodată o cafea cu atâta frișcă în ea. Tatăl, în schimb, consideră că poliția nu *face* nimic și el plătește impozitele degeaba.

— O atitudine cât se poate de obișnuită.

— Exact. Pentru ei, băiatul lor era un tip mediocru. Nu-i reproșează decât că este pasionat de Metalica și Motley Crue.

— I-auzi! Și ce ai mai simțit în casă, în afară de mirosul de broccoli de la prânzul de ieri?

— Greu de spus. Am văzut fotografii, peste tot, și am dedus că există o soră. Este mai mare, la casa ei. Dar, când le-am spus că vreau să discut cu ea, am sesizat ceva… ciudat.

— Ce vrei să spui?

Ed se încordă. Avea nevoie de ajutor.

— Nu cumva ți-a mirosit a incest? îi sugeră Diane.

— Nu-mi dau seama, răspunse el, după o pauză. Am fost la ei cu un coleg – Green – cu care n-am mai lucrat până acum. În mașină îmi spunea că toți puștii fug de acasă, mare lucru. După părerea lui ar fi fost mai bine să ne ocupăm de violatori și ucigași.

— Poftim, eu încerc să schimb tocmai această atitudine. De fapt, încercăm amândoi. Și despre Randy ce știi?

— Nu i-am vizitat familia. Apropo, îți mulțumesc că m-ai inclus și pe mine în efortul de schimbare. Avem o declarație foarte scurtă. Nici nu-i de mirare, fiindcă Green este cel care a fost trimis să discute cu părinții lui. N-avea dușmani, probleme sau prieteni care să știe unde ar putea să fie. Știi ce mi s-a părut ciudat? Că nici Hal n-avea prieteni.

— Cum, un băiat atât de drăguț ca el?

— Nu-i așa că este ciudat? Și nu cred că părinții mint. Un tip de la școala lui Randy, la care a stat de câteva ori, ne-a spus că nu l-a mai văzut după ce s-a certat cu ai lui.

— S-a certat?

— Da. Părinții lui Randy susțin că au fost simple toane de adolescent. Cu Hal, s-a întâmplat la fel: o ceartă dată uitării de îndată ce s-a încheiat.

— Câți lucrează la cazurile acestea?

— Mai mulți decât acum două săptămâni. De la moartea lui Douggan, au început să se facă presiuni asupra lui Peter.

— Bun. Aveți vreun suspect?

— În cazul Douggan? Da, câțiva. Uite care este problema cu suspecții, Diane. Paradise Bay are o populație de peste cincizeci de mii de locuitori, nu-i așa? Cam jumătate dintre ei sunt bărbați și deci mai înclinați să comită astfel de crime decât femeile. Prin urmare, dacă scoatem femeile și bătrânii, câți ne-au mai rămas? Adăugăm și turiștii,

oamenii de afaceri aflați în trecere prin oraș… toți sunt suspecți și se ridică la zeci de mii.

— Și ce o să faci?

— O să-i studiez pe fiecare în parte. În plus, mai avem încă vreo câteva zeci de fire. Pe unul, îl urmărim chiar acum. Contrar oricărei rațiuni, azi o să căutăm un tip pe nume Besto.

— Este prenumele lui?

— Cine știe? Ce ți-am spus despre Harley și restaurantul lui?

— Suficient ca să-mi piară cheful să rezerv vreodată o masă acolo.

— Exact. Ei bine, Harley se bazează pe muncitorii zilieri: vagabonzi, emigranți.

— Și Besto este un pseudonim?

— Da. Nu există nicio evidență, nu plătesc impozite. Ray Douggan a fost văzut în noaptea în care a murit la Harley's. Iar Besto și-a luat tălpășiță în aceeași noapte.

— Crezi că este vreo legătura?

— S-ar putea. Și Randy Delmar s-a dus la Harley's de câteva ori, deci să spunem că va trebui să discutăm cât de curând cu domnul Besto. Polițiștii care l-au interogat pe Harley Rivera n-au ajuns la niciun rezultat, așa că am vrea să vorbim cu *monsieur le propriétaire.* O să-i verificăm clientela și o să vedem dacă are vreo listă cu cei de-ai casei.

— Fără să-l supărăm pe Harley, ca să nu ne trezim cu vreo reclamație la poliție.

— Exact! Dacă află Peter Symes, s-a zis cu noi.

Ed întinse mâna să răsucească potențiometrul radioului, dar Diane i-o luă înainte. Când îl plesni peste degete, o duru la fel de mult ca pe el.

— Ah! De ce ai făcut asta?

— Îmi place muzica. N-o schimba. Nu uita că suntem în weekend.

— Da, sigur, așa era în copilărie.

Diane o luă spre sud, pe Orcutt, străbătând teritoriul Departamentului Silvic. Aici, dealurile

erau verzi ca menta. Drumul era plin de găuri, presărat pe alocuri de cauciucuri rupte și de fiare. Cerul se înnorase, revărsând o lumină bolnăvicioasă. Se ridicase praful și Diane închise geamul. Două-trei picături de ploaie apărură pe parbriz, dar furtuna era departe, așa că se uscară până la urmă, lăsând dâre murdare pe sticlă. Diane continuă să conducă pe drumul din ce în ce mai abrupt, până când mașina coti și restaurantul apăru dinaintea lor.

Se aflau la câțiva kilometri sud de Point Sal, aproape de coastă. Diane locuia într-o zonă deluroasă. Dar, puțin mai departe, se întindea un teren pustiu, nisipos, cu mlaștini care coborau spre o mare posomorâtă, unde rândunicile își făceau cuib vara și se formau lacuri sărate. Baza Vandenberg, centrul de lansare a rachetelor balistice, se afla într-un loc asemănător.

Diane opri la marginea drumului și rămase un timp să contemple împrejurimile alături de Ed. Sub ei, la câțiva kilometri depărtare, era plaja. Azi, nisipul avea o nuanță cenușie, reflectată de cerul posomorât. Nu se mișca nimic, cu excepția unei păsări plutind în vânt. Dealurile din apropiere erau acoperite de salvie ca un strat de fum de țigară. Pe plajă era un chei de lemn prăpădit, pe care se înălța o cocioabă cu un singur etaj.

— Acesta este localul Harley's?

Ed o aprobă. Căzură încă cinci sau șase picături de ploaie, urmate de o răpăială viguroasă. Parbrizul se umplu de apă. Mașina se zguduia sub rafalele de vânt dinspre ocean. Departe, pe mare, sclipea o rază de lumină lunguiață, ca de oțel, singurul semn că era zi și nu noapte.

— Vrei să coborâm? o întreba Ed.

— Presupun că da.

Drumul șerpui înainte, iar ei virară ca să lase mașina roșie Camry într-o parcare cu pietriș, lângă local. Diane trase frâna.

— Iată că am ajuns! exclamă ea, cu o veselie prefăcută.

Localul era construit din cărămidă, fier forjat și lemn: dădea impresia că fusese ridicat treptat. Navetele erau îngrămădite una peste alta la ușa din spate. Lângă cea din față erau mese și scaune ruginite. Una dintre mese era înclinată într-o parte. Cineva lăsase umbrela înfiptă în centru și o răsturnase vântul. Poate că nu începuse încă sezonul cald. Sau poate că Harley's arata întotdeauna așa. În orice caz, localul nu părea prea primitor pentru călătorul obosit. Vopseaua, roșie odată, atârna pe pereți în fâșii. Ferestrele erau închise, la fel ca ușa, iar reclama de la Coca-Cola ruginea în liniște.

— Ed, spuse Diane, este acum sau niciodată. Ori mă conduci înăuntru în minutul acesta, ori…

Se apropiară de intrare ținându-se de mână, ca Hansel și Gretel, în timp ce se afundau în pădurea întunecată. Ușa din fier masiv n-avea geam, dar se mândrea cu niște balamale puternice. Când intrară, se închise cu zgomot în urma lor și acum se aflau într-o încăpere plină de fum și zgomot.

Diane știa că erau într-un bar, cu oameni, dar nu vedea nimic. O cuprinse panica. Apoi, când urechile ei se obișnuiră cu muzica stridentă heavy metal, începu să distingă obiectele din jur, ca la un televizor alb-negru care de-abia se încălzea.

Stăteau într-o cameră cu podeaua goală, din lemn, de șaisprezece pe doisprezece metri, cu câteva ferestre murdare din cauza nisipului și a brizei sărate a marii. Într-un colț era un tonomat, care difuza această muzică discordantă. Mesele și scaunele erau împrăștiate în jur, ca în orice bar, cu un loc gol în mijloc, pentru dans. Mirosea a praf, a apă sărată de ocean, a țigări proaste și a bere acră.

Diane îl urma pe Ed, sesizând siluetele întunecate dintr-un colț, în jurul unei mese pline de sticle. Oamenii o priveau cu admirație, dar nu

scoteau nicio vorbă. Văzu pentru prima oară niște fotografii, când Ed se adresă barmanului.

— Domnule Rivera? Aș putea să vă pun câteva întrebări?

Băgase mâna în buzunar și Diane știa că se pregătea să scoată vestita insignă albastră-aurie de detectiv. Dar nu auzi răspunsul lui Harley pentru că privea cu atenție fotografiile.

Erau sute, mii. Peretele era acoperit cu poze de sus până jos: alb-negru, color, sepia, îngălbenite, noi, mari, mici. Multe se suprapuneau. Unele erau înrămate. Profitând de fasciculul de lumină aruncat de o lampă de pe zid, se apropie curioasă de cel mai apropiat montaj. Îi atrase atenția o fotografie mare, color. Grinzi de lemn, o funie, o păpușă, ce-i asta…? Apoi, lucrurile prinseră contur și i se tăie respirația.

— Cambodgia. Tuol Sleng.

Tresărind, se întoarse spre masa de unde se auzea glasul. Lumina gălbuie scoase în evidență un Hell's Angel burtos și zâmbitor. Vorbea dușmănos, ostil.

— Lagărul de tortură al Khmerilor Roșii, zise el, insistând s-o lămurească. Era condus de oameni meticuloși. Fotografiau totul.

Râse amuzat; Diane îi văzu barba tremurând. Și ea tremura din cap până-n picioare. Pentru că fotografia care o uimise înfățișa o adolescentă atârnând în ștreang. Diane se sprijini de perete, fascinată și îngrețoșată. Acum remarcase că toate pozele, fără excepție, prezentau orori, și că moartea apărea în toate formele ei de manifestare, și că erau o mulțime de copii: arși, mutilați, împușcați, înjunghiați, decapitați, cu intestinele atârnând.

— Genocidul trebuie imortalizat, interveni angelicul ei prieten.

— Da, murmură ea.

— Aici sunt doar niște copii. Nu sunt toate. Dacă te interesează, du-te la Tuol Sleng. Se opri

să-și aprindă o țigară. Era o adevărată tabără de instruire.

— Ai fost acolo?

Diane nu îndrăznea să-l privească.

— De mai multe ori.

Se mișcă pe scaun. „Dacă se ridică, țip”. Din fericire, nu se urni din loc.

Diane își desprinse privirile de la peretele morții și se îndreptă spre bar.

— Vrei să bei ceva, Diane? o întreba Ed.

— Bere.

Harley îi aruncă o privire, înainte să desfacă o sticlă și s-o împingă de-a lungul tejghelei.

— Dă-ne două, îi spuse Ed, scoțând portofelul.

— Credeam că ești polițist, zise Harley, pe un ton acru.

— Acum nu sunt în exercițiul funcțiunii. Este o discuție neoficială, domnule Riviera. Vreau să fiu sincer cu tine: nu am făcut prea mari progrese în cazul Douggan.

Diane îl studie pentru prima oară pe Harley. Era îmbrăcat în negru: blugi negri, cămașă neagră cu mâneci scurte, bentiță neagră în jurul frunții. Era un bărbat înalt, solid, cu brațe musculoase și barbă, tunsă îngrijit. Diane îi dădea vreo treizeci și cinci de ani. Avea în jur de o sută de kilograme și cel puțin un metru optzeci și cinci. Era palid și tras la față. Cu buze strânse, subțiri. Sprâncenele erau arcuite și, împreună cu mustața, îi dădeau un aer de artist. O asemenea față era potrivită pe o terasă din Sevilla, luminată de flacăra unei lumânări, cu chitara în mână. Deși, într-un fel, se vedea că locul lui era aici.

— Și tu ești polițistă? o întreba el pe Diane.

— Nu. Sunt doar prietena lui Ed.

Harley își feri privirile.

— Le-am spus tot ce știu, zise el. Doar n-o să mă apuc să inventez.

Vocea lui era dulce, dar hotărâtă și sesiză un ușor accent mexican.

— Sigur, îl aproba Ed. Apreciez acest lucru, domnule Riviera. Nu mă interesează de unde îți racolezi angajații. Probabil că unii sunt mexicani și nu-ți plătești impozitele la timp. Dar eu nu sunt de la fisc. Sunt detectiv și trebuie să rezolvăm o crimă îngrozitoare: un tânăr a fost mutilat bestial.

Diane se gândi la fotografiile de pe perete. Tortură, moarte… *genocidul trebuie imortalizat.*

— Era un tip pe nume Besto.

Harley vru să intervină, dar Ed îl întrerupse.

— Bine, te cred că nu știi alte nume în afară de acesta. Nu vreau decât să vorbesc cu el, atâta tot.

— Lucra aici, la fel ca mulți alții.

— Și nu știi unde s-a dus după ce a plecat de aici?

— Nu.

Diane simți că prezența ei îl stresa și se îndepărtă, să vadă ce alte fotografii mai putea găsi. Cineva striga să li se aducă hamburgeri. Harley porni în direcția ei. Deschise o ușă și profită de ocazie să-și arunce o privire în bucătărie. Văzu un bărbat aplecat peste un grătar. La început, crezu că era un oriental, ca și ea, dar apoi își dădu seama că suferea de sindromul Down. Harley îi spuse ceva tipului, care-l aprobă și întinse mâna spre raftul de deasupra capului. Antebrațul era o masă de țesut roșiatic. Fusese ars cu sălbăticie.

Diane simțea că-i plesnește capul de durere. Muzica o călca pe nervi. Văzu alte fotografii pe pereți. Însă, spre surprinderea ei, observă că erau niște instantanee reale. Oameni tineri, fericiți, îmbrățișați, sărutându-se sau practicând surf.

Diane studie tot peretele. La un moment dat, dădu de o ușă întredeschisă. Se uită peste umăr, Ed și Harley se adânciseră în conversație. Împinse ușa și dădu de un birou vraiște: podeaua era plină de hârtii și notele de plată erau prinse pe un panou bătut în perete. Un telefon stătea pe masă, într-o parte și beculețul unui casetofon clipea roșiatic. Diane se uită din nou înapoi. Nu-i remarcase

nimeni prezența. Se strecură înăuntru și se apleca să asculte muzica.

Volumul era dat la minimum și de-abia își dădu seama că era Beethoven. Chiar și Diane, care nu se omora cu muzica clasică, putea recunoaște *Simfonia a cincea.*

Se întoarse în local, constatând mulțumită că nu-i sesizase nimeni absența; dar în clipa aceea, spre consternarea ei, Harley sări de la tejghea și se năpusti spre perete, în direcția ei. Disperată, se gândea ce scuză să găsească, dar bărbatul spuse:

— Uite, aici!

Și arătă cu degetul mare o fotografie.

— Vrei o descriere fizică, uite-o!

Ed veni spre el.

— Cine sunt ceilalți? se interesă el.

— Angajați. Clienți. Erau la o petrecere, sper că nu este un delict?

Diane se strecură în spatele lor și se uită la fotografie.

De-abia distingea cele șase fețe zâmbitoare în lumina obscura: Harley stătea în mijlocul localului, alături de asiatic, într-o parte, și cu trei fete în cealaltă. Se vedea că erau fericiți.

Dar Diane nu era.

— Acesta este Besto, domnule polițist, zise Harley, arătând cu degetul fața din dreapta imaginii. Acesta este suspectul tău afurisit.

— Când s-a angajat aici? întrebă Diane.

— În februarie, anul acesta. Harley o privi exasperat. La ce dracu' contează asta?

Dar conta foarte mult, pentru că tânărul cunoscut de Harley sub numele de Besto nu-i spusese niciodată Dianei că lucrase într-un local; pentru că se angajase aici la o lună după sentința judecătorului Cyril DeMesne; pentru că îl chema de fapt Tobes Gascoign, era cât pe ce să fie considerat suspect într-un caz de omucidere, iar Diane îl lăsase să obțină o slujbă la familia

Anderson, constatând de-abia acum că nu-l cunoștea deloc.

PARTEA A DOUA

Soarele apăru din nou, trezindu-i pofta de viață. Diane se săturase de nori, de Hell's Angels amenințători, de Tuol Sleng, tânjind în schimb să vadă copii fericiți, să simtă mirosul fripturii la grătar și să asculte radiourile date la maximum, fără să se gândească la alții.

— Hai să mergem la Jalama, îi spuse ea.

Ed o privi ca și când și-ar fi pierdut mințile, dar se supuse. Doar era weekendul ei. Diane îl lăsă pe el să conducă. În timp ce înaintau spre sud, se gândea la Principiile Etice ale Asociației Medicale Americane, care spuneau pe scurt cam așa: „Un medic trebuie să respecte drepturile pacienților, ale colegilor și ale altor specialiști în profesiunea medicală, trebuie să considere mărturisirile pacienților drept strict confidențiale, în limitele stabilite de lege". Sau cam așa ceva – acum, când Legea stătea lângă ea, încărcată de constrângeri, îi venea greu să-și amintească exact.

— Îl cunoști pe tipul din fotografie, nu-i așa? spuse Legea.

— Îhî.

— Îl cunoști și o să-mi spui unde să-l găsesc. Da?

— Nu. Este pacientul meu și, prin urmare, are dreptul să-mi mărturisească strict confidențial problemele lui.

— Acesta este răspunsul tău?

— Da.

Acum ajunseseră în regiunea unde locuia ea, pajiști unduitoare se împleteau cu vârfuri de stânci și cu stive de bușteni. Șoseaua șerpuia printre dealuri verzi, presărate cu cirezi. Deasupra se întindea un cer limpede, albastru. Țara Galilor, pe care o vizitase în marele ei circuit european, semăna cu locul acesta, dar acolo ploua într-o zi mai mult decât în California de Sud într-un an.

Acum, oriunde se uita, vedea iubitul ei peisaj de smarald.

— Cum de l-ai avut pacient pe acest tip? o întreba Ed.

— A fost trimis de tribunal.

— Ți s-a părut violent?

— Nu. Este doar un visător inofensiv căruia i-ar prinde bine câteva ședințe terapeutice.

— Noua ta secție a început deja să dea roade: am pornit pe urmele lui Besto și am descoperit că este altcineva. Apropo, unde locuiește?

— Nu cred că este normal să-ți împărtășesc secretele pacienților mei.

— De ce, cred că ar fi o idee bună. Secția noastră de poliție are destule pe cap. Nu ne-ar strica un ajutor.

— Nu mă mir că belelele curg când aveți oameni ca Leo. Hai, Ed, vezi-ți de condus!

Bărbatul dădu cu pumnul în volan.

— De ce ții neapărat să creezi probleme?

— Lasă lucrurile în seama mea și voi afla tot ce te interesează… de la pacientul meu.

— Zău, Diane, încetează! Dar ți-am mai spus și altă dată că ești medic, nu polițist.

— Iar eu *ți-am spus* că sunt un polițist mai bun decât tine. Și o să ți-o dovedesc.

— Cum?

— Psihologia este deosebit de valoroasă în rezolvarea unei crime. Când secția mea va începe să lucreze, vei vedea cu ochii tăi ce rezultate vom obține.

— Aiurea, o să aruncați cu praf în ochi.

— Atunci nu sta în bătaia vântului și ai grijă să nu-i calci pe bicicliștii ăia!

Ed trase de volan.

— Diane, îi zise el. M-ai pus într-o situație imposibilă. Ce-o să le spun celor de la secție?

— Dă vina pe mine. O să le explic ce înseamnă etica profesională și o să le spun că, spre deosebire de polițiști, eu o respect.

Înainte să continue, Diane întinse mâna pe bancheta din spate și luă dosarul cu fotografii. Fețele a doi băieți dispăruți o priveau senin și enigmatic.

— Ai citit ceva despre copiii maltratați? îl întrebă ea pe Ed.

— Da.

— Știai că oamenii care au fost la rândul lor chinuiți au tendința să maltrateze copii, mai târziu, când devin adulți?

— Da, se încruntă el. Vrei să-mi sugerezi ceva în legătură cu Besto?

— Nu, nu te gândi la el, deocamdată.

— Atunci de ce-mi vorbești despre agresori?

— Pentru că cei mai mulți au avut o copilărie nefericită.

— Și?

— Și uneori devin periculoși. Chiar mortali.

— Aș prefera să-mi spui la ce anume te referi, bombăni el, nerăbdător.

Diane încercă să-i împărtășească temerile ei, dar prăpastia dintre ei se adâncea tot mai mult.

În Jalama nu era aglomerație, așa cum se așteptaseră. Pentru că dimineața fusese ploioasă, oamenii plecaseră târziu de acasă; parcarea era plină doar pe jumătate. Oceanul se agita vesel și, în contrast cu tenta cenușie, ostilă, de acum o oră, era strălucitor ca safirul. Ed se duse în sfârșit să-și schimbe hainele de serviciu. Diane se așeză la coadă, să cumpere niște hamburgeri. În timp ce aștepta, se distra ca de obicei, mângâind șarpele cu clopoței împăiat, în vitrina lui de sticlă, și privind pentru a suta oară reprezentarea celui mai cumplit dezastru maritim al Americii, care se produsese în jos, pe coastă, la Point Conception. Plaja din Jalama nu se schimba niciodată. Era la fel de amuzantă ca întotdeauna.

Se bălăciră în apă, fericiți. Ed o împingea în mare și apoi o salva în ultimul moment. Diane se agăță de el și trupul ei nu se mai încordă la

atingerea lui. Amintirile triste se estompaseră, fiind înlocuite de o nouă speranță.

La un kilometru și jumătate în sus, pe plajă, unde coasta începea să șerpuiască spre vest, se trântiră pe nisip, să se odihnească. Diane își încolăci brațele în jurul genunchilor și se uită spre mare. Sarea i se lipise de buze, iar firișoarele de nisip se uscaseră pe picioarele ei. Se gândea la toți acei oameni nefericiți și nemâncați de pe glob, care nu se puteau bucura de această zi frumoasă, alături de un însoțitor plăcut. Bărbatul afectat de sindromul Down gătea acum, probabil, în localul întunecat al lui Harley, fără să știe că apăruse soarele.

Probabil că își luase o figură solemnă, pentru că Ed o bătu pe genunchi și-i spuse.

— Aș da orice să aflu la ce te gândești.

— Ah… mă gândeam la omul acela amărât, pe care l-am văzut în bucătăria lui Harley.

— Cine, mongoloidul? (Diane nu mai auzise de mult acest termen.) Nu este nefericit, nicio grijă.

— De unde știi?

— Pentru că fratele meu mai mic suferă de același handicap.

Se îndreptă de spate și-l privi. Și Ed privea marea, fără să-și dea seama cât de mult o șocase. Se întâlniseră timp de șase luni, înainte de acel blestemat joc de tenis; știa că tatăl lui Ed fusese colonel de armată, că își educase copiii într-un spirit strict, convențional și iubitor – o combinație ideală, după părerea ei. Dar nu-i pomenise vreodată de un frate afectat de sindromul Down.

— Nu mi-ai spus niciodată de el, spuse Diane.

— De cine, de Kenny? Se întoarse s-o privească, înălțând din sprâncene. Da, cred că nu ți-am spus.

— Este internat undeva?

— Nu, Doamne ferește. Stă acasă, cu ai mei. Îl iubesc la nebunie. Rupse un fir de iarbă dintre picioare. Ca și mine, de altfel.

Accentuase ultimele cuvinte, ca și când ar fi vrut să facă un jurământ de credință. Diane își dori deodată să-i împărtășească amintirile. Pe toate. Întinse mâna și-l strânse de braț. Avea pielea uscată. Ar trebui să facă băi cu ulei din când în când. Ar putea să-i recomande unul foarte bun.

— Știi ceva? continuă Ed. De Crăciun ne pregătește cadouri pentru toți. Le face cu mâna lui. Și sunt cele mai grozave.

Fără s-o privească, îi puse un braț pe umeri. Diane se cuibări la pieptul lui. Blândețea vocii lui îi alunga amintirile urâte, încleiate în mintea ei: începea treptat să uite certurile reci, distante, ultrapoliticoase, după un nou eșec în pat…

Când o sărută, i se păru înspăimântător la început; apoi, simți că i se ridică un nod în gât.

— Nu mă grăbi, murmură ea, desprinzându-se din îmbrățișarea lui.

— Nu, n-o să te grăbesc. Vreau doar să-mi dai puțină speranță.

Era o senzație ciudata, demodată. I se părea că tot mai multe lanțuri se desfac înăuntrul ei; era timpul să plece. Dar nu-i venea să părăsească acest loc tihnit, măturat de un vânt care străbătuse mii de kilometri ca să-l găsească.

În cele din urmă, se întoarseră încet la mașină, ținându-se de talie. Ar fi vrut să-i spun atâtea lucruri lui Ed, așa că i se păru mai mult decât șocant când el îi declara:

— Este ultima oară când amestecăm serviciul cu treburile personale, da?

Ed stătea pe scaunul din fața al mașinii și își scutura nisipul de pe degetele de la picioare. Îl privi, încercând să lege aceste cuvinte de gândul care o obsedase în ultima jumătate de oră. Bună, străinule!

— Trebuie să ne gândim amândoi la carierele noastre! continua el. Symes ne pândește…

Și, în momentul acela, își dădu seama că, la fel ca toate femeile, de când exista lumea și până

acum, trebuia să fie mai tare decât bărbatul și să nu-l lase să afle. Această constatare o făcu să ia o hotărâre. Va fi un polițist mai bun ca Ed, dar nu trebuia să i-o arunce în față. Va demonstra cine îl ucisese pe Ray Douggan, dar o s-o facă în așa fel încât să-l păstreze alături de ea și să nu-i rănească mândria. Se simți deodată demnă și puternică. I se deschisese perspectiva unui viitor nobil. Acest moment marca o cotitură în viața ei. Dar tocmai atunci Dumnezeu vru să-i aducă aminte că era încă vulnerabilă.

Se îndreptau spre casă, în timp ce soarele cobora la asfințit, în stânga lor, încadrat de nori roz și mov, deasupra unui Pacific cu sclipiri aurii. Ed deschise radioul, rotind butonul, să caute posturi. Deodată, Diane întinse mâna să-l oprească. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Plângea în liniște, incapabilă să se liniștească.

Letty Lester cânta *Going Home.* Muzica obsedantă, frumoasă, infinit de tristă, umplea mașina și inima ei. Când auzi refrenul „Mother's these, 'specting me; Father's waiting, too"[8] și văzu soarele dispărând în apele oceanului, Diane crezu că o să i se frângă inima de durere.

* * *

Acum trebuie neapărat să țin un jurnal. Pentru că, mai târziu, la bătrânețe, când o să-mi amintesc de această perioadă, o să spun: „Nu! Haide, Gascoign, nu puteai să fii atât de isteț, te înșeli!" Așa că, de aici înainte, voi scrie câte puțin, în fiecare zi, și în acest fel nu există pericolul să uit.

Sigur, nu prea îmi stă în obicei să uit.

Și nici nu trebuie să scriu tot. Doar ce mă interesează.

Am primit un telefon la serviciu de la Harley. Am hotărât să-mi păstrez slujba, până la urmă. Am nevoie de o sursă legală de venit, ca să supraviețuiesc fără să fur. Știți, nu vreau să risc să fiu respins de dr. Diane – aceasta este altă parte esențială a planului meu – și va trebui, de

asemenea, să cumpăr cadouri pentru Johnny. Harley voia să discutăm. N-a precizat despre ce anume, în orice caz, patronului cafenelei Pesquod (șeful meu) nu-i place ca angajații lui să stea la telefon în timpul lucrului – înțelegeți ce vreau să spun? Așa că, după ce Harley mi-a promis că o să treacă pe la mine să mă ia, am scurtat convorbirea și mi-am spus: în loc să stau în casă, cu Maxine, în noaptea asta, ce-ar fi s-o duc la Harley's?

Ah, scuzați-mă, trebuie să vă pun la curent. Eu și Maxine ne-am împrietenit. Mă place pentru că n-am încercat s-o violez la două minute după ce am intrat pe ușă, și spune că sunt un gentleman. De fapt, pe mine nu mă fascinează relațiile sexuale de comun acord. Fie am trecut de această fază, fie aștept să se producă. Se va întâmpla probabil mai târziu. Am avut o copilărie nefericită. Tata mă bătea tot timpul. Era foarte crud cu mine.

Oricum, eu și Maxine suntem împreună. Stăm mai mult în magazinul ei, pe care-l adoră. Mi se pare atât de nostim să te îmbraci în diverse costume. În orice caz, nici n-am avea unde să ne întâlnim în altă parte, pentru că Maxine locuiește cu părinții, iar eu nu sunt obișnuit cu un mediu atât de formal. Prin urmare, astă-seară Harley trece pe la magazin în camioneta lui și, de îndată ce dam ochii unul cu altul, îmi dau seama că o să iasă cu bucluc.

Ne înghesuim pe bancheta din față. Harley nu pornește imediat. Se uită de la mine (stau la mijloc) la Maxine; își zâmbesc reciproc, ca niște idioți. Nu l-am mai văzut pe Harley să se comporte așa. Fac prezentările, sperând să încălzesc atmosfera. În zadar.

Harley o ia din loc. Știind cât de greu îi este acestui om să meargă în linie dreaptă, stau liniștit până ne îndreptăm spre vest, dincolo de Orcutt, și apoi îl întreb:

— De ce m-ai sunat la serviciu?

— Poliția a întrebat de tine.

Tresar. Ce surpriză neplăcută!

— De ce? Dacă este în legătură cu CD-urile…

— Este mai degrabă în legătură cu o crimă.

Am senzația că s-a prăbușit cerul peste mine.

Maxine se uită pe fereastră. Acum, întoarce capul să mă privească. Își mișcă piciorul, nu cumva să mă atingă, sau cel puțin, așa am impresia? Doar nu crede că… Orice ar gândi această fată, nu trebuie să intru în panică. Prin urmare, o să mă rezum la fapte.

— Care crimă?

— Tipul ăla, Ray Douggan. Un bărbat și o femeie au venit acum câteva sâmbete și m-au întrebat de tine. Au vrut să știe când ai lucrat pentru mine, de ce ai plecat, lucruri de genul ăsta.

— Știau cum mă cheamă?

— Nu, și nici nu le-am spus.

Măcar atât. Dar nu m-am liniștit, nici pe departe.

— De ce cred că am vreo legătură cu Douggan? îl întreb eu.

— Îi știi pe puștii ăia care au dispărut? Se pare că ai plecat exact când a fost văzut ultima oară unul din ei. Adică la localul meu, știai?

— Nu le-ai spus unde locuiesc?

— Nu.

Ce încurcătură înspăimântătoare! Când ajungem la local, îl ajut pe Harley să facă ordine și să deschidă restaurantul, dar mă gândesc tot timpul: unde am greșit? Ce înseamnă Douggan pentru mine? De ce vor să mă implice într-o crimă?

În cele din urmă, cred că îmi obosește creierul. Revin la realitate. Localul s-a umplut, deși suntem la jumătatea săptămânii. Sunt câteva fete cunoscute. Maxine stă la bar, sorbind Coca-Cola cu paiul. Harley se duce să servească pe cineva și pe urmă se întoarce imediat să discute cu ea. Din cauza muzicii și a zarvei asurzitoare, trebuie să-și apropie capetele. Lui Maxine i-a înflorit pe buze un zâmbet pe care nu l-am remarcat până acum:

intim, somnoros. Se pare că-i place ce-i spune Harley.

Și mă gândesc, oho… dacă aș fi un tip suspicios, i-aș bănui că fixează o întâlnire *sans moi.* Mi se pare amuzant, pentru că nu-mi pasă (nu prea mult, în orice caz), chiar dacă Harley și Maxine s-ar călări tot anul, atâta timp cât nu se bagă între mine și Johnny. Iar pentru asta am nevoie de ajutorul lui Maxine. Mai exact, am nevoie de bunurile ei.

În orice caz, dansăm, bem Coca-Cola și apoi găsim un cuplu care se întoarce cu mașina în oraș. Vor trece exact prin Fountainside, deoarece au auzit că acolo poți cumpăra cele mai bune droguri. Mi-au explicat toate acestea amănunțit, dar mie mi-a intrat pe-o ureche și mi-a ieșit pe alta, pentru că nu mă ocup de droguri. Dar o să mergem cu ei. În mașină (stăm pe bancheta din spate) Maxine îmi pune o mulțime de întrebări despre Harley, unde l-am cunoscut, cine este, în general vrea să știe povestea vieții lui. Îi spun adevărul în cea mai mare parte – îi povestesc că eu și Harley am stat în aceeași celulă într-o noapte, în Santa Barbara că fusese arestat pentru că a dat o spargere la un bar, iar eu, ca de obicei, de data aceea, pentru niște pizza congelate, din câte îmi amintesc. Ne-am împrietenit și când a adunat destui bani să-și deschidă localul, l-am ajutat, lucrând acolo pentru o sumă infimă (adesea pe gratis). (Lui dr. Diane nu i-am spus nimic despre toate astea, dar ea face parte din altă categorie de auditoriu și o impresionează alte lucruri).

Lui Maxine îi place povestea. Mă invită în magazin. Îmi spune că intenționează să doarmă acolo, pentru că este prea târziu să se ducă acasă. Pentru că Harley a pus ochii pe ea, sunt curios: o să-i țin locul sau ce? Dar este o schimbare totuși. N-o să fug de această situație.

Intru în magazin cu ea. Încuie ușa, apoi se întoarce și își încolăcește brațele de gâtul meu. O

sărut, știind că la asta se așteaptă. Gura ei este umedă și lipicioasă ca un burete: îh! Sânii ei mă apasă ca niște perne umplute cu burete. După ce consideră că mi-am făcut datoria, mă desprind de ea și-i spun:

— Vreau să închiriez o rochie.

Zâmbește, ca o cățea tâmpită ce este (să dea Dumnezeu să se umple de gonoree), crezând că glumesc. Dar insist. (Cred că mai târziu o să desenez gaura lui Maxine, pe urmă, voi putea s-o compar cu desenele mele, în care am reprezentat-o pe cea a lui Diane, ca să verific dacă teoria mea, conform căreia toate femeile sunt la fel, este valabilă.)

— Vreau rochia aia din secolul al XIX-lea, de acolo, îi spun eu. (Îi arăt cu degetul.) (Oare așa se scrie goneree? Cu doi de „e” …?)

Mă întreabă la ce îmi trebuie, dar refuz să-i spun. Sunt enervant, dar face parte din planul meu, înțelegeți.

În cele din urmă, este de acord. O vreau numai pentru o noapte și îi plătesc cu bani gheață. Se înfurie – se pare că îmi amintesc asta, deși cam vag. Apoi, ies din magazinul ei cu noua mea rochie sub braț, gata pentru premieră. Iar Johnny va fi unicul meu auditoriu.

* * *

Au trecut câteva săptămâni.

În lumea mare, de afară, mass-media și-a pierdut deja interesul față de uciderea lui Ray Douggan. Peter Symes a ținut câteva conferințe de presă, întrerupte de intervențiile părinților îndureraţi ai lui Douggan, ale cetățenilor furioși și ale Băgăreților. Un grup de mame din suburbia selectă Paignton Glen au anunțat că vor angaja autobuze ca să le transporte copiii la evenimentele sociale „deoarece nu mai aveau încredere în poliție să le păzească micuții”. Câțiva dintre pacienții adolescenți ai Dianei au rugat-o să intervină pe lângă părinții lor, care îi obligau să se întoarcă

acasă înainte de lăsarea întunericului, dar i-a refuzat. Patru bărbați mai mult sau mai puțin nebuni au intrat în secțiile de poliție din California de Sud, mărturisind fiecare că el este ucigașul; unul dintre ei, după ce i s-a spus să iasă dracului afară, și-a dat foc în stradă; l-au stins, dar a murit peste câteva ore. O fată, pe nume Meriel Burnett a rămas la prietenul ei peste noapte, a uitat să le telefoneze părinților și, în loc să se aleagă cu o palmă, a apărut în ziarele de a doua zi, alături de tatăl îndurerat și mama isterică… Tim Sanchez, ultima persoană care l-a văzut în viață pe Douggan. A început să furnizeze informații din ce în ce mai vagi, de fiecare dată când era rugat de vreun reporter „să povestească de la început”. Existau puține indicii referitoare la crimă și, după părerea lui Ed, aveau puține șanse s-o rezolve. „Orice legătură lasă o urmă” – așa spune învățătură poliției de când lumea, doar că cel care luase legătura cu Ray Douggan lăsase foarte puține urme.

Johnny Anderson căpătase obiceiul să-i arate mereu jurnalul său lui Diane. Însemnările sale îi confirmau impresia că era cel mai interesant copil pe care-l tratase în ultima vreme, dar cel mai mult o intrigau zilele lipsa. Rupsese pagini din caietul galben pe care i-l dăduse. Îi explicase că acele pagini conțineau niște lucruri pe care nu era dispus încă să i le împărtășească. Și Diane îi dădu frâu liber.

•

Era într-o marți, la începutul lui iulie, imediat după weekendul luminos și însorit. Tipii de la agenția Safety Net instalau alarma la casa Dianei. Trecu pe la florăria spitalului, să cumpere trandafiri albi pentru biroul ei. Julia o salută cu un zâmbet. Părea bronzată și relaxată.

— Te-ai distrat bine la San Diego? o întreba Diane când descuie.

— Minunat. Îți mulțumesc mult pentru excursie.

— Cu plăcere.

— Poftim documentele.

Julia îi dădu un plic, care conținea un cotor de bilete și nota de plată a hotelului.

— Mulțumesc, îi spuse Dianei. Îmi pare rău că te-am supus acestor formalități, dar revizia contabilă este neîndurătoare: fără acte, nu ți se decontează nimic.

Sună telefonul. Niciuna din ele nu se aștepta la o urgență. Când Julia ridică receptorul, începu să scoată și trandafirii din celofan cu mâna libera.

— *Ce?*

Diane se întoarse și o văzu ținând receptorul la piept. O picătură de sânge căzu pe un trandafir alb; se înțepase la deget.

— Ce s-a întâmplat? striga ea.

— Au sunat de la poliție. Au…

Veniseră deja. Diane auzi o bătaie în ușă și apăru Leo Sanders, urmat de Ed. Erau amândoi cenușii la față de oboseală și încordare. În timp ce Leo vorbea, Ed se sprijini de dulapul ei cu dosare.

— Azi-dimineață am găsit cadavrul unui tânăr, de rasă albă, pe nume Carl Jensen. Trupul lui a fost îngropat într-un mormânt din cimitirul Court Ridge.

Leo încercă să surâdă.

— Exact unde trebuia, nu?

Diane se așeză, de frică să nu leșine, iar Julia îi urmă exemplul.

— Diane.

Ed se desprinde de lângă dulap.

— Credem că avem de-a face cu un criminal în serie. Eu și Leo am primit acest caz, adică am fost „primii solicitați la fața locului”, cum se spune, pentru că ne ocupăm și de asasinarea lui Douggan. Jensen a fost împușcat sâmbăta trecută, noaptea, conform raportului medicului legist; cadavrul a fost mutilat și ars la fel ca al lui Douggan; a fost torturat înainte să moară.

— Torturat?! exclamă Diane.

— N-am oferit presei această informație în cazul lui Douggan, răspunse Leo. Da, amândoi au fost torturați înainte să moară.

— Diane, spuse Ed, am găsit una dintre cărțile tale de vizită lângă trupul lui Jensen.

După o pauză lungă, Diane îl întrebă, bâlbâindu-se:

— Ce-ai spus?

— Îți amintești de cartea de vizită personală pe care mi-ai dat-o? continuă Ed. Era la fel. Se afla la doi metri de cadavru, plină de noroi. Ca și când criminalul ar fi pierdut-o în grabă.

Diane știa că așteptau să vadă cum reacționează. Trebuia să spună ceva.

— Doar nu credeți că eu…

— Ah, pentru numele lui…

Leo pufni în râs, ca și când ar fi vrut să spună: „Doamne! Ce prostie!”

— Nu, nu credem că îți petreci nopțile ciopârțind oameni. Credem însă că s-ar putea să-l cunoști pe criminal.

— Cum? Adică, de ce? Vreau să spun…

— Diane, zise Ed. Știu că numele adevărat al lui Besto este Tobes Gascoign.

Figura ei îl făcu să zâmbească, înainte să-i explice mai departe.

— I-am dat de urmă cu ajutorul unui client permanent al localului.

— Ia te uită ce noroc.

— N-a fost vorba de noroc. Dar am așteptat până am văzut o față cunoscută la Harley, știi, cineva cu antecedente – și apoi am trecut la acțiune. Asta-i artă, Diane: ne-am comportat ca niște adevărați profesioniști. Dar acum trebuie neapărat să discutăm mai repede cu tine despre cazurile tale, despre oricine ar fi putut avea acces la cărțile tale de vizită.

— Ah, da. Înțeleg. Când s-a produs… crima?

— Duminică, la primele ore ale dimineții, din câte reiese din raport. Leo îi furniza această

informație și adăugă: Vrem o listă cu toți pacienții tăi încredințați de tribunal și ar trebui să vii la secție, să dai o declarație. După aceea, suntem dispuși să acceptăm orice indicii pe care ni le-ai putea oferi în legătură cu aceste două crime.

— Indicii?

— Secția Științifică a FBI-ului de la Quantico va schița profilul criminalului, îi explica Ed. Vrem să identificam cu ce fel de persoană avem de-a face. Te pricepi să alcătuiești un profil?

— Da, puțin.

— Peste o oră, când o să ajungă de la Los Angeles, ne întâlnim cu coordonatorul FBI-ului. Poți să participi și tu?

Diane se uită la Julia.

— Ce zi este azi?

— Cea de studiu, n-ai nicio programare până la ora două.

Se ridică.

— Vă rog, aș vrea să-mi văd de treburile mele.

— Și lista cu pacienții?

Încă nu se hotărâse dacă să insiste asupra eticii profesionale, când Ed îi spuse:

— Să știi, Diane, că pot să mă port dur cu Tobes Gascoign, să-i smulg informațiile. Sau, aș putea să obțin un mandat prin tribunal.

— Ești convins?

— Ai auzit ce sentință s-a dat în cazul Zurcher contra ziarului *Stanford Daily?*

— Da, am auzit suficient să știu că nu este în ordine. S-a folosit o politică de forță. Ia te uită ce oameni duri aveți în poliție.

— Diane…

Acum se hotărâse.

— Adresează-te tribunalului.

— Diane, dacă tu…

— Fă rost de un mandat și lasă-mă în pace, detectiv.

Leo și Ed schimbară priviri ironice. Privirile acelea spuneau: „Vezi, ți-am spus eu cum o să fie”.

— Bine, zise Ed. Dacă așa dorești.

— Și nu-l amesteca pe Gascoign în treaba asta.

— Tu vezi-ți de treburile tale și eu o să-mi văd de ale mele. Nu vreau să-ți controlez dosarele de amorul artei. Când ai dat la tipărit acele cărți de vizită?

— Când am cumpărat noua casă. Să spunem, prin ianuarie. Adică, stai puțin.

— Ce este?

— După ce a murit mama, mi-am luat concediu un an și am plecat în Europa. Am cedat cazurile mele altor medici. Iar mama a murit când mă pregăteam să mă mut, așa că…

— Bun, o să ne rezumam la cazurile primite de la tribunal anul acesta, după ce ai cumpărat casa. Asta pentru început.

În timp ce se îndreptau spre mașină, Diane se gândi la pacienții pe care-i avusese. Ramon, Jesse, Billy-the-Kid și Tobes. Dar n-avea rost să se arunce cu capul înainte și să sacrifice acești miei pe altarul justiției. O să-l lase pe Ed să-l convingă pe judecător, iar ea o să rămână cu conștiința curată.

În mașină, în drum spre sediul poliției, Ed se așeză lângă ea și-i explică în șoaptă detaliile omuciderii. Avea fotografii; erau șocante. Dar ea nu se gândea doar la soarta lui Carl Jensen; o preocupau mai mult viitoarele proiecte ale Dianei Cheung.

Avusese încredere că putea să-i redea societății pe acești delincvenți juvenili, dați în grija ei. Erau în joc reputația și mândria ei. Riscase mult. Dar, dintre toate riscurile pe care le acceptase, niciunul nu i se părea atât de primejdios ca hotărârea ei de a-i permite lui Tobes Gascoign să lucreze pentru familia Anderson.

Nimeni n-o să înțeleagă de ce o făcuse. Dar acum se afla între ciocan și nicovală. Dacă tăia craca de sub picioarele lui Tobes, n-o să mai aibă niciodată încredere în ea și ar putea chiar s-o acuze

de lipsă de etică profesională. Dar, dacă nu făcea nimic…

Sosiră la sediul poliției. Veștile rele se propagă mai rapid ca lumina. Clădirea poliției se afla sub asediu. Demonstranții se învârteau pe lângă intrarea principală, cu pancarte ridicate: „OPRIȚI MĂCELUL IMEDIAT!” „PROTEJAȚI-NE COPIII!” „VREM REZULTATE, NU PROMISIUNI!” „ESTE NEVOIE DE OAMENI NOI, SĂ ADUNE VECHILE GUNOAIE”.

Lui Peter Symes o să-i placă mai ales ultima.

Diane văzu niște camere de luat vederi și un microfon cu fir lung, cărat pe trepte. Trei bărbați și o femeie trecură grăbiți de barierele ridicate de mulțime, îndreptându-se spre spațiul liber, păzit de polițiști în uniformă, cu bastoane în mână. Leo claxonă, croindu-și drum cu ajutorul agenților care dirijau traficul.

Când intrară, Diane se trezi cu un reflector în față și auzi diverse glasuri care strigau tot felul de întrebări: „Domnule detectiv, este adevărat că a fost ars?” „Aveți vreun suspect?” „Credeți că o să arestați pe cineva până de Ziua Recunoștinței?” și se întreba, fără rost, dacă părul ei era aranjat…

Ușile se trântiră în urma lor. Un șir de polițiști stăteau de pază în hol, gata să intervină la nevoie. Atmosfera era electrizantă. Bărbații vorbeau în surdină și, din când în când, răsuna piuitul unui pager. Diane, Ed și Leo urcară repede la primul etaj, îndreptându-se spre încăperile pentru interogatorii, dar, înainte să ajungă acolo, răsună o voce:

— Diane!

— *Fir-ar să fie!* bombăni Ed, dar se opriră, se întoarseră, pentru că cel care vorbise era Peter Symes.

— Mă bucur să te văd! zise el laconic, venind spre ei, înconjurat de bodyguarzi.

Lui Peter îi plăceau gărzile pretoriene.

Azi, era îmbrăcat într-un costum cenușiu-închis, în dungi albe, cu o cravată grena și o batistă asortată în buzunar. Pantofii lui negri de lac sclipeau ca și când ar fi fost unși. Bărbia lui masivă accentua fața dură, cu sprâncene groase și ochi albaștri, umbriți de o coamă de păr grizonant. Avea un păr des și bogat. La patruzeci și cinci de ani, avea pielea unui om cu cincisprezece ani mai tânăr și era un tip înalt și solid de vreun metru optzeci. Când nu era la serviciu (unde își petrecea cea mai mare parte a timpului) se plimba pe mare, cu barca lui, și era ușor să ți-l imaginezi în rolul unui nu prea bătrân lup de mare. Semăna cu un ofițer de marină și știa o mulțime de glume obscene.

Acesta era omul care susținea că se bucura s-o vadă pe Diane. Femeia sesizase cursa care i se întindea și stătea la pândă.

— Diane, zise el, luând-o de braț, în timp ce înaintau. Avem nevoie de ajutorul tău.

Vocea lui aspră, tocită de anii de strigăte adresate la distanță colegilor săi de iahting în călătoriile pe mare, nu lăsa loc nici unui refuz.

— Ne confruntăm cu o criză de proporții nebănuite, îi spuse el. De-abia ne menținem. Trebuie să-i liniștesc pe acești oameni și trebuie s-o fac chiar azi.

Părea minunat de simplu; era gata să-l aprobe.

— Psihologie, continuă el, azi o să avem nevoie de ceva mai mult decât de psihologie, Diane. Stai pe aproape.

Zicând acestea, o luă la dreapta, ieșind pe niște uși batante, și se dezlănțui nebunia.

Diane își dădu seama că o obligase să participe la o conferință de presă incendiară și se treziseră într-o cameră cât un hangar de avioane și trebuiau să străbată o distanță apreciabilă până la podiumul unde niște bărbați aranjau în grabă un montaj de fotografii pe un panou.

Când Diane și Peter apărură înăuntru, atraseră atenția tuturor. Era o reeditare a iadului de afară numai că aici nu există nicio cale de scăpare. Diane se trezi în față cu zeci de microfoane care amenințau să îi scoată ochii. Peter întinse mâna liberă și se uită în dreapta și-n stânga, împingându-și și mai mult bărbia înainte. Își luase un aer poruncitor.

— Dați-vă la o parte! tună el. Hai, dați-vă la o parte!

Și ei se dădură.

Peter o așeză pe un scaun, lângă el. Cineva se întinse să bată în microfoanele din fața lui. Zarva se potoli. Erau locuri suficiente pentru toți, dar nu se așezase nimeni, erau prea nerăbdători să se înghesuie în primul rând.

Chiar dacă încăperea era înțesată, când Peter se ridică pe podium, îi domina imediat pe toți. Diane îi arunca o privire, amintindu-și că acest bărbat aproba căsătoria teoretic, dar nu și practic; cel puțin, așa-i spusese unui reporter CBS și, cu toate că încercase de trei ori, cu diverse femei, revenise la teorie.

— Doamnelor și domnilor… dați-mi voie să vă prezint echipa care se ocupă de rezolvarea crimelor.

Vocea lui Peter răsuna în cele patru colțuri ale camerei.

— În stânga mea sunt locotenentul Caplan de la Omucideri, Alfred Terrigo, detectiv-șef, dr. Michael Frexa, medic legist, iar în dreapta, șefii secției operative McShea, procurorul adjunct Salven Thomsen și, alături de mine, dr. Diane Cheung, șefa Departamentului de Infracțiuni Juvenile din Paradise Bay.

„Tu ai aranjat toate acestea, Ed?” se gândea Diane în timp ce încerca să zâmbească și să pară serioasă în același timp. „Ticălosule, ai știut de această conferință de presă înainte să mă târăști aici?”

— Înainte să vă răspund la întrebări, zise Peter, o să vă citesc o declarație.

Se făcu liniște. Peter scoase hârtiile din buzunarul interior al hainei și le despături. Deschise o cutiuță lunguiață și își puse ochelarii pe nas, aranjându-i cu grijă, ca un savant care se pregătește să analizeze o bacterie. Diane simți aroma coloniei lui: amețitoare, stridentă și pe drept numită Fahrenheit.

Când începu să citească, Diane își puse mintea la contribuție. Și ajunse la următoarea concluzie: i se întinsese într-adevăr o cursă. Îl absolvi pe Edwin de complicitate, dar era clar că fusese folosit.

Deci, care era raționamentul…? Peter își dăduse seama că noul Departament de Infracțiuni Juvenile din Paradise Bay era o sabie cu două tăișuri. Dacă mergea, o să se folosească de ea să-și secere criticii. Dacă dădea greș, va fi vina Dianei, iar el va avea grijă să fie în alt oraș în ziua respectivă. Deci acesta era primul ei test public. Presa îi va pune întrebări, iar Peter Symes o s-o împingă în față, să fie calul lui de bătaie. Dacă îi dezamăgea într-un moment de criză, nu mai era nicio speranță. Dar dacă îi uimea, departamentul își va atrage simpatia publicului, care va fi canalizată cu folos.

Diane se hotărî să-i uimească. Oare ce știa despre ucigași…?

Peter pierdea din avânt. Când aruncă o privire nervoasă peste umăr, văzu fotografiile dezgustătoare de la locul crimei, plus două poze ale băieților decedați, Douggan și Jensen, făcute când erau în viață. Nu-i erau de niciun ajutor. Trebuia să se bazeze numai pe ea.

— Și acum știu că veți dori să puneți întrebări…

Reporterii se grăbiră să treacă la acțiune. Primele lor întrebări se referiră la ora crimei, poziția și starea cadavrului și alte amănunte de acest gen. Diane se relaxa, în timp ce Frexa fusese asediat din plin. Era un medic legist capabil,

experimentat, obișnuit cu conferințele de presă și răspunse la întrebări plin de aplomb. Da, era sigur că moartea se produsese târziu, în noaptea de sâmbătă spre duminică. Corpul fusese găsit într-o zonă sălbatică a cimitirului Court Ridge, nu departe de aleea principală. Se folosiseră două gloanțe. În momentul de față, nu dorea să spună nimic despre starea cadavrului.

O femeie se ridică în picioare, cu un microfon în mână. Era îmbrăcată într-o rochie Versace, da, o Versace autentică, fir-ar să fie; Diane văzuse modelul în publicația *California Magazine* de luna trecută. Zâmbea. Această femeie avea dinți superbi și Diane îi vedea pe toți.

— Dr. Cheung, zise ea, ce experiență aveți în materie de medicina legală?

Toți își ațintiră privirile asupra Dianei. Avea senzația că se află în fața unui pluton de execuție. Inspiră adânc, o fixă pe femeia cea elegantă și se aruncă în luptă.

— Niciun fel de experiența, în afară de amprente și urme de sânge. Din ziua în care am absolvit studiile, m-am ocupat de psihologia criminalilor, iar aici avem de-a face cu un gen de psihologie ieșit din comun.

— Va referiți la mentalitatea unui criminal în serie? ripostă femeia în rochie Versace.

— Depinde de importanța pe care o acordați acestui termen.

Zâmbetul încântător al Dianei se lovi în aer de cel al femeii Versace.

— FBI-ul definește criminalii în serie drept ucigași care sunt implicați în trei sau mai multe evenimente separate, cu o perioadă de calm emoțional între fiecare crimă. Tocmai această perioadă de calm emoțional distinge un criminal în serie de alte specimene. Apoi, ajungem la caracteristici. Un criminal în serie își va alege un anumit tip de victimă și, în acest caz putem să ne înșelăm dacă se acordă prea multă atenție faptului

că ambele victime erau bărbați albi, tineri, iar corpurile lor au suferit…

Acesta era doar începutul. Diane începuse să-și intre în rol, când Peter se ridică și spuse:

— N-aș vrea să-i tai elanul doamnei dr. Cheung, dar în acest stadiu al investigației, nu ne putem permite să furnizăm prea multe detalii legate de starea cadavrelor.

Îi zâmbi, ba chiar o bătu pe umăr când se așeză, dar Diane nu mai putea s-o privească în ochi pe femeia Versace. Ah, intervenise tocmai când se descurca atât de bine… Apoi, dezamăgirea ei se transformă în furie: Peter ar fi trebuit s-o instruiască așa cum se cuvine, înainte s-o aducă aici.

Cineva se interesa de capetele de acuzație și anii de detenție care ar reveni pentru fiecare în parte, întrebând dacă acest caz va interveni în dezbaterea referitoare la legitimitatea pedepsei capitale. Altcineva întreba dacă poliția reușise să dea de urma fetei pe care Tom Sanchez o zărise în oglinda retrovizoare după ce îl condusese acasă pe Ray Douggan. (Răspunsul era nu.) Diane își pironise privirile asupra mesei, încercând să zâmbească, în caz că ar fi prinsă de o cameră de luat vederi și ar câștiga titlul de Disperarea întruchipată.

Apoi răsună o voce masculina:

— Câți trebuie să mai moară, domnule inspector-șef Symes, ca dumneata și oamenii dumitale să vă treziți odată?

Diane înălță capul. Cel care pusese întrebarea era un bărbat tânăr, cu barba, a cărui privire posomorâtă se potrivea cu cuvintele sale. Înainte ca Peter să apuce să-i răspundă, se ridică o femeie, la fel de indignată.

— Știți cumva, zise ea, ce *furioși* sunt oamenii din oraș? Cât sunt de *înspăimântați?* Vă dați seama ce înseamnă să fii părintele unui adolescent în această regiune?

Se auziră șoapte de aprobare; murmurul se înteți când răsună un al treilea glas.

— Credeți că Hal Lawson mai trăiește? Dar Randy Delmar?

— Este foarte important să nu exagerăm, zise Peter. Avem două crime…

— Asta este tot ce ai de spus? interveni din nou bărbatul bărbos. Cu alte cuvinte, dacă sunt doar două, ți se pare limita de acceptabil?

— Dar dacă vor fi trei? întrebă femeia Versace. Care este limita pentru dumneata, domnule inspector-șef?

Peter ridica mâna, să se facă liniște și arătând că pricepuse unde voiau să ajungă.

— Nu spun decât, continuă el, liniștit, că, dacă veți consulta statisticile, veți constata că Paradise Bay stă destul de bine în comparație cu alte orașe, asemănătoare ca mărime din țară. Dar, avem crime, în fiecare an, dar situația este încurajatoare față de Santa Barbara sau chiar de San Clemente, de exemplu. Doar nu vreți ca oamenii mei să pornească în urmărirea unor orori imaginare, ca în filmul de groază *Vineri, treisprezece,* din simplul motiv că nu există dovezi.

— Încă, se auzi o voce.

— Să nu exagerăm. Facem tot ce este omenește posibil și vom continua să ne dăm toată silința, dar nu vreau ca oamenii mei să fie supuși unor presiuni nejustificate. Părinții vor trebui să aibă mai multă grijă de copiii lor, iar acesta este un fapt pozitiv. Ce altceva aș putea să vă spun?

— Credeți că vor urma și alte crime? îl întrebă femeia Versace.

— Las prezicerile în seama astrologilor și a meteorologilor. Iar acum, aș vrea să ne apucăm de treabă, așa că…

Peter coborî de pe podium într-un vacarm de nedescris. Pe moment, avu impresia că reporterii o să-l asalteze, dar polițiștii îi făcură loc și Diane se grăbi să-l urmeze.

Femeia Versace o apucă de braț.

— Te-ai descurcat bine, drăguțo, îi spuse ea. Poftim, ia cartea de vizită a producătorului meu, sună-l, am putea aranja o emisiune nocturnă cu tine…

Pe urma, vacarmul se accentuă. Diane lăsă cartea de vizită să-i cadă din mâna. Se săturase de cărți de vizită pentru multă vreme de aici înainte.

— Cine era? întrebă ea, când ieșiră pe culoar.

— Te referi la femeia care te-a abordat? Angela Souvrain, de la CBS. N-o uita, o s-o vezi tot timpul.

Peter o luă de braț pe Diane. Apoi se uită în ochii ei și-i spuse:

— Te-ai descurcat superb, Diane. O să colaborăm minunat. Și te rog să nu te superi că te-am întrerupt: n-am vrut să afle cineva că tocmai cartea ta de vizită s-a găsit lângă cadavru.

Diane se pregătea să-i explice că avea atâta minte să nu menționeze acest fapt unor oameni dornici să distrugă reputații, când cineva îi dădu un apel pe pager lui Peter și acesta se desprinse de lângă ea.

— Dr. Cheung?

Un bărbat palid la față, într-un sacou elegant de tweed, peste o cămașă mototolită, apăru alături de ea. Avea cam aceeași înălțime, ochi nostimi și o mustață blondă, care era atât de subțire, încât părea o glumă.

— Daniel Krozgrow, se prezentă el, întinzând mâna. Dumneata ai scris *Dansând în ritmul unei alte tobe,* nu-i așa?

— Oho! Chiar ai citit-o?

— Așteaptă la rând, într-un teanc, pe noptiera mea, deși, acum, după ce am auzit cum ai caracterizat criminalii în serie, o să capete prioritate.

— Îmi pare rău, dar…

— FBI, zise noul ei prieten și admirator, întinzând o insignă, Coordonator de Profil. Mă

bucur să colaborez cu cineva care știe meserie.

— Nu pretind că știu. Ce planuri ai?

— Mai întâi, o să cercetez afurisitul acela de cimitir. Sunt acolo, mai mult ca sigur.

— Cine?

— Toți. Hal Lawson. Delmar.

— Dar nu se știe încă dacă au murit!

— Au murit, nu există niciun dubiu. Și se află în cimitirul Court Ridge. Gândește-te, Douggan a fost găsit acolo, cu urme pe corp, la fel ca Jensen. Experiența și pregătirea mea îmi spun că și ceilalți au avut aceeași soartă.

— Amândoi?

— De ce spui amândoi? Știm că au dispărut doi băieți. Pot fi mai mulți, în realitate.

Siguranța lui Daniel Krozgrow i se părea cam lugubră Dianei: atractivă, dar lugubră.

— Ai idee cine ar putea fi vinovatul?

— Un tip tânăr, alb. Daniel ridică din umeri.

— Treptat, vom îngusta sfera cercetărilor.

— Unicul nostru martor spune că o femeie tânără este ultima persoană care a fost văzută în compania lui Douggan, înainte să moară.

— Cine, Sanchez? Băiatul acela își schimbă povestea de fiecare dată când deschide gura. Nicio femeie nu s-a dedat vreodată unei torturi sistematice, în condițiile în care ar putea fi descoperită oricând. Te rog să mă crezi: criminalul nostru este un bărbat alb, în jur de douăzeci și cinci-douăzeci și opt de ani.

Diane ar fi vrut să discute mai mult cu el, dar trebuia să dea acea declarație. După ce îi explică, Krozgrow încuviință din cap, înțelegător, și se dădu la o parte. În capătul culoarului, ceva o făcu să se întoarcă. Krozgrow vorbea cu Peter Symes, dar, se pare că-i simțise privirile ațintite asupra lui, pentru că se întoarse și el și-i zâmbi.

Leo și Ed o așteptau într-o cameră de interogatoriu. Pe masă era o foaie de hârtie. Leo i-o dădu și văzu că era un mandat de percheziție:

pentru biroul doctorului Diane Cheung, semnat de vechiul ei prieten, judecătorul Cyril DeMesne. Doamne, de-abia aștepta să dea peste el în Quincy's Bar.

— M-ai convins, zise ea, posomorâtă, o să-ți dau lista.

— Înseamnă că nu va fi nevoie să-i sfărâmăm biroul? îl întrebă Leo pe Ed, dezamăgit.

— Păcat, îl aprobă Ed. De-abia așteptam să citesc toate acele însemnări licențioase. Despre perversiuni sexuale cu animale și alte lucruri de acest gen.

— Tocmai de aceea o să vă dau lista, le spuse Diane. Îmi iubesc prea mult animalele.

După ce scrise declarația referitoare la cărțile ei de vizită și-i telefonă Juliei să o anunțe că va veni cineva cu un mandat de percheziție, văzu că era timpul să participe la conferința FBI-ului… dar constată că tocmai se terminase. Daniel Krozgrow o luă de-o parte, în timp ce ceilalți plecau.

— Poți să-mi dai numărul tău de telefon? zise el. Poate o să discutăm, mai târziu.

Diane acceptă bucuroasă și-i dădu numărul de telefon de la serviciu, sperând că o s-o sune cât mai curând (deși nu-i spusese acest lucru). Se uită la ceas. Unu și jumătate: dacă se grăbea, avea timp să ajungă la spital pentru programările ei de la ora două. În timp ce conducea, se gândi la un plan. După-amiaza i se păru nesfârșită, dar, în cele din urmă, termină ședința cu ultimul pacient și se pregăti să plece acasă.

Wayne Ortiz stătea pe treptele casei ei, citind *Chung Kuo* de Wingrove. Când o văzu, își înalță privirile și sări în picioare.

— Bună, Wayne, zise Diane. Ați terminat?

— Nu…

Wayne puse cartea în buzunar și își răsuci șapca de baseball cu cozorocul la spate. Părea mult prea tânăr ca să lucreze pentru o companie producătoare de alarme electronice, cu o cifră

anuală de afaceri de milioane de dolari, dar, în ziua de azi, totul era posibil. Avea o figură spășită, care o îngrijora.

— Avem o problemă, Diane.

— Care? se încruntă ea.

— Tabloul de comandă.

— *Ce-i cu el?*

— Este defect. Ieri am primit un lot întreg de la Chicago; niciunul nu funcționează bine.

— Vrei să spui că, după ce am așteptat atât, tot nu s-a terminat… Ah, *Wayne.*

— OK, OK. Îmi pare rău. Uite ce este: o să discutăm altă dată despre compensații, da?

— N-am nevoie de compensații, vreau un sistem de alarma funcțional.

— Îl ai. De îndată ce vom înlocui tabloul de comanda.

— Cât o să dureze?

— Câteva săptămâni. Este vorba de un echipament sofisticat.

Intrară în casă. Îi arătă mândru că totul era la locul lui: alarma, fixată din loc în loc, întrerupătoarele de circuit la ferestre și uși; panoul principal… și cel defect. Era minunat, numai că nu funcționa. Diane își lua la revedere de la Wayne și se întrebă dacă n-ar trebui cumva să renunțe la orice plan pe ziua de azi. Nu-i ieșise nimic cum trebuie.

După ce își făcu un duș fierbinte și se schimbă, se simți mai hotărâtă. O sună pe Julia și o puse să scoată adresa lui Tobes din dosare. Și, peste o jumătate de oră, porni spre Paradise Bay.

Zona unde locuia Tobes nu-i inspira încredere. Era aproape de vechea gară, o clădire maronie din piatră, pe o stradă plină de ziare aruncate pe trotuar, de asiatici și cu o grămăjoară complet nemișcată cu blană și patru picioare, pe care nu ținea neapărat s-o examineze de aproape. Puști negri, în haine viu colorate o urmăreau cu privirile lor indescifrabile, în timp ce urca scările, să intre

în bloc. Era deschis. Urcă la primul etaj, încercând să facă abstracție de miros, și bătu la ușa lui. Pe o hârtie prinsă cu ac de siguranță scria „Numărul cinci”. Nu-i răspunse nimeni. Probabil că era la lucru.

Diane îi scrise un bilețel în care îl ruga să o sune urgent, și-l strecură pe sub ușă, sperând că de partea cealaltă nu se afla un șobolan gata să-și savureze cina. Spre surprinderea ei, își găsi mașina intactă, în același loc unde o parcase. Când porni motorul, se gândi ce altceva ar mai putea să facă, și-i veni deodată o idee. Poate că Tobes nu era la lucru, poate plecase să se distreze. Peste un sfert de oră, se afla pe șoseaua de pe coastă, îndreptându-se spre Pont Sal, unde era localul lui Harley.

Azi, mașina Dianei nu era singura din parcare. Văzu câteva biciclete legate de gard. Niște oameni stăteau afară și beau Coca-Cola. Majoritatea păreau pe jumătate normali; ceea ce era un fapt pozitiv, față de ultima oară. Dar nu era nici urmă de Tobes. Păși înăuntru.

Harley își ridică privirile de la paharele pe care le spăla în spatele barului. Nu părea încântat s-o vadă. Era îmbrăcat în blugi albi și o vestă care, în loc să-l acopere, îi punea în evidență trupul. Tatuajele se întindeau peste tot. Prima oară nu remarcase acest lucru.

— Am putea să discutăm puțin? îi zise Diane.

— Ce mai este acum?

— Data trecută, n-am avut ocazia să mă explic.

— Nu-i nimic de explicat! Scuză-mă, dar am treabă.

Harley se duse în celălalt capăt al barului, unde un grup de adolescenți zbierau după cafele.

— Era vorba de un prieten de-al meu, îi strigă ea, Tobes Gascoign.

Harley înalță capul și se întoarse lângă ea.

— Cine?

— Îl cunoști sub numele de Besto. Poate că nu ți-ai dat seama că îl cheamă Tobes.

Ar fi fost imposibil, fiindcă remarcase cum se schimbase la față când îi pronunțase numele. Oricum, nu conta…

— Sunt psiholog, continuă ea. Mă numesc Diane Cheung.

Îi întinse mâna.

Și, spre surprinderea ei, Harley zâmbi, îi strânse degetele și-i răspunse:

— Bună, Diane. Tobes a *spus* că ești o păpușă.

— Mulțumesc mult.

Lui Diane i se acceleră pulsul. Depășise un obstacol important. Harley *îl cunoștea* pe Tobes, numai că nu a vrut să recunoască față de poliție. Iată cât valorau tehnicile profesioniste ale lui Ed.

— Ce vrei să bei? o întreba Harley. Fac cinste.

— Ai un Sol rece?

— Imediat. Harley aduse berea. Nu, vorbesc serios, zise el, aplecându-se peste bar, plin de încredere. Tobes spune că ești sclipitoare. Te apreciază foarte mult.

Își duse mâinile la cap și le întinse; Diane își dădu seama că voia să reprezinte un supercreier și zâmbi.

— Atunci, poate o să-mi fii de ajutor. Trebuie să discut cu el. Este urgent. L-ai văzut pe aici sau îl așteptai să vină? Știu că nu mai lucrează pentru tine, dar…

— Poate.

Lui Harley îi pierise zâmbetul acum.

— De ce nu mi-ai spus cine ești de prima oară? Ai venit cu un polițist.

— Este prietenul meu.

Era adevărat, pe de-o parte.

Privirea lui Harley spunea: „Unele femei sunt lipsite de gust”. Dar o întrebă:

— Cu ce pot să te ajut? Nu vreau să am de-a face cu poliția. Tu însă ești altfel.

— Ai înțeles foarte bine. Pacientul meu, Tobes, sau Besto, cum vrei să-i spui, este certat cu legea. Poliția o să-i dea de urmă cât de curând și nu pot să-i opresc, dar trebuie să discut neapărat cu el.

Harley o privi cu luare-aminte. Apoi îi spuse:

— OK. Da, vine pe aici uneori. Însă nu știi niciodată când anume.

Diane încercă să-și ascundă dezamăgirea.

— Când a venit ultima oară?

— Ultima oară?

Harley își pironi ochii în tavan. Urmărindu-i privirea, Diane observa pentru prima oară un schelet adevărat, atârnat de o funie. Cineva îi prinsese un șnur de pelvis.

— Sâmbăta trecută, zise Harley.

— Mulțumesc. Dacă-l vezi, spune-i că…

Se întrerupse. Harley o privea fix.

— Sâmbătă, zise ea în grabă, la ce oră?

— Cred că pe la opt seara. A rămas până în zori. Am dat o petrecere. A fost ziua unui tip.

Îi povesti că mereu era ziua cuiva, dar Diane nu-l asculta, se gândea. Leo Sanchez spusese mai devreme că victima, Carl Jensen, fusese ucis la primele ore ale dimineții de duminică; iar Frexa, medicul legist confirmase aceasta informație la conferința de presă.

— L-a mai văzut cineva pe Tobes aici, sâmbăta? îl întrebă ea, agitată. Poți găsi câțiva oameni care să spună că a fost aici?

Harley desfăcu brațele.

— Vreo cincizeci îți ajung?

Diane se stăpâni cu greu să nu scoată un strigăt de bucurie. Era un polițist mai bun decât Edwin.

* * *

Acum devine pasionant. Se apropie vr-vr-vr-VROOOMMM!!!

Azi este noaptea cea mare.

Mă apuc de grădinărit. Găsesc o seceră în garajul familiei Anderson. Este veche și ruginită, dar, în câteva minute o fac să fie ca nouă. Și apoi,

harșt! Taie bine. Mă pun pe treabă. Am asudat muncind. Buruienile înalte cad unele peste altele, în zigzag. Soarele este fierbinte. În timp ce-mi croiesc drum, iarba se usucă și mă gândesc unde să fac focul. Totul se va aprinde imediat. N-am nevoie de hârtie, doar de un chibrit.

Îmi plac focurile.

Johnny stă pe margine și mă privește cum muncesc. Lama cosește ierburile. Uneori, mă apropii primejdios. Se trage speriat, clipind din gene.

Acest băiat se teme de mine. Nu, de fapt crede că aș putea să-i tai gâtul cu lama! Gândiți-vă cât sânge ar țâșni. Mă deranjează convingerea lui că aș putea să-i fac vreun rău.

— Vrei niște limonada? mă întreabă el, timid.

— Da, ar fi grozav, îi răspund eu.

Pleacă și lasă jurnalul pe trepte. A făcut-o special ca să-l citesc? Sau vrea să mă testeze? Sau pur și simplu a uitat? Înainte să mă hotărăsc, se întoarce cu o cană cu limonadă. Umple un pahar pentru mine. Las secera jos și beau; se așază pe scări. Muștele zboară în jurul unui mănunchi de ierburi. Una dintre ele se așază pe treaptă, lângă piciorul lui. Arunc iute cu un cub de gheață spre ea și își ia zborul; Johnny râde nervos.

— Ți nteș ti bine, îmi spune el.

— Uneori.

Cubul de gheață se rostogolește de pe scară pe pământ și-l înnegrește în locul unde se topește. O râmă se târăște pe solul proaspăt umezit. Este lungă, cu un cap palid, roz, corp albicios și o coadă purpurie. Vrea să fugă. Ridic secera și o despic în două. Acum sunt două râme.

— Poftim, îi spun eu, politicos ca întotdeauna, oferindu-i lui Johnny o doză vie de proteină. Ești invitatul meu.

Se ferește. Când ridic din umeri și o bag în gură, mă privește cu ochii ieșiți din orbite, ca și când ar fi gata să se sufoce.

— Ești sigur că nu vrei? spun eu, ținând între degete cealaltă jumătate.

Se îndepărtează și mai mult. Așa că o mănânc și mi se pare delicioasă. Exact când micuțul Johnny întoarce capul, îi spun:

— Azi este noaptea cea mare.

— Cum?

— În noaptea asta.

— Ce se întâmplă în noaptea asta?

— La nouă și jumătate, uită-te pe potecă. Fii gata de plecare, când o să mă vezi sub felinar.

Nu scoate niciun cuvânt. Își mișcă doar ochii, ca un iepure nervos și știu că, de data aceasta, o să apară.

Maceta se ridică în aer și se îngroapă în lemn, la o jumătate de centimetru de sandala lui Johnny, care sare în picioare, ca ars.

— Am dat greș, îi spun eu. Fir-ar să fie!

* * *

— Ce-ai făcut?

Vocea lui Ed răsună în birou, făcându-i pe colegii săi să tresară, surprinși. Dar Diane rămase neclintită.

— Am fost la Harley's și am stabilit că Gascoign a stat acolo sâmbătă noaptea. Deci, nu poate fi ucigașul.

Edwin se încruntă.

— O să dai de necazuri, zise el, dacă faci pe polițista.

— Nu sunt…

— L-ai prevenit pe Harley că vorbele lui ar putea fi folosite în fața instanței?

— Nu.

— I-ai spus că avea dreptul să vorbească în prezența unui avocat?

— Nu. Ar fi trebuit?

— Să zicem că ar fi fost de preferat.

— Dar nu era esențial.

Ed oftă adânc.

— Voi n-ați făcut altceva decât să-l speriați pe Harley, îi spuse ea. Iar eu, ca psiholog, am putut să comunic cu el mai eficient. Secția mea își va dovedi eficiența, Ed. Ai încredere în mine.

Ed încercă să găsească un răspuns, când Leo intră cu un teanc de hârtii.

— Aha! strigă el. Văd că aveți dispute în miezul zilei.

— Foarte nostim, zise Ed.

— Am venit pentru Tobes Gascoign, îi explică Diane lui Leo. Tocmai i-am găsit un alibi și Sherlock Holmes din fața ta se simte jignit.

— Serios?

— Da, foarte serios. Singura acuzație care i se poate aduce bietului băiat este că fumează prea mult și acesta nu este un delict, nici măcar în California de Sud.

Leo o privi uimit.

— Ești sigură?

— Da.

— La dracu'! Leo mimă că ridică receptorul: Larry, dă-le drumul, da? Da, la toți cei opt mii nouă sute patru. Puse jos receptorul imaginar și se întoarse spre Ed. Ai verificat alibiul lui Gascoign?

— Nu încă.

— O să se potrivească, mai mult ca sigur! îi zâmbi Leo, Dianei. Așa că spune-i băiatului tău că n-o să ajungă pe scaunul electric. De *data asta.* Da, de aici înainte va trebui să fie atent, atâta tot. O apucase de braț pe Diane și-i vorbea drept în față. Ți-am povestit vreodată cum îi sar ochii din cap condamnatului când scaunul electric este conectat la curent?

— Nu, Leo.

— Și că uneori trebuie să-l electrocuteze de patru ori până îl termină? Tu n-ai văzut decât execuții ușoare și partea însorită a lucrurilor.

Diane îl împinse pe acest maniac enervant și zâmbi fără să vrea.

— La revedere, Leo.

Dar, înainte să iasă din cameră, îl auzi pe Ed spunând:

— Chiar trebuie să te porți atât de antisocial cu prietena mea?

Iar Leo îi răspunse:

— Sigur. Pe o femeie dură ca asta, trebuie s-o ții la respect.

Diane izbucni în râs. Sergentul Leroy de la recepție își ridică privirile surprins, dar trecu pe lângă el și ieși.

* * *

Bun venit. Sau așa cum spun chinezii, *Huan-ying guang-lin.* Așa o să-i spun lui dr. Diane, în ziua când o să-mi calce în sfârșit pragul: *Huan-ying guang-lin.* Probabil că o să încremenească în loc. Voi, care citiți aceste rânduri, sunteți oameni rafinați; sunt sigur că un salut tradițional chinez nu vă repugnă.

Camera reprezintă altă problemă.

Camera este… respingătoare.

Deci, unde rămăsesem?

Aceasta este casa mea, locul unde dorm uneori, unde mă adăpostesc când plouă sau este prea umed în cimitirul Court Ridge și pentru alte activități în aer liber, în general. Bun venit, bun venit. N-ați mai văzut acest loc, așa că vă urez bun venit de trei ori.

N-ar strica puțin material descriptiv.

Camera mea se află la primul etaj al unei clădiri din piatră. Dincolo de fereastră, este o ieșire de incendiu construită din rugină, ha! ha! (Acestea sunt cele mai noi metode de construcție oameni buni, nu există rugină mai fină în tot Pittsburgh-ul). Dar, deoarece cerceveaua ferestrei este blocată, nu am cum să ies de aici dacă nu sparg sticla.

Ușa (din lemn) este vopsită în maro, la fel ca și podeaua goală, rama ferestrei și pereții, numai că aceștia au o nuanță mai palidă de maro. Ușa este crăpată, dar încuietoarea ține. Nu-mi place

proprietarul: este un ticălos. În jur de șaizeci de ani, șchiop, Red mă spionează și pe mine și pe ceilalți chiriași ca o plevușcă ghimpoasă bătrână și dușmănoasă. L-am rugat de nu știu câte ori să repare crăpătură din ușă: intră curentul și este destul de mare să fiu privit prin ea. Dar mi-a ignorat întotdeauna rugămințile. Uneori îl ignor și eu când îmi cere chiria, dar Red se teme de mine, se teme prea mult ca să riște să mă evacueze. S-a produs un incident între mine și Red. Nu-mi cereți amănunte.

Vecinii? Aici avem de-a face cu o populație în permanentă schimbare. Sunt zeci de camere de închiriat și cred că dorm pe puțin vreo șaizeci de persoane prin împrejurimi, într-o seară obișnuită. Lângă mine este un bătrân care ține pisici – miauuu! Cam atât despre el. (Domnul Willem, parcă așa îl cheamă). Mai încolo, pe culoar, mai locuiesc și niște portoricani (n-am avut niciodată ocazia să mă uit la ușa lor), lângă ei stă Roh, un student coreean care urmează facultatea de electronică la University of California din Paradise Bay și căruia părinții nu-i trimit niciun ban: de aceea stă într-un loc ca acesta. Mi-a spus odată că își câștigă existența din traduceri, deși eu cred că este pește. În orice caz, prin camera lui se perindă o mulțime de fete orientale. Nu contează: Roh este un băiat de treaba. Lindy, o tânără fată albă cu un copilaș mulatru, încheie cortegiul vecinilor de pe palierul meu. Sus, poți întâlni diverse naționalități, grupe de vârstă și ocupații, dar v-ați făcut deja o idee și, după cum am spus, majoritatea sunt în trecere. Red are doar două reguli: fără vietnamezi și cambodgieni. Atâta tot.

Camera are cinci metri pe patru; nu este un palat. Cum intri, fereastra se află pe dreapta. La stânga, într-un colț, este patul meu: o saltea cu cearșaf și două pături. Va fi frig la iarnă, dar n-am avut de-a face cu vremea rea, încă. Poate o să fur un calorifer. Lângă pat, este un dulap vechi, unde

îmi țin hainele, etc. Am o mulțime de cutii. Multe sunt etichetate; de exemplu, cele unde îmi țin hârtiile referitoare la dr. Diane și Johnny Anderson. Desenele mele – cele pornografice, cele pe care dr. Diane mă încurajează să le fac – sunt sub saltea, împreună cu banii și alte lucruri importante. Voi care citiți aceste rânduri sunteți niște oameni drăguți; vă încredințez secretele mele pentru că începe să-mi placă de voi și vreau să mă plăceți și voi pe mine. Am ajuns să vă cunosc, am ajuns să știu tot despre voi… „Ați prins un film grozav, nu-i așa?”

Cred că scriu toate acestea pentru poliție. Nu mă întrebați de ce, pentru că nu știu.

Lângă pat este o oglindă, proptită de perete. În colț, lângă oglindă, este o chiuvetă, cu un boiler electric tâmpit, căruia îi trebuie o zi întreagă să dea o căniță cu apă călduță. Nu sunt mese sau scaune: doar perne neînfățate, împrăștiate peste tot. Un mic frigider completează tabloul general, în afară de miros, care este un amestec de benzină, gunoi și sămânță pe care o arunc pe jos. (De fapt, pe cearșaf.) Lumina vine de la un tub de șaizeci de wați, atârnat de un fir, din tavan. Este și un contor electric, care înghite monezi, dar, de când m-am mutat eu, flămânzește.

Am deprins diverse talente pe ici-colo. De exemplu, mă pricep la instalațiile electrice. Am realizat un cablaj care blochează contorul. Sigur, nu este treaba potrivită pentru cei slabi de inimă, oameni buni: nu încercați fără să fiți supravegheați de personal calificat (de exemplu, de mine). Am o față de masă pe care o arunc peste contor când apare Red ca să discute cu mine. De la incidentul dintre noi, mă vizitează mult mai rar.

Azi este noaptea cea mare, așa că stau picior peste picior, în fața oglinzii, și mă fardez, ca să mă pregătesc pentru cea mai mare reprezentație a mea, și totul pentru un public format dintr-un singur băiețel. Folosesc un fond de ten palid, roșu carmin

pentru buze, pudră roșcată. Arăt înspăimântător. De fapt, exact cum trebuie să arate o fantomă.

În timp ce mă pudrez, mă gândesc la semnificația bilețelului găsit sub ușa mea. Dr. Diane începe să mă considere interesant, se pare că ar vrea s-o caut de urgență.

Nu-mi place să mă grăbească cineva.

Acum, când am pomenit de dr. Diane, mi-am amintit de o conversație pe care am avut-o acum câteva săptămâni, în timpul unei ședințe cu ea. I-am spus că mi-am dorit întotdeauna să fiu actor. Credeam că o să râdă, dar n-a râs. M-a întrebat de ce. Și i-am spus: pentru că, atunci când te costumezi, te machiezi și joci, ești altcineva. Și, de atunci, mă încurajează să joc. Știți, ca și când aș putea într-adevăr să-mi fac o carieră din asta.

Este ciudată.

Dar, în noaptea aceasta, dr. Diane va fi mândră de mine.

Rochia, pe care am închiriat-o de la Maxine, atârnă într-un cârlig pe rama tabloului dintre fereastră și chiuvetă. În lumina obscură a unicului meu bec, este învăluită în umbre misterioase și pliuri, neagră ca mantia diavolului.

Îmi vine perfect.

CD-ul meu este lângă pat. Melodia este uvertura operei *Olandezul zburător*. Bineînțeles: aceasta este noaptea lui Johnny, ați uitat? Noaptea Celui Ales.

Îmi supraveghez opera cu un ochi critic, dar este OK. Fața mea este îngrozitoare. Oribilă.

Arăt ca o fantomă.

Un singur lucru nu este în ordine: am rătăcit dermatograful furat de la Maxine în prima zi când ne-am cunoscut. Am răscolit toată camera, dar nu l-am găsit. Mi-a trecut prin cap că s-ar fi putut să alunece în cutia lui dr. Diane. Am golit containerul de carton în mijlocul camerei.

Ia te uită ce colecție! Cel mai mult mă mândresc cu cartea ei, evident. Are și acum eticheta librăriei

înăuntru, ar trebui s-o desprind. Mai sunt și articolele din ziare despre ea: computerul bibliotecii din Paradise Bay conține mare parte dintre ele. De asemenea, cărțile ei de vizită (așa am aflat unde locuiește, pentru că nu este în cartea de telefon).

Ce zi a fost aceea, Doamne! Eram într-o ședință de grup. Aranjasem dinainte ca Jesse să-i distragă atenția și să-i dea timp lui Ramon să opereze în poșeta ei, în timp ce eu stăteam în fața Juliei Page. Dar totul a ieșit mult mai bine decât am planificat. Un strigăt cumplit a răsunat deodată afară. O femeie în pielea goală alerga pe pajiște cu doi infirmieri după ea. Ne-am urcat cu toții pe scaune, am bătut din palme și am aclamat-o, pentru că știam despre ce era vorba: o pacientă de la salonul de psihiatrie se țicnise. Dr. Diane alergă să se uite, urmată de Julia. Și gata! Ramon i-a controlat geanta într-o secundă.

Nu ne interesau banii ei, niciunul dintre noi nu era atât de prost. Noi făcusem un pariu: lua sau nu anticoncepționale? Billy-the-Kid susținea că avea sterilet, era singurul dintre noi care știa ce înseamnă. Oricum, Ramon ne-a lămurit imediat după aceea. Nu găsise nimic. Luase în schimb aceste cărți de vizită, i-am spus că era nebun, dar a protestat.

— Nu! N-o să le observe lipsa!

Și, în momentul acela, dr. Diane s-a întors, iar eu am intrat în panică, pentru că am crezut că mă văzuse prin geam.

Așa că am luat fiecare câte un mic teanc de cărți de vizită.

Pe ale mele le păstrez în cutie, să nu se murdărească.

Și iată că, sub cărțile de vizită, găsesc creionul dermatograf. Îmi desenez trei dungi pe fruntea mea albă. Pe urmă, sunt gata.

Bicicleta mea de încredere este parcată vizavi de bloc, ea reprezintă sistemul meu de alarmă. Îndes

rochia în sacoșa prinsă de șa, o strâng și trag bicicleta după mine, pe stradă. Încalec și mă pierd în beznă.

Până să ajung la intrarea principală a cimitirului din Winchester, s-a întunecat de tot. Leg bicicleta de același gard ca întotdeauna și mă afund în junglă, cu sacoșa după mine. Un vânt proaspăt face copacii să foșnească amenințător deasupra capului meu. În afară de murmurul frunzelor, niciun sunet nu tulbură liniștea.

Încetinesc pasul și încep să mă târăsc. Ce-i asta?

Cunosc acest teritoriu, este al meu, dar în noaptea asta, pământul a dobândit un aspect ciudat, care mă înspăimântă. Este ceva în tufișuri, acolo, acolo, acolo. Ceva care așteaptă. Ceva tăcut.

Merg mai departe, strângând sacoșa la piept. Vreau să fug. Știu că n-o să mă mai opresc niciodată, dacă o rup la fugă. Lucrul acela tăcut mă urmărește. Îi simt ochii în spatele meu. Nu este un câine sau un om. Este ceva.

Va veni timpul să mă folosesc de lanternă, ca să văd pe unde merg. Gândul că va trebui să aprind lumina mă îngrozește.

Mi-e frică. De lumină.

Când eram mic, am avut un vis. Era beznă, cu excepția unei luni albe, uriașe, pe cer. Un fascicul de lumină sclipea între lună și pământ, în fața mea. Sclipirea era dușmănoasă, înspăimântătoare. Am știut că, dacă aș atinge acea lumină, aș fi absorbit de lună și aș muri. Lumina mă trăgea spre ea. Nu puteam rezista fasciculului luminos. Când m-am trezit, aveam febră mare și am zăcut zile în șir. Mama a avut grijă de mine. La început.

Acum este aproape. Nu văd lumina. Este acolo.

Când înghit, mi se încleștează gâtul; nu curge niciun pic de salivă să-l descleșteze. Frunzele continuă să foșnească mătăsos. Vântul s-a oprit. Totul în jurul meu este cufundat în beznă. Nu văd nimic. Simt un fior pe șira spinării. Nu îndrăznesc să mă uit în spatele meu. Dacă nu mă uit, nu este

nimic acolo. Fasciculul cumplit de lumină nu există, n-a existat niciodată. *Trebuie să cred acest lucru.*

Acum, se aude un zgomot. Încerc să-l identific. Abia după câteva secunde, îmi dau seama că este propriul meu scâncet.

Reușesc până la urmă să aprind lanterna. Raza tremură, pentru că îmi tremură mâna, dar mă dirijează către luminiș. Nu mă urmărește nimic și nimeni. Mormanul de pământ și mormântul lui Alice sunt aceleași ca întotdeauna. Se stârnește o ploaie blândă, de vară și mă deghizez în sunetul picăturilor care cad sacadat pe frunze.

Nu este lună; nu este niciun fascicul de lumina albă, sclipitoare.

Sunt gata.

Oare el o fi?

* * *

Nicole spuse noapte bună și închise lumina. Johnny aștepta. Numără până la o sută, înainte să se uite la ceas. E nouă și opt minute. Se întoarse să poată vedea fereastra. Felinarul vecinilor era aprins, dar poteca era goală. Nu se vedea nimeni acolo.

Tobes îi spusese mai devreme: „Azi este noaptea cea mare”. (Și, înainte de asta, mâncase o râmă!!). Johnny era calm și mulțumit de sine. Numără până la cinci sute. Apoi se dădu jos din pat și se îmbrăcă, pentru că, atunci când Tobes îi spusese că acum va fi noaptea lor, îl crezuse (poate că tocmai râma îl convinsese definitiv).

Johnny își pusese ceasul, ca să fie mai sigur. La noua și douăzeci, stătea la fereastră. Cărarea era goală.

Noua și jumătate. Nimic.

Nouă treizeci și unu. Tot nimic.

Johnny privi cerul. În noaptea asta nu erau stele. Ploua puțin. O mișcare, în fața casei, îi atrase atenția, dar, într-un fel, nu voia să se uite, pentru că știa acum că venise momentul.

Dar trebuie să se uite până la urmă. Da, cineva apăruse pe cărare. Nu era Tobes; ci o femeie. Însă nu o femeie obișnuită; era îmbrăcată într-o mantie gen Scufița Roșie, care-i acoperea fața.

Îi făcea semn cu mâna dreaptă. Da, îi făcea semn chiar lui.

Johnny dădu din mână, sperând să-i vadă fața. Tobes îi promisese că o să-i arate fantoma lui Alice Mornay, nu-i așa? Dar aceea nu era o fantomă, era Tobes, înfășurat într-o mantie. Deci, ia să-ți vedem fața, doamna Fantomă!

Tobes n-o să aștepte la nesfârșit. Johnny se strecură la parter, tăcut ca o umbră. Mike Anderson și Vrăjitoarea cea Rea se certau; vocile lor răsunau în hol. Vrăjitoarei nu-i plăcea această casă închiriată, voia un cămin al ei. Era prea mare, prea incomodă, prea aproape de cimitir. Era îngrijorată de efectul pe care l-ar putea avea asupra băiatului: ha! ha!

Când Johnny ieși în hol, spre bucătărie, îl auzi pe Mike spunând că *lui* îi plăcea casa. Și, în afară de asta, considera că era timpul ca Johnny să se maturizeze.

Faptul că ieșea în beznă nu-l deranja.

Deschise ușa de la bucătărie. O porțiune mare, întunecată, îl separa de lumina vecinilor. Făcu un pas înainte, plin de îndrăzneală, etc. etc. Ajunse la poartă. Și… *nu se întâmplă nimic!*

Johnny întoarse capul în toate direcțiile, tot nimic. Ploaia se întețise acum. O luă pe cărare. O rafală de vânt zgudui crengile de deasupra capului. Picături de ploaie se strecurară pe sub gulerul lui.

„Hei, se gândi el, o să mă întorc în casă. Este ridicol. Uite așa sunt uciși copiii. Sfârșesc într-un șanț, cu ochii scoși și inima lângă ei…”

Johnny se întoarse o sută optzeci de grade, spre poartă. Și, în momentul acela, văzu o luminiță mișcătoare, în jos, pe deal, unde începeau mormintele. Cam la șase metri depărtare.

O lumânare. Cum putea o lumânare să rămână aprinsă pe vânt și ploaie? Poate că nu era o lumânare adevărată. Atunci ce era?

Flacăra se înălța încet. Apăru o față. Albă, albă de tot, AAAHHH…

Johnny nu îndrăznea să se gândească la acea față nici a doua zi, în plin soare, fără să se cutremure. Era albă ca zăpada, iar în loc de ochi și gură, avea două găuri negre. Totuși, părea reală. Nu era un craniu.

Lui Johnny îi venea să țipe, s-o rupă la fugă. Dar, apoi, apăru o mână din beznă, lângă lumânare, care-i făcu semn. Și, deodată, se liniști și se simți mai bine. Pentru că era Tobes și i se părea nostim. Ar fi bine să intre în joc, pentru că n-o să-i facă niciun rău.

Johnny se apropie încet, chicotind. Nu era Tobes. Ba era.

Încă doi-trei pași și o să se lămurească. Încă un pas.

Silueta se întoarse încet și o porni în jos, pe cărare. Pentru o clipă, lumânarea dispăru, apoi mâna aceea albă, oribilă, se întinse într-o parte și apăru – din nou lumina tremurândă.

Ajunseseră la cotitură. Cărarea încâlcită se întindea în adâncurile cimitirului, exact unde voia să meargă Tobes. Johnny era sigur de acest lucru. Arătarea se mișca mai repede acum, băiatul rămăsese în urmă, așa că alergă să-l prindă și-l strigă:

— Tobes.

I se uscase gura și nu reuși să articuleze cuvântul așa cum ar fi trebuit. Înghiți în sec și încercă din nou. Dar arătarea se deplasa din ce în ce mai repede.

Acum alergau. Fantoma plutea, nu avea picioare și nu scotea niciun sunet.

O creangă îl zgârie pe obraz.

— Tobes, strigă el. Hai, încetează odată! A fost grozav, dar vreau să te văd.

Altă creangă îl lovi în ochi. Johnny observă că respectiva arătare mergea înainte.

Apoi, auzi un glas lângă el. Se întoarse și dădu peste fața aceea albă, oribilă, cu două găuri negre.

Văzu un firicel de sânge prelungindu-se din gura știrbă.

Dar nu, nu era sânge, ci un vierme…

Lumânarea se stinse.

Johnny scoase un strigat.

Și o luă la fugă.

În clipa aceea, ar fi câștigat orice întrecere la alergări. Nu se uită înapoi. Se năpusti în bucătărie, fără să-i pese că făcea zgomot. În hol era lumină. Se așeză la masă, cu capul în mâini, scâncind. Nu plângea. De fapt, nu scotea niciun sunet.

Din dormitor se auzea scandal. Acum se certau din cauza banilor. Deodată, se făcu liniște.

— Ce se aude? zise Nicole. Plânge cineva? Johnny…

Pași. Se ridică, dar nu avea unde să se ducă. Era prins în cursă. Vrăjitoarea cea Rea intră în bucătărie și aprinse lumina.

Ce ciudat. În clipa aceea, i se părea că era mama lui adevărată. Îl ajută să urce în camera lui. Îi pregăti o ciocolată fierbinte cu biscuiți. Se așeză pe patul lui și-l ținu de mână mult timp. Îi spuse multe lucruri. Mai târziu nu-și mai aminti nimic, decât că erau vorbe frumoase.

Mike Anderson stătea la ușă, cu mâinile în buzunar. Părea plictisit.

— Noapte bună, Johnny, zise el, când Nicole îl lăsă și stinse lumina.

Nu intrase deloc în cameră.

— O să las becul aprins pe hol, îi spuse Nicole din prag.

— Nicole.

— Da.

Se întoarse repede.

— Ce este, Johnny?

— Cred că am înnebunit să ies afară în beznă.

Nicole se uită peste umăr, să vadă dacă Mike mai era acolo.

— Ssst, zise ea, ducând degetul la buze.

Atunci își dădu seama că nu-i spusese lui Mike de pozna lui.

Johnny o strânse de mână.

— I-am explicat că ai avut un coșmar, murmură ea. Crede că ai mers în somn și te-ai trezit în bucătărie. Nu mă da de gol.

Johnny o aprobă.

— N-o să-i spui că am ieșit afară?

— Nu, dacă-mi promiți că n-o să se mai repete.

— Îți promit.

— Au fost uciși doi băieți nu de mult în zona aceasta. A fost o…

— Nebunie.

Nicole ezită și apoi încuviință din cap.

— Exact. De ce…

— Am văzut o fantomă. Pe fereastră. Nu există fantome, nu-i așa?

Johnny observă că o șocase pe Nicole, o șocase *cu adevărat.*

— Bineînțeles că nu, zise ea, după o pauză. Probabil că ai visat.

— Probabil. Noapte bună.

Johnny se întoarse pe-o parte și închise ochii. Încercă să-și alunge din minte fața aceea exagerat de albă, dar o visă oricum. Așa cum sperase Tobes.

Era timpul să-i spună lui dr. Cheung ce se petrecea.

•

Însemnări: *Johnny Anderson, 8 iulie* Testul de inteligență Wechsler, pentru copii, a demonstrat că este un copil dotat, mai ales în partea literară. Folosește asocieri de cuvinte neobișnuite. A întărit impresia că este evoluat pentru vârsta lui.

În cea de-a cincea ședință, am realizat o comunicare mai profundă.

Băiatul mi-a arătat porțiuni din jurnalul lui și apoi mi-a descris cu lux de amănunte cum s-a

aventurat în cimitir, noaptea trecută. A recunoscut că nu trebuia s-o facă. Părinții lui au fost îngrijorați și s-a expus primejdiei, în mod inutil. Și-a dat seama de implicații.

Când l-am întrebat de ce a ieșit din casă, mi-a răspuns:

— Mi s-a părut că am văzut o fantomă.

Înainte să reacționez, m-a asigurat că nu există așa ceva și mi-a spus că avusese probabil un coșmar.

Crede că această întâmplare l-a apropiat de Vrăjitoarea cea Rea. Are părțile ei bune, trebuia să recunoască.

Tatăl nu s-a arătat prea interesat nici de această dată. M-am gândit să interpretez faptul că-i spune pe nume tatălui, sau că folosește când numele, când prenumele. Oare o face pentru că îl învinuiește de moartea primei sale soții și vrea să se distanțeze de efectul negativ pe care-l inspiră? I-am oferit câteva sugestii, pe care le-a prins imediat. J. susține că îl adoră pe tatăl lui. Îl idolatrizează. Pentru el, este un zeu infailibil, care-i inspiră respect și teamă. Băiatul a acceptat într-un fel interpretarea mea: îi place să-i spună tatălui său Mike, pentru că se simte aproape egalul lui, micșorează prăpastia dintre ei (îl consideră mai puțin amenințător??).

În general, nu mai vorbește atât de mult despre faptul că „nu simte lumea reală”; desenele făcute în timpul ședinței nu mai sugerează dorința de a fi îmbrățișat, plasat într-un context etc.; a început să manifeste mai multă încredere în propria persoană.

L-am pus să-mi promită că n-o să se mai apropie de cimitir, decât însoțit de persoane adulte.

— Cum ar fi Tobes?! m-a întrebat el.

— Ar fi de preferat să mergi cu părinții. T. trebuie să se ocupe de grădină. Nu-l distrage de la lucru. N-ar fi drept dacă și-ar pierde slujba din cauza ta.

— Îmi place de Tobes.

— Foarte bine.

(Dezvoltarea relațiilor cu adulții arată că este gata să treacă de faza recompensărilor imediate și să evolueze, spre cea a legăturilor permanente, un pas *foarte* important pe calea procesului de dobândire a unei individualități.)

În concluzie, s-a aruncat de gâtul meu. A fost un gest destul de spontan. Amândoi am fost foarte mișcați. Întrebare: prezența lui Tobes în familia Anderson nu comportă niciun risc? (N.B.: de revăzut hotărârea judecătorească dată în cazul Tarascoff contra Universitatea din California. De consultat Asociația Americană de Psihologie.)

* * *

La dracu', drept cine mă ia? Închiriez rochia aia afurisită, mă machiez, regizez o piesă de care ar fi fost mândru până și Shakespeare. Publicul bate din palme? Papa este evreu?

La o zi după reprezentația mea demnă de un Oscar, apare pe treptele casei, când se întoarce de la școală, cu o cană cu limonadă și două pahare. Îl ignor. Toarnă lichidul și-mi întinde un pahar.

— Poftim, doamnă Fantomă.

Îmi văd de cosit și nu scot nicio vorbă.

— Haide, doamnă Fantomă, știu că îți place limonada. Vrăjitoarea cea Rea a pregătit-o cu cianură de cea mai bună calitate.

Îmi vine să zâmbesc, dar mă abțin.

— A pisat niște miriapozi și i-a turnat înăuntru. Am văzut-o cu ochii mei. Zău!

Tai iarba, imperturbabil.

— Te rog!

Sunt tentat să cedez, măcar pentru o clipă. Apoi, mă înfurii și mă întorc cu spatele, ca să nu-mi vadă fața aproape deloc.

Și știți ce face micuțul ticălos? Mă apucă de talia blugilor, trage de ea și-mi toarnă jumătate de pahar în fund!

Las secera din mână și mă răsucesc. Îmi vine să mă reped la el, dar zâmbește și ar trebui să-l

ciufulesc rău de tot, să-i alung surâsul de pe buze. Mă cuprinde o senzație ciudată. Cel mai bine este *s-o iau în gluma.*

Întind mâna, ca și când aș fi vrut să-l înșfac de umeri, dar, în schimb, îl trag blând de ureche.

— Vrei niște limonada? mă întreabă el, vesel.

— Da, însă în gaura care trebuie, de data aceasta.

— Ah, ce urât vorbești. Spală-te pe gură.

Nu-mi surâde gândul să stau jos. Prefer să mă sprijin de zid și să sorb din pahar. Nicole face o limonadă oribilă.

— Alice mi-a spus că n-ai haz. Este supărată, îl anunț eu.

— Vai, vai!

Bea și el, iar apoi mă întreabă:

— Tu ai fost, Tobes… nu-i așa?

Are nevoie să fie liniștit, să-i alung spaima. Îmi place vocea lui.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Noaptea trecută. În cimitir. Cu lumânarea aceea…

— Noaptea trecută am fost la Harley's, cu prietena mea.

— Haide, zău așa…

— Haide, zău așa, îl imit eu.

Bebelușul nu mă *place*, bebelușul nu mă place.

— Ești rău.

— Da, sunt. Dar vreau să-ți spun ceva: poți să vii și tu la Harley's când o să fii mare. Dacă ești destul de curajos, sigur.

Johnny se întoarce brusc și își pironește privirile în pământ.

— Nu merg nicăieri cu tine, murmură el.

— De ce? Ți-e frică să nu întâlnești o *fantomă?*

— *Nu!*

— Atunci, de ce?

— Nu vreau și gata. Oricum, în curând se vor ridica blocuri pe locul cimitirului.

La început, cred că glumește. Pe urmă însă, îmi dau seama că vorbește foarte, foarte serios.

— Ce-ai spus?

— Compania tatălui meu va construi case pe locul cimitirului.

Îmi amintesc de ziua când l-am scăpat de Arnie. Oamenii aceia, în cimitir, cu rulete și planuri… de ce nu m-am gândit de atunci? Mă uit la el. Pentru o clipă, am senzația că sunt într-adevăr o *fantomă.*

— Îți spun eu că nu se poate.

— O să se poată, îți spun eu.

— Nu. Cum o să facă așa ceva?

Mă privește ca pe un prost. Mă simt un prost. *Nu se poate întâmpla așa ceva.*

— Cu ce te afectează?

Bună întrebare.

— Este… locul meu. Unicul meu loc bun. Unde să mă duc, unde aș putea…

Ce îl privea pe Johnny?

— O să-i opresc, spun eu. Lui Alice Mornay n-o să-i placă. Va avea grijă ca ceilalți să nu fie deranjați.

— Nu poți să-i oprești. Nimeni nu poate.

— Oamenii la care mă gândesc nu au *trupuri.*

— Haide, nu există fantome.

— Atunci de ce nu vii în cimitir?

Termin de băut și pun paharul pe treaptă. Acest băiat trebuie supravegheat. Nu este al meu, încă. Dar va fi.

— Ești un bleg, îi spun eu. Nu-mi ești de niciun folos. Am știut din clipa când am dat ochii cu tine.

— Nu sunt bleg!

— Ești laș.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

Se încruntă. Fața lui este un amestec urât de roșu și palid. Are o piele atât de subțire. Țepii din barba mea ar pătrunde ca un harpon într-un delfin tânăr.

— Este o nebunie să mergi în cimitir, mai ales noaptea. Dr. Cheung mi-a explicat azi. I-am povestit ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Aha! Dr. Diane, ce mă fac cu tine?

— Crezi tot ce-ți spune?

— Bineînțeles că nu.

Un clopoțel de alarmă răsună în mintea mea.

— I-ai spus că eu eram cel din cimitir, după părerea ta?

Îmi face semn că nu. Dar clopoțelul refuză să se liniștească.

— O să ceară să fiu concediat dacă i-ai spus.

— N-ar face așa ceva. Este o femeie bună.

— Este îngrijorată pentru tine. Dacă-i spui minciuni despre mine, o să mă zboare de aici mai repede ca…

Sunt cât pe ce să spun: „ca pe un rahat moale”.

Johnny mă privește, așteptând să termin propoziția. Mi s-a golit mintea. Mă doare capul îngrozitor. Este o zi fierbinte, apăsătoare. Ce-aș putea să spun…?

— Nu te speria, n-o să-i spun nimic, îmi repetă Johnny. Oricum, știe și ea că ești tra-la-la.

— Ce sunt?

— Tra-la-la. Nebun.

Face semn cu mâna la cap, să-mi explice mai bine.

În momentul acela, îmi vine în gând că picioarele lui sunt atât de subțiri, încât le-aș putea secera dintr-o mișcare: forța loviturii l-ar dărâma, adică ar dărâma partea de sus, pentru că ar fi doi Johnny; lama l-ar tăia în două și ar cădea, înainte să se încline într-o parte și să sângereze până când își va da duhul…

— Am de lucru, bombănesc eu. Mai bine du-te la plimbare.

Mai târziu, în noaptea aceea, ceva mă face să intru într-o cabină telefonică. Este trecut de ora două. Sun la nesfârșit acasă la dr. Diane. De fiecare dată când răspunde, închid și tot așa. De

cinci, de șase ori. După aceea, aud tonul de ocupat. Dar, între timp, a început să mi se pară nostim. Formez numere la întâmplare. Stau mai mult de-o oră în cabină, tot formând numere de telefon. Mulți oameni își revarsă furia pe mine, zbierând în receptor. Dar eu nu scot niciun cuvânt, înțelegeți? Nu-mi revărs nimic.

* * *

Diane dormea adânc. Auzi telefonul sunând și știu că era mama ei. O anunța că *Ba-ba* murise. Apoi se trezi și ridică receptorul. Nu primi niciun răspuns.

— Alo, cine este? întrebă ea.

Liniște. Nu se auzea niciun clic. Era liniște. Cineva era pe fir, dar nu voia să-i vorbească. Închise.

Telefonul suna. Din nou, liniște. De data aceasta, spuse:

— Cine este, știi ce oră e?

Dar nu primi niciun răspuns.

Lăsă receptorul alături de telefon cât timp se duse la baie. Când se întoarse, o lumină cenușie se filtra prin perdele. Contemplă oceanul un timp, imaginându-și un strat de flori pentru terasa interioară. Când se urcă la loc în pat, îi veni o idee: ar trebui să-l sune pe Ed. Nu, ar fi prea egoist din partea ei să-l trezească. Dar ideea nu-i dădea pace.

Diane formă numărul de telefon. Îi răspunse imediat.

— Alo?

— Ed? Eu sunt.

— Diane… ce… ei, s-a întâmplat ceva?

Acum nu i se mai părea o idee atât de bună. Dacă Ed era cu cineva…?

— Îmi pare rău, zise ea. Am primit un telefon fantomă!

— Cum?

— M-a sunat cineva de zeci de ori și nu mi-a răspuns. M-am speriat. Și m-am gândit că…

— Mă bucur că mi-ai telefonat. Mulțumesc.

Acum, după ce se liniștise, vorbea somnoros, dar glasul lui părea odihnitor. Se întinse pe perne.

— Ce mai faci?

— Nu prea rău. Dar tu?

— Mă descurc.

— Nimic interesant?

— Nu. Sunt foarte ocupată în timpul zilei.

— Și noaptea?

— Așa și-așa.

— Și eu la fel.

— N-ai nicio prietenă?

— Nu. Dar tu? o întrebă el, după o pauză.

— Da, am un prieten. Este un tip drăguț.

Se făcu liniște.

— Bravo, zise Edwin.

— De fapt, îl cunoști.

— Serios?

„Ticălosul”, auzi ea, îndărătul tăcerii.

— Da.

Îl lăsă să fiarbă un timp.

— Îl vezi în fiecare zi.

— Vrei să spui că este polițist?

— Detectiv.

— La secția mea?

— În oglinda ta de bărbierit.

Chicoti de una singură. Edwin nu se amuză imediat.

— Diane, zise el, în cele din urmă îți place să tachinezi oamenii, știai asta?

— Cât de mult îmi place?

— Foarte mult.

— Am știut eu.

— Serios?

— Am o senzație ciudată…

Urmă o pauză lungă…

— Unde simți această senzație? Vreau să spun, chiar acum…?

— Ah…

Îi tremură mâna.

— Vrei să te ajut s-o localizezi? Aș putea veni imediat.

Se făcuse liniște. Diane își reveni.

— Nu, zise ea repede. Trebuie să mă trezesc devreme mâine… adică azi.

— Ești sigură?

— Da. Însă…

— Hai, spune!

— O să vii cât de curând. Îl sărută prin receptor. Noapte bună, Ed. Mulțumesc.

Ed spuse ceva când Diane așeză receptorul în furcă, dar nu distinse cuvintele. Oricum, nu conta; fusese ceva frumos.

* * *

De cum o văd, știu că o să-mi folosească.

— Uniforma aceea, îi spun eu lui Maxine, este nouă.

— Săptămâna trecută am fost la o licitație în Los Angeles. Niște studiouri de filmare și-au scos la vânzare recuzita; așa îmi procur cea mai mare parte din marfă.

Uniforma de ofițer de infanterie din al Doilea Război Mondial, cu galoane de căpitan, curea, toc de pistol, pungi de piele pentru muniție, și chipiu. Mi se potrivește de minune!

— Sau poți asorta casca, spuse Maxine. Face parte din ținută.

Casca este ruginită și acoperită cu plasă de camuflaj; nu e amuzantă. Încerc chipiul. Îmi vine perfect.

— Îți propun un troc, îi spun lui Maxine, scoțând rochia lui Alice Mornay din sacoșă.

— Vrei uniforma?

— Da, îmi trebuie neapărat.

Mă privește cu ochii ei de vacă și-mi spune:

— Ești atât de drăguț. Știai asta?

— Îhî.

— Sărută-mă.

— Harley ar fi gelos.

— Ah, Harley… La ce-ți trebuie o uniformă de armată?

— Pentru teatru de amatori.

— Pot veni să te văd?

— Nu.

— De ce nu?

Văzând că nu-i răspund, pune mâinile pe umerii mei și mă sărută pe gât. O împing, cu blândețe. Maxine este OK, dar nu este genul meu, atâta tot.

— Știi, am făcut actorie, zise ea, alintându-se. Aș putea să-ți dau sfaturi.

Mă strânge de umăr. Una din mâini coboară spre talia mea. Mă desprind de ea și iau uniforma din cui.

— Ar fi mai bine s-o încerc, îi spun eu.

În cabina de proba, mă întreb ce să fac eu cu Maxine. A fost actriță, cum am fost eu electrician. Nu ajung nicăieri cu această femeie, dar o plac și mă folosesc de ea. În timp ce mă admir – stânga, dreapta, față și spate – trebuie să recunosc că-mi este utilă.

Sunt tentat să ies din magazin îmbrăcat în uniforma, dar mă tem să n-o murdăresc. Așa că mă schimb și-i spun lui Maxine să-mi pregătească factura. Vrea să merg cu ea, să mâncăm un hot-dog, dar am întârziat deja la ședința cu dr. Diane.

•

Diane o surprinse pe Julia când se adresă grupului:

— Vreau să vă spun ceva; vă rog să mă ascultați cu atenție.

Ramon, Jesse, Billy-the-Kid și Tobes, împrăștiați în camera de joacă o priveau mai mult sau mai puțin atenți.

— Poliția va face unele cercetări, zise Diane.

— Pe mine m-a cercetat deja, spuse Ramon. În legătură cu crimele, nu?

— Da. Ceilalți ați fost vizitați de poliție?

Clătinară din cap. Diane se întoarse spre Ramon.

— Povestește-ne, te rog, cum a fost.

De-abia aștepta. În timp ce povestea cum veniseră porcii de polițiști și-i întorseseră camera pe dos, o supăraseră pe mama lui și-i băgaseră droguri sub pat (Diane era dezamăgită), se uita din când în când de la unul la altul, să vadă cum reacționam. (Prost) „Ce ciudat, se gândi ea, fiecare dintre ei are cel puțin una dintre caracteristicile unui criminal în serie”.

Ramon, vorbitorul, a fost lovit la cap, în copilărie. A zăcut inconștient zile întregi și și-a revenit după câteva luni. Din punct de vedere statistic, un număr remarcabil de criminali în serie au suferit aceeași traumă.

Jesse trăia într-o lume fantastică. Nu accepta realitatea. În plus, se pare că încercase să-și violeze sora. Era capabil de violență. Provenea dintr-o familie deplorabilă. Dintre toți patru, era primul suspect.

Billy-the-Kid fusese maltratat fizic mai întâi de tatăl lui, apoi de tatăl lui vitreg, și pe urmă de diverși prieteni ocazionali ai mamei sale. Suferința lui din copilărie putea dezlănțui un comportament crud, violent, mai târziu. Fusese bătut, învinețit și ars.

Tobes, de asemenea, avusese de suferit din cauza tatălui său bețiv. Crescuse într-o familie foarte săracă și care trăia de pe o zi pe alta. Susținea că fusese persecutat la școală, deși nu reușise să facă rost de foaia lui matricolă și Diane simțea că este ceva misterios în această privință.

Toți erau capabili de crime violente.

După ce Ramon termină de vorbit, Diane îi spuse:

— Îmi pare rău că poliția ți-a făcut necazuri, dar au de rezolvat niște cazuri complicate.

— Și de asta mi-au plantat droguri sub pat?

— Ramon, nu cred nicio clipă că ți-au făcut așa ceva. Ar fi mai bine să accepți realitatea: mulți oameni fumează marijuana. Unii dintre ei sunt

prinși. Nu este o nenorocire chiar atât de mare. Este un delict, nu o crimă, OK?

Zâmbi stânjenit.

— Cred că o să supraviețuiesc.

— Și eu cred la fel. Și acum, băieți, fiți atenți. Vă amintiți ce a spus Ramon – poliția l-a întrebat dacă are cărți de vizită cu numele meu.

Încuviințară din cap.

— Există un motiv. Eu știu care, dar nu pot să vi-l spun. Vă rog să mă credeți. Trebuie să afle neapărat ce este cu acele cărți de vizită.

Se făcu liniște.

— De ce trebuie neapărat să fie unul dintre noi? întrebă Tobes, indignat. De ce noi, întotdeauna?

Ceilalți sunt la fel de indignați.

— Știi de ce, le spune Diane. Polițiștilor le place să-și ușureze munca. Voi aveți cazier și vă întâlniți cu mine săptămânal. Așa că n-are rost să facem pe nevinovații, OK?

După o pauză, o aprobară din nou.

— Și acum vreau să știu dacă aveți ceva să-mi spuneți.

În liniștea care urmă, se priviră toți patru. Diane se întrebă cine va ceda primul?

Ramon ridica mâna.

— Da? zise Diane.

— Îți amintești de prostituata în pielea goală?

— Care prostituată în pielea goală?

— În ziua aceea, a luat-o către stânci.

Își făcu palmele căuș, mimând niște sâni imaginari, care se mișcau în sus și-n jos.

— Bum-bum; îți amintești?

— Și ce-i cu asta?

Ramon îi spuse Dianei că intenționau să-i controleze poșeta și „prostituata goală” era un pretext perfect, dar Diane întorsese capul prea repede, iar el, Ramon, rămăsese cu cărțile de vizită, pe care le împărțiseră între ei. Diane rămase împietrită, în loc, deși ar fi vrut să râdă ușurată. Alt mister care se rezolvase.

Dar toți îi luaseră cărțile de vizită.

— Aș vrea să mi le dați înapoi, spuse Diane.

— Pe ale mele le-am aruncat, îi mărturisi Jesse. Când am auzit că polițiștii l-au căutat pe Ramon.

— Unde le-ai aruncat?

— Pe plaja, dincolo de Point Sal.

La Point Sal se afla localul lui Harley. Oare Jesse îl cunoștea pe Harley? Cine ar fi putut să ia cartea de vizită…?

— Jesse, când o să fii întrebat de poliție, spune adevărul, exact cum mi l-ai spus mie. Da?

— Da.

— Iar voi, ceilalți, va trebui să-mi înapoiați cărțile de vizită. Ramon, tu poți să stai liniștit; n-are rost să iei din nou legătura cu poliția. Dar, dacă te mai întreabă de cărțile de vizită, spune-le adevărul, te rog, și explică-le că ți-a fost frică. Trimite-i la mine, dacă sunt suspicioși.

Ramon ridică din umeri, fără s-o privească.

— N-o să spun ce s-a petrecut azi, aici… decât ca să vă apăr pe voi. Diane se opri, spre a accentua cele spuse. Nu uitați: dacă poliția află că mi-ați luat cărțile de vizită, nu mă bănuiți pe mine. Nu le-aș spune decât ca să vă salvez. Ați înțeles?

— Eu te cred, spuse Tobes.

Ceilalți rămaseră tăcuți.

— Bine, zise ea. Și acum, vreau să-mi spuneți fiecare un lucru pe care l-ați realizat în ultimele șapte zile. Să începem cu Billy…

* * *

N-am vrut să-i iau viața lui dr. Diane. N-a fost ceva serios, să știți. Doar o farsă, care a ieșit prost.

Dar să vă povestesc de la început.

Noi, adică noi patru, am avut o ședință cu dr. Diane și cu Julia Page. Dr. Diane a ridicat problema cărților de vizită. Cred că știam cu toții că o s-o facă, într-o zi. Ramon m-a surprins: a spus adevărul. Iar noi l-am susținut. Știți, este nostim, dar acum ne-am împrietenit într-un fel. Deci, dr. Diane a aflat despre cărțile de vizită.

Nu ne-a spus ce se întâmplase de erau atât de importante.

Totuși, ceva se întâmplase. Ceva grav, îngrozitor. Ne ceruse să avem încredere în ea și noi am spus da, eu am spus da. Am crezut-o. O cred și acum.

De fapt, știam de ce cărțile de vizită erau importante. Ceilalți habar n-aveau, doar eu știam.

Apoi, îmi veni rândul să particip la o ședință între patru ochi cu ea. Ar fi fost cu totul altfel, dacă nu m-ar fi dezamăgit.

Primul lucru pe care-l spune dr. Diane unui pacient, este: „Vino la timp, la fel ca și mine". Dacă întârzii, este grav. Când ai o ședință cu ea, te prezinți cu un minut mai devreme, pentru că așa trebuie să fie. Doar așa se dezvoltă încrederea. O fată îți dă plasă la o întâlnire, mama îți promite să te ia de la școală și n-o face, Moș Crăciun nu vine pe 25 decembrie; dar dr. Diane începe la timp, ținându-se de cuvânt întotdeauna.

Însă azi, nu se ține.

Ieșim din camera de joacă și rămân pe hol, în timp ce Julia Page îi conduce pe ceilalți la ieșire. Biroul lui dr. Diane este alături. Aștept să descuie ușa și intru. Se duce la birou și începe să deschidă sertarele, în timp ce eu mă așez pe canapea, pentru că acum începe hipnoza și eu de-abia aștept. Dr. Diane a terminat aproape ce avea de aranjat, când brusc răsună o bătaie în ușă și apare un *hombre* spăsit, cu mustața stufoasă. Zâmbește, iar dr. Diane îi răspunde la fel. Apoi se ridică și-i spune:

— Domnule Krozgrow, ce surpriză, Daniel…

— Știu că este un moment nepotrivit.

— Mă pregăteam să încep ședința cu un pacient…

— Doar cinci minute. Apoi, tipul se întoarce spre mine și spune: îmi cer scuze că vă răpesc din timpul dumneavoastră și n-aș face-o dacă n-ar fi urgent, dar aș vrea să-mi permiteți să discut câteva clipe cu dr. Cheung.

Iar eu îi răspund „da”, deși aș vrea să spun „nu, labagiule, cară-te de aici”. Dar dr. Diane se uită la mine și-mi spune:

— N-ai vrea să aștepți afară?

Însă tipul protestează:

— Nu-i nevoie, o să dureze foarte puțin, putem discuta pe coridor.

Așa că dr. Diane se ridică și iese cu el, fără să închidă ușa bine, în urma ei.

Sunt singur, în sanctuarul ei, înconjurat de secretele ei femeiești. Este afară și vorbește în șoaptă, cu mâna pe clanță. Apoi dă drumul clanței, dar ușa rămâne întredeschisă. Murmurul glasurilor continuă timp de câteva secunde; apoi nu se mai aude, ceea ce înseamnă că s-au îndepărtat pe culoar.

„Deci aceasta este peștera lui Ali Baba”, mă gândesc eu. Ah, Doamne. Voi ce ați fi făcut în locul meu? Zău, pentru numele lui Dumnezeu…

Un sertar este deschis pe jumătate. Mă uit înăuntru și văd zeci de rujuri: aurii, argintii, negre, în suport ieftin de plastic sau scump de platină. Bag un ruj ieftin în buzunar pentru că n-o să-i simtă lipsa, iar mie o să-mi fie de folos.

Tot nu apare. Mă strecor la ușă să verific. Au plecat.

Ce să mai fac?

În alt sertar, găsesc un plic. Este maro, de două ori mai lung decât lat, nesigilat. Nu scrie nimic la expeditor, iar la destinatar, apare doar cuvântul „Diane”. Atât, fără nume de familie sau altceva. Mă agit fără rost, dar nu există alt cuvânt din zona crepusculară în exterior, așa că mă liniștesc.

Plicul conține un bilet de avion folosit LAX-SAN-LAX (Los Angeles-San Diego dus-întors), de acum câteva săptămâni, iar numele pasagerului este dr. Cheung. O factură hoteliera. Și un bilețel scris de mână, care spune:

Diane…

Îți mulțumesc din suflet! M-am distrat grozav și, drept urmare, acum sunt mahmură!

Îți rămân datoare…

Cu afecțiune,

Julia.

Parcă vă aud întrebând: acest tip, Tobias Gascoign poate să-și amintească atât de bine scrisorile celorlalți? Și răspunsul este… nu. Pentru că, țin bilețelul în fața mea și-l transcriu în jurnalul meu și iată ce se întâmplă: în timp ce mă străduiesc să descifrez al cincilea cuvânt, aud pași grăbiți pe culoar, scârțâitul ușii și… și, iată-mă pe canapea, iar dr. Diane este în birou. Pun la loc în plic biletul și factura hotelului și bag în buzunar bilețelul Juliei, unde îl simt la fel de confortabil și sigur ca acidul care corodează cele șapte podele de oțel din filmul Alien.

Inima îmi bate atât de tare, încât ar trezi tot cimitirul din Court Ridge, m-am înroșit la față și m-au trecut toate transpirațiile. Închid ochii și respir adânc. Dr. Diane trântește ușa, se duce la birou, bușește sertarele, răvășește creioanele, într-un cuvânt este nervoasă. Omul acela, Krozgrow, a zăpăcit-o.

— Deci, spune dr. Diane încordată, ce progrese ai mai făcut în artă, Tobes?

— Este OK.

— Vrei să-mi arăți ceva?

— Nu este gata încă.

Se așază lângă capul meu și se uită dincolo de mine. Nu-mi place de loc atitudinea ei. Este atât de aproape, dar nu pot să mă uit în ochii ei.

— Vrei să spui de fapt că aș fi șocată?

— Poate.

Să vă explic despre ce este vorba: buna dr. Diane mi-a sugerat să desenez licențios. Mă rog, nu s-a exprimat așa. Spune că trebuie să-mi descarc subconștientul. Vrea să scriu/desenez pornografic, iată la ce se referă, de fapt. Vrea să

examineze lucrurile mele, pentru a vedea ce mă împiedică să mă integrez pe deplin în societate, ca un membru bun și util. Începe să-mi placă să desenez pornografie, dar n-o să-i arăt niciodată, nu-i așa?

— N-aș fi șocată, continuă ea.

— Sunt convins.

Îmi tremura glasul, sunt încă nervos. Din fericire, subiectul conversației noastre ar descumpăni pe oricine. Dr. Diane trece la următoarea întrebare.

— Ai mai jucat teatru, în ultima vreme?

— Nu.

— Ar trebui s-o faci. În Orcutt, există un club teatral pentru amatori. Se întâlnesc o dată pe săptămână. O cunosc pe secretara. Ce spui, te interesează?

Ezit.

— Poate.

Dr. Diane își notează în carnețel.

— Mi-ai spus odată că îți plăcea foarte mult să te costumezi, în copilărie. Să știi că poți s-o faci și acum.

Ce ciudat. Mai ales acum, când uniforma de căpitan atârnă în cuier la mine acasă…

— Serios?

— Bineînțeles. Mi se pare un gest inofensiv și este o formă de a evada din realitate.

Face încă o însemnare. Rămân tăcut. Apoi continuă:

— Crezi că hipnoza îți folosește la ceva?

— Da.

Cred în mod sincer. Este minunată. O stare de extaz, ca cea furnizată de droguri. Iar voi, cetățenii care plătiți impozitele, îmi finanțați terapia!

— Bun, atunci să încercăm din nou.

Își țese vraja: îmi simt pleoapele din ce în ce mai grele. Când sunt prea grele să le pot deschide, degetul meu se va ridica automat etc. etc. etc. Se ridică degetul. Mă desprind. Continuă să vorbească

încet, cu glasul ei hipnotic (este într-adevăr hipnotic!). Respirația se încetinește. Sunt liniștit.

Însă nu am adormit. Dacă aș adormi, aș strica totul, pentru că mi-ar extrage informații îngropate adânc, în subconștient.

Plutesc între somn și realitate, conștient de tot ce se petrece. Dar azi totul mi se pare ciudat. Pentru că ședința a fost întreruptă la început, pentru că Krozgrow mi-a furat minute prețioase, pentru că mă simt vinovat, după ce am răscolit prin lucrurile Dianei. Și hipnoza nu prinde complet. Plutesc fără țintă și, cu cât încerc să mă concentrez, cu atât îmi vine mai greu.

Mă îndeamnă să vorbesc despre un anumit incident din copilărie. Am fost dat afară din liceu. De fapt, este mult mai complicat. Am fost obligat să plec, dar…

Bun, dr. Diane trebuie să afle oricum. Însă amintirea este îngropată adânc și mă tulbură; ori de câte ori ne învârtim în jurul ei. Mă încordez, dau ochii peste cap, îmi sare mâna de pe canapea. Știm amândoi că este un teritoriu sacru. Nu putem pătrunde. Vreau, și totuși parcă n-aș vrea.

Am fost dat afară din liceu și, în adâncul sufletului meu știu de ce, dar să fiu al naibii, dacă…

— Era un băiat pe care-l urai, spune dr. Diane, îl urai… și i-ai făcut o farsă – care a ieșit prost. Împușcătura a ratat ținta…

— Împușcătura.

Dau din mâini ca un epileptic.

Nu știu de ce am spus „împușcătura”. Poate că este prea apropiat, prea grav. Încep să ies din transă. Îmi deschid pleoapele puțin. Nu observă, bineînțeles, nici n-are cum, din locul unde s-a așezat. Și ciudățenia care s-a așternut de la început asupra acestei ședințe îmi strânge capul, pentru că, vizavi de mine, atârnă o oglindă, poziționată în așa fel încât reflectă ecranul computerului lui dr. Diane.

Pe ecran sunt litere mari albe, pe un fundal albastru: imaginea este foarte clară. Mă uit atent. Mă simt atras de o forță care mă îndepărtează de ședință și mă lipește de ecran. Disting vocea lui dr. Diane, care-mi pune întrebări și sesizez că mă străduiesc să răspund. O împușcătură, o împușcătură importantă, vitală…

Citesc literele albe una câte una… numai că nu este un proces conștient, după cum v-am explicat. Este ceva nefiresc, o transformare magică a unei scrieri secrete, fără intervenția unui translator. Minutele se scurg la nesfârșit fără să le număr. Și iată ce rezultă:

1. RAY ARTHUR DOUGGAN. 20. LICEUL ORCUTT. 25 APRILIE. PAGINA 19.

2. CARL JENSEN. 19. LICEUL NORTH ABBEY. 4 IULIE. PAGINA 25.

3. RANDY DELMAR. 19. LICEUL DIN PARADISE BAY, WASHINGTON STREET. PAGINA 26.

4. HAROLD ANDREW LAWSON. 18. LICEUL NORTH STATE NIA. PAGINA 26B.

5. TOBES GASCOIGN. 20. ARCADE PAGINA 21.

ÎNREGISTRĂRILE SUNT PROTEJATE DE PAROLĂ – PAROLA?…

Am încetat de mult să-i răspund. O aud pe dr. Diane scriind cu creionul în carnețelul ei. Apoi, mă întreabă:

— Când ai întâlnit-o prima oară pe Alice Mornay?

Mi-a pus această întrebare de nu știu câte ori, de când i-am dezvăluit existența. Sub hipnoză, nu poți să te controlezi prea bine.

— La sfârșitul anului trecut.

— Din întâmplare?

— Da.

— Mai știe cineva?

Era cât pe ce să spun „Johnny”, dar îmi amintesc unde sunt și spun:

— Nu.
— Te simți în siguranță, acolo, nu-i așa?
— Foarte.
— Acolo te transformi în altă persoana?
— Cred că… da.
— Nimeni nu poate ajunge la tine, acolo.
— Nimeni.
— Nici măcar eu.

A pronunțat aceste cuvinte atât de încet, încât nu știu dacă ar fi trebuit să le aud. Dar îi răspund, oricum:

— Nici măcar tu.
— Și ce mai face Alice? Mai este prietena ta?
— Da.

Urmează o pauză.

— Ai discutat cu Johnny Anderson despre Alice?
— Nu.

Urmează o pauză și mai lungă, care-mi arată că nu mă crede. Sunt convins că Johnny m-a dat de gol și i-a spus că eu sunt Alice Mornay, dar trebuie s-o mint. Apoi, continuă:

— Nu cred că ar fi o idee prea bună, nu-i așa?
— Nu.

Clocotesc de mânie. Cum îndrăznește această femeie să se amestece? Este chiar atât de geloasă, încât vrea totul pentru ea?

— Bine, Tobes. Vreau acum să plutești ușor la suprafața unul lac frumos și liniștit. Se luminează, soarele este cald, te ridici, plutești liniștit în sus, prin apa neclintită…

Deschid ochii. S-a dus la computer să introducă niște date. Dar, până să mă ridic în picioare și să mă apropii de biroul ei, a șters ecranul pe care l-am citit mai devreme și citește ce a scris despre mine.

— Pleacă de aici, spune ea, zâmbind. Astea sunt secretele mele.

Râd și mă îndrept spre ușă.

— Deci, spun eu. Săptămâna viitoare, la aceeași oră?

— Da, la aceeași oră. Tobes, stai puțin… Se ridică și vine spre mine, serioasă. Nu putem continua așa la nesfârșit, îmi spune ea. Trebuie să reacționezi la terapie, cât de curând. Am nevoie de sinceritate, OK? Răspunsurile tale au fost slabe. Nu dai nimic…

Nu-mi amintesc exact cuvintele, dar concluzia era următoarea: mă acuză că îi ascund trecutul meu, în mod voit; nu poate să mă ajute, dacă nu-i înlesnesc accesul la memoria mea. Ceea ce înseamnă că o să mă dea pe mâna justiției. Vrea să vadă însemnările și desenele mele, oricât de dezgustătoare ar fi. Vrea să-i povestesc amănunțit despre anii mei de școală. Îmi mai dă o lună, adică patru ședințe săptămânale. Și, dacă nu constată un progres real în tot acest timp, atunci…

Subliniază ultima propoziție ridicând din umeri și se întoarce.

Și, în momentul acela, se produce incidentul.

Scot pistolul, un Colt-Browning. Îl îndrept spre spatele ei. Trag piedica încet, ah, atât de încet. Nu intenționez să fac nimic din toate acestea. Dar sunt furios.

O să mă abandoneze.

Vrea să mă îndepărteze de Cel Ales.

Este prea rea ca să merite să trăiască.

Ajunge la birou. Se oprește, cu spatele la mine, bătând în lemn cu degetul arătător al mâinii stângi.

Se aude un „clic” pentru că pistolul nu are gloanțe.

Distrasă de zgomotul neobișnuit, dr. Diane înălță capul. Se uită direct în oglinda care mi-a atras atenția când eram în transă.

Dar, între timp, am băgat pistolul la loc, în buzunarul scurtei mele. Între timp, mi-am recăpătat stăpânirea de sine.

N-am vrut să iau viața lui Dr. Diane. N-aș face niciodată așa ceva.

Niciodată.

* * *

> Acum, aceasta este cu adevărat o pagina noua în jurnalul meu. Încep să schimb unele lucruri în privința Vrăjitoarei și, în primul rând, n-o să-i mai spun așa. O să-i spun Nicole. Fiindcă nu este prea rea.
>
> Azi am mers într-o excursie cu vecina. Avem doi vecini, Diane, cea din dreapta și ghici pe mai cine? „Ghici pe mai cine” sunt familia Keeton.
>
> Conversația decurge după cum urmează (în curtea din spate)…

Nicole zâmbea.

— Știi, Jeannette, sper că nu te superi, dacă te întreb. Mă întreb dacă ești cumva rudă cu Diane Keaton?

— Sau cu Michael, interveni Johnny. Ești sora lui Batman?

— Pe ei îi cheamă Keaton cu „a”, dragul meu, îi spuse Jeannette.

Doamna Keeton era de aceeași vârstă cu Nicole, dar nu prea îi păsa cum arăta: blugi rupți, cămăși albastre, decolorate de la spălat, părul strâns la spate, nearanjat, acesta era aspectul ei exterior. Își lăsa copiii de capul lor și partea nostimă era că aveau toți note maxime. Johnny considera că Marcie era OK pentru o fată. Iar cu Tom s-ar putea împrieteni, dacă ar vrea.

Era joi, după școală. Tobes nu apăruse azi. Poate că nu era ziua când trebuia să vină la lucru. Oricum, Jeannette Keeton le propusese o plimbare.

— Vreți să veniți cu mine? Mă duc cu copiii la o întrunire.

— Ce întrunire? o întrebă Nicole.

— De protest împotriva planurilor de construcție care vizează cimitirul.

Cu o săptămână în urmă, ideea unei plimbări cu Nicole ar fi fost la fel de neplăcută ca moartea, pentru Johnny, dar asta înainte ca Tobes să-l sperie

îngrozitor și Nicole să-l liniștească. Așa că, acum, nu-l mai deranja. Și, în plus, o plăcea pe Jeannette Keeton, care-l servea mereu cu înghețată așa că, atunci când Nicole spuse: „Mm… nu știu”, se simți dezamăgit.

— Hai să mergem, o îndemnă el, trăgând-o de mânecă.

— Nu cred că este bine să te duci în cimitir, zise ea, privindu-l ciudat pe Johnny.

Dar pe el îl cuprinsese curajul și, oricum, nu se putea întâmpla nimic rău ziua, însoțit de două femei și alți doi copii: Marcie și Tom.

— Bine, spuse Nicole, cu jumătate de gură. Apoi îi zâmbi timid lui Jeannette și continuă: Este cam greu pentru mine… doar știi că Mike este implicat…

— Nu crezi că ar fi mai bine totuși să cunoască părerea localnicilor…?

— Bine. O să venim.

Așa că au pornit cu toții pe cărare. Marcie avea păr lung castaniu, împletit în cozi, în ultima vreme. Johnny i-a răsucit cozile în mână.

— Ah! a strigat ea. Încetează!

Zicând acestea, îi trase un pumn. Johnny o lovi și el, dar ușor, pentru că era fată, iar el era un mic gentleman.

— Cum merge școala? o întrebă el.

Era puțin mai mică decât el; în clasa a patra.

— OK. Nu pot să sufăr matematica. Lui Tom îi place.

Tom îl urma la câțiva pași în spate, cu nasul vârât într-o carte. Nu vorbea prea mult.

Lui Johnny i se acceleră pulsul când se apropiară de poteca lăturalnică. Se adânci în discuție cu Marcie, să-și ascundă teama. Ținu capul întors spre ea, până trecură de respectiva potecă și, când termină în sfârșit de vorbit, constată că era într-o parte a cimitirului unde nu mai fusese până atunci. Cărarea principală cobora mult și apoi începea din nou să se ridice, până se

transforma într-un fel de alee lată, străjuită de copaci. Casele dispăruseră. Se vedeau doar morminte frumoase, înșirate ordonat, cu cruci, pietre funerare și plăcuțe de alamă. Johnny zări o șosea dinaintea lor și mașini parcate una după alta. Se strânseseră o mulțime de oameni, unii cu pancarte și o portavoce. Marcie îl luă de mână și începură să alerge.

Se adunaseră probabil sute de oameni aici, se gândi Johnny, deși, mai târziu, Nicole îi spuse lui Mike Anderson că erau doar vreo șaizeci. Un bărbat stătea într-o camionetă, cu o portavoce în mână. Ținea un discurs. Oamenii strigau și-l aclamau.

— Uite, Marcie, zise Johnny, poartă jobene!

De-o parte a șoselei, niște oameni își făceau de lucru printre morminte. Duceau un băț lung, o ruleta și ceva pe un trepied, care semăna cu un aparat de fotografiat.

— Este un teodolit, spuse Tom.

— Un troglodit, îi striga Johnny lui Marcie. Tom crede că este un dinozaur!

— Ești pueril, îi spuse Tom.

Oricum, nu era o jignire din partea lui, pentru că avea numai doisprezece ani. Johnny se repezi după el, dar Tom alerga mult mai repede.

Nicole și Jeannette îi ajunseră în cele din urmă. Rămaseră acolo, să-l asculte pe tipul din camionetă. Johnny se saturase să-l mai urmărească pe Tom, așa că se întoarse la Nicole și o întrebă:

— Despre ce este vorba?

— Există planuri pentru construirea unor case, aici. Nu ți se pare o idee bună?

— Case? Ah, da, știu: compania tatei. Johnny se uită în jur. Dar… acesta este un cimitir. Oamenii nu pot locui aici.

„Ce nostim, nu m-am gândit niciodată la acest lucru”.

— Pământul poate fi ceea ce se cheamă desacralizat. Se dezgroapă morții și se îngroapă în

altă parte. Pe urmă, se pot construi case.

Johnny își aminti ce trist fusese Tobes când aflase că vor desființa cimitirul. Încerca să fie atent la ce spunea omul acela, dar nu reușea. Cei din jur băteau din palme.

— Omul acesta nu vrea case, aici? întrebă Johnny.

— Nu, îi răspunse Nicole. Acesta este un protest. Niciunul dintre cei prezenți nu vor. Cimitirul este un loc sacru. Unii au rude îngropate aici.

— Este o cocină, își dădu cu părerea Tom. Noaptea este frecventat de tot felul de vagabonzi.

— De unde știi? pufni Johnny.

Dar, înainte ca Tom să-i răspundă, o auzi pe Marcie, exclamând:

— Uite! O cameră TV! Hai să mergem, să vedem!

Alergară la cei care fixau o cameră de luat vederi și un microfon lung. Se adunaseră mulți alți copii, dar Johnny rămase în spate. Începea să nu-i mai placă.

Multe dintre convingerile lui se sfărâmaseră și nu mai reușea să le pună cap la cap. Tobes îi spusese că locul acesta era „căminul” lui…

Soarele apunea și se făcea frig. Oamenii începură să se risipească, înainte să se termine discursurile.

O porniră pe cărarea care ducea la Court Ridge. Johnny era îngândurat. Nicole simțise probabil, pentru că îl luă de mână și-l întreba:

— Ce s-a întâmplat?

— Mă îngrijorează morții ăștia, zise Johnny, după un timp.

N-avea rost să-l amestece pe Tobes în toate acestea.

Nicole se gândi și apoi îi spuse:

— Sunt morți, Johnny. Nu le mai pasă ce se întâmpla cu trupurile lor.

— Dar fantomele?

Gata. Era prea târziu acum. Îi scăpase!

— Nu există fantome, Johnny, doar știi foarte bine.

— Da, știu. Dar…

— Dar ce?

Își pierduse răbdarea.

— Dacă ar exista fantome… ar exista și o fantomă păzitoare, nu-i așa? Care ar trebui să aibă grijă de celelalte… și deci, ar opri construcția caselor, nu?

Nicole rămase tăcuta, mult timp. În cele din urmă, îi răspunse:

— Nu există fantome, Johnny. Prin urmare, nu poate exista nicio fantomă păzitoare.

— Dar, am…

— Da, te ascult?

— Nu, nimic.

Nicole se opri. Johnny încremeni și el, în loc. Simțea ochii mamei sale vitrege ațintiți asupra lui, dar își pironise privirile în pământ. Femeia îi ridică bărbia:

— Ce voiai să spui? îl întrebă ea.

— Am… văzut-o, îi răspunse Johnny, încet. Cel puțin așa cred.

Nicole nu spuse nimic un timp. Apoi îi veni o idee:

— Uite ce este, Johnny, adevărul este că nu știu ce să-ți răspund. Dar cred că dr. Cheung ar trebui să afle ce mi-ai spus acum.

— Da. Ai dreptate.

— Îmi promiți că o să-i spui?

— Îți promit.

— Bun.

Se întoarseră împreună, ținându-se de mâna. Amurgul le lungea umbrele într-o parte, ca și când ar fi fost încă doi oameni, oameni fără fețe. Deodată, o auzi pe Nicole.

— Știi ce? îi spuse ea. Cred că ar fi timpul să dăm o petrecere.

* * *

Situația devine din ce în ce mai încordată.

Este târziu, dimineața. Au trecut trei zile de la ultima mea ședința cu dr. Diane. Tocmai am terminat de citit pentru a noua oară bilețelul Juliei, adresat ei, cel pe care l-am luat de pe pian.

Pe stradă este zgomot, ca de obicei, nimic deosebit. O mașină parchează lângă bordură, se trântesc portierele… și ce-i cu asta? Mă duc să pun bilețelul în cutia rezervată pentru dr. Diane (trebuie s-o umplu), împreună cu versiunea reconstituită a imaginii de pe ecranul computerului: am copiat-o din memorie, cuvânt cu cuvânt, pentru că mă intriga, deși nu știu de ce.

Trec pe lângă fereastra și mă uit afară. În momentul acela, văd doi *hombres,* pe trotuar, uitându-se la apartamentul meu. Polițiști. Instinctul mă avertizează întotdeauna când este vorba de polițiști. Nu încape nicio îndoială.

N-ar trebui să aibă treaba cu mine. Dar iată că intră. Se aud pași pe scări, clamp-clamp-clamp. Am o senzație proastă, foarte proastă.

În primul rând, arunc un prosop peste sârma care mă conectează la rețeaua electrică a orașului Paradise Bay. Nu cred că acești vizitatori trebuie să fie „la curent” (CE GLUMĂ!!!) cu talentele mele în domeniul electronicii. Pătura acoperă cutiile, dar numai pe jumătate, pentru că păturile sunt făcute pentru paturi, nu-i așa? Și dacă ar vedea-o întinsă peste aceste forme suspicioase de pe podea…

Planurile mele sunt întrerupte de o bătaie în ușă și de o pătrundere ilegală. Ar fi trebuit să aștepte să-i poftesc, dar iată că intră, însă nu mă deranjează pentru că orice ar găsi acum, n-ar putea fi folosit ca dovadă; deși, ca să păstrez aparențele, le spun:

— Domnilor, se obișnuiește să așteptați mai întâi să fiți poftiți înăuntru. Aveți cumva un mandat care să vă scutească de această obligație?

Îți dai seama imediat care este polițistul rău și care este cel bun. Cel bun zâmbește când îți arată insigna, iar cel rău se încruntă. Cel bun are păr des, castaniu, o față sinceră și pantofi curați, care scârțâie. Nu i-ar strica să piardă două-trei kilograme și ar avea de câștigat. Camaradul lui ar putea să piardă și o tonă, că tot nu s-ar cunoaște. Pute a tutun acru, rânced. Costumul lui este nins. De mătreață, vreau să spun.

— Îmi pare rău, spune Cel Drăguț, dar ușa era întredeschisă. Sunt detectivul Edwin Hersey, iar acesta este detectivul Leo Sanders. Ești Tobias Gascoign?

— Da.

— Am vrea să-ți punem câteva întrebări, dacă nu te deranjează.

În timp ce-mi vorbește, îl privesc pe Porc (întruchipat în persoana camaradului), care scurma, în căutare de dovezi.

Lăcomia este principala lui caracteristică. Mi-l imaginez așezat pe W.C., suferind de constipație, ah, Doamne!

— Poți să dai muzica mai încet, te rog? spune domnul Edwin.

Trebuie să recunosc că *Olandezul* ocupă cam mult spațiu sonor.

> Din uitatele adâncuri ale anilor de mult dispăruți
> Radiază acum acest chip de fecioară:
> Fantasme de vis, văzute în zile și nopți nesfârșite
> Se întruchipează acum, dinaintea mea.

Frumos, foarte frumos… dar prea subtil pentru ăștia doi. Mă îndrept spre CD. Porcul grohăie:

— M-da, oprește odată porcăria aia!

Îmi vine să mă răzgândesc și să dau sonorul mai tare, dar este mai bine să-mi păstrez calmul.

— Mulțumesc.

Edwin Hersey este un tip manierat.

— Vrem să-ți punem niște întrebări în legătură cu vreo câțiva adolescenți care au dispărut de câteva luni. Hal Lawson și Randy Delmar. Numele lor îți spune ceva?

— Nu, domnule.

— Dar Ray Douggan? întreabă Porcul.

— Cine?

— Tipul care a fost ucis acum câteva luni, poate ai aflat din ziare?

Acum mi-a căzut fisa! Pe ecranul lui Diane apărea și numele lui. Ray Arthur Douggan, 25 aprilie…

— Poate că am auzit ceva. De fapt, îmi amintesc acum: unul dintre voi mi-a pus o mulțime de întrebări, atunci.

— Așa este. Dar de Jensen ce zici, îți spune ceva?

Altă fisă. Carl Jensen, 4 iulie.

— A fost ucis și el, nu-i așa?

— În noaptea de sâmbătă, 4 iulie. Știi ceva?

— Doar ce s-a scris în ziare.

— Unde ai fost, mă întreabă Porcul, în noaptea de 4 iulie?

Mă prefac că mă gândesc.

— Cred, îi răspund eu, prudent, că am fost la localul lui Harley Rivera, din Point Sale. La o petrecere. Este o zi potrivită pentru petreceri, nu crezi?[92]

— Hei, ia te uită!

Mă întorc. Detectivul Sanders pipăie admirativ uniforma mea de ofițer. Și trebuie să recunosc că arată bine: am găsit o substanță cu care să curăț epoleții și cureaua, și am dat pantalonii și haina kaki la o curățătorie chimică. Cizmele lungi, maro, sclipesc lustruite.

— Și tata era îmbrăcat cam la fel, spune detectivul Porc.

— Și ce-i cu asta?

Se întoarce spre mine. Vocea mea îi spune că m-a atins la punctul sensibil și vrea să știe de ce. Nu-

mi place să se vorbească despre tați! Ce dracu' mă interesează pe mine în ce se îmbrăcă taică-său?

— Sunt sigur că arăți bine în ea, grohăie Porcul… rujat, hei, hei, hei, ia te uită ce am găsit!

Ține în mână rujul de plastic al Dianei, cel căruia n-o să-i simtă lipsa niciodată: l-am lăsat din neglijență lângă pat.

— Ce dracu' faci acolo? zbier eu. Ai cumva un mandat de percheziție? Hai, răspunde-mi!

Mă cântăresc din priviri, ca și când aș fi un bou tânăr, iar ei niște cumpărători sofisticați, și care nu se grăbesc să aleagă.

— Vrei să-l pui jos, te rog? îi spun eu.

Porcul îl pune la loc, dar nu imediat.

— Văd că ești un tip sensibil, nu-i așa? remarcă el.

— Domnule Gascoign… de data aceasta vorbește Edwin Hersey, cred că ți-ai dat seama, nu avem mandat de percheziție și nici nu intenționăm să solicităm unul, deocamdată. Am venit aici ca urmare a invitației dumitale. Dacă ne ceri să plecăm, vom pleca, dar vom reveni mai târziu. Sper că înțelegi ce vreau să spun.

Îl aprob. Da, înțeleg.

— Deci, ar fi foarte bine dacă am putea discuta calm.

— Mda, spune și Porcul. Deci, explică-ne în primul rând de ce îți place să te îmbraci în uniforme și să te rujezi?

— Joc în spectacole de teatru pentru amatori.

— Ce piesa?

— Pearl Harbour.

Cei doi polițiști vorbesc în același timp:

— Este un film; n-am auzit de piesă.

Este problema lor, nu a mea. Aștept să se lămurească.

— Nu mi-am dat seama că este și piesă și film, spune Edwin.

Rămân tăcut. Se uită la mine, cu sprâncenele ridicate, dar nu scot niciun cuvânt. Îmi cunosc

drepturile.

— Și ofițerii se rujează? întreabă nesimțitul ăla de Porc.

— Da, actorii se machiază, comisare.

Sanders deschise gura să spună că nu este comisar, dar își dă seama că știu, și o închide la loc.

— Haideți să revenim la problemele noastre, da? spune amicul meu, Edwin, după un timp.

Încep să-l îndrăgesc și știu că este timpul să fiu prudent. Reacționez exact cum vor.

— Lucrai pentru Harley Rivera în momentul când Lawson și Delmar au dispărut.

— Și ce-i cu asta?

— S-ar putea să existe o legătură între dispariția băieților și localul lui Harley. Știm că ai lucrat acolo, ne-a spus Harley. Nu ne interesează ce învârteați voi doi. Nu suntem de la Fisc.

— Vorbește în numele tău, intervine Porcul, râzând prefăcut. Lucrez pentru ei trei ore din opt, în fiecare zi. Frumos CD-player, de unde-l ai?

— Cei doi frecventau localul lui Harley și este posibil să fii printre ultimii care i-a văzut în viață.

— Ai o chitanță pentru el?

Când mă întorc, îl văd pe detectivul Sanders cu CD playerul meu în mână. Trage prea tare și deconectează boxele, întind mâna să i-l iau, dar se ferește și spune:

— Te rog…? subliniind cuvântul.

— Haide, Leo, ne pierdem vremea, protestează celălalt polițist.

— Spune te rog, repetă Porcul.

— Te rog. Și acum, v-aș ruga să plecați.

— Domnule Gascoign, spune Edwin, ți-am explicat deja; putem discuta liniștit sau violent. Ai de ales…

— Dacă acest nemernic de coleg al tău își bagă nasul în lucrurile mele, o s-o facem ca la carte.

Se uită la mine. S-au înrăit. Am forțat nota. Dar, în momentul acela, Porcul râde și se îndreaptă spre

ușă, unde am acoperit contorul electric cu prosopul…

— Uite ce este, le spun eu. Prefer să răspund întrebărilor voastre la secție, în prezența avocatului meu.

Este o minciună, pentru că n-am niciun avocat, dar trebuie să-l opresc cu orice preț pe Leo Sanders să ridice prosopul acela.

— Și, cu toate că n-am nimic de ascuns, continui eu, dacă vă atingeți de ceva în această cameră vă dau în judecata.

Leo se oprește și se întoarce. Edwin mă privește dezamăgit. Notă ceva într-un carnet. Acum îl închide și înșurubează capacul stiloului. Se uită la Leo, care ridică din umeri.

— Cum dorești, domnule Gascoign, spune Edwin. Avem de făcut multe vizite.

— Pe la cei cu cazier, pufnesc eu. Pe la cățelușii lui dr. Diane, nu-i așa?

— Da, și la încă mulți alții.

— Cum adică „la cățelușii lui dr. Diane”, se miră Sanders. Ce reprezintă ei, pentru tine?

— Sunt prietenii mei. Urmam același tratament.

— Ca Jesse Brown, de exemplu? întreabă Sanders.

— Da, și Ramon Porras, și Billy-the-Kid Ryman. Știu că ne persecutați pe toți patru, dar nu-mi dau seama de ce.

Îmi bate inima să-mi sară din piept, m-am înroșit la față și mi-am pierdut cumpătul. Dar trebuie să spun ceva să-l îndepărtez pe grăsanul acela tâmpit de prosopul meu și, oricum, m-am înfuriat acum.

— Haide, Leo.

Sunt gata de plecare, dar Edwin se oprește la ușă.

— Ne ducem la Billy Ryman, să vedem ce știe despre acest tip.

— Da!

Sanders se luminează la față.

— O să obținem ce vrem pe calea din dos. Ca băiatul ăsta, de aici. Nu uita de ruj, scumpo!

Nu mă prind de la început. Zău, nu-mi dau seama ce vrea să spună. „Pe calea din dos”. Ruj… apoi îmi cade fisa: crede că sunt homosexual, că practic sex anal.

— Ieșiți afară!

N-am vrut să țip la ei, dar mi-am ieșit din fire. Edwin pune mâna pe umărul lui Leo, dar Porcul îl respinge, furios.

— Ei, băiete! exclamă el, deodată. Tu l-ai ucis pe Jensen? Și pe Douggan?

— Nu.

— Știi cumva cine a făcut-o?

— Nu, domnule.

— Ba știi. Haide, haide!

Sanders stă atât de aproape de mine încât îi miros răsuflarea. Pute oribil. Mă înșfacă de cămașă și mă trage lângă el.

— Hai, puștiule, spune odată.

— Diane Cheung.

Leo Sanders îmi dă drumul. Atmosfera s-a schimbat vizibil. Până acum blegul de Ed a stat de-o parte, indiferent. Acum însă sare ca ars.

— Ai obiceiul să-ți acuzi psihiatrul de delicte grave?

Îl privesc fix. Nu știu ce să-i răspund. Dă-mi voie să-ți explic ce s-a întâmplat, Ed, în caz că vei citi într-o zi aceste rânduri (cred din ce în ce mai mult că așa se va întâmpla). Mintea mea a luat-o înaintea gândirii tale, încercând să-și afișeze superioritatea. Voiam să-mi dea drumul la cămașă. Și am acuzat-o pe Diane, pentru că știam că ați găsit una dintre cărțile ei de vizită lângă cadavru și mi s-a părut o idee bună. Dar am dat greș, pentru că mi-am amintit, prea târziu, cum am aflat de acea carte de vizită. (Știrea n-a apărut nici la televizor, nici la radio.) Am colindat prin cimitir și am tras cu urechea la discuțiile detectivilor voștri. Iată cum am aflat. Însă, dacă aș recunoaște, ați

trage concluzia că obișnuiesc să frecventez acel loc. Ceea ce ar fi neplăcut pentru mine.

Și, în afară de asta, am și eu un teanc de cărți de vizită de-ale lui dr. Diane…

Ah, Doamne.

Așa că le spun:

— Nu, îmi pare rău, nu știu ce m-a apucat. N-am prea dormit bine în ultima vreme.

Dar Ed insistă:

— Este o acuzație foarte gravă, adusă unei profesioniste de elită.

— Are alibi în cazul lui Jensen? intervine Sanders.

Închid ochii, încercând să găsesc ceva, orice, care să mă scoată din această situație. Dar atunci îl aud pe Ed spunând:

— Ce are?

Deschid ochii. Cei doi polițiști au uitat de mine și se uita unul la altul.

— Da, recunoaște Porcul, cât se poate de inocent. A fost la San Diego, în weekendul când a fost ucis Jensen. Am verificat.

— Ai… ai verificat-o pe Diane Cheung pentru noaptea crimei?

— Trebuie să verific pe toată lumea.

Porcul mă privește și apoi se uită la colegul lui.

— N-ai vrea să continuam această discuție în altă parte, Ed?

— Mda, mda, ai dreptate, Leo.

Se întorc amândoi să mă privească. Sunt paratrăsnetul lor. Situația poate evolua în orice direcție. Apoi, se produce o schimbare și încordarea se risipește. Polițiștii ies din cameră. Iar eu mă trântesc în pat și-mi pironesc privirile în tavan.

De aici înainte, o să fiu mai atent cu însemnările mele. Voi începe prin a respecta detaliile și trecutul vieții mele. Nu pot lăsa goluri la nesfârșit.

Mă dau jos din pat. Iau jurnalul și un pix. Deodată, simt că nu mai știu cât timp mi-a rămas

să clarific lucrurile. Încep să scriu, încercând să nu mă grăbesc. Am un scris urât, dar, într-o zi, aceste rânduri vor fi citite de alți oameni. Într-o zi, va conta.

Pentru cine scriu oare? Poate pentru tine, Edwin. Cineva trebuie să înțeleagă.

Mama a fost cea mai frumoasă femeie din lume. Am o fotografie de-a ei. Semăna cu o stea de cinema din anii 1940, cu păr negru, încrețit de la permanent, un șirag de perle la gât și cercei. Poza artificial, cum se obișnuia pe vremea aceea: cu capul înclinat într-o parte, pe jumătate întors spre obiectiv. Zâmbește. Îmi amintesc zâmbetul acela în realitate. Cred că aveam patru ani. Eram în parc. Mă cățăram pe tobogan și mă dădeam în toate pozițiile: pe spate, pe burtă, în șezut. Își ferea ochii de soare, spunând:

— Ai grijă acum!

Și zâmbea.

Voiam s-o impresionez. Voiam să vadă că eram un bărbat adevărat, nu ca tatăl meu, bărbatul cu care se măritase.

Îmi amintesc că mama era întotdeauna obosită. Apoi, într-o zi, la puțin timp după plimbarea în parc, a dispărut. M-a părăsit. M-a lăsat singur, cu tata.

Mi-a luat mult timp să încep de unde ar fi trebuit, de prima oară. Am umplut pagini întregi, dar este prima oară când scriu cum a început. Pentru că îmi este atât de frică.

Edwin, pata aceea este de la lacrimile mele. Plâng atât de mult, încât nu mai pot să scriu.

* * *

Diane a încremenit în loc, letargică. Departe, deasupra mării, norii s-au adunat, formând o coamă muntoasă, fumurie, cenușie la bază și înroșită la vârf de razele soarelui la asfințit. Sonda petrolieră nu se vedea astă-seară. Seara de septembrie reținuse căldura ca un cuptor stins de

curând. Nu putea să se miște din loc. Stătea în bucătărie, contemplând spațiul infinit.

Venise devreme acasă. Erau atâtea de făcut și avea nevoie de spațiu. Fusese invitată la o conferință despre Terapia Jocului la Washington în luna următoare și nu scrisese niciun rând. Întârziase de asemenea cu articolul pentru *Journal of Child Psychology and Psychiatry*[10]. Contabilul ei o presa să-i trimită niște chitanțe justificative. Unul dintre chirurgii de la spitalul St. Joseph dădea o petrecere în aer liber mâine. Diane îi promisese să-l sune să-l anunțe dacă venea, însă n-o făcuse. Starea lui Gracie Marlow, o fetiță de zece ani, care se automutila, se înrăutățise. Diane își băgase însemnările în servietă, să le revizuiască astă-seară, împreună cu cele despre Peter Field, Sonny van Treny și micuța Susannah Levy, de trei ani, toți copii-problemă, care aveau nevoie urgent de îngrijirea ei. Trebuia să-și ducă mașina la service. Dacă nu se apuca de grădină cât de curând, va rămâne în paragină tot anul și primăvara viitoare va fi de două ori mai greu.

Erau atâtea de făcut și ea nu putea să se urnească din loc. Cât de justificat i se păruse odată ca un psiholog să locuiască în propria casă, sus, pe vârful unei stânci, ca să privească de sus pe toți și pe toate: cartografiind, analizând, dar deasupra furtunilor existenței omenești.

Avea o teamă obsesivă că într-o zi va fi în plină activitate, va prezida poate o comisie, sau va analiza un pacient, iar îngerul Morții va intra în cameră să-i spună: „Această întrunire se amână; consideră că ai pierdut toate afacerile neterminate”. Așa, dintr-odată. Fără drept de apel.

Sau, chiar mai rău. Moartea o să-i spună: „Ai un singur minut la dispoziție. Un minut să realizezi tot ce ți-ai propus și n-ai finalizat niciodată”.

— De ce l-ai ales pe el?

— Fiindcă a apărut, mamă.

Liniștea se prelungi mult timp. Apoi, treptat, Diane își dădu seama că *Ma-ma* vorbise și ea îi răspunsese, ca și când ar fi fost cât se poate de normal; că *Ma-ma* era aici, lângă ea, o prezență fizică, deși invizibilă. Făcea parte din mobilă și, de asemenea, din creierul ei.

Își privește mâinile. Învârtea între degete bețigașul pe care i-l dăduse Ed în noaptea aceea, la restaurantul familiei Mok. Ce ciudat, nu-și amintea când îl luase. Îl puse jos și își spuse: „Diane, nu înnebuni, mai bine apucă-te de treabă”.

Acum câteva zile își făcuse timp să cumpere mai multe obiecte esențiale pentru pregătirea unor mâncăruri bune și proaspete: tigăi, clești, linguri de lemn, un mojar și alte lucruri gospodărești. Totul se afla pe podea, înfășurat în plastic. Rupsese vraja acestei case: de aici înainte, va cumpără tot ce trebuie, până va cădea de oboseală. Începând cu pânzele lui Manuel Ocampo, săptămâna viitoare. Acum însă o să despacheteze. O să se apuce de treabă.

Diane munci timp de două ore. Se opri o singură dată. Ultimul lucru pe care-l despachetă fu o sticlă de șampanie. O ținu în mâini, pentru o clipă. Apoi o puse pe masă și își sprijini bărbia în palme, privind sticla elegantă din fața ei; și se gândi la Francis Baggeley.

Când ea și Francis erau studenți la Universitatea din Michigan, mergeau săptămânal la niște seminarii în casa unui asistent, pe nume Roger Sanction. Sanction era un burlac pe care-l interesa doar profesiunea lui și nu se omora cu gătitul, dar pregătea cafea pentru studenții preferați. Prima oară când se dusese acolo, Diane observase o sticlă de șampanie în frigider. În afară de această sticlă, de o cutie cu lapte și de cuburi de gheață, nu mai există nimic altceva. După un timp, se împrieteniră și îndrăzni să-l întrebe ce era cu șampania, iar el îi mărturisise că o păstra pentru ziua când va deveni profesor titular.

Își amintea cu câtă mândrie o adusese și o pusese pe masa din bucătărie. Laurent-Perrier, era prima oară când auzise de acel nume. Spusese că era un soi de vin destinat sărbătorilor: un vin sacru, cum îl denumise el. Cu o pasiune pe care majoritatea bărbaților o păstrează pentru femeile lor, descrisese buchetul său nepieritor, savoarea delicată și aroma persistentă. Diane și Francis se uitaseră unul la altul peste gâtul sticlei și, în momentul acela simțise că era gata să se culce cu bărbatul acela și, după aceea, să stea proptiți în perne și să bea șampanie Laurent-Perrier, până le ieșea pe urechi…

Ea și Francis nu au devenit niciodată amanți; iar Roger Sanction n-a ajuns niciodată profesor titular. Se întreba ce se întâmplase cu sticla lui de Laurent-Perrier. Spera că o băuse, până la urmă.

Diane reveni în prezent și puse mâna pe sticla ei. Avea o formă minunată: îndesată, solidă, grea, cu umeri lați, precum ai bărbatului pentru care o păstrase. Pipăi eticheta rotundă, aurie – șampanie Laurent-Perrier, Cuvee Rose Brut – și emblema imprimată în sticla verzuie. Voia s-o bea, dar… nu în seara asta. Oricum, în curând, cât de curând.

O puse la loc, în congelator, scoase un munte de mâncare și își suflecă mânecile.

Pe la șase și un sfert casa ei începuse să semene cu un adevărat cămin și, în același timp, mirosea apetisant. Ridică receptorul și formă numărul lui Ed, la secția de poliție. Când îi răspunse, se înveseli și mai mult.

— Ce-ar fi să treci pe la mine să bei ceva? îi propuse ea.

— Ah, zise el, ar fi grozav, Diane, dar am foarte mult de lucru.

— Și eu la fel, dar am lăsat totul baltă. Ar trebui să faci o pauză.

— Mm, știi ce? Vino în oraș, să cinăm împreună. Am putea merge la localul acela intim din Fountainside…

— Nuuu…

— De ce?

— Pentru că localul tău intim nu are fettucini alia Romana proaspeți, de o perfecțiune uluitoare, care se găsesc în schimb la mine acasă.

Se făcu liniște. Parcă-l vedea pe Ed frecându-și bărbia țepoasă, cu ochii sclipind, și se simți triumfătoare.

— Ești o femeie rea; știai asta?

— Oglindă, oglinjoară, cine este cea mai rea femeie din țară?

Râsul lui răsună în receptor.

— Ne vedem peste o oră, zise el.

Ed închise și Diane bătu fericită în dulap cu bețigașul ei, iar apoi continuă să pregătească mâncarea. Regretă că nu-și cumpărase și un șorț, ca să completeze noua ei imagine de gospodină minune.

Ed ajunse peste nouăzeci de minute, în loc de șaizeci, la fel de nebărbierit cum și-l imaginase.

— Îmi pare rău, zise el, întinzându-i un buchet de lalele. Dar exact când plecam, s-a anunțat o spargere, la o magazie. Pentru o clipă, n-am știut ce să fac, apoi Sam Trevors a apărut mai devreme și am șters-o imediat.

— Bun. Ce lalele frumoase!

Fața lui trasă, ochii obosiți și burta strânsă în cămașa cu un număr mai mic decât ar fi trebuit erau suficiente să-i atragă simpatia. Acum, când îl văzu atât de epuizat, uită de mâncare; îl așeză pe canapea, îi dădu un pahar cu Raymond rece, și-i spuse să se simtă ca acasă, pentru că va servi cina în câteva secunde.

În timp ce pregătea salata, îl auzi ridicându-se și, peste o clipă, muzica Barbrei Streisand pătrunse în bucătărie.

— Îmi place stația ta stereo! îi strigă Ed.

— Mulțumesc. Bravo, știi cum funcționează! Mie mi-a luat o zi și jumătate să o asamblez.

Barbara era foarte potrivită pentru seara aceasta: pentru doi oameni obosiți, care voiau să mănânce, să bea și să-și încarce bateriile, fără povara unei conversații excesive. Pastele erau grozave. Diane se întrecuse pe sine. Dar, când se uită la ultimele ei achiziții – cristale suedeze, porțelanuri englezești, vase de sticlă pentru lumânări lichide, un castron din lemn pentru salată din Indonezia – o cuprinse deja îndoiala. Aceste lucruri se asortau cu casa ei? Oare și le dorea cu adevărat?

Diane înălță paharul, alungându-și gândurile negre și spuse:

— Toastez în cinstea primului bărbat care a pus vreodată piciorul aici.

Băură amândoi. Vinul le pătrunse în trup, îndepărtând stresul. Amintirea dialogului cu mama ei, de acum câteva ore, i se părea un coșmar.

După cină ieșiră în curte și se sprijiniră de balustradă, să contemple oceanul. O briză rece, plăcută, bătea dinspre mare. Nu-și vorbiră mult timp. Apoi, Diane puse mâna pe degetele lui Ed și-i spuse:

— Venirea ta mi-a salvat viața. Îți mulțumesc.

— Ai avut o zi proastă? o întrebă bărbatul, întorcându-se spre ea.

— Nu prea bună. A fost foarte stresantă.

— Și a mea la fel.

Se opri, ca și când n-ar fi știut cum o să reacționeze la ce urma.

— Acum câteva zile, am vizitat un pacient de-al tău. Tobes Gascoign.

Diane își retrase mâna.

— Serios?

— A fost foarte rece și reținut. Până când Leo a început să umble prin lucrurile lui.

— Leo ar trebui să fie mai prudent.

— Hm. Gascoign s-a oferit să vină la secție și să răspundă la întrebări în prezența avocatului său.

— Are avocat?

— Vom vedea.

— Dar trebuie să recunoști, Ed, că este reacția unui nevinovat.

— Poate. Dar ți se pare că a fost la fel de nevinovat când te-a acuzat de uciderea lui Jensen și Douggan?

— Ce?

— Da, da, ai auzit foarte bine. Te-a acuzat de față cu Leo. A spus că tu i-ai ucis pe cei doi băieți. Este de datoria mea să te informez că ai dreptul să păstrezi tăcerea, dar, dacă vrei să vorbești…

Îi trase un pumn în braț.

— Ah! Mă doare! protestă el.

— Așa-ți trebuie. N-a fost de loc nostim.

— Eu și Leo am căzut de acord că acest Gascoign are un psihic labil. O fi nevinovat, după cum spui, dar asta nu mă oprește să-l supun unui test Quantico.

Diane contemplă paharul din mâna ei. Cu puțin timp în urmă, Daniel Krozgrow trecuse pe la ea, la birou, să-i ceară ajutorul exact în acest scop. „Ce ciudat, se gândi ea, acum: Tobes a fost acolo, atunci”.

— Când o să-i faci testul? îl întrebă imediat pe Ed.

— Săptămâna viitoare, într-una dintre zile.

— O să-i testezi pe toți delincvenții mei?

— Da, pe cei patru, de care te ocupi în prezent. Mai avem și alți suspecți, care n-au nicio legătură cu tine.

— Ce părere ți-a făcut Tobes?

— Este un ticălos.

— Nu este un ucigaș, Ed. Am văzut destui criminali, ca să-mi dau seama.

— Atunci înseamnă că ai suficientă experiență să știi că ucigașul este adesea cel la care te aștepți cel mai puțin.

— Dar are un alibi!

— Pentru una dintre crime. Și cum rămâne cu Lawson și Delmar, cei doi puști dispăruți?

— Ah, Ed…

Diane oftă adânc. Se îndoia că va reuși să-l convingă.

— De ce îmi persecuți băieții?

— Foarte interesant… știi, așa s-a exprimat și el. Parcă aș fi un personaj de Holocaust. Ed se înfurie de-odată. Așa mă vezi și tu?

— Bineînțeles că nu. Dar experiența mea de medic îmi indică același lucru: că toți patru sunt nevinovați.

— Atunci cum îți explici prezența cărții tale de vizită alături de cadavru?

Diane se strâmbă. Oare ar trebui să-i explice sincer cum aceste creaturi amărâte îi furaseră cărțile de vizită în timpul terapiei de grup? Dar, până să se hotărască, Ed vorbi din nou:

— Aș vrea să mă lămurești și pe mine, Diane, de ce îi consideri atât de deosebiți pe acești tipi? De ce ești gata să juri că nu sunt capabili de crime violente?

— Pentru că sunt pacienții mei! Sunt datoare față de ei…

— Față de ei? Credeam că față de adevăr.

— Da, da, am înțeles: ne-am întors la același lucru. Nu sunt psihiatrul ideal pentru poliție fiindcă pacienții mei sunt suspecți de crimă și eu refuz să-i arunc în gura lupului, nu-i așa?

— Diane…

— Am trudit mult cu acești băieți și este timpul să lămurim lucrurile. Să-l luam pe Tobes, de exemplu: are un nou serviciu, nu lipsește de la ședințele de terapie, fii sigur că n-o să mai ajungă în fața instanței.

— Ce fel de serviciu? La noi figurează ca șomer.

— Este grădinar. La părinții altui pacient.

— Alt pacient? Vrei să spui unul dintre puști?

— Da.

— Sper că nu vorbești serios, Diane? L-ai pus pe… Tobes Gascoign, un delincvent, alături de unul dintre pacienții tăi minori?

— De ce nu, dacă îl consider vindecat?

Ed ridica brațele în aer, într-un gest de disperare, și se întoarse. În liniștea care se lasă, Diane simți că i se făcuse frig. Soarele apunea. Îi veni în gând expresia lui Johnny: „știutor”.

— Ai văzut ce se joacă la Ritz? o întrebă Ed dintr-odată. Filmul acela francez de care-mi spuneai. Se uită la ceas. Am putea să prindem spectacolul de nouă și un sfert.

— Sigur, zise Diane. De ce nu? O să mergem cu mașina mea.

Diane voia să vadă filmul, dar nu astă-seară. Însă încerca disperată să nu se certe cu Ed și, într-o sală de cinematograf, le-ar fi mai greu s-o facă. Voia să îndulcească lucrurile, să revină la atmosfera de acum o oră, când Ed stătea pe canapea, cu un Sauvignon Blanc în mână, ascultând muzica Barbrei Streisand. Așa că Diane reacționă ca orice femeie și spuse da, fir-ar să fie. Deși nu chiar în acest context.

În mașină, Ed puse mâna peste a ei, pe volan, și o strânse.

— Nu-mi place să mă cert cu tine, zise el.

— De ce?

— Nu mi se pare corect.

Diane se îmblânzi. Deși n-ar fi vrut. Într-un fel, ea și Ed începuseră să se transforme într-un cuplu. Era un proces îndelungat și dureros. Umbra lui Norman Rockwell îi mai întuneca și acum mintea, dar n-o mai făcea să sufere inutil.

— Atunci, ai vrea să-mi faci o favoare? îl întrebă ea.

— Poate. Ce anume?

— Lasă-mă să trag cu urechea, când îl interoghezi pe Tobes Gascoign.

Pentru o clipă, lui Ed nu-i veni să creadă ce auzea. Apoi, pufni amuzat.

— Nici gând.

Când încercă să-l convingă, înălță brațul.

— Să-ți iasă din minte acest lucru.

Diane nu voia să-l înfrunte pe Ed, pentru că se simțea bine în mașină, lângă el. Și, în afară de asta, cunoștea și alt mod de a obține ce dorea.

* * *

Dr. Diane, sunt lucruri pe care trebuie să le discutăm împreună, lucruri pe care nici eu n-am îndrăznit să le rostesc. Evenimente păstrate în secret de când s-au produs, dar care mi-au modelat caracterul. Ai simțit că există ceva. Trebuie să vorbim despre toate acestea. Dar, când suntem împreună, ușa de oțel se închide etanș, podul se ridică, grilajul cu țepi al fortăreței se lăsă în jos; și turnul este apărat de orice atac.

Deci, iată ce o să se întâmple: o să scriu. Iar data viitoare când o să fim singuri împreună, o să citesc ce am scris.

Pentru început, o să-ți arăt fotografia mamei mele, să vezi ce frumoasă era. Pe urmă, o să-ți spun cum ne-a părăsit, pe mine și pe el, și ce s-a întâmplat după aceea.

N-o să mai scriu doar ce îmi convine.

Iată cum a fost…

Până la cinci ani, am locuit în Arcaje, un mic orășel din districtul Wyoming, din statul New York. Iernile erau foarte reci, cu multă zăpadă. Era o gară, dar nu-mi amintesc să fi văzut vreodată un tren. Centrul se întindea pe câteva sute de metri și cuprindea o pizzerie, un restaurant mic, întunecat, un hotel modest, câteva magazine și atât. Școala la care învățam era un bloc pătrățos, din cărămidă: mă cuprindea disperarea, ori de câte ori o vedeam. Iarna erau multe zile cu viscol, când nu se mai țineau cursuri; îmi amintesc și că așteptam cu sufletul la gură să se anunțe la radio.

Mama m-a părăsit când aveam patru, sau poate cinci ani. Într-o dimineață m-am dus la școală, iar când m-am întors (pe jos, pentru că locuiam aproape), plecase. Lăsase un bilețel pe masa din bucătărie pentru tata. Bineînțeles, nu mi-am dat seama că n-o s-o mai văd. Credeam că s-a dus în

vizită, la o vecină. Apoi a început să se întunece. Tata s-a întors acasă. A citit bilețelul. L-a mototolit și l-a aruncat la gunoi. Pe urma, s-a întors spre mine și a spus „călătorie sprâncenata”. A băut toată noaptea. Whisky de proastă calitate.

Și acum, dă-mi voie să rezum, dr. Diane: anii care au urmat au fost nefericiți. Asta-i tot ce te interesează, nu-i așa?

Nu.

Un timp, am stat la sora tatălui meu, care locuia cu soțul ei și doi copii într-un cartier sărăcăcios din Buffalo. Nu prea aveau bani, dar erau obișnuiți: tata vindea pantofi, era plecat tot timpul, n-avea niciodată bani și trăiam din salariul de educatoare al mamei. Iar acum rămăsesem fără această sursă de venit, bineînțeles. Cred că au fost întotdeauna săraci, dar n-a contat, pentru că n-am știut cum este să fie bine. Îmi amintesc și că mătușa mea era o femeie slabă, tristă, care mă trata ca pe un intrus și nu zâmbea niciodată. Nu era rea, să nu mă înțelegeți greșit – se purta rece, atâta tot. Îmi uram verii la fel de mult cât mă urau și ei pe mine.

Am fost fericit în ziua când a sunat tata și a spus că mă ia înapoi. Aveam șapte ani atunci.

Se mutase lângă Arcade și locuia într-o rulotă, parcată pe proprietatea unui fermier, prieten cu el. Atunci am aflat, pentru prima oară, ce înseamnă să decazi. Cel puțin, la mătușa mea era cald și aveam ce mânca de trei ori pe zi, chiar dacă nu era cine știe ce. Acum însă nu mai aveam nimic din toate astea.

Tata lucra ca zilier; se terminase cu pantofii și mașina plătită de firmă. Ceea ce însemna că nu mai pleca. Stătea acasă, toată seara, bea și se amuza cu mine. Eu eram distracția lui. Avea multă imaginație, tatăl meu!

Pe atunci, eram încă la școală. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să fug. Nici nu aveam unde. În afară de asta, atâta timp cât eram la școală, nu trebuia să stau acasă. Pe vremea aceea, mai aveam

câțiva prieteni. Mamele lor se săturaseră de băiețelul palid care apărea la ușa lor seara, când se servea masa.

Știți, nu puteam invita pe nimeni acasă, așa că, după un timp, m-am obișnuit să fiu părăsit de prieteni. În curând, n-am mai rămas cu niciunul.

Am avut un singur lucru drăguț în viața mea. Pe la nouă ani, mi-am luat o pisicuță, pe nume Spruce[11]. Mă plimbam într-o zi, când tata lucra pe câmp – probabil era în vacanță – și a mieunat la mine. Era atât de mică! Roșcată cu alb… pufoasă și caldă. Avea o zgârietură pe nas, pe care i-am îngrijit-o. I-am găsit o cutie și niște paie. Am deschis o cutie de conserve pentru prânz și am împărțit-o cu Spruce. (Îi alesesem deja numele acesta, pentru că tăiam bușteni de molid când l-am văzut.)

Culmea a fost că tata n-a avut nimic împotriva lui Spruce, cel puțin nu de la început. S-a uitat ciudat la el, în prima seară, dar n-a spus nimic. Spruce a stat cu mine trei ani și în tot acest timp l-am hrănit din mâncarea mea. Tata era foarte strict în privința porțiilor. Spruce n-a crescut prea mult. În ziua când a murit, era tot un pisoi în ochii mei. Am auzit adulții spunând că toți părinții își văd copiii mici, chiar și la bătrânețe. Și-i înțeleg, când mă gândesc la Spruce. Micuțul meu Sprucey.

Dr. Diane, știai că vestitul scriitor sovietic Alexander Soljeniț în a scris următoarele în prefața volumului doi al marii sale opere *Arhipelagul Gulag:* „Nu este nevoie decât de o singură înghițitură ca să guști marea”? I-am citit cartea de două ori, dar nu-mi amintesc decât aceste cuvinte. Prima oară, am început s-o citesc când aveam noua ani, în bibliotecă, unde era cald și nu se afla tatăl meu (și unde erau cărți despre orice subiect, inclusiv despre pălării Gainsborough și *robes à la française)* și unde o doamnă drăguță se făcea că nu vede când îl băgam pe Sprucey în haină. Deci, acum, o să gustați marea.

La biblioteca am învățat multe lucruri: de exemplu, cum să gătesc. N-am fost niciodată mare bucătar, dar cineva trebuia să gătească, dacă nu voiam să mor de foame. Cred că mi-am dat seama, vag, că nu duceam o viață normală, că existau copii care nu erau nevoiți să facă mâncare și după aceea să spele farfuriile și cratițele, dar, la vârsta aceea (sunt sigur că știți foarte bine), copiii se adaptează la cele mai extraordinare lucruri și, într-un fel, le suportă. Am învățat să gătesc lucruri simple.

Într-o seară, foarte târziu, încălzeam ulei într-o cratiță, pe soba noastră cu gaz. Portabilă. Afară era frig: decembrie. Știu că era decembrie pentru că m-am străduit să atârn niște decorații de hârtie: să-l fac fericit pe tata. Sprucey stătea lângă ușă și se juca vesel cu o mingiuță de hârtie. Dădusem drumul la radio, încet. Niște oameni cântau colinde, dulce și blând.

Uleiul a început să clocotească. Tata a venit acasă. Era beat. Și, fiindcă se îmbătase, s-a împiedicat de Sprucey și a căzut. S-a ridicat, înjurând. Sprucey îl zgâriase la mână, speriat.

Clătinându-se pe picioare, tata s-a uitat la sânge, ca și când n-ar mai fi văzut niciodată așa ceva. Apoi s-a întors și l-a înșfăcat pe Sprucey.

— Tată, am spus eu, lasă-l în pace. N-a vrut să-ți facă niciun rău.

Sprucey l-a zgâriat din nou pe tata, încercând să scape. Dar nu avea cum; o știam amândoi. L-a luat pe Sprucey de ceafă. Am citit pe fața lui că-și simțise sfârșitul, fiindcă se liniștise. Apoi, când a văzut ce avea de gând tata, a înnebunit.

L-a băgat în cratița cu ulei încins și a astupat-o cu capacul. După un timp, uleiul a început să sară și să sfârâie pe foc, dar tata a continuat să apese capacul. S-a ars foarte rău. A fost pentru prima oară când mi-a făcut plăcere să asist la suferința cuiva.

După aceea, m-a pus să curăț cratița.

Dr. Diane, acum o să iau jurnalul la tine acasă și o să-ți citesc, iar tu o să mă asculți. Îmi pare rău dacă venirea mea o să-ți strice seara, dar nu am fost în stare să dezvălui nimănui această întâmplare, de mai bine de zece ani, iar acum, că am început, nu cred că mai pot să mă opresc.

Trebuie doar să guști marea dintr-o înghițitură.

* * *

Când ieșiră de la film, Diane avea ochii umezi de lacrimi. Ed o îmbrățișă, în timp ce mergeau spre mașină. Era bine lângă el. Dar mintea ei știa că trebuia să facă un pas înainte în relația cu acest bărbat, dacă voia să rămână împreună; că nu era de ajuns să se înțeleagă bine, să râdă, să glumească și să se contrazică (din când în când) în probleme de serviciu. Poate că acesta era motivul pentru care nu se putea opri din plâns. Când Ed se invitase la ea acasă, să mai stea puțin de vorbă, acceptase, bucuroasă să nu rămână încă singură.

La trei kilometri de casa ei era un drum lateral care nu ducea nicăieri, cu excepția unei antene radio, ridicate pe un suport din sârmă. Prietenul Dianei, care lucra la biroul șerifului, îi spusese doar că era folosită pentru navigație de piloții avioanelor cu reacție. Se chema NDB, dar pentru ea era ca un cui, pe fundalul colinelor verzi, care coborau lin spre mare. Se pare că nu se ducea nimeni pe acolo, în afară de Diane. Uneori, venea cu mașina, târziu, noaptea, când voia să stea și să se gândească, întrebându-se, poate, ce șoptea antena avioanelor care zburau pe deasupra ei.

Ed o privi întrebător când coti pe drumul acela, dar Diane nu-i oferi nicio lămurire. La vest, se zărea încă o pată de lumină pe cer, când opriră.

Diane coborî, urmată de Ed. Aici stânca avea doar câțiva metri înălțime, dar Ed parcase pe un loc arid, unde erau doar pietre. Diane se așeză cu genunchii la piept și brațele încolăcite în jurul lor, privind marea. Când Ed veni lângă ea. Îi spuse:

— Nu, stai acolo!

Și-i arată un bolovan.

— Ce s-a întâmplat? o întreba el, așezându-se.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Briza ușoară învolbură părul Dianei și simțea gustul sării, pe buze. Ceva clocotea acolo, dincolo de marginea lumii, ceva cu vânturi puternice și tunete, o furtună care așteptă să izbucnească.

Dădu din cap spre antenă.

— Este un emițător NDB, îi explica ea.

— Știu.

— Avioanele se orientează după ea.

— Sau o ocolesc.

— Da. Este un fel de far…

Rămaseră tăcuți un timp, dar seara liniștită îi învăluia și Diane simțea nevoia să vorbească.

— Ed… înainte am făcut greșeli, amândoi. Tu ai greșit fiindcă ar fi trebuit să-mi spui că ești însurat. Iar eu am greșit… la pat. Nu îndrăznea să-l privească în ochi. Eram un dezastru ca amantă și te-ai întrebat probabil de ce.

Bărbatul ezită.

— Da. Așa este.

— Ei bine, acum o să-ți spun de ce.

* * *

Am scris deja de ce am venit la tine acasă, astă-seară. Însă este mai complicat să explic de ce am pătruns în casă. S-a scris vreodată despre imaginea ușii duble, glisante, asemănătoare unui vagin? Nu știu decât că am vrut să pătrund pe teritoriul tău, să aflu cum ești tu cea adevărată. Ființa pe care n-o văd niciodată în timpul ședințelor de terapie. Am vrut să descopăr identitatea Dianei Cheung.

Nu m-a auzit nimeni. Luminile sunt stinse. Ușile tale care dau spre curte sunt o glumă: a fost de ajuns să bag o dată vârful cuțitului meu elvețian de armată și gata! *Entrada*[12].

Ce casă! Ce casă extraordinară.

Este aproape întuneric. Plutesc prin amurgul cenușiu din cameră în cameră, minunându-mă de atâta albeață, de complicatele aranjamente florale,

de absența mobilei. Sunt numai cărți și strictul necesar. Locuiești într-un palat, dr. Diane. Un palat de gheață.

După un timp, se întunecă. Nu este nevoie să aprind luminile. Razele lunii inundă casa, alungind umbrele și transformând yin în yang. Urc la etaj. Dormitorul tău este atât de gol! Și spațios, ca toate camerele din această casă asemănătoare unui cavou.

•

Balconul dă spre ocean. Patul simplu, acoperit cu o cuvertură albă, mă atrage. Pipăi cuvertura până uit de mine. Pun capul pe bumbacul răcoros, îl adulmec, până mă ia cu amețeală.

Vreau să văd ce este în sertarul noptierei tale. Aha! – o carte frumoasă, cu pagini goale, cu coperți crem, mătăsoase. Dar nu toate paginile sunt goale; ai scris pe câteva.

Duc cartea la fereastră, unde razele lunii luminează mai bine și ies pe balcon; după cum am menționat deja, am o vedere foarte bună, așa că nu-i nevoie să aprind lumina. Citesc, absorbit.

Uit unde sunt, cine sunt și de ce am venit aici. Lucrurile pe care le-ai scris sunt cumplite. Visele tale nu sunt numai ale tale.

Noaptea în care ți-am telefonat, la nesfârșit, l-ai sunat pe Ed al tău. Cine este acest bărbat? Îl iubești? Da, probabil, dacă ai scris asemenea lucruri despre el. Te-ai culcat cu el, hai, spune?!

Gelozia poate să înnebunească un om. Mă ridic și mă învârtesc prin camera ta, trăgând aer adânc, în piept, să mă calmez. Uneori, dr. Diane, te urăsc mai mult decât poți să-ți imaginezi; mi l-ai furat pe Johnny, te culci cu bărbați, ești o târfă și o hoață, doamna doctor…

Dar, în cele din urmă, durerea cedează locul curiozității. Ai scris mult în ultima vreme și nu prea înțeleg tot, deși aș vrea.

De ce Alice Mornay te fascinează atât de mult? Pentru că îți vorbesc de ea, sub hipnoza,

bineînțeles. Și totuși, cum îți explici aceste rânduri…

> Alice Mornay din nou, noaptea trecută. Ah, de ce a trebuit Tobes să-mi spună despre ea! Acum nu-mi mai amintesc sigur dacă am visat povestea lui Alice, înainte sau după ce am aflat-o de la T. Dar mi se pare că a fost înainte și acest lucru mă tulbură.

Te tulbură, doctore? Bravo, pe mine crezi că nu?

Mă faci să mă concentrez atât de profund asupra lecturii, încât nu aud motorul mașinii decât prea târziu. O rază de lumina trece peste fața mea. Tresar. Sunt prins în cursă. Ce o să creadă dr. Diane când o să mă găsească în dormitorul ei? Voi fi acuzat de furt, de tentativă de viol și cine mai știe câte alte delicte.

Alerg să pun cartea la loc, în sertar. În grabă, bag mâna prea adânc și dau de ceva tare. Dar ce anume? Un pistol, nu, nu se poate… De-abia am atins cu degetele obiectul metalic. Tremur atât de râu, încât, atunci când îl închid, face un zgomot, care s-a auzit probabil până în San Francisco. Cred că era un pistol. Așa cred…

Voci în hol, ușa de la intrare închizându-se. Balconul tău este prea sus. Stai liniștit, nu intra în panică, îmi spun eu. Cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla este să intri la închisoare câțiva ani buni. Dr. Diane nu este genul care să linșeze oameni. Închid încet geamurile de la balcon și încerc să mă ascund.

Lângă dormitor este un hol: la dreapta, după ce treci de alte uși, ajungi la scările care coboară pe lângă perete în camera mare, centrală, de la parter, care adăpostește holul, sufrageria și living-roomul. Dar dacă ieși din dormitor și o iei la stânga, ajungi imediat în ceea ce mi s-a părut „o galerie”. Este pătrată, cu o fereastră uriașă, rotundă, compusă din mai multe părți, formând un ochi gigantic. Acest spațiu pătrat dă în camera principală de jos, și este

protejat de o balustradă metalică, din fier forjat. Dacă această casă ar fi a mea, aș folosi locul de aici drept galerie pentru trubaduri: iată de ce am botezat-o așa. Deci, mă duc acolo și mă întind pe burtă, încercând să găsesc o cale de scăpare. Și, între timp, ascult.

Se aud două voci. Dr. Diane este neobișnuit de veselă. Acum râde, dar este un râs stresat. În genul meu. Când trec prin bucătărie îi arunc o privire tipului pe care l-a adus acasă. Edwin Hersey, detectivul acestei parohii. Edwin. Ed. Ed, bărbatul cu care se culcă.

Deodată, îmi piere orice gând de plecare. Mă simt plin de energie. Tobias, deși a venit neinvitat, intenționează să mai stea un timp.

Se întorc în camera centrală. Vorbesc tot timpul. Diane desface două cutii de bere. Se așază pe o pernă; iar el pe canapeaua albă. Mă întreb de ce nu se înghesuie lângă dr. Diane.

— În orice caz… spune ea, în șoaptă, și rămâne tăcută, un timp. În orice caz, spune ea, din nou, acum nu mai este ca pe vremea aceea. Copiii au la dispoziție psihologi și camere video, ca să fie scutiți de trauma depunerii mărturiei în fața instanței, niște păpuși cu penisuri.

Ed o aprobă, tăcut, din fericire pentru mine, fiindcă vreau să mă concentrez asupra ei. Niște păpuși cu penisuri?

— Probabil că, dacă s-ar fi întâmplat acum, aș fi fost încadrată în PPCI. Adică un nume pe un ecran de monitor, însoțit de parola corespunzătoare.

Se făcu liniște. Apoi, Ed o întrebă blând:

— Ce înseamnă PPCI?

— Ah, da… este Programul de Protecție a Copiilor în caz de Incest. Constă dintr-o bază de date a victimelor și agresorilor. Eu sunt printre puținii care am acces la el. Tu n-ai, de exemplu.

— Nu?

— Este o rețea medicală, n-are nicio legătură cu poliția, o bază de date. Ar fi mai bine să uiți că ți-

am pomenit de ea. Nu știu ce… este cu mine, astă-seară.

Am auzit de acest PPCI. Dar cum, de ce și de unde…?

— Ori de câte ori mă gândesc la mama, mă apucă plânsul. M-a iubit atât de mult și eu am iubit-o pe ea…

Dr. Diane își duce mâna la față. Ed nu se mișcă. Aș vrea să se ducă la ea și s-o ia în brațe, dar nu se urnește din loc.

— A trebuit să suporte atâtea din partea lui LaFry. Toane. Scandaluri. Indiferență. Desconsiderare. Prima ei căsătorie fusese atât de minunată, iar cea de-a doua…

— De ce nu l-a părăsit?

— Chinezoaicele nu-și părăsesc niciodată bărbații. Dr. Diane ridică din umeri. Pur și simplu… n-o fac.

Se lăsă o liniște apăsătoare.

— Dar nu este totul.

Ed înălță capul și o privi drept în față.

— Hai, spune-mi, o îndemna el.

— Mai sunt și lucrurile din capul meu. Vocile. Vocea.

— Auzi voci? Oameni care nu sunt prezenți?

— Aud o singură persoană, care a murit.

Se făcu din nou liniște. Apoi Ed o întrebă:

— Pe mama ta, nu-i așa?

Diane încuviințează din cap, cu fermitate, o singură dată.

De-abia mai respir. Mi s-a încordat gâtul și mi s-a uscat gura.

— O aud de patru luni, spune Dr. Diane deodată. Știi, ca și când ar sta lângă mine! Și, când îi răspund… îmi răspunde și ea.

— O vezi?

— Nu. Dar asta nu mă împiedică să nu mă gândesc că sunt nebună. Și sunt convinsă că toate acestea au legătură cu violul. În plus, mai sunt și visele.

— Ce visezi?

— Că zbor. Sunt urmărită de figuri întunecate, amenințătoare, care vor să mă ucidă. Îmi trăiesc propria moarte. Și morțile violente ale celorlalți. Uneori… uneori, chiar mama este cea care vrea să mă omoare… Oh, Ed, nu-i așa că sunt nebună?

Izbucnește în suspine și acum el se duce în sfârșit la ea: o ia în brațe și o leagănă la pieptul lui, dezmierdându-i părul. Eu, unul, cred că este nebună. Da, da, este complet țicnită. Și când te gândești că eu mă tratez cu această femeie.

— Ești cea mai sănătoasă mintal din câte am cunoscut, îi spune Ed.

Îmi vine să râd. Poate că vrea să fie stăpân pe situație, până îi cheamă pe cei în halate albe. Atunci o să plec și eu, dar nu înainte.

— Durerea, continuă el, poate distruge pe oricine.

Îl aprobă, mișcând repede capul, semn că nu s-a oprit din plâns.

— Te-ai gândit vreodată să… te tratezi?

— Da, m-am gândit.

Acum stă dreapta, cu părul răvășit. Nu-i văd ochii, dar știu că sunt roșii, oribili.

— Problema este că știu tot ce mi-ar putea spune. Încearcă să râdă. Ce rost are să arunc banii degeaba?

Ed o mângâie pe pâr. Lui îi văd fața; nu zâmbește.

— Poate ar trebui totuși să discuți cu cineva de specialitate, spune el, încet.

S-a făcut din nou liniște. Dr. Diane își aranjează părul și își șterge ochii. După un timp, ia cutia cu bere de pe podea. Soarbe și își duce repede mâna la gură. Apoi, sare în picioare și fuge în bucătărie. O aud vomitând. Ed se duce s-o ajute.

Camera este goală. Acum ar fi timpul s-o șterg. Aș putea să cobor scările, să mă strecor pe ușă și să plec. Sau, poate că nu ar fi bine. Ed mi-a făcut

impresia că este un tip sportiv. La cel mai mic zgomot din partea mea…

Vreau să rămân. Trebuie să rămân.

Îi aud vorbind în bucătărie. Discută în șoaptă. Apoi, se întorc în cameră. Dr. Diane îi spune că el, Ed, va trebui să ia în considerare toate aceste aspecte, dacă va exista ceva între ei.

— … și dacă mâine sau în oricare altă zi m-ai suna să-mi spui că nu poți să faci față, să știi că te-aș înțelege.

Îi zâmbește tristă.

— Vorbesc serios.

— Doar ți-am mai spus, insistă el, luând-o în brațe. Te iubesc.

Hodoronc-tronc. O iubește.

Și ea…?

— Poate că toată iubirea din mine a fost ucisă. Nu adormită, ci ucisă.

Apoi, dr. Diane oftează și zâmbește amar. Face mari eforturi să surâdă.

— Nu ți-am arătat casa, spune ea. Hai, vino, să te conduc în marele tur.

Nu-mi dau seama imediat de implicațiile vorbelor ei. Apoi intru în panică. O să vină și o să mă găsească.

Îngenunchez într-o secundă. Fac zgomot. Ed își ridică privirile. Încremenesc în loc.

— Ai auzit ceva? întreabă Ed.

— Nu. Vântul scoate sunete ciudate. Vreau să-mi spui ce părere ai ca profesionist, despre acest sistem de alarmă.

Ed râde amuzat.

— Care sistem de alarmă?

— Uite-l. Vino să ți-l arăt…

Aproape și-a revenit. Dar Ed se uită în toate părțile, încercând să depisteze zgomotul…

În următoarele cinci minute, defilează prin raza câmpului meu vizual. Iar eu aștept în zadar o ocazie să mă strecor neobservat. Când cred că pot să cobor în vârful picioarelor, îl aud vorbind pe

unul din ei și-mi dau seama că se întorc. Îmi mușc buzele până la sânge. Va trebui să risc și să cobor printr-o fereastră. Dar trebuie să aleg un moment când se află de partea cealaltă a casei, altfel, m-ar auzi.

— … și alarma personală, lângă ușa de la intrare, plus una în spatele casei și alta în dormitorul meu.

— Ai senzori la fereastra?

— Da. Pe aici au vrut să instaleze o rază infraroșie, dar am spus…

Între timp m-am ridicat și m-am ascuns în spațiul pătrățos, cu fereastra mare, rotundă, căruia îi spun galerie. „Mă ascund” este un fel de-a spune; oricine ar urca pe scări și ar înainta pe hol m-ar vedea.

— … Oare ar trebui să instaleze panoul de comandă departe de ușile acelea de sticlă?

— Mmm… da. Tu ce crezi?

Când îmi amintesc de ușile din sticlă, îmi asum riscul și arunc o privire la parter. Am forțat încuietoarea cu cuțitul. Dacă observă, m-am nenorocit.

— Da, spun Ed, dacă cineva sparge sticla și panoul de comandă este pe aproape…

— Ar trebui să aibă un braț cam lung, nu?

Mă ghemuiesc lângă balustradă și privesc în jos. Vad doar o zecime din spatele lui dr. Diane și nimic din Ed. Stau în stânga mea, în holul care dă în curte. Dr. Diane spune;

— Ușile acestea nu par prea solide, nu-i așa?

Închid ochii, pentru că știu ce o să facă acum. O să le zguduie. Așa ar face oricine.

— Vrei să mă uit și sus?

Deschid ochii. Vocile se apropie. Dr. Diane nu încearcă rezistența ușilor, se întoarce în sufragerie, cu Ed.

— Sigur, de ce nu?

Urcă la etaj. Mă îndepărtez de balustradă. Dr. Diane (de-abia o văd) este pe treapta de jos și se

uită la Ed. Aici sunt într-un unghi mort. Trebuie să mă mișc.

— Nu vreau să te zoresc, îl aud pe Ed. Nu mă deranja să rămânem la parter.

Apoi răsună râsul lui dr. Diane. De data aceasta și-a revenit la normal. Deși eu n-o s-o mai consider niciodată normală.

— Haide, spune ea. Încearcă și vei vedea ce obții!

— Știu sigur că n-o să „obțin” un glonț în cap.

Urcă încet scările. Nu mai am timp. Mă retrag pe cea mai apropiată ușă, pe jumătate deschisă. Este dormitorul lui Dr. Diane.

— Zău, Diane, aș vrea să-ți cumperi alt pistol în locul celui furat.

Au ajuns pe hol.

— Nu mă simt în largul meu cu o armă în casă. Cine are, este treaba lui. Aceasta este baia de oaspeți.

Camera se clatină sub mine și în jurul meu. Este cutremur. Nu, nu este. Dar faptul că în sertarul lui dr. Diane se află un pistol, deși ea n-a recunoscut că ar avea așa ceva, echivalează cu un cutremur. De ce nu am verificat?

Poate nu are un singur pistol și polițistul se referea la cel care i-a fost furat.

Au ieșit din nou pe hol. Acum sunt mai aproape. Mă îndrept spre glasvand.

— … și asta este camera mea.

Deschid ușa de la balcon, mă strecor afară și o închid în urma mea. Când lumina din dormitorul ei se aprinde, mă lipesc de perete. Timp de câteva clipe, aud doar susurul conversației. Apoi, deodată, se deschide ușa și cei doi îndrăgostiți apar în prag.

Este liniște.

Îmi țin respirația. Nu ne despart nici doi metri.

Aș putea să-i ucid.

Aș putea să-l ucid.

Ce-ar face dacă și-ar vedea iubitul zăcând pe jos, cu briceagul meu de armată înfipt în burtă și

ochii scoși pe podea, lângă el, ca două bile de marmură?

L-a lăsat pe acest tip, pe acest polițist, s-o reguleze. Femeia asta nu are limită și acum am aflat, în plus, că este și nebună. Lumea nu are nevoie de tine, dr. Diane, are destule probleme și fără tine.

Pipăi cuțitul. Am nevoie de amândouă mâinile să desfac lama lată. Va trebui să-l scot din buzunar. Dar risc să fac zgomot.

N-o s-o ucid. N-o să ucid pe nimeni, niciodată.

— Vezi ce bine au realizat contactele, șoptește dr. Diane în urechea mea dreapta. Tipii ăștia costă mult, dar fac treaba bună.

Deschid ochii. Balconul este gol. Stau în ușă și examinează ceva, dar eu n-am cum să vând. Dacă mai fac un pas, unul singur, sunt terminat.

Aud un oftat prelung. Și apoi:

— Ce noapte frumoasă, spune ea.

— Da.

— Ed…

— Mm…?

— Crezi că am exagerat cu aceste dispozitive electronice?

— Nu. Bineînțeles că nu.

— Știi, sunt atât de costisitoare și, uneori, am senzația că sunt o fată bătrână nebună…

— Eu, unul, aș vrea ca toate femeile care locuiesc singure să fie la fel de prudente ca tine. Nu uita prin ce ai trecut…

— Cred că…

— Ah, Diane, gândește-te! Tatăl tău te-a violat! Și nici măcar nu s-a mulțumit să te violeze normal! Precauțiile luate de tine sunt justificate pentru orice femeie care locuiește singură, iar în cazul tău sunt vitale, dacă vrei să depășești vreodată această traumă.

Bum! Bineînțeles – PPCI, cuvintele de pe ecranul calculatorului lui dr. Diane, în biroul ei,

programul de Protecție a Copiilor în caz de Incest… „tatăl tău te-a violat”.

Ferestrele se închid, nu de tot, dar suficient ca să mă pot relaxa puțin. Le aud vocile în dormitor. Alunec de-a lungul peretelui și mă ghemuiesc pe balcon.

Tatăl ei vitreg a violat-o.

Tatăl ei vitreg a violat-o.

Dr. Diane a avut un tată vitreg. Tatăl vitreg. A violat-o.

Pe ea.

Nu (NU)… a violat-o normal.

Uau.

Uau.

Uau.

Acum știu că nu este nebuna, însă a suferit mult. O înțeleg, în sfârșit. Dar, ia stai puțin! Ce se aude… prin ușile întredeschise, ce sunete tulbură liniștea nopții?

Lumina din dormitorul ei s-a stins. Dar ei rămân înăuntru. Vorbesc.

Înalț capul și privesc cerul. În noaptea asta nu este lună, deci nu este niciun pericol să fiu trădat de propria umbră. Fac un pas înainte, spre ferestre. Aștept mult timp, până când mă mișc din nou. După un timp, nu mai vorbesc. Se aud în schimb sunete intermitente, de diverse tonalități. Când dr. Diane scoate un strigăt de plăcere, mă înfior din cap până în picioare, îmi apăs urechea de orificiul unde fereastra se îmbină cu pervazul. Mă uit prin sticlă, dar bezna învăluie siluetele care se frământă în pat și închid ochii, concentrându-mă asupra auzului. Îmi amintesc de copilăria mea.

Aveam zece ani când tata m-a sodomizat prima oară și cincisprezece când a făcut-o pentru ultima oară. Și, în tot acest timp, câte oftaturi, câte strigate au răsunat în atâtea nopți; câte lacrimi vărsate; cât sânge, câtă sămânță…? Noaptea a fost unicul martor la atâta suferință, plăcere și rușine, în timp ce m-am transformat din copil în bărbat!

Ce rahaturi scriu.

Ce… rahat!

Amintește-mi într-o zi, dr. Diane, să-ți povestesc ce mi-a spus tata, prima oară. Am putea să ne împărtășim experiențele.

Când se face din nou liniște, timp de o jumătate de oră și ceva, mă așez în prag, să privesc. Nu văd trupurile înlănțuite în pat, dar le simt. Respiră greoi, ca niște amanți epuizați, satisfăcuți. Vor dormi la nesfârșit, unul în brațele celuilalt, până în ziua Judecății de Apoi.

Stau și mă uit la ei, mult timp. Nu-i văd și nici ei nu mă văd pe mine. Cobor în sfârșit și ies prin ușile glasvandului. Mă îndepărtez, fără să mă uit înapoi.

* * *

Diane dădu pătura la o parte, și se ridică. Ed respira liniștit. Se sculă în liniște din pat și luă un halat, tremurând puțin. Casa era învăluită într-o liniște adâncă. Se opri în capul scărilor, ascultând. I se accelerase pulsul; totuși Diane simțea, într-un fel, că nu avea de ce să se teamă.

Știa cine stătuse în fața patului ei și-i privise. Avea mirosul acela acru, de gabardină udă, care se lipise de el, din copilărie, ca mucegaiul de un cavou vechi. Când îi simțise prezența, Diane nu știuse ce să facă: să-l trezească pe Ed, să aprindă lumina? În cele din urmă, se prefăcuse că doarme și-l rugase în gând pe intrus să plece.

Când ajunse jos, aprinse luminile. Nu-i luă mult să verifice toată casa. Toate ușile erau închise, cu excepția uneia: cea glisanta. Cineva forțase încuietoarea.

Ed se trezise când Diane se întoarse în dormitor. Nu reușise decât să aprindă veioza de pe noptieră. Acum, se freca la ochi, apoi strănută și pipăi cu mâna, până dădu de mânerul sertarului.

— Ce cauți?

— Un șervețel… oh, Doamne…

Strănută din nou.

— Nu sunt acolo. Stai să le aduc din baie.

Când se întoarse cu cutia, îl văzu stând în pat.

— Cât este ceasul? Ce s-a întâmplat?

— Am avut un intrus.

Se trezi imediat, ca și când i-ar fi aruncat cineva o găleată cu apă rece în cap. Diane îi povesti cum se trezise simțind prezența cuiva în cameră. Intrusul se aplecase peste pat, dar nu văzuse decât o siluetă printre gene.

Ed întinse mâna spre telefon.

— Ce faci?

— Chem poliția, bineînțeles.

— Poliția, îi reaminti ea, este deja aici.

Se încruntă la ea, dar nu-i păsa.

— Ed, zise Diane, nu s-a furat nimic, n-a fost nimeni rănit, intrusul a dispărut. N-aș putea să-l identific, în caz că a fost într-adevăr un bărbat.

— Poate că tipul a lăsat niște urme?

— Nu atâtea ca tine.

Diane făcu semn cu capul spre cearșafuri, care nu mai erau la fel de curate ca acum două zile, și zâmbi.

Se vedea pe fața lui că se gândea ce poveste să inventeze, ca să explice prezența lui acolo; din păcate, nu mergea niciuna. Și, în plus, era în joc onoarea lui de polițist. Dormise adânc, în timp ce femeia de lângă el tremurase sub amenințarea umbrei intrusului, prea înspăimântată să strige.

— Ed, îi spuse Diane, exact la momentul potrivit din punct de vedere psihologic, culcă-te la loc.

Îl mângâie pe obraz și se aplecă să-l sărute pe gură. Ed nu reacționa imediat, dar apoi o sărută și el. Diane se întinse, netezind patul, lângă el, și făcură dragoste minunat, mai bine ca înainte.

Mai târziu, după ce Ed adormise și Diane plutea între vis și realitate, o auzi pe mama ei, spunând:

— Nu mi-am imaginat că poți fi așa.

— Mamă, șopti ea, feroce. Sunt psiholog, nu pot să ascult voci imaginare. Este un simptom de

schizofrenie. Nu este etic.

— Este o prostie să locuiești aici, la marginea lumii.

— Noapte bună, mamă.

— Noapte bună, murmură Ed.

•

Peste o săptămână, la nouă și jumătate seara, Johnny se uită pe fereastra sa și văzu un bărbat stând pe cărare, sub felinar. Era îmbrăcat în niște haine ciudate, deși Johnny nu-și dădea seama exact. Sigur, băiatul știa că era Tobes. Intuia, într-un fel. Se temea să coboare la el, dar trebuia să-și testeze curajul. Voia de asemenea să discute cu prietenul lui.

Ezită mult timp. Dar se duse, până la urmă.

Nicole era plecată astă-seară. Se dusese la o petrecere cu alte femei; Johnny îi auzise certându-se mai devreme. Mike îi spusese că trebuia să meargă, iar ea îl întrebase cine o să aibă grija de Johnny și alte prostii de genul acesta. Până la urmă, plecase totuși. (Era ceva, în legătură cu florile. Trebuia să le aranjeze.) Mike era în birou. Îngropat în hârtii (Johnny aruncase o privire înăuntru, în drum spre ușă). Mike n-o să-l audă; când avea de lucru, nu mai știa ce se petrece în jurul lui.

Totul merse bine, până când Johnny ajunse la poartă. În momentul acela, Tobes se mișcă din loc, îndreptându-se spre locul lui secret. Johnny îl urmă. Ce ciudat: îi venea să râdă, dintr-odată. Ca și când l-ar fi gâdilat ceva. Își duse mâna la gură. Dar, în același timp, tremura, deși era o noapte caldă.

Tobes avea o lanternă. O ținea în așa fel încât Johnny să vadă raza și să se orienteze după ea. Băiatul se uită înapoi. Nu erau singuri. Niște tipi se învârteau pe alee, dar nu-i băgau în seamă. Johnny ar fi vrut să alerge la Tobes, să-l bată pe umărul drept și să-l sperie. Dar n-o făcu. Și nu știa de ce.

Tobes era îmbrăcat în uniforma.

Mergeau pe o potecă abruptă, lăturalnică, raza lanternei se mișca și băiatul prindea adesea câte un nou detaliu: cureaua, chipiul, tocul de la brâu. Ciudat, foarte ciudat.

Tobes dispăru.

— Tobes, murmură Johnny, unde ești?

Nu primi niciun răspuns. Johnny se uită în jur. Și atunci, își dădu seama că se află într-un loc cufundat complet în beznă, ca și când ar fi orbit brusc. Toată această situație semăna cu o poveste din Biblie.

Ceva foșni în tufișuri, la picioarele lui.

Pentru o clipă, Johnny fu cât pe ce să țipe, s-o rupă la fugă, să reacționeze într-un fel; dar apoi se răzgândi și se simți mândru de sine. Totul va fi OK, dacă nu intra în panică.

Spaima nu putea să dureze la nesfârșit. Auzi mârâitul unui câine și o luă la goană.

— Tobes! zbieră el.

Ceva se lovi de o creangă; frunzele foșneau. Se întoarse și văzu lumina lanternei.

Johnny alergă spre ea. Își prinse picioarele în buruieni, încerca să se elibereze și căzu pe burtă. Auzi alt câine mârâind, sau poate era același și izbucni o luptă: doi câini se încăieraseră acolo, sau acolo, n-avea cum să-și dea seama exact.

— Tobes!

Johnny suspina acum.

— Te rog…

Îl auzea. Era acolo. Johnny înălță capul și văzu lumina lanternei peste un cavou descoperit. Tobes ieșea din cavou.

Poate că Johnny leșinase în clipa aceea. Steluțe multicolore îi jucau pe dinaintea ochilor. Era ca și când s-ar fi trezit dimineața, alungându-și treptat somnul. Tobes era acolo, stătea pe marginea mormântului, cu lanterna în mână. Se ridica. Se îndreptă spre Johnny. Deschise gura, dar duse încet un deget alb la buzele sale la fel de albe și Johnny nu reuși să scoată niciun cuvânt.

Câinii amuțiseră. Niciun sunet nu tulbura pădurile. Poate că Dumnezeu uitase să respire.

Tobes lumină piatra funerară și Johnny citi cuvintele. Mai târziu nu reuși să și le amintească de loc. Era numele unui tip și niște date: murise în 1941 și era tânăr. Mai era și un text: „Mergi înainte, soldat creștin”.

— În noaptea aceea, mă întorceam acasă…

Johnny avea senzația că o să-i sară inima din piept. N-ar fi trebuit să bată atât de tare.

— Am sosit la Los Angeles după ora șase. Mă gândeam să fac autostopul s-o vizitez pe mama. Nu erau multe mașini. Se apropia războiul și mă pregăteam să plec pe front.

Tobes rămase tăcut un timp; privea în gol, dincolo de Johnny, care tremura atât de rău, încât de-abia se mai ținea pe picioare. „Dacă mai ajung vreodată în dormitorul meu n-o să mai ies niciodată noaptea, nici măcar până la baie, chiar dacă ar trebui să fac pipi pe jos” – își spuse el, în gând.

— Aveam o permisie de patruzeci și opt de ore. Ploua torențial de trei zile. Șoferul m-a luat către nord, spre Oxnard. M-a adus aici. A făcut-o aici. M-a îngropat la nici doi kilometri de locul unde m-a ucis.

Se pare că Tobes nu avea de gând să continue. Johnny ar fi vrut să-i spună o mulțime de lucruri și în primul rând: „Încetează cu gluma, nu-mi place, du-mă acasă”. Dar, deși era atât de speriat, își dădea seama de un lucru. Se afla în puterea lui Tobes. Ce se petrecea aici depindea de Tobes. Numai de el.

Așa că Johnny îl întreba:

— Ce a făcut?

Și, văzând că Tobes nu-i răspundea, continuă:

— Ce ți-a făcut tipul acesta?

— Mi-a produs durere.

— Ce fel de durere?

Tobes râse… în momentul acela, Johnny știu sigur că era într-adevăr Tobes, pentru că nimeni nu râdea ca el și lui Johnny nu-i plăcea deloc. Râsul acela îl calcă pe nervi.

— Nu ești destul de mare să înțelegi, zise Tobes. M-au găsit. A doua zi. Se opri un timp. Ambele mele părți.

Johnny nu-și imagina deloc scena.

— Știa că sunt paznicul sufletelor de aici. Știa. Mi-a spus: „Alice Mornay, te-am adus acasă”. În ziua aceea, aveam la mine o sută șaptezeci și șase de dolari. N-a luat niciun cent. Au găsit banii lângă… trupul meu ciopârțit. Și o carte de vizită. Și-a lăsat cartea de vizită. Cartea de vizită a ucigașului meu.

Johnny îl privea fascinat. Acum nu-i mai era frică.

— Prin urmare, m-au îngropat aici, nu departe de mormântul lui Alice. Tobes se opri din nou. Era a doua oară când îngropau fantoma păzitoare.

Johnny nu sesiza imediat.

— A doua oară? zise el. Stai puțin, doar…

— A existat și a treia oară.

Tobes înaintă spre Johnny, luminându-i fața cu lanterna. Băiatul se dădu înapoi. Dar Tobes continua să vorbească; în timp ce mergea și ochii negri îl sfredeleau. Era fascinat de privirea lui Tobes. Nu putea să se întoarcă și s-o rupă la fugă, oricât de mult ar fi vrut.

— Mă chema Carl, zise Tobes. (Era o minciună, pentru că, deși numele de pe piatra funerară începea cu C… Johnny nu credea să fie Carl; de fapt, știa sigur că nu era.) A fost și o a treia înmormântare aici. Data viitoare, o să-ți arăt cel de-al treilea mormânt.

Se opri la jumătate de metru de băiat. Johnny îi simțea respirația. Duhnea oribil.

— Data viitoare… o să fii liber.

Un câine lătră o dată, de două ori, din ce în ce mai aproape.

— Nu te mișca, zise Tobes, încet.

Cobori raza lanternei. Câinii stăteau la doi metri depărtare. Erau trei. Țineau capetele plecate. Johnny le văzu colții. Deodată, cel din față își lipi corpul de pământ și știu că o să sară la atac. Dar, înainte să țâșnească, Tobes se năpusti asupra câinelui și roti lanterna. Raza de lumină înconjură tot locul. Johnny închise ochii și așteptă, paralizat de frică, să simtă dinții înfigându-se în carnea lui.

Zgomotele se amplificau în urechile lui. Apoi mârâituri și izbituri. Un chelălăit prelung. Și apoi, liniște. Deschise ochii. Tobes stătea în picioare. Lanterna căzuse pe jos. Băiatul o ridică. Unul dintre câini zăcea pe-o parte, nemișcat.

Tobes avea un cuțit. Își ridică privirile, îl văzu pe Johnny uitându-se la el, și-i băgă lumina în ochi. Johnny clipi și închise ochii. Când nu mai simți raza roșie pe pleoape, îi deschise din nou, dar cuțitul dispăruse.

Tobes lumina picioarele lui Johnny.

— Pleacă.

Se întoarseră acasă pe unde veniseră, Tobes în spate, cu lanterna aprinsă. Johnny ar fi vrut să se uite în spate, dar ceva îl oprea. „Oare Tobes mai e acolo? O să mă lovească? Are un cuțit?”

Băiatul începu să meargă mai repede. Dar rămase în beznă, pentru că, în spatele lui, Tobes își păstrase ritmul și Johnny se opri. Îl simți pe Tobes apropiindu-se. Ce distanță era între ei?

Johnny nu îndrăznea să se întoarcă.

Lanterna îi lumină din nou picioarele. Porniră mai departe.

La un moment dat, ajunseră pe cărarea principală. În stânga lor, erau gardurile caselor din Court Ridge și se apropiaseră de felinarul vecinilor, așa că era destulă lumină și, în clipa aceea, Johnny știu că scăpase. Gândul acesta îi dădu curaj să se întoarcă. Avea de gând să-i râdă în nas lui Tobes și să-i spună: „Ce-a fost asta,

nebunule? M-ai speriat îngrozitor. Ce-ai urmărit de fapt? Hai, explică-mi?”

Dar, când se întoarse, constată că poteca era pustie.

•

Însemnări: Johnny Anderson, 9 septembrie

Ședința numărul șaptesprezece. Criză gravă.

Noaptea trecută, băiatul s-a dus singur în cimitir, deși i-am interzis. De data aceasta (mi-a mărturisit el) a văzut o fantomă; fantoma era Tobes, costumat. Îl chema Carl. Mi-a dat multe alte detalii, printre care a pomenit și de-o carte de vizită găsită lângă cadavrul lui Carl. Acest „Carl” a murit, se pare, în 1941. Este prea de tot să fie o simplă coincidența. Tobes (dacă a fost el, într-adevăr) știe cel puțin un amănunt necunoscut celorlalți oameni obișnuiți despre moartea lui Carl Jensen.

Ce înseamnă acest lucru?

Că trebuie să discut cu Edy Symes. Dar cum?

Tobes este din nou suspect. Dacă ascund ce mi-a spus Johnny, devin complice la o crimă.

Am dreptul să nu divulg informațiile primite dacă, în acest fel, îmi protejez pacientul. Care pacient: Tobes sau Johnny?

S-ar putea să existe un criminal în casa lui Johnny.

I-am interzis categoric lui Johnny să mai intre în cimitir. Când i-am cerut permisiunea să povestesc escapadele sale lui Mike și Nicole, s-a înfuriat și a trebuit să abandonez subiectul.

— Am crezut că pot avea încredere în tine, mi-a reproșat el.

L-am sfătuit să le spună părinților ce se întâmplase, cu propriile cuvinte. L-am sfătuit, de asemenea, să-l evite pe Tobes. În cele din urmă, i-am spus că nu voi putea să-mi țin gura la nesfârșit; așa că, săptămâna viitoare, va trebui să găsim o soluție, împreună.

Este de datoria mea să neutralizez orice primejdie care ar veni din partea lui. Atât pentru binele lui, cât și al lui Johnny.

> Profetul Mahomed a susținut că nebunii sunt iubiți de Dumnezeu și că el i-a ales pentru a transmite adevărul prin gura lor.
>
> Sunt foarte nefericit. Și ar trebui să înșir motivele.
>
> În primul rând. Tobes își bate joc de mine. Nu înțeleg de ce face pe fantoma. Mă enervează. Mă sperie. Este sinistru, dar și drăguț în același timp. Ce să fac? Diane mi-a spus, azi-dimineață, să mă feresc din calea lui Tobes. Ca și când ar fi, într-un fel, vina mea.
>
> În al doilea rând, n-o mai plac pe Diane la fel de mult ca înainte. Nu înțelege ce mult țin la Tobes și nici nu se gândește să-l ajute puțin. OK, știu că și el este pacientul ei, la fel ca mine, dar nu-l ajută, știu sigur.
>
> Deci, se pune întrebarea dacă pe mine mă ajută?
>
> Și, în al treilea rând, am făcut o mare gafă cu „ei”, cu așa-zișii părinți din viața mea…

Petrecerea a fost de vină. Tata și Nicole au hotărât să invite o mulțime de oameni la cină. Discutau despre acest lucru săptămâna trecută, iar ieri-dimineață, la micul dejun, nu i s-a mai servit masa, ca de obicei, din cauza petrecerii, așa că Johnny a trebuit să-și pregătească singur pâinea prăjită. Tata părea foarte încântat. I-a spus că vor veni mulți vecini, vreo șase tipi de la primărie, cu soțiile lor, un reporter și alții, de care Johnny uitase. Erau oameni importanți și influenți, îi precizase Mike. I se păruse deosebit de satisfăcut.

Nicole era mai puțin entuziasmată, pentru că totul cădea pe capul ei. Nu-i plăcea să apeleze la serviciile firmelor care organizau petreceri. În orice caz, voia ca Johnny să nu-i stea în cale. Și iată că apăru un nou televizor la familia Anderson. Îl puseseră în camera lui; tata îi spusese că putea să-l folosească. Dar, trebuia să rămână sus, la el în

cameră, toată seara și să se culce la ora obișnuită. Deci, îl mituiseră.

Nicole îl instală în pat. Cu televizorul lui (sonorul era dat încet), telecomanda (avea și așa ceva), o farfurie cu biscuiți și un pahar cu lapte. Îi aduse chiar și o cutie cu bomboane Knudsden Full Creams și Johnny o tachină: „Poate ar trebui să am și propria mea ladă frigorifică pentru înghețată”.

Oricum, era foarte încântat de televizor. De aceea, îi veni deodată această idee. O să-i spună lui Nicole ce se întâmplase, așa cum îi sugerase Diane.

— Nicole?

— Mmm, ce este, dragul meu?

— Vrei să vorbim?

— Da, însă nu acum.

Arăta grozav, într-o rochie alb cu negru și cele mai bune bijuterii ale ei. În urechi, avea cerceii de argint, în forma de „pisălogi” miniaturali. (Domnișoara O’Shea îi dăduse lui Johnny o steluță de aur, fiindcă fusese singurul din clasă care știuse ce era un „pisălog” pentru măcinatul piperului.) Nicole voia să coboare, să-și întâmpine musafirii. Era îngrijorată, dar pe el îl apucase dintr-odată dorința să-i spună.

— Poți să-l chemi pe tata, puțin? zise el. Este în legătură cu cimitirul. Te rog!

Părea nesigură. Apoi o văzu zâmbind și crezu că o să accepte, dar, în momentul acela, o striga Mike:

— Nicole, draga mea, unde ești?

— Hai s-o lăsăm pe mâine scumpule, OK? îi spuse Nicole lui Johnny.

Ce putea să facă decât să dea din cap și s-o aprobe. Dar, după aceea, credeți că mai putea să doarmă, să se uite la televizor, să citească? Nu. Pentru că la parter și afară, în curtea aranjată de curând, adulții se distrau. Răsunau clinchete de pahare și farfurii, râsete vesele. Pentru ei era o petrecere reușită. „Mie nu mi-ar plăcea”, se gândi

Johnny. Dar, pe seară, se lăsă rece și începură să intre înăuntru, unul câte unul, până când grădina se goli de tot. Johnny se uită pe fereastră, așteptându-se, într-un fel, să-l vadă pe Tobes sub felinar, dar nu era acolo. Bineînțeles, fantomelor nu le plăceau petrecerile.

Johnny se gândi că era ceva ciudat. În noaptea aceea, la un moment dat, crezuse că Tobes era într-adevăr fantomă.

Schimbă toate canalele, dar nu-l atrăgea nimic. Apoi dădu pe un post care nu emitea și privi un timp dungile de pe ecran, sperând că o să-l adoarmă. În schimb, îl apucă durerea de cap. Jos, era zgomot. „Ar fi fost normal să plece până acum”, se gândi Johnny, leneș. Dar, în loc să plece, adulții devin din ce în ce mai zgomotoși spre sfârșitul petrecerilor.

Dădu pătura la o parte, sări din pat și ieși pe culoar, să se uite. Invitații se împrăștiaseră peste tot; unii stăteau pe treptele de jos. Johnny se ascundea în umbră, să nu-l vadă nimeni. Tatăl lui se așeză pe trepte, alături de ceilalți. La început, Johnny nu auzi ce vorbeau, dar apoi reuși să distingă:

— Stanley, ești nebun dacă-ți imaginezi că poți cumpăra un episcop, zise unul dintre oameni.

— Cardinalul Tom poate aranja orice, îi răspunse altul, în afară de propria conștiință.

Izbucniră cu toții în râs. Hohotele tatei răsunau cel mai tare, iar Johnny se gândi că n-ar fi trebuit să râdă atât de zgomotos, dar apoi se simți vinovat că își critică propriul tată.

— Mike…

Omul pe care-l chema Stanley puse un braț pe umerii tatei.

— N-are rost să te îngrijorezi în privința desacralizării. Până mâine, această problemă va fi rezolvată.

— Nu știu. Mike clătină din cap. N-am mai construit case într-un cimitir, până acum.

Johnny alunecă pe scări, ca și când și el însuși ar fi fost o fantomă, atrasă de puterea unei incantații magice. Tatăl său, Mike Anderson, o să construiască pe terenul cimitirului?

„Da, bineînțeles. Doar ai știut de la bun început”.

Da, însă… în cimitirul lui Tobes?

CIMITIRUL LUI!

— Nu se poate, spuse o voce.

Era a lui Johnny.

Bărbații își ridicară privirile. Surprinderea lor se transformă repede în zâmbete. Era micuțul Johnny, fiul gazdei lor!

— Tată, zise băiatul, coborând ultimele trepte, este adevărat că vrei să construiești case în cimitir? Chiar ai de gând, în mod serios?

Mike zâmbi, dar Johnny știa, din experiență, că nu era de bun augur.

— Exact, fiule. Credeam că știi.

— Da, știam de case. Se întrerupse și înghiți în sec. Dar… nu m-am gândit, până acum.

— Care-i problema, băiete? îl întrebă Stanley.

— Este un loc frumos și liniștit. Îmi place să mă duc acolo. Și prietenilor mei le place.

— Mă rog, asta este.

Zâmbetul tatei îi dădea fiori, dar se implicase prea mult, ca să-i mai pese. Chiar dacă se speriase de moarte în cimitirul acela, Tobes făcea parte din el, și îl plăcea pe Tobes (într-un fel) și acolo simțise că trăiește cu adevărat. Gândul că vor răsări zeci de căsuțe, spate-n spate, una lângă alta, împroșcând beton și cărămidă peste dealuri, dincolo de poarta din spatele cimitirului, îl îngrețoșa.

— Tată, zise el, te rog să nu faci asta.

Dar Mike îl repezi:

— Este timpul să te duci la culcare.

— Ce-o să se întâmple cu morții? Cine va avea grijă de ei?

— Sunt morți, spuse alt tip. N-o să se supere.

— Ba o să se supere, o să vedeți. Un prieten de-al meu este îngropat acolo de trei ori și n-o să-i placă să se trezească astupat de case.

În liniștea care urmă, Johnny își dădu seama că o făcuse lată. Îl priveau fix, ca pe un specimen ciudat. Tata era desfigurat la față. Întinse brațul să-l ia de mână, dar Johnny se feri.

— Niciunul dintre prietenii tăi nu este îngropat în cimitirul acela, spuse Mike.

Johnny mormăi ceva despre Alice și Carl, dar ce rost mai avea? Nu ajuta la nimic și își pierduse orice speranță. Iar când ești într-adevăr lipsit de speranță, faci lucruri de un curaj prostesc.

— Fantoma păzitoare n-o să vă placă, zise Johnny. Pe niciunul dintre voi. Așa că, aveți grijă.

Și, zicând acestea, o luă la fugă în sus, pe scări.

Scrise totul în jurnalul lui, în timp ce invitații plecau, trântind portierele, strigând, râzând, amețiți probabil de băutură.

> Iisuse, mâine va fi cumplit. Îmi vine să mă bag într-o gaură…
>
> Mai bine nu te-aș fi cunoscut niciodată, Tobes.

•

Pentru Diane, vinerea aceea începuse cum nu se poate mai bine.

Plecă de acasă devreme, lăsându-i pe cei de la compania The Safety Net în sufrageria ei, cu șurubelnițele, cutiile și picioarele lor bronzate în șorturi de doc, convinsă că, la întoarcere, în noaptea aceea, casa ei va fi protejată ca o fortăreața. Era un sentiment plăcut: ultimul de care avea să se bucure, mult timp, de aici înainte.

Prima persoană pe care o văzu, în timp ce urca în grabă scările secției de poliție era Ramon Porras. Era îmbrăcat în blugi negri, tricou cenușiu și părea posomorât.

— Bună, îl salută ea, cu ce ocazie pe aici?

— Am fost chemat la interogatoriu.

— Ce vor să știe?

— Tot ce s-a întâmplat în acest oraș. Începu să se agite. Știți, dr. Cheung, dacă cineva a furat un timbru, vor să spună că eu sunt vinovat. Dacă s-ar putea, mi-ar pune tot în cârcă: crime, furturi, orice…

Deși era furios, Diane simțea că nu mai avea mult până să izbucnească în lacrimi.

— Ai un avocat? îl întrebă ea, blând.

Băiatul clătina din cap. La fel ca mulți alți oameni umili, credea că nevinovăția era de ajuns în fața legii. Ieși fără să-i spună la revedere sau să se uite înapoi. Era un suflet chinuit.

Sergentul de la recepție îi spuse lui Diane unde putea să-l găsească pe Ed: la etajul doi, în camera de interogatoriu numărul cinci.

Se întâlni cu el exact când ieșea.

— Buna, zise el, surprins. Ce te aduce pe la noi?

— L-ai luat tare pe Porras?

El nu-i răspunse imediat.

— Mda, recunoscu el. Poate că l-am luat cam tare.

— Și?

— Are alibi pentru Douggan, dar nu și pentru Jensen. Spune-mi, cu ce pot să te ajut?

— Am venit să supraveghez interogatoriul lui Tobes Gascoign.

— Ah, Diane, am mai discutat despre asta și…

— Am aprobarea lui Peter, zise ea, pregătindu-se să intre. Întreabă-l, dacă nu mă crezi.

Decât să se certe cu ea, se duse în biroul lui Peter, care-i confirmă spusele Dianei. Când se întoarse, clocotea de furie.

— Ai de gând să-ți faci un obicei din asta? o întreba el.

— Din ce?

— Vrei să-mi retezi mereu ouișoarele?

— Câte ai? Știi, un obicei implică…

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu!

Diane se opri un timp și apoi continuă:

— N-o să-mi cer scuze, pentru că nici oamenii tăi n-au făcut-o când au încercat să blocheze eficiența secției mele cu legi, regulamente și Dumnezeu știe câte alte prostii. I-am spus lui Peter că acesta este un experiment și a fost de acord.

— Diane, nu uita că suntem amanți. Iar aceasta este o trădare de neiertat.

— N-are nicio legătură cu relația noastră.

— Nu poți disocia latura sentimentală de cea profesională.

— Este exact ceea ce va trebui să facem.

Suna telefonul. Ed răspunse.

— Da? Du-l alături. Mulțumesc. Se uită la Diane. A venit Gascoign.

Stinse lumina. Această cameră n-avea ferestre, era întunecată, dar știa pe unde s-o ia. Nu se afla acolo pentru prima oară. Se duse la peretele din celălalt capăt, acoperit de o perdea și o dădu la o parte, descoperind un paravan de sticlă, care dădea în cealaltă încăpere: era o oglindă cu două fețe, la fel ca aceea dintre biroul ei și camera de joacă de la St. Joseph.

Ușa de la încăperea alăturată se deschise și apăru Tobes, însoțit de un polițist în uniformă, care-l lăsă singur. Tobes se învârti un timp prin jur. Studie casetofonul, biroul, cele patru scaune, iar în cele din urmă se duse la fereastră să se uite afară.

— Ar fi mai bine să continuam mai târziu, zise Ed, pe un ton glacial.

Dădu un telefon, să ceară un stenograf și un echipament video. Diane se uită la ușa din cealaltă camera, prin oglinda. Tobes își puse căștile și asculta visător CD-ul din playerul său portabil, pe care-l purta întotdeauna cu el.

— Ed, zise ea, hai să lămurim lucrurile.

— N-avem ce lămuri.

— Știu că nu am acționat cu tact. Dar îmi fac datoria. Și îți jur că azi va fi ultima oară când îl interoghezi, dacă n-o să iasă bine.

— Zău?

— Da, și te rog să nu fii sarcastic. Îi făcu semn prin oglindă. A început să mă îngrijoreze.

— De ce?

— Îți amintești de noaptea aceea, la mine acasă?

Ed o privea nedumerit. Nu știa la ce anume se referea.

— Am fost deranjați de un intrus. Te rog să-mi promiți că n-o să te folosești de ce îți voi spune, pentru că nu reprezintă o mărturie. Sunt doar niște senzații… Cred că a fost Tobes Gascoign.

Ed rămase tăcut, un timp. Se uitau amândoi prin peretele de sticlă la suspectul lor, ca la un pește dintr-un acvariu, încercând să se lămurească dacă aveau de-a face cu o baracudă sau cu un cod inofensiv.

— Are un miros specific, continua ea. De umezeală.

Se pare că Tobes remarcase oglinda. Se uită direct la ei, fără să clipească. Ridica din când în când mâna, să-și ajusteze căștile, în rest, stătea nemișcat. Dar i se lățise zâmbetul și deschisese ochii mari.

— Deci, asta era? o întrebă Ed.

— Nu chiar. Este logic să-l suspectezi pe unul dintre delincvenții mei, mai ales după ce am găsit cartea de vizită în garaj.

— La început, ai dat vina pe mine.

— Pacienții devin uneori obsedați de terapeutul lor.

„Adesea, îi șoptea un glas, se întâmplă adesea…”

— Depune o plângere. O să te susțin, indiferent de bârfele care se vor isca.

— Nu înțelegi, Ed, este vorba doar de un miros și o bănuială! exclamă Diane, exasperată. Sunt stresată, dorm prost, sunt… torturată de aceste coșmaruri.

— Îmi fac griji pentru tine.

Fir-ar să fie, de ce femeile plâng întotdeauna exact când nu trebuie?

Diane căută un șervețel. Ed încercă să-i șteargă lacrimile cu batista, dar îl respinse și se trezi din nou față-n față cu paravanul mare, de sticlă.

Tobes nu se mișcase din loc. Se uită în oglindă, visător. Își desfăcuse fermoarul de la pantaloni și își scosese penisul. Era complet în erecție, necircumcis, și stătea într-un unghi de douăzeci de grade față de corp, amintindu-i Dianei, în mod absurd, de o statuetă Oscar. Tobes se masturbă încet.

Pentru o clipă, Ed și Diane încremeniră, muți de uimire. Apoi Ed se repezi la ușă, dar Diane i-o luă înainte. Îl apucă de braț și-i strigă:

— Nu!

— Doar nu vrei să-l lași să…

— Ai răbdare!

Se lipiră de oglindă. Simțea oroarea și revolta lui Ed, ca pe o forță străină, dar se strădui s-o ignore. Mâna lui Tobes se mișca mai repede acum. Ținea ochii închiși, scrâșnea din dinți și se aplecase pe spate. Și apoi, țâșni sperma, cu atâta forță încât împroșcă oglinda cu câțiva stropi cenușii, înconjurați de un cerc alb, luminos. Culmea era că Ed și Diane se dădură înapoi, ca și când ar fi fost atacați, vulnerabili.

Tobes știa că erau acolo.

De cealaltă parte a oglinzii, agresorul lor freca sticla leneș, cu o batistă murdara, zâmbind. Pentru că n-avea cum să știe unde stăteau, nu se uita chiar în ochii lor, iar Diane îl admiră într-un fel pentru curajul lui.

— Bun, zise ea, brusc. Pune-i întrebări ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Pregătește-te, detectivule. Și ferește-te să faci vreo aluzie la incidentul din casa mea. Interesează-te de copilăria lui, de anii de școală.

— Cum?

— Este foarte important pentru mine ca tu, Autoritatea, Puterea, să-i pui niște întrebări pe care le evită în prezența mea. Ar putea fi cheia

comportării sale ciudate. Întreabă-l dacă a fost agresat sexual în copilărie, este esențial.

Ed începu să-și noteze. Diane se fâțâia prin cameră, enumerând instrucțiunile pe degete.

— Ia-o repede, apoi încet și din nou repede: vreau să mă concentrez asupra cuvintelor. Știi ceva despre kinezică…?

— Poftim?

— Limbajul corpului. Nu contează. Află ce poți despre mama lui. Întreabă-l care este diferența dintre bine și rău și insistă să-ți răspundă. Interesează-te de ce a renunțat la școală.

— Mai încet.

— Ah da, și încă ceva deosebit de important: întreabă-l dacă s-a lovit la cap în copilărie. Ține-l în priză: fii drăguț, rău, rapid, încet, logic, insinuant. Nu-l slăbi nicio clipă.

— Am voie să-l întreb despre crimele care s-ar putea să le fi comis?

— Ești din nou sarcastic.

Ușa de la camera alăturată se deschise și apăru o stenografă; Tobes stătea la fereastră, inocent și indiferent.

Diane continua să-l privească, în timp ce Ed ieși și, peste câteva secunde apăru după paravan. Dr. Cheung reglă sonorul. Ed nu începu imediat. Așteptă să-și intre în formă. Îl puse pe Tobes să se așeze vizavi de el. Diane studia limbajul lor corporal: foarte ostil.

Voia să creadă că incidentul la care fuseseră martori acum nu era ceva serios. Dar își amintise de Bruce Lyons, care dădea spargeri la magazinele de lenjerie din Los Angeles, punea o femeie să-și scoată chiloții și apoi se masturba cu ei pe față, înainte să prade casa de bani. Devenise inamicul public numărul unu al Californiei și primise o condamnare de cincisprezece ani.

Ed începu interogatoriul.

Diane se străduise să-și înăbușe suspiciunile adânci în privința lui Tobes. Dar, pe măsură ce răspundea la întrebări, i se confirmau tot mai mult. Cu cât îl asculta mai atent, cu atât era mai convinsă că bănuielile ei instinctuale erau întemeiate.

Află că Tobes căzuse în cap în copilărie.

Avea cazier pentru furturi minore.

Mișcările lui îi demonstrau că nu putea vorbi despre mama lui, ceea ce știa deja; dar acum, îl vedea pentru prima oară supus presiunii, de o terță parte, și reacția lui era remarcabilă. Acest băiat nu voia să admită că avea părinți, un trecut.

Apoi, interveni acest schimb de cuvinte…

ED: Data, vreau să știu data exactă.

TOBES: Doar ți-am spus că nu-mi amintesc.

ED: Bine atunci, poate ai un prieten…

TOBES: O să vedeți în jurnalul meu, OK? O să-ți spun după aceea.

Jurnal, care jurnal? Diane nu știa nimic de așa ceva. Jurnalul este semnul distinctiv al unui ucigaș care se respectă. Ce-ar spune oare Daniel Krozgrow?

Ed era în formă azi: divers, plin de imaginație. Pe măsură ce asculta, Diane începea să-și formeze o nouă imagine despre Tobes. Pe de-o parte, era tânărul pe care-l cunoștea, dar pe de alta, nu. Se suprapuneau două imagini. Îi veniseră în gând cuvintele „narcisism malign”. Simptome: paranoia, introspecție totală, incapacitatea de a se înțelege cu cei din jur, absența conștiinței…

— *Vesti la giubba,* spuse Tobes, deodată. Și, când Ed se arătă nedumerit, îl lămuri: Pagliacci. Adică bufonul. În caz că nu le ai cu italiana.

…Nevoia de a te asigura că ești mai inteligent, mai valoros decât cei din jurul tău. Se crede că Saddam Hussein suferă de narcisism malign.

Interogatoriul era pe sfârșite. Diane se uită la ceas: trecuseră aproape două ore. Îi văzu pe Ed și Tobes ieșind, urmați de stenografă, și începu să-și revizuiască în gând rezultatele.

Ușa încăperii se trânti de perete.

— Buna! zise Tobes. Cu ce ocazie pe aici, dr. Diane?

— Unde dracu’ te crezi…

Ed îl apucă de braț.

— Ți-am spus s-o iei în jos, pe hol…

Procedase greșit și, oricum, era prea târziu.

— Buna, Tobes, îi răspunse Diane. Ce mai faci?

Se uită la paravanul de sticlă.

— Deci, spionezi, nu? zise el, ca de obicei.

Se smulse din strânsoarea lui Ed. Ochii lui sclipeau plini de răutate față de ea și lumea întreagă.

— Dracu’ să te ia! șuieră el. Să vă ia pe toți.

Apoi ieși ca o vijelie, urmărit de Ed. Ușa se închise.

Diane se trânti pe scaun. Tremura din tot corpul. Era tot acolo, peste câteva clipe, când se întoarse Ed.

— Îmi pare rău, zise el, și se așeză vizavi.

— Nu-i nimic.

— I-am spus pe unde s-o ia și s-a năpustit…

— A bănuit că eram acolo, sau că mai era cineva. Nu contează. Te-ai descurcat minunat.

— Deci, care este verdictul?

O privea ca un câine care aștepta o recompensă meritată. Diane tremura acum pe marginea prăpastiei. Orice ar spune, îl va afecta pe Tobes Gascoign pentru tot restul vieții.

— O să-l supui testului Quantico, nu-i așa?

Ed încuviință din cap.

— Spune-le să-l facă mai repede. Este urgent.

Era surprins; deși n-ar fi trebuit să fie, dacă se gândea la atitudinea ei, de azi.

— Crezi…

— Cred că are tendințe psihopatice…

Ed se aplecă spre ea.

— Atâta tot.

— Exact.

— Nu se poate! Trebuie să fie și altceva. Ți-ai schimbat complet părerea despre acest tip. Te-ai întors împotriva lui. Probabil că ai un motiv.

— Instinctul profesional, bazat pe ce am văzut și am auzit.

— Adică, să-l las să scape.

— Nu chiar așa.

— Și atunci cum?

— Nu câștigi nimic dacă țipi.

Ed bătu cu pumnul în masă și se ridică.

— Vino, vreau să-ți arăt ceva.

Văzând că se mișcă încet, o luă de mâna și o trase de pe scaun, târând-o pe coridor, spre o cameră mare, din capătul opus, unde vreo șase

detectivi munceau pe brânci. O duse la un fișet, trase un sertar și-i arată ce era înăuntru.

— Munca de-o lună, doctore. Două sute de dosare și sunt numai suspecții pe care i-am considerat destul de interesanți să-i scoatem din memoria calculatorului și să-i copiem pe dischete. Vei găsi același număr pe dischetă.

Scoase câteva dosare și le trânti pe dulap. Diane simțea ochii celorlalți ațintiți asupra ei. Înghețase. Ed arunca hârtiile, ca și când ar fi suflat uraganul prin birou.

— Două, trei, patru mii de ore de muncă pentru fiecare în parte, stenografie, fotografie, rapoarte tehnice, medico-legale.

Îi puse în brațe un dosar uriaș, portocaliu.

— Dosarul Quantico. Ghici câte pagini are?

Ridică glasul, adresându-se tuturor celor prezenți.

— Hai, spuneți! Cine ghicește, ia câte un dolar de pagina.

Nu era decât o singură soluție cu un pacient care-și pierdea cumpătul și Diane o știa: se retrase. Se întoarse, acompaniată de râsul lor – nu toți erau ostili – și se îndreptă spre ieșire. Ed alergă după ea. O trase de braț. Pentru că era mai puternic decât ea, nu făcu niciun efort să-l respingă; merse mai departe, refuzând să-l privească.

— De ce nu faci ceva să ne ajuți? pufni el. Dosarele alea nu valorează nimic. Azi-dimineață l-ai auzit și mai ales l-ai văzut pe Gascoign. Îmi spui că este psihopat. Că a pătruns în casa ta. Ai putea să-l bagi după gratii, să contribui puțin la siguranța străzilor, dar nu vrei și vreau să știu de ce!?

Când pronunță ultimul cuvânt, lovi cu pumnul în perete, făcând-o să tresară.

— Diane, zise el. Depune o plângere împotriva lui pentru spargerea din noaptea aceea. Am putea probabil să-l reținem. Am câștiga timp.

Ar fi vrut tare mult s-o facă! „Ah, Ed, cum de nu-ți dai seama?” Dar, în schimb, făcu un lucru

disperat și periculos: plecă. Nu reacționase așa niciodată, nici măcar la moartea lui *Ma-ma.* Îi întoarse spatele lui Ed și ieși. Se sui în mașina și porni, dar nu spre spitalul St. Joseph, unde avea un program foarte încărcat în această după-amiază de vineri; se duse acasă. Trecu pe lângă cei de la The Safety Net, care se pregăteau de plecare, se trânti în pat și hohoti mult timp.

În cele din urmă, se liniști.

— *Ma-ma,* suspină ea în pernă. Când o să mă maturizez?

Ma-ma era întotdeauna lângă ea, ca întotdeauna.

— Când o să vrei cu adevărat.

— Dar Larry, tatăl meu vitreg…

Era ca și când nu se transmitea nimic pe o anumită lungime de undă, deși simțeai că este cineva acolo. *Ma-ma* nu plecase, dar nici n-avea nimic de spus despre cel de-al doilea soț al ei.

— N-am niciun prieten, se smiorcăi Diane.

— Înseamnă că ești de două ori mai puternică. Dar îl ai pe Ed…

— L-am avut.

Diane începu din nou să suspine. Simțea prezența lui *Ma-ma.* Și acest fapt îi dădu până la urma curaj să se ridice, să-și șteargă fața și să zâmbească. Se cufundă un timp în meditație. Și se dovedi util. „Sună la spital, ai grijă de cariera ta”.

Diane își pregăti o infuzie de scoarță de bujor, scorțișoară și nuci: era cea mai liniștitoare fiertură pe care o știa. În timp ce sorbea din ea, revizui situația și se gândi ce era de făcut.

Trebuia să discute cu Tobes și să lămurească lucrurile.

— Dar… este un tip periculos, *Ma-ma,* se auzi spunând.

Însă nu primi niciun răspuns. *Ma-ma* plecase. Pe măsură ce se convingea de această realitate, îi revenea simțul umorului.

— Pun pariu că și Tobes vorbește cu oameni care nu sunt prezenți, *Ma-ma.*

Văzând că nu-i răspunde, izbucni în râs.

Am luat vacanță. Tata îmi promisese o săptămână în Orlandos să văd Disney World, dar acum se pare că afacerile nu merg bine și vrea să rămână aici toată vara. Săptămâna trecută, Nicole mi-a cumpărat un Lynx portabil pentru ziua mea de naștere. Tata a fost atât de ocupat cu problemele lui, încât mi-a lăsat cadoul acasă, însoțit de o felicitare (plecase la serviciu înainte să mă trezesc în dimineața aceea). Fratele lui Nicole și soția lui mi-au trimis o felicitare și o prăjitură. Surorile mamei mi-au trimis amândouă cadouri: o carte despre vampiri de la mătușa Elaine și un skateboard de la mătușa Pat. A trebuit să le mulțumesc în scris. Mda. (N-o să mă folosesc niciodată de skateboard.)

Acum au început să maltrateze cimitirul. Se întind fire și se sapă gropi. Nu lângă casa noastră, slava Domnului. Dar este din ce în ce mai mult zgomot, pe zi ce trece. Îmi place să-i privesc pe cei care excavează, dar n-am voie să merg decât cu Nicole și tata, iar ei sunt ocupați tot timpul.

Am fost la ocean de câteva ori cu niște colegi de școală, dar a venit și tipul acela, Arnie Krantz. Nu m-a luat la bătaie, dar m-a bârfit pe la spate și ceilalți copii s-au amuzat. M-am prefăcut că nu-mi pasă, dar nu cred că o să mă mai duc. Mă plictisesc.

Mă uit pe fereastră în fiecare seară, la noua și jumătate. Dar nu vine. Îl aștept până la zece și pe urma mă culc. Este încă prietenul meu, unicul meu prieten. *Wei yi,* în chineza. Dr. Diane mi-a arătat cum se desenează în chineza „unicul meu prieten” și cum se scrie cu litere adevărate. Ne înțelegem bine. Mi-a spus că ar trebui să scriu mai mult în jurnalul meu. Dar ce rost are, dacă nu se întâmplă nimic, niciodată?

Poate ar trebui să fug de acasă. Mi-e frică s-o fac. Însă nu văd altă soluție. Deocamdată n-o să mă mai gândesc la asta. Doar dacă lucrurile vor deveni insuportabile, abia atunci o să fug. Știu unde o să mă duc. El n-o să mă alunge. Mi-a promis.

Diane mi-a spus: „Încearcă să-ți reverși necazurile pe hârtie. Scrie și vei vedea că o să fii stăpân pe situație”. De parcă ar fi atât de ușor! Tata n-a spus nimic despre ieșirea mea de la petrecere, încă. Dar o să spună.

Ciudat: exact când Johnny a terminat de scris aceste rânduri. Temerile lui s-au împlinit.

Era sâmbătă; ora trei după-amiaza. Mike s-a întors de la golf. A intrat în bucătărie, unde Johnny scria încă și iată cum au decurs lucrurile.

— Johnny. Vreau să discutăm.

Mike ridică vocea.

— Nicole, poți veni aici, o clipă?

Ea apăru din grădina și își trecu degetele prin părul lui Johnny. Băiatul îi era recunoscător pentru gestul ei. În momentul acela, o iubea mai mult decât pe tata.

— Johnny, zise Mike, așezându-se, trebuie să discutăm serios despre ceea ce s-a întâmplat acum două seri.

Băiatul încuviință din cap. Ar fi vrut să spună ceva, dar i se încordase pieptul și îl durea gâtul. Într-un cuvânt, era știutor.

— Ai spus că unul dintre prietenii tăi este îngropat în cimitirul Court Ridge. Ai afirmat acest lucru de față cu partenerii mei de afaceri. Ai spus că prietenului tău nu i-ar plăcea să fie astupat de case. Și nici fantomei păzitoare nu i-ar plăcea.

Se lăsă o liniște apăsătoare. Johnny își privea spășit tatăl. Ar fi vrut să se împace, dar rămase tăcut. Mike Anderson ofta. Nicole întinse mâna spre Johnny: își atinseră degetele.

— Johnny, zise Mike și se opri, ca și când ar fi vrut să-și aleagă cu grijă cuvintele. Nu există fantome.

— N-ai de unde să știi, zise Johnny.

— Dr. Cheung ți-a vorbit despre fantome?

— Da.

— Aha! Știam eu.

Mike bătu cu palma în masă și se uită la Nicole, ca și când ar fi vrut să-i spună: „Vezi că am avut dreptate!”

— Nu da vina pe ea, pufni Johnny. Ar trebui să-i fii recunoscător.

— Serios?

— Mă face să înțeleg că n-ai omorât-o pe mama, strigă băiatul. Nu ți se pare important? Hai, spune, domnule Mare Sculă de Șofer Temerar.

Se lăsă o liniște amenințătoare. Își auzea inima bătând. Mike își reveni încet. Era desfigurat la față.

— Nu mai suport tâmpeniile astea, zise el, ridicându-se. Fantome… paznici… Johnny are nevoie de un psiholog adevărat. Nu de o femeie care, pe deasupra, mai este și chinezoaică: îi trebuie cineva competent.

— Dragul meu, stai puțin…

Era Nicole, care sărea în apărarea lui. Uau!

— Johnny are nevoie de ajutor și o place pe Diane. Se înțeleg bine. Vezi doar că există mai multă armonie în casă, de când a început terapia cu ea.

Johnny simțea că era agitată. Nu prea avea obiceiul să-l contrazică pe Mike. Dar, de îndată ce prinse curaj, îi dădu înainte.

— N-ar trebui să tragem concluzii pripite, spuse Nicole. Cred că cimitirul este de vină. Mai bine ne-am muta.

— Doar am mai discutat despre acest subiect.

— Tu ai discutat. Ți-ai exprimat punctul tău de vedere. Dacă vrei să rămânem aici, va trebui să stabilim niște reguli, Mike. Spui că cimitirul este OK. că nu există fantome. Johnny nu este de acord. Ce-ar fi să mergem cu toții până acolo, să discutăm? Doar suntem o familie. Avem nevoie să vorbim între noi.

Mike și Johnny o priviră uimiți. Niciunul din ei nu era obișnuit să audă propuneri raționale și sensibile din partea acestei femei. Zicând acestea,

Nicole se ridică și se îndreptă spre ușa din spatele casei.

— Haideți, îi îndemna ea. N-o să-i schimbi psihologul lui Johnny fără să-l asculți și pe el, mai întâi. Încearcă să-l ajuți și să te porți cu el ca un adevărat tată.

Lui Johnny nu-i venea să creadă că Nicole rostise aceste cuvinte. Mike părea gata să explodeze, dar, peste câteva minute, porniră toți trei prin grădina din spate, care arăta uimitor de îngrijită de când o tunsese Tobes, și ieșiră pe cărare.

— Bun, Johnny, zise Nicole. Vreau să ne conduci prin cimitir. Arata-ne tot ce este interesant. Și, ori de câte ori ne apropiem de un loc unde ai văzut o fantomă, spune-ne ce știi.

— Mda, adăugă Mike, poți să ne prezinți noului tău prieten, această fantomă păzitoare sau ce-o fi…

Lucrurile începeau să se complice. Singura fantomă de aici era Tobes și chiar dacă Johnny nu era adult și nu avea mintea unui Einstein, tot își dădea seama că n-ar fi bine să-i pomenească numele. Nici el nu înțelegea prea bine ce se petrece; cum să-i convingă pe alții?

În timp ce Johnny se gândea la toate acestea, ajunseră la bifurcația de drumuri. Dacă o luau la stânga, intrau pe teritoriul lui Tobes: lumea câinilor, a excrementelor și a mormintelor vechi. Johnny nu voia să-și asume riscul. Și totuși, Nicole realizase ceva. Voia să se întoarcă în locurile acelea, de mână cu doi adulți, în plină zi, fără Tobes.

Așa că o luă la stânga.

Era uimitor ce repede treceau de la un teren la altul.

După câțiva metri de la poteca principală, drumul deveni anevoios. Mike înjură încet și Johnny nu reuși să prindă înjurătura. După ce înaintară un timp prin hățișuri, o auzi pe Nicole întrebându-l:

— Ești sigur că pe aici trebuia s-o luăm?

— Da.

— Nu mi-am dat seama că este atât de mare, zise Nicole.

Vorbea încet, liniștit.

— Da, este mare, o aprobă Mike.

Acum respira greoi, de parcă ar fi alergat. Merseră mai departe.

— Bun, zise Mike după cinci minute și ceva. Gata. Nu-i nicio fantomă. Să mergem acasă.

— Hai s-o luăm pe aici, zise Johnny. Ăsta este locul unde sunt fantomele.

Nu glumea. Își amintise de zona aceasta. Știa unde era ascunzătoarea secretă a lui Tobes și-l apucase deodată dorința să-i arate tatei mormântul lui Alice Mornay. Poate așa o să-l convingă.

— Johnny, zise Nicole, ai venit aici singur?

Băiatul sesiză intenția ei. Erau departe de casă. Își dăduse seama prea târziu că n-ar fi trebuit să se lase atras în această cursă. Nicole îl ademenise.

Ar fi trebuit să-și imagineze de la bun început.

— Uneori, zise el.

— Și cu cine te duci când nu mergi singur? îl întrebă Mike, furios. Ai prieteni pe care noi nu-i cunoaștem?

— Am venit aici când m-am pierdut în sâmbăta aceea, ai uitat?

Johnny n-ar fi vrut să țipe, dar situația devenea disperată.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești mie pe un asemenea ton? Mike îl înșfăcă de braț. Mergem acasă și o s-o sun pe chinezoaica aia.

— Nu!

Johnny se smulse din strânsoare și o rupse la fugă. Mike se luă după el. Băiatul alerga în zigzag, dar acum ajunseseră pe un teren deschis și se îndreptau spre hățișurile încâlcite cu ghimpi. Deodată văzu un copac și-l recunoscu. Luminișul lui Tobes! Era pe aproape. Da! Se lăsă în genunchi

și începu să se târască prin deschizătură de-abia vizibilă. O găsise!

Dar nu se mișcă suficient de repede ca să nu-l vadă Mike. Tatăl lui se târî și el prin tunel. Johnny se lipi de un copac. Nu există altă ieșire în afară de tunel și Mike era acolo, înjurând ca un marinar. În cele din urmă ieși, zgâriat pe față. Nicole îi striga din partea cealaltă a tufișurilor – părea gata să izbucnească în lacrimi.

Mike se ridică și se scutură de praf. Se uită încruntat la Johnny. Făcu un pas înainte. Și căzu în nas. Dar lui Johnny nu-i ardea de râs, era prea speriat. Tatăl se ridică. Se uită înapoi, să vadă de ce se împiedicase. Johnny se uită și el.

Din mormanul de pământ de lângă mormântul lui Alice Mornay ieșea o mână. Era neagră. N-avea toate degetele. Johnny bănuia că le mâncaseră câinii.

Începu să râdă. Și nu mai reuși să se oprească.

•

A doua zi după interogatoriul ieșit din comun al lui Tobes era sâmbătă. Diane dormi până târziu și se duse la St. Joe's după prânz, să-și aranjeze lucrările. Totul mersese bine la început; dar apoi, pe la ora trei, apăru Ed. Crezuse că n-o să-l mai vadă, cel puțin nu personal. Își bagă ușor capul pe ușă și o rugă să-l primească.

— Intră.

Apoi apăru cu un buchet mare de flori.

— Ah, Ed…

Erau frumoase; trandafiri sălbătici, nemțișori, maci californieni, și erau împachetate în ziar…

— Tu le-ai cules, izbucni ea. Te-ai dus și le-ai cules cu mâna ta.

— Dacă n-am bani să-i cumpăr flori unei fete.

Inima Dianei se înmuie și se tot înmuie. Femeile erau atât de proaste? Era cel mai mare farmec al lor.

— Înseamnă că suntem din nou prieteni? îl întrebă ea.

— Da și nu, îi răspunse Ed. Te superi dacă mă așez?

Se uită în ochii lui și văzu că era serios.

— Am vorbit cu niște colegi, zise Ed. Știi, secția ta a început să se bucure de popularitate.

Diane clatină din cap.

— Și ai început să schimbi atmosfera printre polițiști. Iar faptul ăsta este cât se poate de pozitiv.

Diane deschise sertarul de la birou și scoase un teanc de hârtie.

— Primul meu raport trimestrial pentru Peter, spuse ea. Este doar o ciornă. Dar m-am apucat de treabă. Instruirea ofițerilor merge bine, mai ales după cazul de luna trecută cu luarea de ostatici. Arestările în rândul minorilor au scăzut.

— Atunci de ce oare îmi este teamă?

Diane îl privi posomorâtă. Nu știa ce să-i răspundă. El se așezase picior peste picior, cu mâna sprijinită de gleznă. I se vedeau șosetele albe, franjurate la elastic. Nu era o femeie tipicară, dar această imagine îi atinsese o coardă sensibilă.

— Diane, zise el, trebuie să separam rolurile. Trebuie să încheiem cea mai bună afacere pentru toți cei implicați.

— Ești convins?

— Ce vrei să spui?

— Te preocupa doar afacerile și fixarea jaloanelor sau nu-ți place să vezi că un amator este mai priceput ca tine?

Ed se încordă, nervos.

— Nu cred că este vorba de așa ceva, zise el. Vreau doar să-mi promiți că n-o să te mai duci la Symes să-mi forțezi mâna.

Diane se uită pe pereți, în timp ce Ed își pironise privirile în podea. Afară, soarele strălucea, dar în biroul ei se instalase o atmosferă posomorâtă.

— Crezi că putem lucra împreună și să fim, în același timp, amanți? o întreba el surprinzând-o, pentru că nu se așteptase să pună punctul pe „i”. Sau ar fi mai bine să cer transferul?

— N-aș vrea așa ceva.

— Nici eu n-aș vrea ca amanta mea să mă lucreze pe la spate.

— Ai pleca din secția mea?

— Aș pleca de sub jurisdicția lui Symes. Poate chiar m-aș muta în alt stat.

Era evident că vorbea serios. Nu păreau simple vorbe aruncate la mânie. Ar fi în stare să plece. Și ea ce ar face? Ah! N-ar trebui să-i pese de ea? Ar face mai bine să se gândească la avantajele poliției, la pacienții și delincvenții pe care-i ajuta să nu intre în pușcărie. Dar, în momentul acesta, ei nu-i păsa decât de propria persoană.

Pagerul lui Ed pârâi și-i trezi din coșmarele lor cotidiene. Făcu semn spre telefon și-l lasă să sune.

— Ed Hersey… Da. Da. Ce?

Ed se răsuci pe scaun, căutând hârtie și creion.

— Când s-a întâmplat?… Unde?

Scrise în grabă și continuă să scrie, chiar după ce închise. Diane era pe de-o parte curioasă, deși se gândea mai mult cum ar putea vreodată să creeze un viitor pentru amândoi. Apoi. Ed îi spuse:

— L-au găsit pe puștiul Delmar.

— Viu?

— Nu. Îngropat în cimitirul Court Ridge. O familie care se plimba pe acolo a dat de el, din întâmplare.

Diane nu-și explica de ce pusese întrebarea următoare; puteau fi sute de familii care se plimbau pe acolo, dar ea cunoștea una dintre ele.

— Cum îi cheamă pe oamenii care l-au găsit?

— Anderson.

Diane își îngropă capul în mâini.

— Trebuie să plec. Ce s-a întâmplat? zise Ed.

— Vin cu tine, îi spuse Diane, ridicându-se. Johnny Anderson este pacientul meu. Cel la care lucrează Tobes.

— Iisuse…

Plecară în graba la Court Ridge. Casa familiei Anderson era asediată de mulțimea obișnuită în

astfel de cazuri: reporteri, în căutarea unei victime; cameramani; vecini; gură-cască. Zona era înconjurată de benzi galbene cu negru și era păzită de doi polițiști în uniformă. Ed și Diane trecură în grabă cu mașina, prin mulțime. Reporterii le strigau întrebări.

În casă erau o mulțime de polițiști; doi tipi de la Omucideri, pe care Diane îi recunoscu vag, o asistentă medicală, pe care o întâlnea uneori la tenis. Reședința familiei Anderson fusese transformată în sediul temporar al poliției. O mulțime de tipi se fâțâiau cu aparate de emisie și faxuri portabile. Ed discuta cu un inspector adjunct; ieșiseră în curtea din spate. Nicole o trase de braț pe Diane.

— Îți mulțumesc că ai venit aici, zise ea.

— Am aflat întâmplător. Unde este Johnny?

— În camera lui.

Cele două femei urcară scările împreună. Diane profită de ocazie să se informeze în legătură cu cele întâmplate și starea lui Johnny.

— La început, l-a apucat isteria. Eu n-am văzut nimic, dar era o mâna ieșită dintr-un morman de pământ…

Johnny își ridică repede privirile când Diane bătu la ușă și intră.

— Bună!

Îi făcea impresia la prima vedere că incidentul mai mult îi stârnise interesul decât îl speriase. Existau puține semne negative. Părea nerăbdător să vorbească.

— Bună, Diane. Păcat că n-ai fost acolo. Era îngrozitor. O mâna cu patru degete, ca într-un film de groază.

— Îmi imaginez.

— Am auzit că a fost mâncat de câini. Am înțeles că era un tip. Mi-au spus să stau aici până vor fi gata să-mi pună câteva întrebări.

Diane avea și ea o întrebare.

— Johnny, ai putea să-mi descrii locul unde ai găsit acest…?

— Era un luminiș.

— Aproape de aici?

— La mai puțin de un kilometru.

Diane știa că puștii de vârsta lui nu aveau simțul distanței.

— Ți s-a părut ceva ciudat în luminișul acesta? se interesă ea.

— Nu, îi răspunse băiatul, ferindu-și privirile.

— Nu era nicio piatră funerară?

Se uită la ea. Uimit.

— Ai fost acolo?

— Scrie ceva pe piatra funerară, nu? Văzând că nu-i răspunde, insistă: Alice…?

— Mornay, continuă Johnny și se duse la fereastră.

Diane îl așteptă să se întoarcă, dar până la urmă, se duse după el. Se uită în grădină, la Tobes, care aranja niște tufișuri de trandafiri lângă zidul casei. Nu dădea niciun semn că ar fi sesizat agitația din jurul lui.

— Johnny, nu trebuie să fii surprins dacă Tobes n-o să mai vină aici, îi spuse Diane.

— De ce? exclamă el, întorcându-se s-o privească.

— Până nu lămurim acest caz, trebuie să stea departe de tine. Pentru binele lui, al tău și al meu.

Diane se temea că va trebui să-i dea mai multe explicații, dar băiatul încuviință din cap.

— Lasă-mă să-mi iau la revedere de la el, murmură Johnny. Te rog.

— Trebuie să le ceri voie părinților tăi.

Diane îl lăsă în dormitor și se duse s-o caute pe mama lui vitregă.

— Nicole, zise ea, luând-o de braț, în timp ce coborau scările. Poate m-am înșelat în privința lui Tobes. Ar fi mai bine să renunțați la serviciile lui.

— De… ce? Mi se pare un tânăr atât de drăguț!

— Ai încredere în mine, te rog, bine?

— Dar ne-a cerut atât de puțini bani și a făcut într-adevăr minuni în curtea din spatele casei. Nu știu ce o să spună Mike.

— Ce-o să spună Mike despre ce?

Se întoarseră și-l văzură pe stăpânul casei ieșind din biroul lui, alături de câțiva polițiști. Dăduse o declarație și era evident că nu-i plăcea să-și transforme casa în cartierul general al poliției.

— Despre ce este vorba? repetă el.

— Despre Tobes Gascoign, zise Diane, încordată. Cred că ar trebui să renunțați la serviciile lui.

— De ce?

— Nu pot să vă spun decât că este pacientul meu și am motive personale să consider că are o influență nefastă asupra fiului vostru.

— De ce n-ai spus când ni l-ai recomandat?

— Nu mi s-a părut important la vremea aceea. Și… atunci nu știam ce știu acum.

Se priveau drept în ochi. Diane nu știa ce o să facă dacă Mike o va lua la întrebări, pentru că în privința lui Tobes trebuia să păstreze secretul, la fel ca și în privința lui Johnny.

— Vrei să spui că are vreo legătură cu… lucrul acela pe care l-am găsit în cimitir?

— Nu se știe încă.

— Dar este posibil?

— Nu putem face nicio presupunere deocamdată.

Mike Anderson o privea intens, ca și când ar fi vrut să-i smulgă sufletul. Era pregătită să-l înfrunte, dar, în clipa aceea, îl auzi spunând:

— OK. Dacă asta crezi.

Străbătu holul și se duse în sufragerie. Tobes tundea tufișurile de trandafiri, în grădină, lângă glasvand. Mike deschise fereastra.

— Vino aici, Tobes.

Tobes intră în cameră. Diane auzi un zgomot în spatele ei și, când se întoarse, îl văzu pe Johnny pe ultima treaptă. Când dădu ochii cu ea, se opri, își

baga mâinile în buzunarele pantalonilor și își pironi privirile în podea.

— Tobes, zise Mike, această doamnă este psihiatrul tău, nu?

Tobes se uită la ea.

— Buna, Diane. Apoi îi răspunse lui Mike: Da.

— Și este o profesionistă, nu-i așa; faci ce-ți spune?

Tobes rămase tăcut.

— Uite ce este, îmi pare rău, dar m-a sfătuit să te concediez și nu vreau să-mi asum niciun risc. Cât îți datorez?

Tobes o privea fix, dar Diane nu-și dădea seama ce gândea în clipa aceea.

— Ai auzit, băiete?

Tobes reveni la realitate.

— Ah, da… pentru ieri și azi cinci ore… să zicem treizeci și cinci de dolari.

— Să zicem cincizeci.

Mike scoase portofelul și-i dădu o bancnotă.

— Mulțumesc, spuse Tobes.

Diane îl urmărea atentă.

— Tobes, zise ea, îmi pare rău. Vino la mine la birou, la ora nouă; o să-ți fac rost de un serviciu. Îți promit. O să fac orice să-ți găsesc de lucru până luni, la prânz…

El zâmbi amar, dar își aminti să spună:

— Mulțumesc. Apoi adăugă: Aș vrea să-mi iau la revedere de la Johnny. Îmi permiteți?

Dar nu-i răspunse nimeni. Mike se uită la Nicole, care se uită la Diane, care, la rândul ei, era prea concentrată să-l studieze pe Tobes, ca să-și dea seama. Așa că Tobes profită de ocazie și ieși pe hol. Unde îl aștepta Johnny. Se îndreptară împreună spre ușa de la intrare, având capetele apropiate, fără să se atingă însă. Adulții știau, la fel ca Diane, că situația era explozivă, dar nu era nicio problemă, cu atâția polițiști în jur…

Johnny privea atent.

Tobes era în sufragerie cu Mike, Nicole și dr. Diane. Stătea acolo, cu capul plecat, privind în ochii tuturor și Johnny era mândru de el. Peste puțin timp, Tobes va ieși din casă pentru totdeauna. Și voia să-și ia rămas-bun așa cum se cuvenea.

Adulții terminaseră de vorbit. Tobes ieși din cameră și veni direct spre Johnny. După cum arăta, băiatul își dădu seama că Tobes era la fel de întristat ca și el. Era fratele mai mare al lui Johnny, care avea grijă de el. Dar iată că pleca și n-o să-l mai vadă niciodată.

— Te iubesc, îi spuse Johnny când îl văzu.

Tobes zâmbi. La început, surâsul lui spuse: „Și eu te iubesc” și pe urmă, îi zise:

— Dar nu o să mă lase să stau aici.

— De ce? scânci Johnny.

— Pentru că își imaginează că am de-a face cu ceea ce ați descoperit tu și tatăl tău azi.

— Ce prostie! Este numai vina mea.

— Nu spune asta.

Tobes se apropiase. Ar fi putut să se sărute, dacă ar fi vrut.

— Dar i-am povestit Dianei o parte dintre lucrurile pe care mi le-ai spus!

— Oh! Tobes își mușcă buza. Ai grija ce-i spui lui Diane, OK?

— De ce?

— Nu contează.

— Nu mă iubește nimeni, în afară de tine.

— Tatăl tău te iubește. Chiar și Vrăjitoarea cea Rea. Ești norocos, Johnny. Nu arunca tot ce ai.

— Aș vrea doar să stăm împreună.

— Poate, într-o zi, o să am o casă mare și o să vii în vizită.

— Ba nu. Trebuie să vii să mă salvezi. Da, promite-mi că o să vii.

Tobes se încruntă și-l preveni pe Johnny să vorbească mai încet; doar nu voia să apară adulții

și să-i despartă. Băiatul își mușcă buzele până la sânge.

— O să vin să te salvez, îi promise Tobes. Pe un cal mare, alb.

— Ah, nu-ți mai bate joc de mine.

— O să vezi. O să mă întorc. Când o să se liniștească lucrurile și o să uite de cadavru.

— N-ai niciun amestec, nu-i așa? Hai, spune-mi că nu ai.

Dar Tobes rămase tăcut și se mulțumi doar să zâmbească.

— Tobes…?

Degeaba. Johnny simți deodată că nu mai putea să suporte. Se întoarse și porni pe scări spre camera lui. Nu scoase niciun sunet, niciun suspin, dar i se rostogoleau lacrimile pe obraji; auzi ușa de la intrare și știu că Tobes plecase. Sperase că o să alerge după el, dar adulții l-ar opri…

Johnny adormi în patul lui. Se trezi peste o oră, la fel de trist, știutor ca dracu'. Dorea cu disperare să știe unde se afla Tobes și dacă era fericit. El n-o să mai fie niciodată fericit.

După un timp, luă jurnalul. „Tobes n-o să se mai întoarcă, scrise el. Niciodată".

* * *

Este o problemă serioasă și nu vreau să mă grăbesc. Cel mai important este să stabilesc ordinea în care s-au produs evenimentele. Trebuie să fixez momentul precis când mi-am dat seama că Diane Cheung ar putea fi ucigașa. Pentru că, dacă aflu când anume, va fi primul pas spre clarificarea raționamentului meu.

Vinerea aceasta, am fost la poliție să răspund la întrebări. Mi s-a părut amuzant. Ed este inteligent, dar eu îl întrec: mi-a plăcut să simt pericolul, să merg pe o sârmă întinsă la înălțime, să-mi cântăresc fiecare cuvânt, înainte să-l pronunț, să-mi analizez fiecare gest. Dar, în tot acest timp, am avut senzația că eram priviți prin oglindă (După luni de terapie cu dr. Diane, știu ce înseamnă o

oglindă dublă). Și eram sigur că… DR. DIANE CHEUNG SE AFLA ALĂTURI!

Am fost cam nepoliticos. Îmi pare rău, dr. Diane. Dar mă bucur că am ejaculat. Ți-a plăcut? Apropo, eu o am mai mare decât Ed? Cred că da.

Pe urmă, am plecat acasă cu bicicleta, mulțumit.

A doua zi sunt concediat de la familia Anderson.

Mă așteptam de mai mult timp, pentru că eram din ce în ce mai apropiat de Johnny și tot ce este frumos se termină repede. Așa că am fost concediat. Din cauza lui Diane și acest lucru mă scoate din sărite. Și mă întristează. Îmi plăcea puștiul. (Poate că părinții lui au observat și au considerat că sunt un tip ciudat. Da, asta este!) În timp ce merg pe alee, printre reporteri și polițiști, mă aștept să mă cuprindă întristarea, dar nu se întâmplă nimic de genul acesta. Mă simt la fel și păstrez amintirea fețișoarei pline de lacrimi, care mă privea cu ochi umezi.

Ori de câte ori eram trist, mama îmi făcea supă de pui. Nu prea era buna gospodină, dar se pricepea să facă supă de pui. O pregătea cu multă grijă. Era galbenă, cu boabe de porumb și carne. Dacă mă bătea vreun puști la școală, iar tata venea beat, remediul era supa de pui. Avea un gust minunat și îmi făcea bine. Îi simțeam savoarea mult timp după ce terminam de mâncat.

Apoi, într-o zi, am văzut-o pe mama turnând câteva picături din votca tatei în supa aceea minunată și mi-am dat seama că nu totul este așa cum pare. A fost primul meu pas pe drumul maturizării. (Dr. Diane, amintirea aceasta mă obsedează. Mama m-a părăsit când aveam cinci ani, cred. Dar îmi amintesc de aceste supe de pui și mi se pare că le-am mâncat și mai târziu, când eram mai mare. De ce?)

Acum tânjesc din nou după gustul acela bun. Așa că îmi cumpăr o conservă Campbell's și o aduc acasă, s-o încălzesc, îmi iau și o ciocolată, pe care o mănânc în drum spre casă – mâncarea te

liniștește. Supa este bună, dar nu grozavă. În timp ce sorb din ea, izbucnesc în plâns. Dau farfuria de-o parte. Nu știu de ce plâng. Sunt atât de nefericit.

Mă șterg la ochi și mă gândesc la dr. Diane. De data aceasta, mi-a făcut-o. Și am descoperit ceva: n-o mai plac. Sper că înțelegeți – deocamdată nu mi-a trecut prin cap că este ucigașă, dar mă îngrijorează. Și de aici până la constatarea că este periculoasă nu mai este decât un singur pas, instinctiv.

Între timp, s-a înserat. Renunț la supă și mă întind pe pat, cu iubitul meu Olandez drept companie. Dau muzica tare și caut inspirația în tavan. De ce mi se pare dintr-odată că dr. Diane Cheung reprezintă o amenințare?

Ei bine, ar fi mai multe motive și dacă le înșir, uit de tristețea mea.

Unu. Am fost concediat din cauza ei. (Nu-i mare lucru, dar ar fi trebuit să fie de partea mea.)

Doi. Avea un pistol și a fost furat. Doar că n-a fost furat. Sau, *poate,* n-a fost.

La ea acasă, în noaptea aceea, am crezut că am atins un pistol, dar am auzit-o spunându-i blegului ei de polițist că nu-și cumpărase altă armă. (Deci, dacă am dreptate, îl inducea în eroare pe polițist și pot să bănuiesc de ce.)

Trei. O preocupa Alice Mornay și luminișul meu din cimitir. I-am văzut Cartea Viselor sau cum i-o spune. Știe de locul acela. I-am spus despre Alice. Dar nu-mi amintesc să-i fi precizat unde se află exact. Uneori, ședințele acelea de hipnoză sunt ciudate. Poate că i-am spus atunci.

Patru. Îmi tot vine în minte programul acela PPCI. Acum știu ce am văzut pe ecranul computerului ei, în ziua aceea: numele băieților care sunt fie morți, fie dați dispăruți. De ce? Ce legătură are? (OK, să zicem că nu este nimic deosebit. Este psiholog și poate avea o groază de motive.) (Și lucrurile acelea pe care le-a spus

polițistului despre incestul infantil și faptul că a fost violată de tatăl ei vitreg.)

Nu există numărul cinci. Și totuși, într-un fel, există.

Mă dau jos din pat și scotocesc în cutia lui dr. Diane. Schițele mele mă încurajează să desenez și să-i arăt rezultatele. „Stil liber”, așa îi spune. Dacă, într-o zi, mă simt excitat și curajos, și-i spun:

— Ce-ai zice de niște subiecte fierbinți?

Și, culmea este că, în loc să mă privească rece, i se aprind privirile și spune:

— Da! (cu semn de exclamare, ca în DA!) Poți să desenezi ce vrei.

Și iată creațiile mele pornografice.

S-au adunat vreo cincizeci de planșe. Prefer creioanele colorate: avantajează nuanțele pielii. Imaginația este punctul meu forte, îmi spun eu, răsfoindu-mi operele. Bărbați și femei – mă rog, pe parcurs am evoluat și la alte teme. Bărbați cu bărbați, animale, femei cu femei, copii cu copii, în grup, singuri, excremente, pișat.

N-am mai urmat niciodată ședințe de terapie. De data aceasta am acceptat pentru că era de preferat pușcăriei. Dar nu poate fi normal ca medicul tău să te îndemne să faci desene pornografice! (Oricum, un lucru este sigur: nu este normal să audă vocea mamei sale moarte. Parcă am intra pe tărâmul lui Ripley, din cartea sa *Galeria ciudățeniilor*, nu-i așa?)

Diane nu le-a cerut lui Jesse, Ramon sau Billy-the-Kid să deseneze pornografic, sunt convins de acest lucru.

Însă nu i-am arătat nimic lui dr. Diane. Mi-a cerut în repetate rânduri să-i prezint operele mele. Dar mi-e rușine.

Acum, când îmi privesc realizările, încep să mă excit. Bag desenele sub cearșaf, pentru mai târziu. Uniforma din al Doilea Război Mondial, împrumutată de la Maxine (drăguță fată, Maxine; păcat însă că i s-au aprins călcâiele după Harley

Rivera), atârnă pe peretele de vizavi. Mă ridic și îmi simt penisul întărit în pantaloni. Când întind mâna spre umeraș, aud o bătaie în ușă și mă întorc. Din fericire, mi s-a înmuiat sexul. Din fericire, am ascuns desenele sub cearșaf. Din fericire, pentru că cine credeți că este vizitatorul meu… nimeni alta decât dr. Diane Cheung.

— *Huan-ying guang-lin.*

„Mă bucur că ai venit, sunt onorat”.

— Vorbești limba chineză?

— Știi prea bine că nu. (Intră și mă privește ironic.) Am studiat mult despre China, în ultima vreme.

— N-am putea închide muzica sau, cel puțin, s-o dăm mai încet? (Nu schițez nicio mișcare). Ce melodie era? Vorbesc serios…

Opresc aparatul. Nu-mi dau seama că melodia aceea va fi specialitatea zilei.

— Cu ce pot să te ajut? o întreb eu, pe un ton glacial.

Aș vrea să plece. Nu-mi răspunde imediat. Se învârte prin camera mea, ca și când ar intenționa s-o închirieze. Se uită la blugii mei verzi puși la uscat, la fereastră. Pare fascinată de ei. Oare o să mă întrebe de unde-i am? Nu, nu mă întreabă.

— Am simțit că ar trebui să vorbim într-un cadru mai puțin formal decât cel de la spitalul St. Joseph, spune ea, în cele din urmă. Mai curând ca între prieteni, decât ca doctor și pacient.

— Ah, da. Sigur, suntem prieteni. De aceea ai cerut să fiu concediat, nu?

— Eram datoare față de Johnny.

— De ce ai vrut să fiu concediat?

— O să-ți găsesc alt serviciu, am început deja…

— De ce, de ce, de ce?

— De ce nu mi-ai spus că lucrai la localul lui Harley, de ce fumezi tot timpul, de ce îl sperii noaptea, în cimitir, pe bietul băiat, de ce se afla un cadavru îngropat lângă mormântul lui Alice Mornay?

A izbucnit dintr-odată, exact cum am scris, ca o mitraliera! Este gata să cedeze nervos, i s-au umezit ochii. Mă bucur.

— Tobes! exclamă ea, spune-mi adevărul: i-ai ucis pe Douggan și Randy Delmar?

— Nu.

— Atunci, ar fi timpul să-mi explici de ce te simți atras de cimitirul Court Ridge?

— Lasă-mi cimitirul în pace! izbucnesc eu.

Acum m-am înfuriat; cum îndrăznește ticăloasa asta…

— Să nu te duci niciodată acolo. Ai fost, nu-i așa? Să nu te mai duci.

Mă privește uluită.

— Este periculos pentru oameni ca tine. Sunt o mulțime de vagabonzi, cuțitari, golani. I-am văzut, uneori m-am luptat cu ei. Tu ești o femeie drăguță, Diane, sper că nu te superi că îți spun pe nume. Era și timpul, suntem destul de intimi. Ești prea frumoasă pentru fauna din Court Ridge. Rochia în care ești îmbrăcată ți se potrivește atât de bine – albul este culoarea ta și cureaua această neagra, superbă, se asortează perfect. Vrei niște cafea?

— Mă întrebam de ce sunt singura persoană care vrea să te apere! zise ea, încet. Acum, încep să-mi dau seama.

Strânge buzele, ca și când ar vrea să-și astupe cuvintele. Și apoi, îmi spune:

— Hai să lămurim lucrurile, Tobes. Johnny Anderson: îl placi. Sentimentul este reciproc. Nu ți se pare normal ca părinții lui să fie îngrijorați? Sunt o mulțime de bărbați care simt nevoia să se apropie de băieți tineri. Oamenii din ziua de azi au devenit prudenți.

Îmi vine să strig la ea, dar ce rost are?

— Iar legătura ta cu Johnny a fost puțin cam… ciudată. Nu crezi?

— Nu.

— Nu? Atunci de ce l-ai dus noaptea în cimitir, în același cimitir de care tocmai mi-ai spus că este

atât de periculos, și ai făcut pe fantoma? Și dacă tot discutăm despre acest subiect, de ce Dumnezeu i-ai spus că s-a găsit o carte de vizită lângă cadavru?

La dracu'!

Aș vrea să o iau în râs, dar m-a atins la punctul sensibil. De ce am fost atât de prost și i-am pomenit lui Johnny de afurisitele alea de cărți de vizită?

Pentru că mă obsedează. Polițiștii vorbeau despre ele. Dr. Diane a vorbit despre ele, când ne-a spus să i le dam înapoi. Iar eu știu ceva în plus față de ceilalți și, pentru că mă mândresc cu lucrul acesta, îi spun lui Johnny în noaptea aceea, când m-am dat drept Carl. De atunci mă tot aștept să primesc o vizită, pentru că știu prea bine că Johnny îi spune tot Dianei.

Dar mă așteptam totuși să apară poliția. Nu ea.

Există un singur mod de a aborda această întrebare la care nu pot să răspund: s-o ignor complet.

— Și, în fond, de ce nu? îi spun eu.

— De ce nu?

— Exact. Johnny este oricum pierdut. Adică, la fel cum părinții mei m-au distrus pe mine, știi? N-are prieteni, nu se distrează, este exagerat de protejat, este un bleg. Iar eu îi arat o lume frumoasă, îl sperii puțin, îl șochez. Așa cum ar fi trebuit să faci tu, de fapt.

În timp ce înghite cu greu vorbele mele, ca un piton care devorează un bivol, încălzesc apa pentru cafea. Și, când îi dau cana, îi spun:

— Sigur, eu l-am ucis pe Douggan. Și pe Delmar. Altfel ce-ar mai fi căutat tipul în luminișul meu? Și, dacă nu mă lași în pace… O să te ucid și pe tine, Diane.

Sorb din cafea, privind-o atent.

— N-am pus zahăr, vrei cumva?

Pune cana pe podea și se ridică.

Altă femeie mi-ar fi aruncat-o în față; dar nu Diane a mea, dulcea mea dr. Diane. Îmi zâmbește și se întoarce spre ușă, spunând:

— Mă rog, asta este…

Aștept până o deschide și este gata să iasă.

— Dacă tatăl tău vitreg, Larry, te-a regulat în fund nu înseamnă că trebuie să te răzbuni pe mine, cucoana.

Nu se uită înapoi. Un singur lucru îmi spune că și-a pierdut cumpătul – lăsă ușa larg deschisă.

Nu știu cui ar trebui să trimit aceste rânduri. Nu mai seamănă a jurnal de amintiri, ci a declarație scrisă.

* * *

— Ți-am găsit ucigașul, spune Diane când intră. Cu cât îl arestezi mai repede, cu atât mai bine.

Peter Symes stătea aplecat peste birou, cu planul orașului Paradise Bay dinaintea lui. Avea un aspect plăcut, estival: șort bleumarin, un tricou, șapcă albastră de iahting, stil baseball, cu blazon și ochelari de soare, prinși de gât cu lanț din mărgele galbene. Azi este sâmbătă și deci ziua lui liberă; naviga probabil, când primise mesajul radio: „Am găsit încă un cadavru”. Își înălță bărbia și o privi încruntat pe Diane. Curtenii din jurul lui îi urmară exemplul.

Curtenii se compuneau ca de obicei din: detectivi de la Omucideri, șeful jandarmilor, adjuncții procurorului general și Daniel Krozgrow. Daniel stătea și el aplecat peste plan, iar acum se ridică și o salută zâmbind.

— Ce tot vorbești acolo?

Farmecul înnăscut al lui Peter se afla azi la un nivel scăzut.

— Peter, zise ea, vreau să discut cinci minute cu tine, Daniel și Ed Hersey. Te rog. Ai încredere în mine.

Nu-i convenea, dar acceptă.

— Eram oricum pe terminate.

Camera se goli, cu excepția lui Peter, Ed, Daniel și Diane.

Peter se așeză, invitându-i și pe ei să ia loc, dar Diane n-avea astâmpăr. Începu să se fâțâie prin birou.

— Vin de la Gascoign, zise ea. A mărturisit că i-a ucis pe Douggan și Delmar.

Peter se sprijini de spătarul scaunului, își încrucișă picioarele, ținând un creion în mână. Se legănă înainte și înapoi, neîncrezător. Nu vorbi nimeni un timp.

— A mărturisit că este vinovat de două crime? zise Peter. În cele din urmă.

— Da.

— Mai era cineva de față?

— Nu.

— Ai înregistrat ce a spus? I-ai citit drepturile? I-ai oferit posibilitatea să dea un telefon?

— Nu. N-a fost ceva oficial.

— Atunci, înseamnă că n-a făcut nicio declarație.

— Ba a făcut mai mult decât atât, sări Diane. Fii atent…

Le povesti despre incidentul din casa ei, fără să-l amestece pe Ed; le spuse că aflase de la Johnny cum Tobes îl ademenise noaptea în cimitir, aminti de uniforma de ofițer, de cărțile de vizită și alte amănunte. Le explică în detaliu că Tobes îi vorbise sub hipnoză despre mormântul lui Alice Mornay și se arătase preocupat de această femeie. Dar, cu cât vorbea mai mult, cu atât se arătau mai puțin interesați.

În cele din urmă termina ce avea de spus. Peter începu să vorbească și pe urmă se enervă; se uită la Daniel și zise:

— Spune-i tu, mai bine.

Bărbatul zâmbi și oftă în același timp: o strălucită manifestare de simpatie și reproș, în același timp.

— Ei bine, Diane, zise el, iată cum stau lucrurile. Am realizat portretul psihologic al criminalului și l-am trasat și pe cel al lui Tobes Gascoign și al altor suspecți. Cel care i-a ucis pe Delmar și Douggan aparține genului nesociabil, organizat. Știi la ce mă refer, nu?

— O persoană tipicară, care locuiește, de obicei, departe de locul crimei. Ostilă societății, în general, dornică să egaleze scorurile. Are nevoie în permanență de publicitate.

— Exact. Iar Tobes are o personalitate tipic antisocială și dezorganizată. Am putea spune că este chiar opusul criminalului profilat de noi.

— Dar a mărturisit.

— Ah, Diane, zău așa.

Diane zâmbea blând, dar ochii lui o mustrau.

— A fost un strigat de ajutor, o încercare de a-ți atrage atenția. S-a agățat de tine, fiindcă se aștepta să reacționezi.

Diane se uită de la unul la altul, căutând înțelegere, simpatie, aprobare. Dar, în zadar.

— Stai puțin.

Vorbise Peter Symes. Inima Dianei se umplu de speranța. Găsise ceva care nu mergea în teoria lui Daniel. O să le spună ce anume. Era salvatorul ei, eroul ei.

— Diane, chiar ai vorbit serios când ne-ai spus că ai lăsat un delincvent să lucreze într-o familie unde se afla un băiețel vulnerabil de zece ani?

Se aplecase spre ea, peste birou, ca un judecător.

— Știai că tipul acesta este capabil să spargă o casă din proprie experiență. Dar nu te-ai deranjat să informezi poliția. Nu ne-ai informat nici când s-a masturbat într-una dintre încăperile pentru interviuri. Și, cu toate acestea, l-ai lăsat să lucreze pentru familia Anderson, aproape de un minor sensibil?

— Da, însă…

Diane nu știa ce să spună. Din fericire, exista cineva în cameră care știa.

— Ia stai puțin, zise Daniel Krozgrow.

Acum începuse și el să se fâțâie prin birou. Nu mai era atât de încrezător ca la început.

— Povestea asta, cu fantoma…

Se opri și se întoarse spre ea.

— Se știe foarte bine că există caracteristici comune. Cei asociali, dezorganizați și cei nesociali, organizați se disting greu uneori. Faptul că s-a deghizat în fantoma este o noutate pentru mine. Nu l-am mai întâlnit până acum. Mi se pare extraordinar.

Ed, care stătuse tot timpul cu capul plecat, își ridica privirile dintr-odată și se uită la Diane:

— Ce-ar fi să discut eu cu Johnny? Doar eu. Singur. Fără mașina de poliție, însoțitor sau părinți care să asiste.

Daniel Krozgrow se încrunta.

— Nu știu dacă ar fi suficient de sincer cu tine, ca să merite. Te cunoaște?

— Nu, îi răspunse Ed.

— Aș putea să te susțin, zise Diane. Cred că ar fi mai bine să vorbesc eu cu Johnny la telefon, chiar acum, iar tu să mă dirijezi? O să-l anunț că Ed va trece pe la el și o să-l rog să-i răspundă sincer.

— Am o singură obiecție, Hersey, interveni Peter. Mergi cu colegul tău.

Ed se uită la Diane și apoi încuviință din cap.

— Leo va fi OK, zise el. O să am eu grijă.

Ce avea de pierdut? Scorul era patruzeci-zero în favoarea lor și se străduia să egaleze.

— Peter. Pot să sun de la tine?

Johnny era acasă; era sâmbătă seara, nici n-ar fi putut să fie în altă parte. („Ba da, cu Tobes”, îi șopti un glas tainic.) O ascultă și acceptă imediat. Diane vorbi apoi cu Nicole, care se arătă de acord. Între timp, Ed îl luă pe Leo și plecară împreună.

Se făcuse ora opt. Stabiliseră, de comun acord, să aștepte. Peter scoase o sticlă de gin din sertarul de jos și umplu două pahare, pentru el și Diane.

Diane stătea la fereastră, cu o cutie de bere în mână. Timpul trecea, dar încet.

Mintea Dianei zbura în toate direcțiile, ca un fluture. Ce muzica asculta Tobes în camera lui? Ceva greoi, melancolic.

Poate ar fi trebuit să fie mai atentă la gusturile lui muzicale: își lua tot timpul walkmanul cu el. Erau nedespărțiți.

Poate dacă ar ști ce muzică îl fascina, ar înțelege ce dorea de fapt.

Ce făcea de obicei Daniel Krozgrow sâmbătă seara? De ce nu se ducea în altă parte, în loc să se învârtă pe aici?

Peter Symes scoase șase dosare și începu să le citească. După un timp, luă un creion și își notă câte ceva. Răspunse la telefon de câteva ori. Din când în când, subalternii lui intrau să-i prezinte ce mai aflaseră. Existau multe priorități într-o anchetă criminalistica; acum, de exemplu, îl așteptau pe medicul legist să termine de examinat ce rămăsese din Delmar.

„Oare Ed o să mă mai iubească după toate câte se întâmplaseră?” se întreba Diane.

Era capabilă să primească și, mai ales să ofere iubire? Aceste două aspecte puteau fi separate?

Ed lipsea de o oră.

Diane se plimbă puțin prin cameră, să-și dezmorțească picioarele. Peter nu-și ridică privirile din dosare. Îi venea să facă pipi. Când se duse la ușă și mormăi: „Mă întorc imediat”, ceilalți doi nici n-o băgară în seamă.

În timp ce își ștergea fața și se uita în oglindă, Diane se gândea cu regret că ar fi vrut să studieze mai de mult psihologia criminalilor în serie, ca să-l impresioneze pe Daniel. Apropo, oare o fi însurat? Îi stătea bine în șort…

Când se întoarse în biroul lui Peter, constată că nu se schimbase nimic. Daniel își turna încă o bere de ghimbir, a doua. Diane se uită la ceasul de pe perete – trecuse o oră și patruzeci de minute.

Agitația se potolise. Telefonul sună doar de trei ori înainte ca Ed și Leo să se întoarcă.

Veniră după două ore și douăsprezece minute calculate de când plecaseră.

— Ce a spus puștiul? zise Peter, închizându-și stiloul.

— A spus că n-a fost în cimitir decât de trei ori, zise Ed; odată cu Diane, odată cu mama lui vitregă și odată cu tatăl său, sâmbătă dimineață, când s-a pierdut și a fost ajutat de Gascoign. Nu s-a dus niciodată noaptea și nici n-a văzut fantome. Părea indignat că ne-am imaginat așa ceva.

Nimeni nu se uită la Diane, nici măcar când protestă.

— Dar mi-a mărturisit că s-a dus, pot s-o dovedesc cu însemnările mele!

Ed ridica mâna.

— Mama vitregă a confirmat că Johnny vorbește despre fantome și pare obsedat de acest subiect. Crede, de asemenea, că s-a dus singur în cimitir, într-o noapte.

— Dar nu este totul! exclamă Diane. Johnny mi-a spus că Tobes i-a povestit de cartea mea de vizită, găsită lângă cadavru. Informația aceasta n-a apărut în presă, așa că Tobes n-avea de unde să știe, decât dacă era implicat.

— „Mi-a spus că Tobes i-a povestit de…” Diane, chiar nu cunoști deloc legile? o întrerupse Peter, exasperat. Nu existau decât două posibilități: să te susțină sau nu. Și uite că puștiul nu te susține.

— Aș vrea să lămuresc altceva, interveni Ed, pe neașteptate. Diane… a raportat într-un fel incidentul de la ea de acasă. M-a informat pe mine.

Peter clătină din cap.

— La mine n-a ajuns nimic.

— În noaptea aceea am fost acolo. Dormeam când a apărut intrusul, dar am găsit ușa forțată împreună cu Diane.

Ed reuși să capteze atenția tuturor. Îl ascultau uluiți.

— Atunci de ce n-ai înaintat un raport? îl întrebă Peter.

Ed nu-i răspunse. Se uită înainte, ca un soldat acuzat că își făcuse datoria.

— Se zvonește, zise Peter, prudent, că tu și Diane aveți o relație. Să înțeleg acum că este adevărat?

— Da.

— Nu! striga ea.

Ed o privi în ochi și-i spuse:

— Dar nu mai pot continua această discuție. Diane nu este deloc cu picioarele pe pământ.

Se lăsă o liniște apăsătoare. Diane nu voia decât să se termine odată. Ar fi putut să plece, dar însemna să-i lase stăpâni pe situație.

— Nu te înțeleg, Diane, îi spuse Peter. Acum câteva ore te-ai năpustit aici și ne-ai declarat că ai găsit criminalul, iar acum, poftim ce-a ieșit. Însă m-am gândit mult în aceste ore care au trecut. Spune-mi un singur lucru: cu cine ții? Pe cine vrei să ajuți: pe Johnny Anderson, pe Tobes Gascoign, pe noi? Pe tine?

Diane își dădu seama că trebuia să spună ceva.

— N-o să se mai întâmple. Îți promit.

— Și eu îți promit, zise el, că Departamentul de Infracțiuni Juvenile va fi desființat oficial, luni. Vom da o declarație. Te rog să pregătești o factură din care să reiasă ce îți datorează departamentul nostru de poliție, inclusiv – se uită la ceasul lui Rolex Submariner – orele de azi.

Se ridică de pe scaun ca un judecător la sfârșitul procesului. La ușă, se întoarse și spuse fără să se adreseze nimănui în mod deosebit.

— Sunt la Departamentul Incidente.

Ieși urmat de Daniel, care părea supărat. Diane se îndreptă spre ușă. Leo îi făcu loc. Trecu pe lângă Ed. Avea senzația că o să se prăbușească din clipa-n clipă.

— La revedere, zise o voce, în spatele ei.

Diane bănuia că aparținea lui Ed; nu i se părea deloc umană. Voia să spună la revedere și probabil că spusese, dar nu auzi niciun sunet. Apoi, ajunse pe scări.

•

> Deci, eu și Mike Anderson dăm peste un cadavru ars, pe jumătate mâncat, Tobes este concediat, iar eu stau și plâng.
>
> Nicole îmi aduce mâncare pe o tavă. Iau câteva înghițituri.
>
> Stă cu mine, mă ține de mână și nu mă deranjează. După un timp, îi spun că vreau să citesc și duce tava la bucătărie.
>
> Acum este liniște…

Johnny se gândea să se culce, când polițiștii veniră din nou. Erau doar doi de data aceasta, dar unul rămase în hol. Nicole îi prezentă; pe unul îl chema Ed, iar pe celălalt Lennie (cel puțin așa înțelesese Johnny). Lennie era cel care stătea afară.

Ed vorbea stăpânit. Îl trata pe Johnny ca pe un adult. Băiatul îi ceru să-i arate insigna și se conforma imediat, ca și când Johnny ar fi fost un cetățean, care se bucura de toate drepturile. Îl rugă să-i arate și pistolul, dar îi spuse că nu-l avea la el. Apoi, începu să-i pună niște întrebări. Despre Tobes.

Voia să știe dacă Johnny se dusese cu el în cimitir, dacă Tobes se deghizase în fantomă și alte lucruri de genul acesta.

Johnny îi minți.

Nu prea își dădea seama de ce. Știa doar că un răspuns sincer nu l-ar fi ajutat pe cel unic, pe prietenul lui *Wei Yi.* Se gândise la lucrurile pe care le făcuseră împreună. Atunci, lui Johnny i se păruseră destul de obișnuite, dar alții le-ar considera ciudate. Iar acum, trebuia să admită că nici el nu mai înțelegea prea bine rostul lor. Unele fuseseră de-a dreptul înspăimântătoare.

Se gândi, de asemenea, că ar da și el de bucluc, dacă s-ar afla. Nu voia să fie trimis la balamuc. Deci, în concluzie, i se păruse mai simplu să mintă.

Îi spuse lui Ed că fusese în cimitir doar de trei ori: cu Nicole, cu Diane și cu tatăl lui (și Arnie) și declară de asemenea că nu credea în fantome și nu văzuse niciuna. Ed i se păruse supărat, dar nu spusese nimic, îl bătuse pe obraz pe Johnny (de ce adulții făceau mereu acest gest?) și plecase.

Johnny îl auzise discutând la parter, cu Nicole. Mai târziu însă, mama lui vitrega nu-i spuse nimic și își imaginase că era totul în ordine. Singurul lucru care-l îngrijora era să nu fie întrebată și Diane. Atunci, poliția ar afla că ei îi declarase altceva. Dar putea oricând să susțină că glumise, sau să inventeze altă scuză.

Pe Johnny îl cuprinse agitația, după aceea. Ca și când ar fi știut că o să se întâmple ceva, dar nu știa ce anume. Avea crampe, nu putea să mănânce. Inima îi bătea tare, dintr-odată, fără niciun motiv. Presimțea ceva, parcă așa se spunea, nu? Avea o senzație stranie.

În noaptea aceea, apăru marele T.

Era destul de târziu; Tobes știuse poate că Johnny o să-l aștepte, fiindcă era un fraier. Se făcuse zece fără șase minute după ceasul Casio Alarm Chrono al lui Johnny, când îl văzu sub felinar, făcându-i cu mâna. Johnny nu ezită nicio clipă, bineînțeles; și coborî.

— Bună, zise Tobes, și-i întinse mâna.

Dar Johnny nu bagă în seamă gestul și-l îmbrățișa. Tobes ținea băiatul cu grijă, ca și când ar fi fost un ou crăpăt.

— Ce mai faci? îl întrebă el.

— Bine. Dar tu?

— Bine. Ei! Mi-a fost dor de tine.

Îl lovi ușor cu pumnul pe Johnny.

— Și mie.

Acum stăteau unul lângă altul, fără să se atingă, însă. Johnny își aminti:

— Tobes, au venit doi polițiști și m-au întrebat de cimitir, de fantome și de tine.

Îi povesti ce se întâmplase. Tobes părea încântat că băiatul mințise.

— Nu le-am spus nimic, zău, Tobes! N-aș vrea să ai probleme din cauza mea.

— Mulțumesc, Johnny. Te înțeleg.

— Mergem din nou să vânam fantome?

— Nu, Johnny. Voi avea grijă cum trebuie de noi doi.

— Dar… o să te întorci?

— Poate săptămâna viitoare.

— Hai, te rog, vino mai repede.

— Fii atent. Trebuie să mă asculți, OK? Părinții tăi sunt niște oameni grozavi. Nici nu îți dai seama ce grozavi sunt. Tu crezi că sunt îngrozitori, dar te iubesc și nu… nu-ți fac necazuri. Așa că trebuie să începi să apreciezi ceea ce ai. Ai înțeles?

Johnny clătină din cap, nefericit.

— Ei te iubesc, prostuțule.

— Dar și tu mă iubești!

— Nu vreau să mă bag între tine și părinții tăi. Și n-o s-o fac.

— Aș vrea doar să te văd, din când în când. Oare îți cer chiar atât de mult?

— Ah, Johnny, de ce nu înțelegi? Oamenii vor să te apere de mine… Se uită peste umărul băiatului. Ca acum, fir-ar să fie.

Lui Johnny nu-i venea să creadă. Tobes îi întorsese spatele și dispăruse, fără să-i spună măcar la revedere.

— Johnny, strigă cineva. Ce faci acolo?

Nicole începuse să semene din nou cu Vrăjitoarea cea Rea.

— Te-am văzut, zise ea, când Johnny se întoarse acasă. Erai cu Tobes, nu-i așa?

— Nu.

— Nu minți, i-am văzut fața, la lumina felinarului.

Urmă o pauză lungă, stânjenitoare.

— Ți-a… făcut ceva?

Crezuse probabil că Johnny nu înțelesese, pentru că se grăbi să adauge.

— Te-a atins?

Johnny clătină din cap. Nicole îl privea fix. Băiatul avea impresia că o să izbucnească în lacrimi, dar, în cele din urmă, îi spuse doar:

— Știi ce oră este? Se uită la ceas. Zece și un sfert noaptea și tu vorbeai cu… tipul acela, la poartă. După ce ai promis că n-o să te mai duci în cimitir.

— Eram la poartă, nu în cimitir.

Nicole bătu din picior.

— Ai merita o bătaie, știi asta? Și acum du-te înăuntru și roagă-te lui Dumnezeu să nu-i spun lui Mike. Dacă mai faci o asemenea prostie, o să te cert de față cu dr. Cheung. Hai, treci în camera ta.

Johnny știa că se temea pentru el. Dar asta nu-l făcea s-o urască mai puțin.

•

Nisipul era tare unde parcaseră Ed și Leo, deși, mai departe, lângă mare, devenise păstos. Razele palide ale zorilor luminau apa, la reflux, umbrind fiecare val mort. Coborâră din mașină și se îndreptară spre stânci. În fața lor, vedeau reflectoarele, medicii, un bărbat care stătea cu capul în mâini, în timp ce un câine labrador negru se gudura pe lângă el.

Ed se îndreptă mai întâi spre cel cu câinele.

— Sunt detectiv Ed Hersey, zise el, arătându-și insigna. Acesta este colegul meu, detectiv Leo Sanders.

Bărbatul își înalță privirile. Avea în jur de treizeci de ani, nebărbierit, alb la fața, cu ochii afundați în orbite. Încercă să se ridice, dar Ed îi puse o mână pe umăr:

— Nu este nevoie, zise detectivul, așezându-se pe vine, lângă el. Drăguț câine… ce mai faci, băiete…?

— Este femelă, murmură bărbatul. O cheamă Patsy.

— Bună, Patsy, fetițo.

Acum, începea să se lumineze. Ed văzu că tipul era slab și tremura de frig, deși era o dimineață caldă, de septembrie.

— Ești Gary Moudesley, nu-i așa?

— Da.

— Și ai găsit…

Moudesley se întoarse pe-o parte și începu să vomite. Patsy dădea din coadă, tristă, uitându-se când la Ed, când la stăpânul ei, de parcă i-ar fi implorat s-o lase să-și termine plimbarea matinală. Leo, care se uitase la trupul întins pe țărm, se apropie de ei și spuse:

— Femeie alba, tânără. În jur de douăzeci și cinci de ani, strangulată, decedată de câteva ore. Nu sunt urme de contact sexual. Din documentul de identitate, rezultă că se numește Maxine Walterton.

Ed se ridică, înțepenit. Noaptea trecută se dusese acasă, se îmbătase și fusese trezit din somn la patru dimineața, de Leo, care-l anunțase de această nouă crimă.

— De ce eu? protestase el. Este ziua mea liberă.

Apoi Leo îi spusese ce descoperise lângă cadavru…

— Gary, îi spuse Ed blând. Îmi pare rău, dar trebuie să-mi povestești ce ai găsit.

— Te referi la cărțile de vizită?

Moudesley își revenise puțin. Tuși de câteva ori și reuși să se ridice.

— Le-am găsit exact lângă… ea.

Încurajat de Ed, îi însoți pe malul mării, unde îngerii și slujitorii morții își făceau datoria cu conștiinciozitate. În jurul cadavrului erau împrăștiate câteva cărți de vizită mici, albe,

dreptunghiulare, acoperite acum cu o folie de plastic. Ed se duse la medicul legist, luă o pensetă, o băgă sub folie și luă o carte de vizită.

— Diane Cheung, citi el, cu voce tare.

— Hei, zise Leo, poate că acum va putea să-și experimenteze terapia valului, de care vorbea.

•

Diane se trezi dintr-un vis cumplit, sufocant. Era târziu, soarele strălucea pe cer, valurile se ridicaseră înspumate, dar ea nu. Stătea în pat, privind cerul luminos, până îi dădură lacrimile. „Ar trebui să mă îmbrac, să fac o cafea și să mănânc ceva, ca să mă pun pe picioare. Dar nu-mi pasă. Ce motiv am să mă dau jos din pat?”

În cele din urmă, dădu drumul la radio. După cinci minute de muzica, se transmise un buletin de știri. Altă crimă, de data aceasta, o tânără femeie. Fusese găsită strangulată, pe plajă, nu departe de Point Sal. Pe teritoriul lui Harley. Comentariile nu se mai terminau. Înainte fusese o porțiune de coastă liniștită; acum, tinerii mureau pe capete și poliția nu lua nicio măsură; tara-tara, tara-tara. Diane închise radioul și ațipi. O durea stomacul.

•

Johnny își făcea tema la matematică, liniștit, când cei doi polițiști îl vizitară din nou. Doar că, de data aceasta, era ceva grav și discutară mai întâi cu Nicole, ore-n șir. După aceea, urcară cu toții în dormitorul lui. Nicole, Ed – tipul simpatic de data trecută – și Lennie – care era, de fapt, Leo.

— Johnny, îi spuse Ed, ai aflat că noaptea trecută a fost ucisă o tânără?

Johnny îi răspunse ea auzise la radio, dar nu cunoștea prea multe amănunte.

— A fost găsită pe plajă, strangulată. Este o problemă foarte gravă, nu crezi?

Băiatul îl aproba. Presimțirea aceea îngrozitoare îl cuprinse întreit.

— Johnny, vreau să te întreb ceva. Este foarte important să mă asculți cu atenție. L-ai văzut pe

Tobes Gascoign noaptea trecută?

Johnny se uită de la unul la altul. Nu știa ce să spună. În timp ce se gândea, o auzi pe Nicole mișcându-se în spatele lui. Și, când se întoarse, văzu că ținea în mâna jurnalul lui.

— La dracu'! strigă el, izbucnind în lacrimi.

De unde știa unde îl ascunsese? De cât timp îi citea gândurile? Sări să i-l smulgă, dar Nicole fu mai rapidă și ridică mâna. Între timp, Leo îl înșfăca pe Johnny. Dădu din picioare, se zbătu, însă era inutil. Leo îl ținea, în timp ce Nicole și Ed îi citeau jurnalul.

— Este adevărat? zise Ed, înălțându-și privirile. Te-ai întâlnit cu Tobes între zece fără cinci și zece și un sfert?

— Da, răspunse Johnny, posomorât. Întreab-o, doar l-a văzut și ea.

— Știu că l-a văzut.

Ed îi înapoie jurnalul zâmbind.

— Mulțumesc. Johnny. Este tot ce voiam să știu.

Când ajunseră la ușă, Johnny se gândi să întrebe:

— Cine a fost victima?

— O femeie, pe nume Maxine Walterton. Îți spune ceva?

— Nu.

— Avea un magazin cu costume de teatru. Ce zici?

— Nu știu.

După ce plecară, Johnny deschise jurnalul și scrise o singură propoziție: „Trebuie să găsesc o ascunzătoare mai bună".

•

În bucătărie, Diane pregăti un ibric cu ceai de crizanteme și-l bău fierbinte. O revitaliză atât de mult încât se gândi să facă niște exerciții yoga. Totul mergea bine, până când bătu cineva la ușă și o întrerupse exact când se concentra mai adânc.

— Da?

Când le dădu drumul lui Ed și Leo, i se păru că nu mai văzuse în viața ei doi oameni atât de epuizați.

— Bună, zise Ed. Putem să ne așezăm?

Le făcu semn spre cele mai apropiate scaune. De-abia se mai țineau pe picioare. Ed se apleca spre ea, întinzându-i o carte de vizită.

— O recunoști?

Diane o luă.

— Da, este a mea, zise ea, mirată. Unde ai…?

— La Point Sal.

La radio, anunțaseră că ultima victimă, Maxine Walterton, fusese găsită acolo. I se înmuiară picioarele și se așeză, cât pe ce să se prăbușească.

— Spune-mi că n-are nicio legătură cu fata moartă! exclamă ea.

— Am găsit-o pe plajă, lângă cadavru, spuse Ed. Mai sunt și altele.

În momentul acela, își aminti de vorbele lui Jesse Brown. Îi luase cărțile de vizită, la fel ca toți ceilalți băieți, și le aruncase la Point Sal. Bineînțeles, fusese…

— Au fost găsite lângă Harley's? întrebă ea, cu un glas stins.

Ed încuviință din cap.

Diane se ridică. Se îndreptă spre bucătărie și apoi se opri. Își duse mâna la față și rămase acolo, clătinându-se ca o bețivă.

— Diane…

— Lasă-mă puțin.

Cei doi bărbați se uitară unul la altul. Leo se afundă în scaun și închise ochii. Ed o urmărea pe Diane, care se plimba încet prin cameră, cu mâna la obraz.

— Ed, zise ea, în cele din urmă, am putea vorbi între patru ochi? Scuză-mă, Leo…

— Mai bine nu, zise Ed, în același timp cu Leo.

— Te rog.

Cei doi polițiști se uitară din nou unul la altul. Leo întrerupse tăcerea, ridicându-se și spunând:

— Mă duc la mașină.
— Vin în cinci minute, zise Ed.
— Bine.
Când se închise ușa în urma lui, Diane îi spuse:
— Nu mă duce din nou în fața instanței, Ed.
— Ce?
— Te rog. Poți să-mi trimiți citație, să obții un mandat, dar te rog să n-o faci.
— Nu știu la ce te referi.
Diane se opri. Lăsă mâna în jos și-i spuse:
— Cred că știu cum au ajuns cărțile mele de vizită în locul acela. Și ar trebui să-mi trădez unul dintre pacienți, ca să-ți explic.
Se clătină. Ed se repezi s-o prindă. O luă și o întinse pe sofa. O durea capul. Îi promisese lui Jesse că o să spună poliției de acele cărți de vizită, doar dacă nu era altă cale să-l apere. Însă acum, trebuia să spună ca să se apere pe ea.
Ba nu, o s-o facă de fapt pentru că îl dorea pe Ed mai mult decât orice pe lume. Era mai presus decât respectul față de sine, însă, și acesta era prețul pe care trebuia să-l plătească.
— Am în tratament un delincvent, zise ea. Îl cheamă Jesse Brown.
Ed se încrunta.
— Da, eu și Leo l-am interogat deja.
— Avea un teanc de cărți de vizită. Le-a furat din poșeta mea. Pe urmă s-a speriat și le-a aruncat pe plajă, lângă Harley's.
Ed rămăsese tăcut un timp.
— Mda, zise el, în cele din urmă. În raportul laboratorului de criminalistică se precizează că respectivele cărți de vizită se aflau acolo de mult timp. Majoritatea s-au găsit într-o scobitură de stânca, împreună cu prezervative și Dumnezeu știe mai ce. Dar pe malul mării erau doar câteva. Ca și când cineva le-ar fi împrăștiat special.
„Cineva care le aruncase în dușmănie, se gândea ea. Cineva care mă urăște".

— Îl bănuiești pe Tobes, nu-i așa? murmură Diane.

— Nu, răspunse Ed.

— Nu? se miră ea.

— Are un alibi. Un martor ocular a văzut-o pe Maxine ieșind de la Harley's și plimbându-se pe plajă cu un tip. Mai târziu, același martor a auzit țipete. Toate acestea s-au întâmplat la zece și cinci. Iar Tobes era cu Johnny Anderson în acest timp. Nicole Anderson i-a văzut împreună și puștiul a recunoscut, oricum. Cel care a ucis-o pe Maxine Walterton nu este băiatul tău problemă.

Ed îngenunchease lângă sofa. Acum se ridică. Diane îl văzu îndreptându-se spre ușă și sări în picioare. O luă la fugă, după el, și-l apucă de mânecă.

— Te rog nu pleca, gemu ea. Nu vreau să pleci.

O privi mult timp, nemișcat, și apoi întoarse capul, numai capul. Diane puse mâinile pe umerii lui. Ed ezită o clipă, după care o luă în brațe și își apropiară buzele.

Se sărutară pasional. Când se despărțiră, lui Diane îi ardea gura. Ca și când i-ar fi supt-o până la os. Ar fi vrut să vorbească, dar Ed îi puse un deget pe gură și se dădu înapoi, până când se îndepărtă prea mult ca să mai poată s-o atingă.

Leo se pregătea să se întoarcă în casă. Când îi văzu, le arătă ceasul și se duse spre mașină.

— Este același care i-a ucis și pe ceilalți? întrebă Diane, în șoaptă.

— Krozgrow spune că nu.

Ed își pironise privirile în pământ, ca și când ar fi deținut cheia universului.

— După părerea lui, „prietenul" nostru acționează numai în cimitir. Iar Maxine a fost strangulată lângă ocean. Și, în afară de asta, este femeie, și nu prezintă urme de mutilări sau arsuri.

Râmaseră acolo mult timp, unul lângă altul. N-aveau ce să spună, cum să îndrepte lucrurile. Dar, când Ed o porni pe alee, Diane strigă după el.

— Deci, ne-am înțeles, n-o să-mi trimiți citație. Îmi ești dator! Și văzând că nu-i răspunde, repetă: Îmi ești dator!

•

Luni, Diane se trezi veselă și energică. La șapte dimineața era la birou. În următoarele câteva ore, se pregăti să desființeze Departamentul ei de Infracțiuni Juvenile. Trebuia să îndosarieze rapoartele, să tragă concluzii.

În timp ce răsfoia dosarele, ofta. Ce greu fusese să creeze totul și ce ușor era acum să desființeze ce făcuse. Atâtea eforturi în zadar: mai întâi, îl convinsese pe Peter Symes să accepte ideea, obținuse acordul primăriei, dăduse interviuri în ziare, la televizor; învinsese rezistența polițiștilor cărora nu le plăcea să primească sfaturi de la o femeie; alcătuise programe, liste, scheme; fusese îndatoritoare, răbdătoare și amabilă cu toată lumea… la ce-i folosise? La nimic.

Tobes Gascoign trebuia să vină la ora nouă. Era nouă și un sfert și nu apăruse. Julia Page îi dăduse un plic. Conținea cărțile de vizită ale Dianei, cu adresa și numărul de telefon de acasă. Pe spate, era scris: „ACUM AM ÎNCEPUT SĂ TE URĂSC”.

— Cine a trimis-o? întrebă Diane.

Julia își dădu seama că era foarte tulburată.

— Nu știu… putem afla… s-a întâmplat ceva, Diane?

Îi dădu să citească.

— Recunoști scrisul? o întrebă ea.

— Ar putea fi al oricui. Sunt litere de tipar.

Diane băgă cartea de vizită în plic, pe care-l arunca în sertar. Era sigură că i-l trimisese Tobes, dar cum să-i convingă pe ceilalți? Și de ce nu apăruse?

Să presupunem totuși că nu Tobes era cel care trimisese cărțile de vizită. Atunci, cine?

Încercă să-și alunge din minte incidentul, dar era greu. Julia prepară ceaiul.

— În ultima vreme, nu te mai recunosc, îi spuse ea. N-ai vrea să discutăm?

Diane se gândi să schimbe subiectul și-i explică ce se întâmplase cu Departamentul de Infracțiuni Juvenile. Și, la un moment dat, ajunse să-i povestească tot ce se petrecuse între ea și Ed Hersey.

— De ce nu consulți un psihiatru?

— M-am gândit și eu. Problema este că n-am pe cine.

— N-ai niciun coleg de breaslă?

— Ba da, însă nu este prea ușor. Poate ar trebui să apelez la Francis Baggeley…? Dar, locuiește în alt oraș, și ar fi de preferat să nu mă cunoască.

— Poate ar trebui să-ți iei o vacanță. De ce nu pleci la San Diego? Îți amintești când n-ai reușit să te duci ultima oară și mi-ai dat mie biletul? Să știi că m-am distrat de minune. Tocmai mă certasem cu prietenul meu și…

— Julia, fă-mi te rog o favoare. Nu spune nimănui de călătoria aceea. Nu povesti că ți-am cedat locul, OK?

— Sigur, nicio problemă, îi răspunse ea încet.

Părea mirată.

— Biletele sunt netransmisibile și n-aș vrea să am necazuri cu cei de la compania aeriana. Cu abonamentul lor economisesc mai mult de două mii pe an.

Julia zâmbi.

— Presupun că nu vrei să afle nici cei de la fisc. Nicio grijă, n-am chef să ajung după gratii din cauza evaziunilor tale fiscale.

— Tu ești prima mea delincventă. Altfel de ce te-ar fi trimis la un psihiatru? Adică la mine?

Râsul lor nu reuși să alunge stânjeneala Dianei. De aceea, când sună telefonul, răsuflă ușurată.

— Bună, zise o voce de bărbat.

Se făcuse liniște în cameră, pentru că Diane amuțise pe moment.

— Tu ești, Ed? întrebă ea, prostește. Doar știa foarte bine cine era.

— Da. Fii atentă: în legătură cu informațiile pe care mi le-ai cerut.

— Care informații?

— Despre situația școlară a lui Gascoign, ai uitat?

Atunci, își aminti. De mult, când totul mergea bine, îl rugase pe Ed să dea de urma foii matricole a lui Tobes.

— Diane… mai ești pe fir?

— Da. Scuză-mă. Credeam că… n-o să te mai aud niciodată.

— Oh! Mă rog… azi-dimineață am primit ceva. A durat mult timp, dar am în sfârșit un nume pentru tine. Îl cheamă Samuel D. Baker. Locuiește în cartierul Queens, din New York. A fost directorul școlii lui Gascoign.

Îi dictă adresa; n-avea numărul de telefon.

— Îți mulțumesc Ed, rămân datoare.

— Credeam că eu eram dator.

Diane nu știa ce să-i răspundă. Îi ardeau și acum buzele, după ce o sărutase ieri; se întrebă dacă și lui îi ardeau…

Ed își drese glasul.

— Problema este că școala s-a închis. Nu erau destui copii. Și, ar mai fi ceva: foaia matricolă a lui Gascoign lipsește cu desăvârșire. Se crede că a fost distrusă.

— Ed, îți mulțumesc. Și…

— Da, bine, zise el. Pe curând.

Apoi râse și puse jos receptorul.

Diane află numărul de telefon al lui Samuel D. Baker de la Biroul de informații din Queens. Când sună, îi răspunse o femeie; părea prea tânără ca să fie soția lui Baker. Diane îi spuse cine era și ce dorea. Femeia o rugă să aștepte. După o pauză lungă, Baker veni la telefon; Diane o luă de la început cu explicațiile.

— Îmi amintesc de el.

Baker vorbea aspru.

— Cine spuneai că ești?

Diane îi povesti despre situația lui Tobes, despre judecătorul Cyril DeMesne și sistemul juridic californian de reintegrare socială.

— Știți unde ar putea fi foaia lui matricolă? îl întrebă ea, în final.

— A fost distrusă.

— Când s-a închis școala?

— Am spus că a fost distrusă.

— Domnule Baker, îmi pare rău, dar nu înțeleg.

Urma o altă pauză lungă. Auzi vocea femeii.

— Da, azi, șase.

Apoi se trânti o ușă. Femeia plecase, dar Baker tot nu vorbea. Diane se înfuriase.

— Domnule Baker, Tobes este suspect de crimă. De fapt de mai multe crime. Eu nu cred că este vinovat. Puteți să mă ajutați, vă rog?

— Uite ce este, zise el. Uite ce este… repetă omul, ca și când încerca să se hotărască.

Și, în clipa aceea, Diane știu că deținea informații importante despre Tobes.

— Ce fel de crimă? o întrebă el, în cele din urmă.

— Ce fel?

— Da, ce fel, este o întrebare chiar atât de grea?

Îl auzi oftând. În final, Baker își luă inima în dinți și spuse:

— Este vorba cumva de arsuri? Sau sex?

Diane uită să mai ia notițe. Privea în gol, îngrozită să se miște sau să spună ceva care ar putea întrerupe convorbirea.

— Și de una și de alta, zise ea.

Baker amuți din nou.

— Ai drum spre New York? o întreba el. Nu e vorba că n-aș avea încredere în tine, dar pereții au urechi.

— Dacă mi-ar folosi la ceva, aș veni special.

— Nu știu dacă ți-ar folosi sau nu.

Altă pauză.

— S-ar putea totuși.

Acum vorbea liniștit, complet diferit de mânia de la început. Apoi, spuse ceva ciudat, care se întipări în mintea Dianei.

— Păstrez de mult timp acest secret.

— Când ați putea să mă primiți? se interesă ea.

— Când poți să vii?

Diane răsfoi caietul cu programări, îngrozită. Imposibil! Poate în weekendul următor… dar lunea viitoare trebuia să prezinte judecătorului DeMesne raportul ei despre Tobes; n-avea timp…

— Mâine ar fi bine? se auzi ea, spunând.

•

A doua zi de dimineață, la unsprezece fără un sfert, se îndreptă spre casa lui Baker.

Era o zi caldă, sufocantă. Din minut în minut, vâjâia câte un avion mare, în drum spre aeroportul Kennedy. Zbura atât de jos, încât îi vedea roțile. Se întreba cum suportau locuitorii cartierului. La unsprezece fără cinci, sună la sonerie.

Așteptă mult timp până să apară cineva. Diane cercetă împrejurimile: o casă de lemn vopsită în galben strident, cu ferestre și ușa grena și o grădină îngrijită, dar uscată de soare. Pe alee era parcat un mic Ford negru, model vechi. O bicicletă de copil se sprijinea de ușa garajului; spre deosebire de mașina, era nouă. Oare avea nepoți…?

Diane auzi pași înăuntru. O femeie deschise ușa: era înaltă, dar adusă de spate, cu o figură dezamăgită. Purta ochelari, care o făceau să pară de cincizeci de ani, deși, în timp ce vorbeau, își dădu seama că avea mult mai puțin.

Se prezentă și o pofti înăuntru. Semăna cu o actriță de comedie, care juca roluri pentru copii. O conduse pe Diane într-o cameră din spate.

— Vrei niște cafea?

Întrebarea nu îi era adresată Dianei, ci singurului ocupant al camerei: un bărbat. Acesta își ridica privirile, uitându-se mai întâi la femeie și apoi la musafira lui.

— Ah, zise el. Ești probabil Diane Cheung.

Dădură mâna.

— Da, cafea… vrei o cafea?

Diane încuviință din cap.

— Două atunci, mulțumesc, scumpo.

Femeia ieși, închizând ușa în urma ei.

— Fiica mea, îi explica Baker. Are grijă de mine.

— Frumos din partea ei.

— Uneori. Trebuie să-și vadă și de familie. Are un soț și un copil. Eu nu prea ies din casă. Decât de Ziua Recunoștinței și de Crăciun. Ia loc, te rog.

Baker avea un balansoar lângă fereastră care dădea spre alt petic pârjolit de grădină. Camera era rece și mirosea a mâncare. Ferestrele păreau triple – ca să estompeze zgomotul, mai mult ca sigur, deși nu prea reușeau – și, pe unul dintre pereți, era fixată o instalație de aer condiționat. Era veche și uruia. Diane văzu o pată pe covorul albastru, unde se scurgea apa de ani de zile. Regretă că nu-și luase un pulover, să-și acopere brațele. Baker era îmbrăcat într-o cămașă alba, șifonată, cu mâneci scurte, nu prea curată și pantaloni de catifea reiată. Un papuc era găurit și-i ieșea degetul mare afară. Ochelarii aveau lentile duble, care-i măreau ochii, exagerat. În timp ce se legăna în balansoar, Diane îi zâmbi politicos și examină încăperea pe furiș.

De-a lungul unui perete era patul, probabil, strâns acum sub formă de canapea, pe timpul zilei, cu un pătrățel de hârtie sub un picior. Deasupra, atârnau două picturi cu peisaje din New England. Lângă canapea era un acvariu cu pești tropicali. Bulele de aer se ridicau la suprafață. Restul spațiului era ocupat de cărți. Diane citi câteva titluri de pe cotor.

— Literatură engleză? zise ea.

— Da, timp de patruzeci de ani.

Baker își încleștă mâinile pe brațele balansoarului.

— Am început să predau după ce am absolvit colegiul, să câștig ceva, înainte să trăiesc cu adevărat.

Râse amar.

— Ei bine, iată cum am trăit; și n-a fost prea adevărat.

Liniștea stânjenitoare care se lăsase fu întreruptă de fiica lui, care aduse două căni de cafea pe o tavă de alamă ieftină, de nici zece dolari. Cafeaua Dianei era cu lapte, deși n-o întrebase nimeni dacă-i plăcea așa. Zahărul era într-un pahar de plastic, cel puțin putea s-o îndulcească după gust. Femeia puse tava pe măsuță și plecă fără să spună niciun cuvânt.

Baker rămase nemișcat un timp. Apoi, lua cana și începu să soarbă, studiind-o pe sub ochelari.

— Știi, zise el, în cele din urmă. Am început să mă răzgândesc.

Diane simți că-i cade cerul în cap. Nu era un tip impunător: avea în jur de șaptezeci de ani, cu burtă, brațe subțiri, păr rar, neglijent și o bărbie îndrăzneață. Încercă să și-l imagineze dominând o clasă de puști în jur de șaisprezece ani; reușise probabil numai prin muncă și voință.

— Unele lucruri, îi explică el, este mai bine să rămână ascunse.

— Am făcut un drum lung numai pentru o cană de cafea.

Bărbatul mormăi ceva și își feri privirile. Diane începu să se înfurie. Putea să-l înfrunte, dar amărăciunea existenței lui blazate o învăluia ca un gaz otrăvitor.

— Am predat timp de patruzeci și unu de ani, zise el dintr-odată. Sunt sătul până-n gât de învățământul public american, doamnă doctor.

Dădu din cap și pufni disprețuitor.

— Și în tot acest timp ați predat la Arcade? îl întrebă ea, îndemnându-l să vorbească.

— Nu, Doamne Sfinte? Cred că glumești.

Îi sesiză accentul newyorkez.

— Ai fost vreodată la Arcade? Iarna este atât de aspră, încât se închid școlile. Câmpiile albe și pădurile se întind cât vezi cu ochii. Orășelul este format din câteva case, un magazin, o biserică și o tăbliță, pe care scrie: „Vă mulțumim că ați condus cu prudență prin Orașul de Nicăieri”. Îl străbați în câteva clipe. Nici nu-ți dai seama că ai trecut prin el.

Dădu din nou din cap și pufni.

— Arcade a fost vârful carierei mele, zise el. Apăruse postul de director adjunct. M-am prezentat la interviu. Erau puțini candidați. Doar eu și încă unul am fost selecționați. Am primit postul. Îmi amintesc când m-am întors acasă, la Gwen, soția mea, mândru că reușisem. Pe atunci nu știam că o să-i grăbească moartea. Știi, din cauza frigului.

Coborâse glasul, la fel ca și bărbia. Diane își scoase încet dictafonul și îl puse în funcțiune cât mai discret. Mai târziu, transcrise cu mâna ei întregul interviu. Deși umpluse doar câteva pagini, conversația lor fusese mai lungă, dar Diane omisese pauzele lungi și exclamațiile lui. Dar, ori de câte ori recitea însemnările, îi auzea glasul, îi vedea burta care se clătina când se agita… își amintea de fiecare detaliu al feței lui brăzdate de nefericire…

BAKER: Deci, vrei să mă înregistrezi, nu?

CHEUNG: Vă deranjează?

BAKER: Nu cred. Cine o să asculte caseta?

CHEUNG: Eu. O transcriu personal. Voi face o singură copie și voi șterge banda.

BAKER: Mda, și o să rămână în memoria calculatorului. De fapt, ce mai contează? N-au ce să-mi mai facă, acum. Casetofonul merge bine?

CHEUNG: Da.

BAKER: Bun. Înțeleg că vrei să afli amănunte despre Tobes Gascoign. Când m-am angajat la școala din Arcade…

CHEUNG: Scuzați-mă, dar când anume s-a întâmplat acest lucru?

BAKER: În toamna lui ’86.

CHEUNG: Da, continuați.

BAKER: Când m-am angajat, era cel mai recalcitrant elev dintre toți. Nedisciplinat. Avea rezultate proaste la toate materiile. În afară de muzică, unde era destul de bun, nu-l interesa nimic. Ceilalți puști îl urau. N-avea prieteni. Viitor. Sau speranțe. Așa că mi-am spus: „Ai primit acest post de director adjunct ca să-ți ispășești păcatele. Ajută-l pe băiatul acesta”. Am început să fac săpături. Am pus câteva întrebări, i-am verificat situația școlară. Și am descoperit cazul bine-cunoscut. Mama îl părăsise din cauza tatălui, probabil. Iar tatăl, Terry Gascoign, era un neisprăvit. Un bețiv. Un pierde-vară. N-avea serviciu, lucra pe unde apuca. Vorba proverbului: „Așchia nu sare departe de trunchi”.

CHEUNG: L-ați întâlnit?

BAKER: Oh, da, de câteva ori. Nu-i păsa. Îl bătea măr pe băiat, nu era niciun secret. Nu înțelegea de ce nu făceam și eu la fel, dacă aveam necazuri cu el.

CHEUNG: Nu intervenise nicio asociație de protecție a minorilor?

BAKER (râde): Doamnă doctor, nu există așa ceva într-o așezare rurală, de lângă New York.

CHEUNG: Deci, vreți să spuneți că…

BAKER: Nu vreau să spun nimic.

CHEUNG: Continuați.

BAKER: Să trecem la vara lui ’88. Tobes avea… ia să vedem…

CHEUNG: Cincisprezece ani?

BAKER: Cam așa. Era în clasa a zecea, oricum. Adică nu, rămăsese repetent; era într-a noua. Se înțelegea, într-un fel, cu un profesor care preda la clasele de a noua. Dick Tunbridge. Era un tip căruia îi plăceau berea și bowlingul. Nu-și făceau confidențe sau ceva de genul acesta. (Urmă o

pauză lungă). Deci, iată-ne aproape de punctul culminant. În vara aceea, Tobes se înrăise. Era obsedat de execuții.

CHEUNG: Execuții?

BAKER: Da, arderi, ghilotine – a construit una cu mâna lui, era o jucărie, dar îmi amintesc bine că putea tăia în două o banană. Însă specialitatea lui era focul. Mă gândeam că o să devină un incendiator.

CHEUNG: Scuzați-mă că va întrerup. Ați scris undeva despre toate acestea? Ar fi putut să fie cumva în situația lui școlară, care a dispărut?

BAKER: Poate, câte o aluzie, pe ici-colo. Dar nu mai contează, oricum. Foaia lui matricolă nu mai există.

CHEUNG: Vă rog să continuați.

BAKER: Atunci s-a produs incidentul cu Joel Hagen.

CHEUNG: Da?

BAKER: A pomenit vreodată de Joel? În timpul ședințelor terapeutice?

CHEUNG: N-aș vrea să discut despre… Nu, n-a spus nimic.

BAKER: Nu mă mir. S-a mușamalizat totul. Și, pe urmă, s-a închis școala, așa că… (O pauză lungă.) Joel era de aceeași vârstă cu Tobes, dar mult mai inteligent. Tatăl lui era avocat la o firmă de publicitate din Manhattan și locuia acolo, toată săptămâna, dar mama se ocupa de ferma părinților. Scotea venituri frumoase pe atunci. Părinții ei erau bine, îi plăcea munca, viața. (Râse.) Ura Manhattanul, plin de târfe pe tocuri. Da, așa spunea, că este plin de târfe pe tocuri. Și Joel stătea la ea. Iată de ce mergea la școala noastră, și învăța foarte bine.

CHEUNG: Se pare că țineați la Joel.

BAKER: Țineam la toți copiii deștepți. Te rog să nu insinuezi nimic.

CHEUNG: Scuzați-mă.

BAKER: Da, mă rog… într-o zi, mi-a ajuns la urechi un zvon. Joel îl acuza pe Tobes că se dăduse la el.

CHEUNG: Se dăduse la el? Adică îi făcuse avansuri sexuale?

BAKER: Da. Copiii începuseră să comenteze pe această temă. La început, erau lucruri puerile, de genul: „Mi-a pus mâna pe genunchi”. Apoi, treaba deveni serioasă. „L-a pus pe Joel să se dezbrace și pe urmă a făcut asta și ailaltă”. Sau: „L-a obligat să…” Presupun că aveți destule cazuri de genul acesta. Pe urmă, s-a întâmplat ceva cumplit – Joel era cât pe ce să moară într-un incendiu. Și m-am gândit – de fapt, toți s-au gândit – că a fost mâna lui Tobes. Aproape că a recunoscut. Eu și Dick Tunbridge l-am luat la întrebări…

CHEUNG: Un moment, vă rog. Cum a izbucnit incendiul?

BAKER: A fost foarte ciudat. Era o cocioaba pe jumătate dărâmată de la periferia orășelului Arcade, către nord. Într-o noapte, la sfârșitul verii, a luat foc. Au venit pompierii și au auzit pe cineva strigând. Joel era în pivniță. L-au scos de acolo. Se pare că fusese lovit în cap și lăsat acolo de cel care incendiase casa.

CHEUNG: Vreți să spuneți că a fost tentativa de crima?

BAKER: Cam așa ceva. Pe urmă, când Joel a ieșit din spital avea arsuri, era șocat, lovit la cap – și poliția a vrut să-i pună câteva întrebări, la fel ca și noi, de altfel. Și iată ce am aflat. În seara aceea, târziu, Joel fusese plecat cu niște prieteni și se întorcea la fermă. Trebuia să treacă exact pe lângă această casă veche. Când a ajuns în dreptul ei, a văzut o fată drăguță, în șort, cu păr lung, blond, care-l ademenise cu vorbe dulci: „Ei, Joel, vrei s-o faci? Știu un loc unde am putea merge”. Era parfumată, din câte își amintea băiatul, dar nu-i văzuse fața, fiindcă se întunecase. Oricum, remarcase că nu era de prin împrejurimi. Și s-a dus

cu ea la casa dărăpănată. Din momentul acela, nu-și mai amintea nimic, decât că s-a trezit tușind, în brațele unui pompier, cu un cucui în cap de mărimea unui ou Faberge. Deci Joel nu văzuse nimic, în afară de fată și oamenii erau de părere că inventase această poveste ca să-și acopere vreo năzbâtie. Știi, Arcade este o așezare mică. Oamenii se cunosc între ei. Și nu există nicio fată care să se potrivească descrierii lui Joel.

CHEUNG: Cum a ajuns Tobes să fie implicat în această poveste?

BAKER: Toți s-au gândit în primul rând la el. Joel nu avea dușmani, în afară de Tobes, și circulaseră destule zvonuri în privința lui Gascoign.

CHEUNG: Scuzați-mă, dar credeți că Tobes era sau ar fi putut să fie homosexual?

BAKER: Atunci nu.

CHEUNG: Dar mai târziu?

BAKER: O să-ți povestesc mai bine ce s-a întâmplat. Eu și Dick Tunbridge am fost desemnați pe post de inchiziție.

CHEUNG: De cine?

BAKER: De directorul școlii. Un tip pe nume Otis Lake. Nu-l înghițeam, dar acest fapt n-are nicio importanță. Lake voia să fim cât mai discreți. Trebuia să iasă la pensie peste un an și n-avea nevoie de scandal. Așa că mi-a spus: „Tu și cu Dick o să discutați cu puștii ăștia. Iar eu voi încerca să țin deoparte poliția, până vă lămuriți”. Și așa am făcut. Joel nu-și mai amintea nimic clar. Iar Tobes stătea acolo și spunea: „N-aveți nicio dovadă”. Apoi, a zâmbit disprețuitor și a recunoscut. „Da, eu am făcut-o, și ce-i cu asta?” Însă nu se așteptase să apară tatăl lui Joel, Dale Hagen. Când a intrat în joc, s-a schimbat totul.

CHEUNG: Cum?

BAKER: Dale Hagen i-a amenințat pe toți că-i dă în judecată. Voia să acuze școala că nu-și supraveghează elevii. Era o nebunie, pentru că

incidentul nu se petrecuse în timpul orelor, dar Lake s-a adresat consiliului de conducere, care a adus un avocat și a reieșit că lucrurile nu erau atât de clare pe cât ne imaginam noi. Eu, personal, nu aveam încredere în avocatul nostru. Se lăsa dominat de Hagen. În orice caz, Hagen voia să-l aducă pe Tobes în fața instanței. Într-o seară, ne-am întâlnit cu Hagen, să vedem dacă puteam ajunge la vreo înțelegere. Erau prezenți: Eu, Lake, Hagen, avocatul nostru și Tobes Gascoign.

CHEUNG: Cum?

BAKER: Nu fusese invitat, bineînțeles, dar se înființase acolo. Era glacial și extrem de politicos. A spus că avea dovezi care vor face lumină asupra cazului. La început, am vrut să-l dăm afară.

Dar cred că toți erau curioși să afle ce avea de spus – nu știam decât o parte din cele întâmplate, iar el avea cealaltă parte. Prin urmare, s-a așezat la masă, vizavi de noi, a scos niște fotografii și le-a înșirat dinaintea noastră. Erau color, de foarte buna calitate. Niciunul dintre noi nu știa ce reprezentau. Așa că l-am întrebat. Și ne-a răspuns: „Acestea sunt fotografiile fundului meu. După cum vedeți, am fost violat anal. Dacă nu mă credeți, priviți”. Și, în timp ce vorbea, și-a dat pantalonii jos, s-a întors cu spatele și s-a aplecat. (Pauză lungă). Să spunem că am înțeles la ce se referea. După aceea, ne-am uitat cu atenție la fotografii!… În orice caz, a afirmat că Joel Hagen îl violase și că toate zvonurile care circulaseră fuseseră răspândite de el, ca să-și acopere apucăturile urâte. Da, așa le numise, apucături urâte. L-a amenințat pe Hagen că va cere despăgubiri de un milion de dolari, dacă-l va târî în fața instanței. Hagen stătea acolo, tremurând. Părea gata să explodeze. Și, într-un fel, a făcut-o. A izbucnit într-un potop de înjurături. Tobes a așteptat să se calmeze. Și pe urmă, i-a zis: „Stai puțin. Există o soluție. Vreau să renunț la școală. Și o să plec, în liniște, dacă renunțați la procesul acesta prostesc și îmi faceți pierdută foaia

matricolă. Nu vreau să-mi pătez viața cu fanteziile unor profesori tâmpiți, înțelegeți? Vreau s-o iau de la început. Și vreau să primesc un răspuns chiar acum.

CHEUNG: Și l-a primit?

BAKER: Da. Ne așteptam cu toții ca Hagen să izbucnească din nou. Dar nu s-a întâmplat așa. A stat și s-a gândit mult timp. Pe urmă, s-a întors spre Lake și l-a întrebat: „Poți să faci pierdută foaia matricolă a ticălosului ăstuia?” Iar Lake i-a răspuns, fără să ezite: „Da”.

CHEUNG: Cum v-ați simțit atunci?

BAKER: Ușurat.

CHEUNG: Poftim?

BAKER: Aflasem cu toții că școala urma să fie închisă. Niciunul dintre profesorii în vârstă nu putea să mai profeseze. Și nimeni n-avea chef să-și petreacă restul zilelor prin tribunale. Cred că am fi făcut mult mai mult pentru Tobes, dacă ne-ar fi cerut. Să facem pierdută o foaie matricolă ni se părea deci o nimica toată. Eu și Lake am ars-o chiar în noaptea aceea, pe câmp. (Pauză lungă.) De atunci, m-am gândit mereu la lucrul acesta. Cineva îl violase totuși pe băiatul acela.

CHEUNG: Domnule Baker… credeți că Tobes era capabil să ucidă?

BAKER (după o pauză lungă): Da.

(Sfârșitul înregistrării)

•

Diane nu știa cum îi venise în gând întrebarea. Dar, în timp ce Baker o conducea la ușă, lăsându-i impresia că era prima oară când ieșea din cameră, după ani de zile, îi spuse:

— V-a plăcut ceva la Tobes? Avea măcar un singur lucru bun?

Baker se gândi.

— Da, muzica. Păcat că n-a studiat în profunzime. Avea talent.

— Cânta?

— Nu, doar asculta, ori de câte ori avea ocazia. Știi, nu-și scotea căștile de pe urechi! Nu l-am văzut niciodată fără ele. Uneori, profesorii se enervau, pentru că le purta și în clasă.

— Care erau compozitorii lui preferați?

— Mai ales Wagner. Aceeași melodie.

Diane deveni dintr-odată foarte atentă.

— Care melodie?

Baker ridică din umeri.

— Nu mă pasionează Wagner. Cineva mi-a spus odată, dar am uitat.

— Sună cam așa?

Diane fredonă ce își amintea din muzica pe care o auzise în camera lui Tobes. Cânta cumplit. Baker ascultă încruntat. În cele din urmă, îi spuse:

— Da, posibil. Toate notele alea sumbre: da-dum, da-da… da… da… da… DAA. (Fredona mult mai bine ca Diane.) Fragmentul mi se pare cunoscut.

Diane regretă că nu știa mai multe amănunte despre operă.

Scoase dictafonul și adăugă o observație: „Atenție la Wagner”.

Se pregătea să-și ia rămas-bun, când puse o ultimă întrebare, fără să-și facă prea multe speranțe, și obținu o informație prețioasă.

— Ce s-a întâmplat cu… tatăl lui Tobes?

— Cu Terry?

— Da. Era un bețiv, nu-i așa?

— Și un fumător înrăit și un hoț, dacă era adevărat ce se spunea despre el.

Baker dădu capul pe spate și râse, ca și când Diane ar fi avut într-adevăr ce să audă tocmai acum, la sfârșit.

— Ei bine, zise el, după ce se liniști. S-ar putea spune că l-au închis și au aruncat cheia.

* * *

28 septembrie

Dragă domnule Hersey,

Nu prea știu de ce îți scriu. Este foarte probabil să citești primele două pagini și apoi să arunci scrisoarea la gunoi. Poate chiar ar fi cel mai bun lucru.

Sper că îți amintești de mine (Tobes Gascoign). Te-ai purtat destul de frumos cu mine, ținând cont de circumstanțe. Aș vrea să scriu altui polițist. Și i-aș scrie. Dar nu cunosc pe nimeni, în afară de colegul tău, pe care nu pot să-l sufăr.

Vei vedea de ce nu vreau ca această scrisoare să ajungă la tine imediat.

În primul rând, sunt foarte, foarte speriat. Nu numai pentru mine, dar și pentru Johnny Anderson, care locuiește în Court Ridge, la numărul 15, lângă vechiul cimitir. Johnny este prietenul meu. Cred că mă înțelege mai bine decât oricine pe lume. Știu că este nefericit acasă și mă îngrijorează. Noi doi suntem al fel. Ținem unul la altul. Și suntem amândoi în mâinile lui dr. Diane Cheung, care este iubita ta. Cred că această femeie a ucis mai multe persoane. Pe Ray Douggan, pe Carl Jensen și pe Randy Delmar. De Maxine Walterton nu sunt sigur. Dr. Diane este obsedată de bărbații tineri, pentru că a fost violată de tatăl ei vitreg. De fapt, știi foarte bine.

Înțelegi acum de ce aș fi preferat să scriu altcuiva, îmi dau seama că este o acuzație gravă. Cea mai gravă pe care o poate face un om, împotriva altcuiva. Da, știu că am acuzat-o și altă dată și mi-ai râs în nas. Atunci n-aveam nicio dovada. Însă acum am.

Bun. Vei dori probabil să vezi dovada. Nu este încă gata. Am nevoie de ajutorul tău, ca s-o completez.

Unu. Diane a declarat că i s-a furat pistolul. Sunt foarte sigur că minte. Are un pistol (așa cred) în primul sertar al noptierei. Sunt sigur că știi la ce mă refer. Nu bag mâna-n foc că este chiar pistolul de care spune că i s-a furat. Dar poți să verifici. Dacă este într-adevăr o arma în sertarul ei, poți s-o dai la test la laboratorul de balistică, nu-i așa? Află ce calibru erau gloanțele care l-au ucis pe băiat și vezi dacă se potrivește!

Doi. Cartea ei de vizită a fost găsită lângă unul dintre cadavre – al lui Carl, mi se pare. I-am auzit pe colegii tăi vorbind în cimitir (unde îmi petrec mult timp). Așa am aflat, fiindcă în ziare n-a apărut nimic. Oare nu v-a trecut prin minte nimănui cel mai simplu lucru: că ucigașul a lăsat cartea de vizită?

Trei. L-ați găsi pe Jensen lângă mormântul lui Alice Mornay. Ei bine, Diane știe de Alice. Alice este în cartea ei de vise, pe care o ține în sertarul noptierei, împreună cu pistolul (vezi punctul unu). Cred că ești de acord că Alice este destul de greu de găsit. Este posibil să-i fi spus Dianei despre ea. Dar ce mai contează cine i-a spus? Realitatea este că o cunoaște pe Alice. Cu alte cuvinte. Știa locul în care s-a găsit cadavrul, cu mult înainte să dați de el. Ești surprins? Probabil.

Patru. Are un program pe computer, numit PPCI. Adică Programul de Protecție a Copiilor în caz de Incest. L-am văzut odată pe ecranul calculatorului din biroul ei. Până în ziua aceea, se găsiseră doar două cadavre și numele lor figurau pe ecran, cu litere îngroșate. Era și numele lui Randy, dar nu era scos în evidență, pentru că nu fusese găsit!!! Ai priceput? Palpitant, nu-i așa? Când pui lucrurile cap la cap, aceasta este concluzia la care ajungi. Și sunt sigur că figurau pe ecran și datele când se descoperiseră primele două cadavre, iar celelalte nume (ale lui Randy și Hal) nu aveau nicio dată în dreptul lor. Du-te să verifici. (Du-te mai repede: era și numele meu pe ecranul acela. Imediat după ei, îți dai seama? O să mă lichideze, dacă n-o să reușească să-mi pună crimele în spate; știu că va încerca s-o facă.)

Cinci. Aici este buba. Îți amintești că Diane s-a dus la San Diego într-un weekend? Ei bine, nu s-a dus! A trimis-o pe Julia, trepădușul ei. Julia s-a dat drept Diane, ca să-i asigure un alibi. Totul este o înscenare, pentru că în weekendul acela, l-a ucis pe Jensen. Eu, unul, nu pot să verific. Dar tu poți; cel puțin așa a afirmat colegul tău, aici, la mine în cameră, când m-ați vizitat atunci. DAR NU AȚI PUS ÎNTREBAREA

CARE TREBUIA. V-ați interesat dacă o femeie alba, tânără, pe nume Cheung a stat la hotelul respectiv și ei au spus da. Iar voi v-ați mulțumit cu acest răspuns, pentru că o cunoașteți și aveți încredere în ea. Dar, dacă ați trimite pe cineva la hotelul din San Diego și ați arăta la recepție fotografia Dianei și a JULIEI, sunt sigur că ar recunoaște-o pe JULIA. Și îți mai dau ceva care o să te ajute: un bilețel de la JULIA, în care îi mulțumește Dianei. După cum vezi, totul se încheagă și capătă sens. (OBSERVAȚIE: Aș vrea să-mi înapoiezi bilețelul, te rog.)

Și șase. Știi deja, nu? Aude voci, mai ales pe ale mamei sale. (Nu mă întreba de unde știu, OK?) Nu mi se pare o comportare normală pentru un psiholog, nu crezi? Seamănă mai degrabă cu reacția unui om nebun. Și nebunii ucid uneori, nu-i așa?

Îmi pare rău pentru tine, domnule Hersey, zău așa. Ești un tip cumsecade pentru un polițist. Dar nu pot să-mi asum riscul să mă omoare și pe mine. Pe mine și pe Johnny. Ar trebui închisă sau mai bine să i se administreze una dintre acele injecții letale.

N-o să trimit scrisoarea imediat. Nu sunt sigur încă. Îmi continui cercetările. Când o să găsesc ceva mai concret, vei fi primul care vei afla.

Cu respect, de la prietenul tău, Tobes.

* * *

Camera era complet albă. Diane era singură. Stătea la o masă pătrată, din lemn, pe care era un pahar cu apă rece. În fața ei era un scaun gol, dur și pătrățos ca al ei. Deasupra, atârna un bec, cu un abajur din hârtie. Podeaua era acoperită cu gresie. Pe unul dintre pereți era o fereastră, protejată de un grilaj exterior.

Camera aceasta mirosea vag a dezinfectant. Atmosfera era igienică, impersonală.

În spatele ei, se deschise ușa. Diane se pregătea să se întoarcă, dar simți o mână pe umărul ei și tresari: cineva reușise să se strecoare înăuntru, fără

să-l simtă. Însă, când îi văzu fața, zâmbi. Era părintele Benedict.

Diane venise în cartierul de vest al New York-ului. Chiar în extremitatea lui. Taximetristul, un tânăr portorican, nu voise s-o ducă acolo. Acceptase cu greu. După ce îi oferise mai mulți bani. Aici, în Casa lui Hristos, Regele înviat din Morți, o comunitate restrânsă de călugări aduceau supa, credința, speranța trupurilor și sufletelor pierdute din jurul lor. Pereții casei erau găuriți de gloanțe și câteva ferestre aveau geamurile sparte, dar călugării (erau unsprezece, reprezentând fiecare apostol bun) nu aveau bani pentru reparații. Resursele lor se limitau la salvarea bărbaților și femeilor din bandele de hoți și de sub influența lui Charlie. Părintele Benedict nu prea avea încredere în Diane – nici ea n-ar fi avut în locul lui –, deci va trebui să se descurce de una singură.

În drum spre această casă austeră, trecuse pe lângă o ușă. Când aruncase o privire înăuntru, văzuse un călugăr, care vorbea cu trei negrese. Pe masă, erau niște bilete de avion. Probabil că acesta era un avanpost al uneia dintre cele mai secrete organizații clandestine americane: Project Freedom, care ajută membrii bandelor și familiile lor să fugă. Era singura soluție să scape de influența malefică și să rămână totuși în viață.

Călugărul își ridică privirile. O văzu uitându-se insistent și acoperi biletele cu mâna. În momentul acela, își dădu seama că bănuielile ei erau întemeiate.

Părintele Benedict o ascultă răbdător. Era palid și tras la față, cu o barbă care nu i se potrivea. Ochii lui albaștri-cenușii o priveau îngrijorați și atenți. Era probabil de două ori mai în vârstă decât Diane.

— Diane, zise el, așezându-se pe scaunul din fața ei, sunt sigur că îți dai seama că niciun călugăr nu este obligat să vorbească despre trecutul lui.

— Da.

— Nu pot decât să-l rog pe Fratele Michael să discute cu tine. I-am explicat tot ce mi-ai spus.

Avea un accent estic, de om cultivat. Diane încuviință din cap. Un timp, rămaseră tăcuți.

— Și Terry… Fratele Michael… Ce-a spus?

Părintele Benedict nu-i răspunse direct. Se uită spre ușa din spatele ei. De data aceasta, Diane nu mai fu luată complet prin surprindere: auzi foșnetul unui veșmânt călugăresc. Se ridică, gata să răstoarne scaunul. Fratele Michael îl aranjă, îndemânatic: probabil că s-ar fi descurcat destul de bine într-o încăierare.

Cei doi bărbați stăteau unul lângă altul și se uitau la ea. Părintele Benedict se uită la Terry (pentru Diane, tatăl lui Tobes era Terry) și, după ce îi făcu probabil un semn tacit, se întoarse să plece. Terry continuă s-o privească indiferent.

Avea în jur de patruzeci și cinci de ani; era proaspăt bărbierit, ager și puternic. Nu avea destulă carne pe el, ca să umple o plăcintă *guo-tieh,* cum ar fi spus *Ma-ma*, dar era vânos. Și înalt, sau, mai degrabă, fusese înalt; acum era adus de spate.

— Cu ce pot să te ajut? o întreba el, așezându-se.

Vorbea dur, tăios.

— Sunt dr. Diane Cheung…

Îi explică, pentru a doua oară în această după-amiază care era situația lui Tobes. Când termină, rămase tăcut. Diane așteptă un timp, după care îl întrebă:

— Ești tatăl lui Tobes?

— În viața mea, am fost multe lucruri.

Vorbele lui nu admiteau alt comentariu, ca și când întâlnirea lor luase sfârșit, dar nu se ridică și se uitară mai departe unul la altul, timp de câteva secunde.

— Ai putea să-l ajuți, zise ea.

— Cum?

— Oferindu-mi informații pe care nu le dețin.

— Despre copilăria lui?

— Da.

— Întreabă-l pe el. Dacă vrea să-ți spună, bine. Dacă nu, nu.

Tot nu se ridică de pe scaun. Parcă ar fi discutat despre un tânăr recalcitrant, care le pricinuise necazuri călugărilor; Diane își reaminti că vorbeau despre fiul acestui om și continuă:

— Și-a alungat din memorie copilăria.

— Și eu la fel. Da, sunt tatăl lui. Toate acestea s-au întâmplat de mult. Dacă nu reușești să mă convingi că este important să răscolim trecutul lui, nu pot să te ajut.

Dar rămase pe loc – acest om, acest păcătos pe care-l încuiaseră și aruncaseră cheia. Experiența ei profesională îi spunea că dorea să se lase convins.

— Îl crezi capabil de crimă? îl întrebă ea.

Bărbatul își dădu la o parte părul lung și îi arătă o cicatrice albă, care se întindea de pe frunte până la ceafă.

— În ziua când ne-am despărțit, zise el, a venit la mine cu un topor. Din fericire, eram amândoi beți.

Își lăsă părul să cadă peste cicatricea dizgrațioasă. De când intrase, nu zâmbise niciodată, dar acum îl văzu surâzând. Dinții lui erau albi, fără urme de cafea sau tutun, dar avea câțiva lipsă pe maxilarul inferior.

— Altă amintire de la fiul meu, zise el, arătându-i golul din dantură.

— Să vorbim și de amintirile pe care i le-ai lăsat tu.

Îi pieri zâmbetul imediat. Diane își dădu seama că-l privise ca pe un sfânt, când ar fi trebuit să fie atentă, de fapt, la omul care se ascundea sub această haină.

— Este dereglat psihic, spuse ea, poate că este nebun, sau ucigaș în serie. Trebuie să aflu adevărul cât mai repede. Nu vrea să se destăinuie și n-am cum să-l ajut. Tu știi totul despre el. Nu uita că vin

de la Sam Baker. Mi-a povestit despre scandalul de la școală.

Bărbatul nu scoase niciun cuvânt. Stătea nemișcat, fără să clipească.

— Povestește-mi despre Sprucey, zise Diane. Pisoiul pe care fiul tău l-a iubit atât de mult.

Terry se ridică.

— Pisica pe care ai prăjit-o. Tobes spunea în gluma: „Pisica la tavă păstrează gustul de ardei iute”. Așa s-a exprimat în timpul unei ședințe de terapie.

Terry o pornise spre ușă.

— Spune-mi ce era cu rahatul moale, zise ea. N-am reușit să înțeleg ce înseamnă.

Diane auzi ușa deschizându-se. Acum bănuiala ei prinsese rădăcini și se înfuriase.

— Tu l-ai violat, nu-i așa? izbucni ea. De ce nu mărturisești, Frate, ca să-ți găsești liniștea?

* * *

De îndată ce dau ochii cu ea, îi spun:

— Ai curaj.

Mă refer la faptul că a venit din nou la mine, după tot ce s-a întâmplat ultima oară.

Diane Cheung intră imediat după ce bate încet să-și anunțe prezența. La dracu’! Dacă mă masturbam, sau mai știu eu ce. Înseamnă că este un vampir: după ce te-a vizitat odată, rămâi cu ei pe cap.

Din păcate, este foarte atentă. Are curaj, fără îndoială. Sau este proastă. Sau își vede de planul ei menit să mă distrugă, în care figurează ca azi să mă viziteze. Prin urmare, îmi las cămașa unde era, îmi adun gândurile și-i spun:

— Poftim, stai jos. Podeaua este destul de curată.

Se uită mai întâi la flori. Oare recunoaște aranjamentul? Seamănă cu cele din casa ei albă, ca un cavou, de pe deal? Apoi, observă contorul de electricitate și se uită mirată. Îmi aruncă o privire ironică, ridicând din sprâncene.

— Sigur, îi spun eu, mă pricep. Când este vorba de tehnică, nimeni nu-l întrece pe Tobes.

— Azi nu asculți muzica? mă întreabă ea, pe un ton reținut.

Cred că este foarte agitată.

— M-am săturat de aceeași melodie. Vreau puțină liniște.

— Wagner este compozitorul tău preferat, nu-i așa?

— Exact!

— Și ca operă, *Comoara Nibelungilor*?

— Ah, deci cunoști creația wagneriana?

— Da, mă interesează.

— Înseamnă că știi ce arie este și n-ai nevoie de ajutorul meu. Sunt ocupat, doamnă doctor. Las-o pe altă zi. Te rog.

Îmi aprind o țigară. Dr. Diane se uită fix la pachetul Marlboro din mâna mea. O servesc și pe ea, ca un gentleman ce sunt. Mă refuză. Un timp, rămâne tăcută. Pe urmă, mă întreabă:

— Tobes, ai fost vizitat cumva de poliție? În legătură cu Maxine Walterton?

— Nu pentru ea. Ce treaba am eu cu Maxine Walterton?

Nu-mi răspunde. Mă lasă să fierb.

— Urâtă treaba! spun eu.

— O cunoșteai?

— Într-un fel. De ce, cred că eu am omorât-o?

— Poate. A fost ucisă sâmbătă seara; tu unde erai atunci?

— De ce aș fi obligat să-ți spun? Cine dracu' te crezi să…?

— Unde ai fost?

Mă uit la ea, încercând să aflu ce se petrece de fapt. Un lucru este clar: inițiativa îi aparține. A venit aici cu un plan în minte și forțele întunericului sunt de partea ei.

— Mă plimbam prin cimitir, spun eu, cu îndrăzneală.

— Singur?

— Da, singur. Dar ai putea găsi pe cineva care m-a văzut? mai erau și alți vampiri pe acolo.

— Vampiri?

— Păi, cum ai vrea să le spun? Trupuri fără suflete?

— Vreau să fiu sigură, Tobes. Ai fost singur?

— Da.

N-am de gând să-l dezamăgesc pe Johnny.

— Da!

— Mulțumesc.

Nu s-a clintit de lângă ușă. Cred că vrea să fie cât mai aproape de ieșire, în caz că lucrurile se înrăutățesc. Acum zâmbește puțin, deși se vede că-i tremură buzele. Se uită în jur, nervoasă.

— Drăguță cameră.

— Mulțumesc.

— Simt parcă unele influențe chinezești.

— Știu că le simți, doamnă doctor.

Fac semn spre teancul de cărți de pe podea: găsești de toate, de la bucătăria Sichuan, la *Visul caselor roșii.* (Este de fapt ediția în limba engleză. Nu mă deranjez să-i precizez că nu înțeleg nimic.)

— Parcă văd opera lui Confucius?

— Meucius.

Nici din asta nu pricep nimic.

— *Crestomația.* Grozav. Vorbește despre musafirul nepoftit. Mai dorești ceva?

Acum, mă privește drept în ochi.

— Tobes, îmi spune ea, cu un glas dulce, ai fost vreodată într-o casă chinezească?

— N-am vizitat Orientul îndepărtat.

— Vreau să spun aici, în America.

Vrea să spună: „Tu ai fost în noaptea când mă regulam cu polițistul meu?”

— Nu.

Ceva diavolesc mă îndeamnă s-o ațâț.

— Însă am fost odată într-un templu al sufletului, unde era numai pace, armonie și frumusețe naturală, un loc unde știu sigur că aș fi putut să fiu fericit, alb…

— Un templu? Unde?
— Nu prea departe.
— Ai devenit religios dintr-odată?
— Mă gândesc să mă fac budist.
— Ești superstițios?
— Poate.
— Și eu.
— Zău? Sau este altă tehnică de-a ta de a pătrunde în sufletul băieților problemă? Hai, spune, dr. Cheung?
Zâmbește timid și se dă înapoi. Acum nu mai vreau să plece. Am și eu de lămurit câteva lucruri.
— Tot mai crezi că i-am ucis pe tipii aceia?
— Doar tu mi-ai spus.
— Ca să scap de tine. Și să te sperii puțin. Și ca să fiu sincer… speram să te înspăimânt și să nu mai vii pe aici. Mă uit în jur. Este stânjenitor să primești o doamnă, aici. O privesc din nou. Dar n-am ucis pe nimeni. Pe cuvânt.
— Așa mă gândeam și eu, spune ea, după o pauză. Dar este bine că mi-ai confirmat.
— Mulțumesc. Deci… putem fi prieteni?
— Cred că da. De ce n-ai venit alaltăieri la ședința de terapie? Trebuia să-ți găsesc un serviciu, ai uitat?
— Pentru…
Ridic din umeri. Cum să-i mărturisesc că mă tem de ea, o doresc, sunt gelos pe amantul ei polițist, este mama mea…
— Tobes, îți amintești de domnul Baker, care preda literatura engleză la liceul tău? L-am întâlnit ieri.
— Serios?
Interesant fenomen: mă bâlbâi. Cutremurul este gata să se dezlănțuie. Se învârte camera în jurul meu.
— Mi-a povestit de Joel Hagen și de ce ți s-a întâmplat ție. Iar după aceea, i-am făcut o vizită tatălui tău. Acum este un fel de preot. Aparține unui ordin călugăresc din New York.

Simt că mă sufoc. Nu mai pot să respir. Mă lovesc cu capul de perete. Este o prostie, dar nu pot să mă opresc. Până la urmă, mă oprește ea. Mă strânge în brațe mai tare decât banda de oțel care mă sufocă.

— Tobes, Tobes, ce s-a întâmplat? Liniștește-te.

— Ticăloaso, scrâșnesc eu printre dinți. N-aveai niciun drept.

Îmi curge nasul.

Îmi curge sânge din nas. Mă șterg. Mi s-a înroșit mâna. Sânge. Îmi dă batista ei cu aromă primăvăratică. În câteva secunde se îmbibă de sânge.

— Tobes, strigă ea. Scuturându-mă. Potolește-te.

Când face un pas spre mine, mă ghemuiesc în colțul meu și îmi încrucișez brațele. Ce prostie! Doar nu-mi imaginez că o să dispară făcând doar semnul crucii?! Dar se oprește și-mi spune:

— Povestește-mi despre lucrul pe care mi l-ai ascuns întotdeauna, sub hipnoză. Povestește-mi despre bestia de dincolo de zid.

O privesc fără să înțeleg nimic. Am senzația că această doamnă schimbătoare a început deodată să vorbească în swahili.

— Povestește-mi despre rahatul moale, Tobes. Erai adesea cât pe ce să-mi spui. Acum ar fi timpul s-o faci.

Discursul este pregătit de mult în mintea mea, cât se poate de clar și concis.

— Ce tot spui? Nu te înțeleg. Te rog să mă lași în pace.

Gândul acesta mă obsedează. Scrâșnesc din dinți. Mi-am făcut un cucui și mă doare: am alunecat de-a lungul peretelui și m-am lăsat pe vine, astupându-mi fața cu brațele.

Știam că o să ajungem aici. Această expresie vitală mi-a scăpat de prea multe ori în timpul ședințelor de terapie, așa că mi-am dat seama că, într-o zi, n-o să mai am încotro. Dar nu încă.

Nu încă.

Trece mult timp. Cel puțin, așa cred. Nu știu. Las capul în jos, încet. O privesc. Fața Dianei este caldă și blândă. Zâmbește, încrețindu-și minunații ei ochi oblici, plină de dragoste și de înțelegere. Mă întorc cu fața la perete. Și, treptat, calm, fără să-mi dau seama de ce îi spun sau de ce mi s-a întâmplat așa ceva – nu înțeleg mai ales de ce mi s-a întâmplat tocmai mie îi explic tot.

Aveam treisprezece ani.

Eu și tata locuiam într-o rulotă, în afara orășelului Arcade.

Eu munceam și el bea banii.

Într-o noapte, a venit acasă beat. Îi lăsasem mâncarea pe sobă. Și a mâncat-o. Spre mirarea mea. Era o noapte foarte rece. Decembrie. Luna Crăciunului.

S-a băgat în pat. Stăteam în aceeași cameră, într-o parte a rulotei, despărțită de restul cu o draperie. Erau două paturi. Câte unul, de-o parte și de alta. I-am spus în șoaptă: „Noapte bună, tată”, sperând că n-o să mă bată. Și nu m-a bătut. S-a dat jos din pat. În beznă, nu-mi dădeam seama ce făcea. Auzeam zgomote, ca și când s-ar fi îmbrăcat. Sau dezbrăcat. S-a apropiat de patul meu. S-a băgat înăuntru. Și m-a luat în brațe. La început, am crezut că-i era frig. Și mie îmi era și nu-mi displăcea să am un trup cald alături de mine, chiar dacă duhnea a băutură, tutun și transpirație râncedă. Nu era prea rău. Mă ținea strâns. Apoi a început să mă mângâie. Mi-a pus mâna pe sex și apoi mi-a pipăit fundul. M-am zbătut. Era mai puternic decât mine. S-a așezat peste mine, lipindu-mă de pat. Nu mai puteam să respir. Am dat din picioare. Inutil. A durat ceva, dar a reușit. M-a străpuns. Și atunci, mi-a spus:

(Și iată ce propoziție i-am reprodus lui dr. Diane Cheung.)

— Fiule, ai rahat moale la fund.

Da, așa mi-a spus tata, în timp ce m-a violat prima oară. Hai, gândește-te. Imaginează-ți cum ar fi fost să fie tatăl tău. Știi, figurile acelea de carton de la Laguna Beach, care au o gaură în loc de față? Îți bagi capul pe acolo și devii Ronnie Reagan sau Barbara Bush. Și clic, îți faci o poză. Pune fața tatălui tău în loc de cea a violatorului, iar apoi întinde-te pe burtă și închide ochii. Și, pe urmă, încearcă să dormi, dacă poți.

* * *

Era târziu, noaptea, când Ed o găsi la bibliotecă.

Înaintă printre mese, scârțâind pe linoleum cu adidașii lui, dar Diane era prea obosită și nu-l observă decât atunci când se apropie de ea.

— Bună! zise el, așezându-se pe scaunul de vizavi.

Își înălță ochii obosiți și-i răspunse:

— Bună.

— Ce faci?

Îi făcu semn spre teancul de cărți din fața ei.

— Wagner.

— Oh?

— Trebuie să găsesc un indiciu. Nu știu care anume. Uite, vreau să-ți arăt ceva…

Ed se ridică și ocoli masa, să citească peste umărul ei.

— Îți amintești când ne-am dus la Harley's, să aflăm informații despre un tip, pe nume Besto?

— Care s-a dovedit a fi Tobes.

— Exact. Știi… Wagner a compus o operă, numită *Tristan și Isolda.* Este inspirată din nenumărate legende. Într-una dintre ele, se spune că eroul, Tristan, a trebuit să meargă incognito. Și și-a schimbat numele în Tantrist. Te-ai prins?

— Tantrist… a inversat silabele numelui său?

— Da. Și dacă aplici același procedeu la numele Besto…

— Obții Tobes, bineînțeles. Nu ți-ai dat seama?

Diane se uită la el.

— Știu că pare o nebunie, dar nu mi-am dat.

— Pare o nebunie, într-adevăr, îi confirma Ed. Și ai descoperit ceva?

Diane oftă.

— Nu știu. Este un pasaj pe care nu pot să-l identific. Face parte din opera lui preferată, dar nu vrea să-mi spună cum se numește. Dacă ar fi *Tannhäuser,* există o sursă de inspirație care vorbește despre erou. Acesta își întâlnește rivalul în dragoste și-l sărută pe buze, arzându-l și lăsându-i un semn care nu va dispărea decât dacă va fi găsit cel care l-a făcut. Sau *Parsifal.* Fii atent, este din însemnările lui Wagner: „Elsa, adânc mișcată, descrie extaziată fericirea care a cuprins-o datorită lui. Ar fi gata să moară în semn de recunoștință că trăise asemenea iubire nețărmurită”. Și eu am uneori aceeași senzație când mă gândesc la legătură dintre Tobes și Johnny. Este atât de fierbinte, atât de… nu știu. Și există un personaj, numit Telramund, care cântă: „Uite așa îți intră diavolul în casă!” Oare putea fi asemănat cu Tobes, care a găsit o slujbă la familia Anderson? Și apoi, mai este și Tristan. Ah, Doamne, mi-e groază să mă gândesc. Este vorba de doi îndrăgostiți care se unesc prin moarte. Și *Inelul Nibelungilor*, în care apare focul: Lui Tobes îi place și focul. Pe urmă, Wagner a început să compună pasaje muzicale ce contrazic cuvintele, deci nu este de ajuns să citești libretul. Trebuie să afli ce era în mintea lui.

Diane se opri, obosită.

— Numai Dumnezeu știe ce anume ar trebui să caut.

Își răsfoi însemnările.

— Uite… după ce Wagner a terminat *Olandezul zburător* a scris pe partitura*: „In Nacht und Elend”* – „În noapte și nemurire”. Doamne, acum știu ce simțea. Își sprijini capul în mâini. Ar fi trebuit să-mi dau seama de mult. Ah, Ed, Tobes este un tip periculos, foarte periculos.

— Știu. Tocmai am venit să-ți spun. Am revizuit testul Quantino. Acum sunt de părere că Tobes ar putea ucide cu ușurință. Povestea cu fantomele a schimbat totul.

— Dar Johnny a negat că Tobes s-ar fi deghizat în fantomă.

— Sunt de părere că băiatul îl protejează, ceea ce este și mai grav. Daniel Krozgrow a făcut valuri. Symes m-a trimis cu solie de pace.

— Ah, Iisuse!

Diane își sprijini capul de masă. Plângea și nu putea să se oprească.

— Uite ce este, zise ea, revenindu-și. Acum dețin și mai multe informații decât atunci.

— Ce-ar fi să-mi povestești? Dar nu aici. La un pahar de vin.

Diane n-ar fi vrut să plece, dar nu ajungea la niciun rezultat.

— Sigur, de ce nu?

Personalul bibliotecii se pregătea oricum de plecare. Apoi, altă surpriză în parcarea subterană: se închisese și n-avea cum să-și ia mașina. Îi venea să se întindă acolo, pe jos, și să moară, dar n-ar fi lăsat-o Ed. Omul acesta era tare insistent. Oare cum se numeau asemenea indivizi? Eroi, probabil?

Se urcară în mașina lui. Știa un mic restaurant thailandez, lângă sediul poliției. Ed dădu comanda. Mai întâi, sosi berea Singha. Diane bău, știind ce tare era. Pe urmă goli paharul și ceru încă unul.

— Deci, zise Ed, după ce Diane mâncase șase chifle, o salată thailandeză și jumătate de castron din supa fierbinte Kow Thorn, să auzim.

Îi luă mult timp să-i explice, pentru că trebuia s-o ia de la început. Concluzia era că, ori de câte ori încerca să-i fixeze un diagnostic lui Gascoign, descoperea alte lucruri, mai rele. Îi spuse că în ziua când Tobes fusese trimis la ea, prin hotărâre judecătorească, făcuse o primă evaluare, după ce-i răsfoise dosarul: avea de-a face cu un băiat care suferea de un comportament obsesiv, cu posibile

accente nevrotice. Acum, evoluase într-un narcisist malign și totul indica următoarea etapă: cea de psihopat cu tendințe criminale.

— Am pus cap la cap tot ce am aflat, zise Diane. Tatăl lui l-a violat și a abuzat de el în nenumărate feluri. La școală era un singuratic, evitat de ceilalți copii, timid, introvertit. Îl urăște pe tatăl său, pe homosexuali, nu suportă să fie atins, este preocupat de propria persoană, dacă adăugam povestea lui Baker, faptul că a ejaculat în camera de interogatoriu, furturile… da, chiar și furturile sunt o caracteristica a criminalilor clasici. Plus faptul că ține un jurnal. Îmi amintesc că așa ți-a spus, când ai fost la el. Ah, ce n-aș da să-l citesc! Îi place să se deghizeze, să joace roluri. Să se îmbrace în femeie, dacă povestea lui Baker este adevărată și dacă Johnny nu s-a înșelat prima oară, când l-a recunoscut în persoana lui Alice Mornay. Tobes aproape a recunoscut că băiatul a spus adevărul. Ți-am pomenit de blugi?

— Nu.

— Este un amănunt minor. În ziua când a fost găsit cadavrul lui Ray Douggan… în dimineața aceea, în timp ce eram în mașină, în drum spre spital, am văzut un tip, ascuns în tufișuri, lângă casa mea. Fuma. Cred că el mi-a furat ziarul. În orice caz, era îmbrăcat în blugi verzi. Iar eu am văzut unii la fel, atârnați la uscat, în camera lui Tobes.

— Crezi că Tobes a dat târcoale casei tale, ca să vadă cum ar putea pătrunde înăuntru?

— Da.

— Și băiatul, ce-i cu el?

— Cine, Johnny? Îl protejează pe Tobes, sunt sigură. Alibiul acela pentru cazul Walterton nu ține.

— Hm. Mama lui vitregă afirmă același lucru. Mă întreb dacă nu este invers. Poate că Tobes îl protejează pe Johnny, încercând să-l ferească de

necazuri: nu mi-ai spus chiar tu că, atunci când l-ai văzut a negat că a fost în cimitir sâmbătă noaptea?

— Ed, dacă Tobes ar avea nevoie de un alibi, nu s-ar da înapoi de la nimic. Indiferent cine ar avea de suferit. Este pus pe fapte mari. O să-l exploateze pe Johnny cât va fi nevoie.

— Mă rog… tu știi mai bine.

— Deci, ce aveți de gând? O să-l arestați?

— Mâine va fi o conferință. Ed se uită la ceas. Pardon: azi. Daniel, tu și șefii. Peter va trebui să ia o hotărâre.

— Tu ce crezi?

— Vreau să fiu sincer: deocamdată, nu avem motive să-l arestăm pe Gascoign. Trebuie să găsim arma crimei, amprente, să desființăm alibiul oferit de Harley. Ar fi multe de făcut.

Terminaseră mâncarea, berea și conversația. Stăteau pe scaun, privindu-se la lumina lumânării. N-ar fi vrut să se despartă, deși simțeau nevoia să se odihnească. Ed ceru nota de plată. Va trebui s-o conducă acasă; își dădură seama, amândoi în același timp, de acest lucru. Când ieșiră din restaurant, o luă de braț. Simțise probabil că avea nevoie să fie protejată.

— Plouă.

— Te duc acasă, zise el, ridicându-și gulerul.

— Mda.

— Nu pari prea încântată.

— Nu, dar… nu mai știu ce să cred. Poate n-a fost o idee prea buna să-mi cumpăr o casă. Mi se pare atât de departe, când trebuie să mă întorc, după o zi de muncă.

— Și este foarte izolată. Ți-ai luat alt pistol?

— Da. Același model, așa că nu mai trebuie să mă antrenez.

— Bun. O strânse de braț. Nu este nevoie să te întorci acasă în noaptea aceasta, dacă nu vrei. Poți veni la mine.

Dracu' să-l ia! Se despărțiseră, o trădase și acum voia să uite totul, după o cină ieftină, orientală.

Detectivul principal Hersey profită de ocazie să se culce cu ea. Se smulse de lângă el.

— O să iau un taxi.

— Diane, nu…!

Dar o pornise deja pe stradă. Mai bine zis, se clătina. (Câte beri Singha o fi băut?) Se udase din cap până-n picioare și i se lipise părul de față. Nu se simțise atât de ridicolă din anul doi de colegiu, când clubul universitar feminin regizase o piesă, în care ea juca rolul de încarnarea Sufletului Feminin. Trebuia să apară dintr-un așa-zis tort de nuntă, care alunecase de pe scenă cu ea cu tot și aterizase în brațele profesorului de sociologie.

— Diane, întoarce-te imediat!

„Ce, mă ia drept câinele lui?” Grăbi pasul…

— Diane!

Oamenii, din fericire nu erau prea mulți, se opriseră să-i privească.

— Nu te înveți minte niciodată, nu? îi aruncă ea, peste umăr. Te interesează numai partea personală, nu cea profesională.

Avea mai mult efect dacă se întorcea spre el, să-i strige drept în față, așa că se întoarse:

— Unele lucruri sunt mult mai importante decât să te regulezi!

— Spune trei la rând, în ordinea importanței, interveni un trecător.

Dar Diane nu-l vedea înaintea ochilor decât pe Edwin Hersey, care stătea cu picioarele desfăcute, ca un paznic, la câțiva metri depărtare.

— Știi care este problema ta? zbieră ea. Ești un constipat, nu-ți dai drumul niciodată!

— Cel puțin, nu vorbesc cu mama mea moartă.

Cum îndrăznea! Diane fierbea de indignare.

— Ticălosule! exclamă ea. Nemernicule! Se vede că ai fost inhibat în copilărie!

— Ba nu am fost! Dacă vrei să știi, am avut orgasm la zece ani.

Trecătorii, care se adunaseră într-un număr neașteptat de mare, îl aclamaseră veseli.

— Serios?

— Da! Cu un ursuleț împăiat, pe nume Egbert.

Confruntarea dintre ei atinsese apogeul și Ed era clar preferatul publicului. Oamenii se adunară în jurul lui, să-l felicite. Diane stătea în ploaie, cu părul în ochi, văzând cât de adulat era învingătorul. Ed înaintă spre ea, făcându-și loc prin mulțime. Râdea. Și, culmea culmilor era că și ea râdea.

— Ah, Ed, zise Diane, căzând în brațele lui, du-mă acasă. La tine… la mine… oriunde vrei.

Se urcară în mașina lui. Diane se sprijini de el, cu o mână pe coapsa lui. Începu să caute posturi la radio, așa cum făcea întotdeauna, dar în seara aceasta nu-i mai păsa: putea să facă ce voia, din partea ei.

Ed locuia într-o clădire construită de curând, în spatele parcului Apollo, la marginea centrului comercial. Când deschise ușa, se scuză pentru dimensiunile apartamentului său modest. Polițiștii divorțați nu aveau prea mulți bani – dar pentru Diane nu conta. Se îndreptă direct spre pat. Se dezbrăcară repede și își frecară trupurile unul de altul ca două pisici senzuale, care-și regăseau peticul lor însorit. Diane ar fi continuat așa la nesfârșit, dar Ed o aplecă pe spate și Diane știa cât de mult o dorea în momentul acela. Iar gândul acesta îi trezi pasiunea pe care o simțise ferecată înăuntrul ei.

Se lăsă pe pat, trecându-l peste ea.

— Hai! striga ea. Fă-o acum!

După aceea, rămase în pat, epuizată, întrebându-se cât va dura până când trupul ei va ieși din această stare de extaz. Spera că niciodată. Avea senzația că se ridicau aburi din pat. Când își înălță capul și-i văzu doar dormitorul liniștit, nu-i veni să creadă. Era dezamăgită, într-un fel. Parcă ar fi murit puțin.

Ed adormise buștean. Diane observă că făcuseră dragoste fără să tragă draperiile; dacă se ridica

într-un cot, vedea supermarketul Brunsekka și terasa restaurantului O's. Ce spectacol extraordinar dăduseră pentru cei care fuseseră interesați să-i privească! Și ce dacă? Îl avea pe Ed. Avea un viitor, o speranță. Ce sentiment minunat.

Diane auzi un foșnet, lângă ea. Se uită la Ed, care deschisese ochii.

— Bună, murmură el, adormit.

— Bună.

— Vrei ceva?

— Da.

— Și eu.

— Lasă-mă să ghicesc.

Diane se întinse lasciv. Fremăta de bucurie din toți porii.

— Un hamburger cu ketchup.

— Nu. Vreau să mă însor.

Cuvintele lui o surprinseră în timp ce se întindea din nou, satisfăcută.

— Ce-ai spus?

— Am spus…

— OK, te-am auzit. Ce-ai zice s-o facem marțea viitoare?

Ed își înălță capul.

— Ei! Dar n-am spus că vreau să mă însor cu tine.

Îl lovi cu perna și ar fi continuat să-l lovească un timp, dacă n-ar fi înfășurat-o în cearșaf, gata s-o sufoce. Îi ceru să facă pace; Ed îi puse o singură condiție: să facă dragoste imediat. Nu avea cum să-l refuze.

Se trezi peste câteva ore. Îi era frig, și mai ales, simțise ceva. Își dădu seama imediat ce o deranjase: clinchetul unor telefoane, gata să sune. Și iată că telefonul de pe noptieră suna într-adevăr. Ed se trezi imediat.

— Da? zise el, și se pregăti să se dea jos din pat.

Diane tremura. Aerul condiționat era dat prea tare. I se încleiase limba în gură; de ce nu băuse apă seara trecută? Ah, da, bineînțeles…

— Ce?… Nu te aud, Leo, spunea Ed. Hai, vorbește.

Amintirile o năpădeau, umplând-o de fericire. Diane se ghemui lângă Ed, care se lipi de ea și o lăsă să asculte.

— Vrei să te menții pe prima pagină?

— Ai vreo noutate?

— În noaptea aceasta, a apărut un al doilea martor ocular în cazul Walterton. A afirmat că Harley Rivera este ucigașul. Am trimis un echipaj la localul lui și Rivera a mărturisit în mașină. Trebuie să apară la secție.

Ed rămase cu gura căscată, dar Diane era și mai uimită.

— Fii gata să înfrunți reporterii care au înconjurat clădirea.

Ed închise și se repezi să-și ia cămașa.

— Vin cu tine, zise Diane, sărind să se îmbrace.

— Nu. Îți chem un taxi.

— Nici gând. Hai, dă-mi pieptănul tău…

Ed nu mai protestă a doua oară. O dorea – Diane își dădu seama de acest lucru când se așeză în mașină, lângă el; o voia alături. Puse capul pe umărul lui. Ed porni motorul și demară în trombă.

Pentru că era încordat, fixă radioul mașinii pe poziția „căutare”, care schimba posturile din cinci în cinci minute. Era un obicei care, în mod normal, o scotea din sărite pe Diane, dar acum îi făcea plăcere. Fredona o melodie și se uita pe fereastră. Va avea nevoie de un trusou. Voia o nuntă în toată regula, nu o ceremonie simplă, fără sens, la primărie. Poate pe plajă. Sau în Hawai. Ah. Cum o să se acomodeze Ed cu faptul că ea câștiga mult mai mult decât el…?

Și, în momentul acela, sări ca arsă.

Bătu cu mâna în radio, strigând:

— Oprește!

Ed frână și mașina derapă periculos.

— Asta este, da, am găsit în sfârșit.

— Ce ai găsit, pentru numele lui Dumnezeu…

— Muzica preferată a lui Tobes, cea pe care o ascultă de la cincisprezece ani, poate chiar mai de mult.

Apăsă pe buton. Timp de cinci minute, mașina se umplu de acordurile muzicii. Se uită pe ce post era.

— Haide, zise ea, haide.

DJ-ul urma să anunțe din clipă în clipă ce operă era și va afla secretul lui Tobes.

Dar muzica se schimba. Lui Diane nu-i venea să creadă. Ce se întâmplase? Și apoi, auziră vocea lui Burt Bacharach; oare visase?

— Nu înțeleg, zise Diane.

— Era o înregistrare de fond. O țin la îndemână, când au vreun gol în program.

— Vrei să spui că aș putea suna la studio să întreb ce au transmis?

— Cred că da.

— De ce nu-ți pui un telefon în afurisita asta de mașină?

Leo nu exagerase; trebuiau să-și croiască drum prin mulțime.

Secția de poliție ar fi putut oferi un exemplu lui Ahile în privința asediilor. În timp ce se îndreptau spre scări, Diane o zări pe reportera în haine Versace vorbind în fața unei camere de luat vederi. Însă, în seara aceasta era mai rău decât ultima oară. Atunci, Peter Symes avusese grijă să iasă basma curată. Dar acum, evenimentele i-o luaseră înainte. Ed și Diane intrară în biroul lui Symes, urmăriți de un val de oameni.

— Ați înțeles greșit, spuse Daniel Krozgrow laconic, când intrară, Harley n-a fost suspect. Buna, Diane.

Dădu mâna cu ei, prietenos. Diane zâmbi. Se simțea bine, dar senzația nu va dura mult timp. Bărbații cu greutate ai secției de poliție, șefii, cum le spunea Ed, studiau un dosarul în biroul lui Peter. Reporterii se îmbulzeau la ușă.

— Poți să rămâi, detectiv, îi spuse Peter, când Ed se întoarse să plece. O să-ți placă.

Alf Terrigo, șeful detectivilor, își ridica ochii din dosar și-i zâmbi Dianei.

— Ne-au îndrugat verzi și uscate, zise el. Nici nu mai știm ce să credem acum. Trebuie să sosească și credeam că aveți un al doilea martor, spuse Ed.

— Avem, dar ce dracu', era noapte. Îți dai seama ce-ar scoate un avocat bun din asta? Avem nevoie de propria lui declarație.

— Avocatul lui este aici?

— Nu l-a solicitat.

— Dar i-ai oferit să-i dea un telefon?

— Nu a vrut.

Ed fluieră, mirat.

— De ce nu-l întrebați din nou? întrebă el încet.

Terrigo încuviință din cap…

— Și noi ne gândeam la același lucru. Problema este următoarea: dacă își menține prima declarație, se va spune că am tergiversat lucrurile. Iar dacă nu, ce ne facem?

— Cum rămâne cu celelalte crime? interveni Diane. Cu tinerii uciși? A afirmat că a ucis-o doar pe Walterton, nu-i așa?

— A mărturisit exact când oamenii noștri au abordat acest subiect, acum o oră. Au început să-i vorbească despre Douggan și ceilalți și s-a înfuriat. A spus că n-avea nicio legătură; a ucis-o pe Walterton pentru că era beat, drogat și nu a vrut să se culce cu el, pe motivul că-i putea scula. Susține că a fost o crimă pasională. Deci, până nu găsim arma cu care au fost uciși băieții și-i arătăm lui Rivera amprentele lui pe ea, n-avem nicio șansă.

— Dar crezi că el a făcut-o?

— Bineînțeles. Peter Symes își impuse autoritatea. De câți criminali crezi că are nevoie un orășel ca acesta?

— Pete, interveni Alf Terrigo, te rog să mă scuzi, dar explicația ta nu este prea științifică.

— Atunci spune-le, izbucni Symes, făcând semn spre ușa asaltată de presă. Ați auzit de amprente genetice? L-am testat pe Rivera – se potrivesc cu urmele de pe cadavre.

— Dar nu s-a găsit nimic concludent, pe niciunul dintre ele.

Pete ridică mâinile exasperat și se întoarse cu fața la perete.

— Nu-mi vine să cred, zise el către harta la scară mare a orașului Paradise Bay și a împrejurimilor. Spune-mi că nu este adevărat. Se întoarse. Unde dracu' este procurorul?

Diane știa că n-o să vină cu nicio contribuție semnificativă în momentul de față; oboseala și berea Singha se făceau simțite. Se retrase încet, până când reuși să se strecoare pe ușă, fără s-o observe nimeni. În capătul culoarului, un sergent încerca să țină piept mulțimii. Se întoarse în direcția opusă, spre scările din spate.

La etajul întâi, convinse un tânăr polițist s-o lase să dea un telefon de la biroul lui. Sună la postul de radio care transmisese melodia lui Tobes. După ce fu pasată de la un compartiment la altul, timp de douăzeci de minute, reuși în sfârșit să discute cu cineva. Nu-și dădea seama dacă era un bărbat sau o femeie, era o voce neutră. Persoana îi confirmă părerea lui Ed; fusese o bandă ca multe altele, folosită pentru a umple golurile în program. Și nu se știa ce arie era. Insistă, explicând problema care o preocupa. Dar, când începu să fredoneze, vocea de la celălalt capăt al firului întrerupse convorbirea.

Diane dădu încă un telefon, ca să comande un taxi. O negresă simpatică o duse acasă. În mașină, răsuna muzica lui Ketty Lester, singurul lucru bun pe ziua aceea. Ajunse acasă în patruzeci de minute și plați cu ultimii bani pe care-i avea în poșeta. În timp ce se scotocea, negresa opri caseta cu muzică și schimbă pe radio, să asculte știrile.

„… bărbat neidentificat încă este supus anchetei. Însă șeful poliției, Peter Symes, a precizat foarte clar că oamenii lui nu intenționează deocamdată să-și orienteze cercetările în altă parte cu toate că, la insistențele reporterilor, a afirmat că, deși au arestat pe cineva în seara aceasta, era încă prea devreme să claseze cazurile Ray Douggan, Carl Jensen, Randy Delmar și Hal Lawson, dat dispărut deocamdată”.

— Credeți că o să-l găsească vreodată? o întrebă negresa. Ah, vă mulțumesc, doamnă.

— Nu cred, zise Diane. Am o presimțire proastă.

Când intră în casă și aprinse lumina, se întrebă de ce era nemulțumită. Ar trebui să se bucure că Harley Rivera fusese arestat și mărturisise, deși nu era încă sigur că-și va susține declarația. Mulți se vor grăbi să-i pună în cârcă lui Harley asasinarea adolescenților, pentru că voiau să creadă că puteau merge din nou în siguranță, pe stradă. „Răspunsurile simple sunt întotdeauna greșite”, spuneau învățăturile lui Confucius.

Diane se apropie de fereastră, intenționând să tragă draperiile. Erau noi: se săturase să aștepte să-i vină inspirația ca să-și poată mobila casa. Apăruse și o nouă canapea; pe podea erau împrăștiate mai multe perne. Mutase combina stereo la etaj. Albul nu mai era culoarea preponderentă. Începuse să capete gustul albastrului rece, iar draperiile erau bleumarin. Puse mâna pe ele. Ceva o făcu să se uite în jos. De sticlă era lipită o față palidă.

Diane încremeni. Fața se contopise aproape cu geamul; buzele erau roșii, ca niște viermi. Un ochi, mărit, o privea încruntat.

Diane scoase un strigăt.

— Ticăloaso! zbieră vocea.

Era Tobes.

Puse mâna pe clanță și o zăngăni. Sticla vibră, reflectând lumina în ochii Dianei. Pentru o clipă,

rămase nemișcată, privind îngrozită arătarea albă, de afară; apoi, o luă la fugă. Se năpusti la panoul de comandă și apăsă pe buton. Se aprinse o luminiță roșie. Sistemul ei de alarmă funcționa. Era protejată.

— Pleacă, țipă Diane. Chem poliția.

— Să te ia dracu'! Mi l-ai furat pe Johnny, ai pătruns în creierul meu, ai discutat cu tatăl meu, m-ai acuzat că i-am ucis pe toți, dracu' să te ia!

— Pleacă imediat!

— Am fost concediat din cauza ta, ai pus poliția pe urmele mele.

Vocea lui Tobes, distorsionată de sticla groasă, răsuna totuși foarte clar. Înspăimântător de clar. Probabil că zbiera cât îl țineau puterile. Își astupă urechile. Dar tot îl auzea. Parcă ar fi fost atacată din aer, parcă s-ar fi adăpostit de cel mai cumplit uragan.

— Ticăloasă ce ești! După ce ai plecat, au venit polițiștii și au încercat să mă forțeze să spun că eu am ucis-o pe Maxine!

— Nu, acum ei nu mai cred așa ceva.

Diane tremura, incapabilă să se stăpânească.

— Țineam la fata aceea, era bună, drăguță.

— Acum se știe că Harley a ucis-o, hai, pleacă odată!

— Aș fi făcut orice pentru Maxie, Maxie a mea, era atât de dulce, atât de dulce…

— Harley Rivera a ucis-o!

Diane se repezi la telefon. Ca și când i-ar fi sesizat intenția, Tobes zăngăni din nou fereastra. Alarma se declanșă într-o explozie de sunete. Îi scăpă receptorul din mână. Îngenunche pe podea, încercând să-l ridice. Picături de sudoare picurară pe telefonul alb. Zgomotul din cameră și din capul ei o înnebunea. Nu mai avea mult până să leșine. Când își ridica privirile, văzu fața albă desprinzându-se de sticlă.

— Alo… poliția, urgent, poliția.

Tremura din tot corpul.

— Alo, alo, mă auziți, cine a sunat?

— Poliția. Vreau poliția.

Alarma se întrerupse pentru un minut și reuși să se înțeleagă cu operatoarea, înainte să se declanșeze din nou. Ar trebui să anuleze apelul, dar n-avea de unde să știe dacă Tobes plecase sau nu. Dacă dădea târcoale casei; ce să facă?

Mai repede, mai repede! Peste patruzeci și cinci de secunde sunetul tânguitor va răsuna din nou… I se dădu legătura cu poliția și își dădu numele, adresa, numărul de cod al instalației de securitate. Bineînțeles! Ce proastă era! Alarma fusese conectată direct la biroul șefului. Watters pornise deja spre ea, probabil.

Zgomotul umplu din nou camera.

Diane scăpă telefonul din mână, încremenită de groază. Oare Tobes mai era afară? Iisuse, ce să facă? Alergă la panoul de comandă, se uită în prospect și încercă să-și amintească ce funcție avea fiecare comutator. Apăsă pe două deodată și alarma se opri. Se repezi iarăși la telefon. Legătura era întreruptă, dar avea ton. Diane puse receptorul la loc, la fel de agitată. Verifică ferestrele, ușile, încuietorile, cheile.

Ciuli urechile, atentă. Singurul sunet pe care-l auzea, era propria respirație întretăiată. Apoi, fereastra dormitorului fu luminată și răsună o sirenă. Dar zgomotul acesta era o adevărată alinare; însemna că sosise șeriful s-o salveze.

Watters era probabil acasă, unde stătea cu soția lui, bucurându-se de o odihnă bine meritată. În locul lui venise Jim Hall. Un tânăr inspector pe care Diane îl cunoștea din vedere, însoțit de un polițist.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Jim.

Copleșită de bucurie, Diane le dădu drumul înăuntru și se așeză pe podea, neajutorată.

— Ce este? insistă polițistul.

O privea neîncrezător pe Diane Cheung.

Și, deodată, Diane deveni inamicul.

Parcă ar fi încheiat o cursă olimpică epuizantă. Afluxul de adrenalină revenea la normal. Lucrurile căpătau forma și dimensiunile lor obișnuite. Vocile sunau plăcut, ca de obicei. Și în interior se petreceau schimbări mari: începea să-i fie rușine de sentimentele ei.

Diane le explică nesigură ce se întâmplase. Jim scria în carnețelul lui, în timp ce colegul său se plimba prin casă. Figura lui, plictisită la început, devenea din ce în ce mai uimită. Nu înțelegea cum putuse cineva să cumpere un asemenea scaun sau un asemenea tablou.

— Vă lipsește ceva? întrebă Jim, când Diane termină de vorbit.

Clătină din cap.

— V-a produs vreo pagubă?

— Nu.

— Geamuri sparte sau ceva de genul acesta?

Dădu din nou din cap, uimită.

— Urme de noroi pe terasă? continua Jim și își puse carnețelul la loc în buzunar.

— Voia să mă omoare, zise Diane cu o luciditate care i se părea uimitoare.

— Mda, îi răspunse Jim. Dr. Cheung, v-ați gândit vreodată să vă mutați mai aproape de oraș, într-unul din acele apartamente noi și elegante? Sunt dotate cu sisteme de alarmă sofisticate, antifurt, alarma personală.

— O să mă gândesc la lucrul acesta.

— Da, bine, atunci, vă spun noapte bună.

După ce mașina lor dispăruse pe alee, Diane se rezemă de perete și ascultă. Era foarte atentă. Dar nu sesiză absolut nimic. Tobes plecase; simțea că nu mai este. Pe moment, nu mai avea de ce să se teamă.

O să se întoarcă. Dar nu în noaptea asta.

În mod normal, când era stresată, Diane își pregătea un ceai de plante. Acum însă, se duse în garaj și căută printre valizele și cutiile ei vechi, până o găsi pe cea cu lucrurile mamei ei. Încă nu

se simțise în stare să le sorteze. Știa că trebuia să fie pe undeva o pungă cu medicamente. *Ma-ma,* într-un fel mai puțin orientală decât odrasla ei din secolul XX, obișnuia să ia Diazepam – Diane îl găsi și înghiți două pastile.

În noaptea aceea, nu avu niciun vis.

•

A doua zi, Diane reuși să-și organizeze plecarea în oraș cu mașina lui Margie Adams, radiolog la spitalul St. Joseph, care locuia la trei kilometri de casa ei. Femeia o lăsă aproape de bibliotecă, de unde Diane își recuperă mașina lăsată în parcare. La serviciu, Julia o anunță că Peter Symes sunase deja de două ori și o întrebă dacă avea de gând să-i telefoneze.

Diane avea programări – doi pacienți pe care-i amânase când fusese plecată la New York. Trebuia neapărat să se ocupe de ei. Dar, pe la prânz, îl sună curioasă pe Peter.

— Diane, zise el, ce mai faci?

— Bine. Dar tu?

— Așa și-așa. Putem discuta? Știi, aș vrea să-mi cer scuze și nu vreau s-o fac în grabă.

— Îmi fac întotdeauna timp pentru scuze.

— Bun. M-am pripit când am hotărât să-ți desființez departamentul. A fost una dintre cele mai nepopulare mișcări pe care le-am făcut săptămâna trecută. Să știi că ai mulți prieteni aici.

— Mulțumesc.

— Ești de acord să uiți neînțelegerile pe care le-am avut și să te întorci?

— O să mă mai gândesc.

Va trebui să se gândească în mod serios, dacă nu voia să-și rateze căsătoria. Ce-ar spune Ed să audă că se vor certa din nou pe probleme de serviciu?

— O să mă mai gândesc, repetă ea, hotărâtă.

— Deocamdată nici nu-ți cer mai mult, zise Peter. Știi, Diane, am primit un telefon de la șeriful Watters. Tocmai citise un raport potrivit căruia doi dintre subordonații lui au fost chemați la tine acasă

noaptea trecută și era foarte îngrijorat. Ți-ai revenit?

— Cred că da.

— Mi-am permis să-l informez pe șeriful Watters asupra celor întâmplate: i-am povestit de cel care te-a atacat, de problemele lui psihice și așa mai departe. Șeriful o să te sune personal să-și exprime îngrijorarea că acest mic incident nu a fost tratat cu seriozitatea cuvenită.

— Nu este nevoie. De ce te-a căutat Watters?

— Știe că noi suntem prieteni și colaborăm; a considerat că trebuia să mă informeze.

Lui Diane îi trecu prin minte un motiv mult mai plauzibil: după sâmbăta trecută, se aflase probabil că se terminase cu ea și departamentul ei, așa că orice polițist care ar putea să arunce cu noroi în ea trebuia să ia legătura direct cu Symes.

— Diane, n-aș vrea să te aglomerez cu problemele noastre… dar n-ai putea veni aici, mai târziu? De fapt, cât de repede poți?

— De ce?

— Ne aflăm într-o situație delicată cu Rivera. Vrea să cădem la învoială. Știi, ne momește, sondează terenul… și avem nevoie de părerea ta.

— De ce, Daniel a plecat acasă sau ce s-a întâmplat?

— Daniel insistă la fel de mult ca mine să fii prezentă când Rivera va începe să vorbească.

Diana începea să savureze această conversație. Peter atârna în capătul unei funii șubrede.

— O să vin cât de repede pot, zise ea. Mai am câteva programări, la revedere.

Julia, care stătea în ușă, o văzu punând receptorul în furcă.

— Să știi că n-ai două linii telefonice, îi zise ea, cu subînțeles.

— Poate ar trebui să-mi aranjez una direct cu poliția.

Se făcuse opt și jumătate când Diane ajunse la sediul poliției. Se așeză în spatele oglinzii prin

care putea urmări tot ce se întâmpla în camera unde ejaculase Tobes în ziua aceea de pomină.

Rivera stătea cu coatele pe masă și capul în mâini. Fumul de țigară se ridica în fuior dintre degetele mâinii drepte. Diane nu-i vedea fața, fiindcă se așezase într-o parte, dar observase că tremura. Avocatul lui, un bărbat între două vârste, cu papion roșu, îl privea grijuliu. Știa că Rivera ceruse să discute cu detectivul Ed Hersey și „prietena lui”. I se spusese că prietena nu era disponibilă și nici nu va fi. Timp de o jumătate de zi, aceasta fusese versiunea oficială care i se servise. Acum, Harley Rivera cedase: detectivul Hersey era de ajuns. Fără stenograf, fără Diane Cheung și fără procuror; doar Ed.

Daniel se așeză pe scaun, lângă Diane, care-i făcu semn spre oglindă.

— De ce tremură în asemenea hal?

— Se droghează de mai bine de zece ani, cu cocaină sau heroină. Iar acum este în criză.

— Așa că o să spună orice. Vom putea să ne folosim de declarația lui?

— Depinde de ce anume o să spună.

Ușa camerei de dincolo de oglindă se deschise și apăru Ed. Detectivul se instală vizavi de Harley.

— Ce instrucțiuni a primit Ed? se interesă Diane, în timp ce interogatoriul debuta cu întrebările preliminare.

— Să asculte tot. Să nu promită nimic, dar să fie înțelegător și să-l susțină.

— Oare ultima cerință nu este puțin cam neobișnuită?

— Avem nevoie de un vinovat.

— Adică Peter are.

— Nu i-ar conveni să se trezească șomer la vârsta lui. Ah…

Harley începuse să vorbească. La început cuvintele curgeau încet și dezordonat. Ed tăcea sprijinit de spătarul scaunului și îl privea plictisit,

când avocatul încerca să intervină, Harley ridică mâna să-l oprească.

— Uite ce este, zise Harley în șoaptă. Vreau să cooperez. Sunt un tip cumsecade, serios. N-am vrut s-o omor pe Maxine. O iubeam. Era prietena mea. A fost un accident, zău!

Harley amuți timp de un minut, înainte ca Ed să se aplece spre el. Se uită la unghiile mâinii drepte. Apoi își bagă mâna în buzunar și-i spuse:

— Ce vrei?

— Omucidere.

De data asta vorbi avocatul, fără să mai fie oprit de clientul său.

— Domnul Rivera va pleda pentru omucidere, cu condiția să nu existe nicio dovadă care să agraveze această acuzație și să-i atragă o condamnare cu o durată de detenție mai mare, zece – cincisprezece ani.

— Și ce ne oferă în schimb?

Ed și avocatul se uitară amândoi la Harley. Nu-i răspunse imediat. Apoi deschise gura.

— Pot să vă spun cine l-a ucis pe care Jensen. Da, pot s-o fac.

Daniel încremeni. Nici Diane nu se simțea în largul ei. Avocatul se fâțâi pe scaun, semn că acest lucru era o noutate și pentru el. Figura lui părea să spună: „Miza este foarte mare, băieți”.

Diane știa că Harley o să încheie târgul.

Peter Symes avea în parohia lui trei adolescenți morți și unul dispărut; voia să rezolve cazul la fel de mult cum dorea să-și păstreze scaunul. Iar aceste două lucruri depindeau unul de celălalt.

Cercetările lui nu dăduseră niciun rezultat până acum. Aceasta era portița de scăpare pe care o aștepta. Harley era mulțumit să fie acuzat de omucidere de gradul doi și să-și câștige libertatea peste zece ani. Dacă le oferea criminalul.

— Te ascult, spuse Ed.

— Deci ne-am înțeles? îl întrebă avocatul, prea nerăbdător.

— Nu. Întâi o să ascult ce are de spus clientul tău. Pe urma o să mă duc la șefii mei și ei o să vă anunțe dacă facem sau nu târgul.

— Ah, zău așa, domnule detectiv!

Ed ridica brațele în sus, ca și când ar fi vrut să spună: „Nu trageți în pianist, n-am scris eu partitura aceasta”. Avocatul se ridică.

— Nu discutam decât cu cei care pot lua o hotărâre, zise el.

— N-aveți decât.

Ed se ridică și el.

— Mă duc la procuror. Și vă garantez de pe acum că n-o să accepte niciun târg.

— De ce nu? pufni avocatul.

— Are și alte griji în afară de Carl. S-au găsit încă două cadavre. Clientul tău știe ceva despre asta? Oare Batman o să se întoarcă? Pentru a găsi răspunsul la aceste întrebări…

— Foarte nostim. Să știi că o să te reclam, domnule detectiv.

— Este dreptul tău.

— Tobes este ucigașul, zise Harley, Tobes Gascoign. El l-a ucis pe Carl.

Pentru o clipă, nimeni nu asocie aceste cuvinte lucide cu domnul Rivera, care părea dărâmat. Ed și avocatul se certau. Diane își dădea seama cam ce gândea fiecare dintre ei în clipa aceea. Pe urmă, se treziră la realitate și domnul Rivera avu parte de cea mai mare atenție.

— Vreau să aud mai multe amănunte.

— Te sfătuiesc să nu spui nimic.

Avocatul îl preveni, dând din deget spre Harley, dar clientul său îl ignoră.

— A venit la mine a doua zi… spunea că avea nevoie de un alibi. Știi, avea mare nevoie… Spunea că era în cimitir în noaptea când fusese asasinat Carl. Se afla în terapie, avea un cazier bogat și n-avea chef să fie adus la poliție pentru interogatoriu. Așa că i-am oferit un alibi, așa cum

a vrut. Tobes Gascoign n-ar fi avut niciun motiv să-l ucidă pe Carl. Absolut niciunul.

— Atâta tot?

Ed părea plictisit.

— Nu, zise Harley, mai urmează.

Ed căscă.

— Toate cadavrele erau arse, nu-i așa? Avea urme de arsuri.

Ed se încruntă și Diane știa de ce. În presă nu apăruse acest amănunt (deși un ziar din împrejurimi făcuse o aluzie de acest gen, dar nu mai insistase după aceea, văzând că nu se arătase nimeni interesat).

— Și ce-i cu asta?

— Lui Tobes îi plăcea să ardă. Obișnuia să se joace cu arzătoarele. Odată l-a pârlit rău pe un băiat. L-a băgat în spital.

— Cel afectat de sindromul Down?

— Da, Kitu.

Își amintea de urmele de arsură de pe brațul lui Kitu, la fel ca Diane.

Ed nu-i răspunse imediat. Diane încerca să-și imagineze la ce se gândea. Dar nu reuși pentru că rămase mirată când îl auzi întrebând:

— Lui Tobes îi plăcea muzica clasica, nu-i așa?

Harley încuviință din cap.

— La fel cum îți place și ție.

Pentru o clipă, Diane rămase cu gura căscată. Apoi își aminti de acordurile muzicii lui Beethoven care răsunau în biroul lui Harley în sâmbăta aceea, când ea și Ed îl vizitaseră împreună.

Deci Ed remarcase și el.

— Mie îmi place Mahler.

Harley râse răgușit. Se vedea că avea mare nevoie de o doză de cocaină.

— Și Bruckner. Se spune că ori îți place Mahler, ori Bruckner, dar nu este adevărat! Bineînțeles, clienții mei preferă alt gen de muzică. Se întristă.

Și acum mi-ar prinde bine să ascult ceva de Mahler. Al doilea acord din…

— Și Tobes? El ce gusturi muzicale are?

Diane își ținu respirația.

— Ah, lui îi place Wagner.

Și apoi, Ed o surprinse cu adevărat. Începu să fredoneze. Era melodia pe care o auziseră în mașină și nu reușiseră s-o identifice. Ochii lui Harley străluciră interesați și ridică mâinile să-l dirijeze, chicotind încântat, ca un copil.

— Mda, zise el. Da. Grozav. Ar trebui să cânți într-un spectacol.

— Ai recunoscut melodia? îl întrebă Ed.

— Da. *Olandezul zburător. Der Fliegende Hollander.* Eu, unul, prefer *Inelul Nibelungilor.*

Harley dădu capul pe spate și deschise gura. Vocea lui superbă de bariton, o adevărată bijuterie montată într-un vas ciobit, umplu camera.

Soli finden ich nach qualenvollem Lieben
In deiner Treu die langersehnte Ruh?

Lăsă capul în jos și-l privi spășit pe Ed.

— A fost *Olandezul zburător.* Înseamnă: „Ah, aș putea oare să găsesc odihna după care tânjesc în iubirea ta? După acest iad pe pământ”. Mă rog, cam așa ceva. Îi străluceau din nou ochii. Frumos, nu?

Diane se ridică.

— Daniel, spuse ea, trebuie neapărat să plec.

— Ce s-a întâmplat?

— Acum știu despre ce este vorba. *Olandezul zburător* este un om blestemat să bântuie pământul pe vecie, până va găsi o femeie care să-l iubească atât de mult încât să fie gata să moară pentru el și să-i elibereze sufletul.

— Și?

— Și Tobes și-a găsit salvatorul în persoana lui Johnny. Un băiețel de numai zece ani. Daniel, unde este cel mai apropiat telefon?

* * *

30 septembrie

Dragă domnule detectiv Hersey,

M-am hotărât ce trebuie să fac. În viață nu mi se oferă decât o singură șansă. Cu alte cuvinte: m-am hotărât s-o șterg.

Acum, mă voi duce la sediul poliției. O să las această scrisoare într-un plic adresat ție și după aceea va trebui să faci ce crezi de cuviință. Probabil că o s-o arunci: la urma urmei, am mai acuzat-o și altă dată pe Diane și pe urmă m-am răzgândit, așa că ce rost ar avea să-mi dai atenție?

Mă duc la Johnny să-mi iau la revedere. Un rămas-bun pentru mult timp. De fapt ultimul. Pentru totdeauna.

Vrei să știi ce fac? Sunt în camera mea, ascult muzica mea preferată, ca de obicei, și în noaptea asta ard tămâie. Nu știu de ce. Așa mi se pare potrivit. Aici sunt o mulțime de flori proaspete. O să-mi pară rău după ele. Dar nu și de Paradise Bay: am stat prea mult deja. Însă florile din California de Sud vor rămâne în sufletul meu până mor.

Îmi pare rău că te-am deranjat. Nu mi-ai făcut niciodată probleme. Cel puțin nu prea multe. Dar sunt tulburat. Mă tem de dr. Diane. Nu este bună cu mine, mai ales acum, când s-a agățat de Johnny.

Și încă ceva. Despre Johnny. N-am putut să-i spun nimic Dianei și nici copilului, dar cineva trebuie să știe. Este singurul prieten adevărat pe care l-am avut vreodată și îl iubesc. N-aș putea să-i fac vreun rău. Știu mulți oameni, inclusiv tu, care cred că vreau să abuzez sexual de el. Nu este adevărat. Numai la gândul acesta mi se face greața. Dar… mie mi s-a întâmplat așa ceva în copilărie. Da, mi s-au întâmplat niște lucruri foarte urâte. Și au rămas în sufletul meu. Toată povestea asta cu homosexualii. O să-mi mânjească toată viața. Alt motiv ca să plec acum.

Spune-i Dianei la revedere de la Tobes.

* * *

Diane formă numărul: suna ocupat. Cum puteau să discute cu străinii când fiul lor se afla în pericol de moarte? Dar n-aveau de unde să știe că Johnny era la un pas de Valea Întunecată.

Diane insistă. Până la urmă, reuși să dea de Nicole.

— Nicole… sunt Diane Cheung. Pe Johnny îl pândește o mare primejdie. Nu-l lăsa nesupravegheat nicio clipă, ai înțeles?

— Bine, dar… ah. Doamne.

— Uite ce este. Du-te sus. Vezi dacă Johnny nu este în camera lui.

— Dar nu pot…

— Du-te acum!

Auzi pașii grăbiți ai lui Nicole pe scară. Ceva o făcu pe Diane să se uite la ceas. Poate va fi important la proces… Nouă treizeci și opt și patruzeci de secunde, când răsună țipatul.

* * *

Johnny îl văzu stând afară la nouă și jumătate, ora lor, și se duse la el fără să stea pe gânduri, ca și când nu s-ar fi întâmplat atâtea lucruri urâte. Și îi spuse: „Mi-a fost dor de tine”, iar Tobes îi răspunse la fel și-l îmbrățișă pe Johnny. Voia să plece mai repede, dar băiatul nu-l lăsa. Nimeni nu-l mai îmbrățișase cu atâta pasiune. Tatei nu-i plăceau asemenea gesturi. Johnny îl îmbrățișă strâns pe Tobes și-i spuse:

— De ce a trecut atâta timp până să te întorci?

— Am avut treaba, știi cum este?

— Da, zise Johnny, deși nu știa.

Dar știa că trebuie să mințî în fața adulților ca să nu-i superi.

— Aș vrea să-mi faci o favoare.

— Ce fel de favoare? Aș face orice.

— Îmi trebuie un alibi. Ca data trecută.

— Sigur. Nicio problemă. O să spun că ai fost aici, cu mine. Adică, ești într-adevăr aici, cu mine, nu-i așa?

— Da. Într-un fel.

— Cum adică?

— Vreau să spui că am fost aici azi-dimineață la ora patru.

— Ora patru azi-dimineață. Minunat.

— O s-o faci?

— Sigur că da.

— Nu pari prea fericit.

— Eu și fericirea! Doar nu mă confunzi cu Wayne Campbell. De ce?

— Adică de ce te pun să minți?

— Da. Dacă o să stau zece ani în închisoare din cauza ta, vreau să știu măcar ce ai făcut.

Atunci, Tobes se desprinse de el și își îndesă pumnii în buzunare, ca și când ar fi vrut să le rupă, fără să-l privească pe Johnny. După un timp îi spuse:

— Noaptea trecută am fost acasă la Diane și m-am făcut de râs. Așa că am nevoie să-mi justific programul.

— Cum adică te-ai făcut de râs?

— Întrebarea ta o știu dintr-un cântec! zise Tobes. Știi care cântec, nu? Ah, ce mult îmi place.

— Tobes! Ce ai făcut?

— Mmm. Mi-am ieșit din fire. Puțin.

— Te-a văzut?

— Cine?

— Tobes…

— Da, bine. M-a văzut.

— Atunci cum vrei să spui că ai fost cu mine?

— Poate era isterică și nu și-a dat seama cine eram.

— Tobes, zise Johnny, serios. Nu-mi cere să fac așa ceva. Ar fi și mai rău.

— Harley nu m-a refuzat. Prietenul meu Harley a mințit pentru mine, o dată.

— Atunci, roagă-l pe el.

— Nu pot. Este arestat.

Johnny își aminti că auzise undeva numele Harley. Da, la știri! Găsiseră vinovatul pentru crimele acelea…

— Bine, dar n-o să creadă nimeni un copil, când dr. Diane o să susțină contrariul.

— O să spun același lucru ca tine.

Și în momentul acela, Johnny își dădu seama: Tobes nu era în toate mințile. Gândea puțin altfel decât ceilalți oameni. Dar destul de diferit totuși. Johnny ar fi vrut să-i spună că 1 copil+1 băiat țicnit=dovadă, dar era imposibil. Fiindcă îl iubea.

Johnny puse o mână pe brațul lui și-l trase la nesfârșit, până când Tobes cedă și se uită în ochii lui.

— Tobes, spuse Johnny. Vreau să mă asculți cu atenție.

Își aduna gândurile și deschise gura, iar în momentul acela răsună un strigăt ca urletul de moarte al unui vampir. Pentru o clipă, Johnny crezu că fusese înjunghiat cineva; dar apoi își dădu seama: era Nicole Hoața care îi furase jurnalul. Între timp, redevenise Vrăjitoarea cea Rea și Băgăreață din Vest.

— Johnny! urlă ea. Nu te apropia de omul acela! Întoarce-te în casă!

Mike Anderson înaintă pe cărare furibund, zbierând din toți rărunchii, dar Johnny nu înțelegea. Nimic. Ba da, un singur cuvânt: LA DRACU'.

Mai aveau doar câteva secunde la dispoziție. Tobes îl apucă de braț pe Johnny.

— Pot să fiu tatăl tău, un tată mai bun, îi spuse el. Pot să te salvez.

Nu-l interesa asta. Nu conta decât că el, Johnny, trebuia să-l salveze pe Tobes, singurul care-l iubise vreodată și-i acceptase la rândul lui iubirea. Așa că o luă la fugă. Tobes îl strângea de mână, dar Johnny era cel care îl conducea spre cimitir. Ar fi vrut să zbiere „Taci din gură!" și lui Tobes (deci mai bine renunța), și lui Mike Anderson, care urla cât îl țineau plămânii ce o să-i facă lui Johnny când o să-l prindă.

Glasul lui Mike se estompa. Johnny întoarse capul și spuse: „La revedere”. Pe urma, se pierdură în beznă.

•

Când se întoarse la telefon, Nicole părea uimitor de autoritară. Îi povesti lui Diane, ce se întâmplase calm și fără să exagereze.

Urcase la etaj și găsise patul lui Johnny răvășit și gol. Se uitase pe fereastra dormitorului și își văzuse fiul vitreg lângă felinarul porții din spatele casei, discutând cu cineva. Apoi îl recunoscuse pe Tobes și țipase. Mike înțelese ce se întâmplase și se năpustise după ei. Dar, până să ajungă la poartă, dispăruseră.

Diane o sfătui să anunțe poliția și să aștepte până soseau. Apoi, închise telefonul. Se duse la fereastra biroului oferit temporar lui Daniel Krozgrow și privi afară, în noapte. N-avea rost să se grăbească. Trebuia să stea să se gândească.

— Nu este deloc bine ce vrei să faci, spuse o voce și Diane se întoarse, așteptându-se să-l vadă pe Daniel lângă ea.

Dar nu era nimeni. Adică nimeni în carne și oase.

— Fac ceea ce trebuie, *Ma-ma.* Trebuie să-l salvez pe băiețelul acela, bietul de el.

Diane așteptă răbdătoare, dar fantoma o părăsi la fel de repede cum venise. Se uită în geantă. Pistolul era acolo.

Drumul cu mașina până la Court Ridge i se păru deosebit de scurt, poate fiindcă se gândea la planul ei. Casa era luminată ca monumentul Lincoln Memorial și arata la fel ca în ziua când descoperiseră cadavrul lui Randy Delmar lângă mormântul lui Alice Mornay. În timp ce înainta printre polițiști, Diane rămase douăzeci de minute, fără nicio secundă în plus, să „acorde primul ajutor” și să adune informații.

Mașinile de poliție erau parcate pe alee, cu girofarurile aprinse. Erau aceiași oameni ca de

obicei în asemenea situații: reporteri; polițiști cu stații radio portabile și iată-l și pe detectivul principal, Ed Hersey, înaintând spre ea, răvășit.

— Tobes este ucigașul, zise ea și Ed o aprobă din cap.

— Unde a plecat? o întreba el. Unde ar fi putut să ducă băiatul?

— Dumnezeu știe.

Intrară. Mike Anderson se năpusti asupra ei ca un tanc.

— Numai tu ești de vină că l-am primit pe nenorocitul ăla la noi în casă, zbieră el. O să te dau în judecată și, o să rămâi lefteră…

Continuă pe același ton veninos, dar Diane trecu pe lângă el și se duse la Nicole. Apoi intrară în bucătărie amândouă și se încuiară înăuntru, blocând accesul lui Mike. Nicole era palidă, dar uimitor de calmă. Lui Diane îi trecu prin minte că se așteptase la lucrul acesta, dar acum nu era timp de așa ceva.

— Nicole, vreau să te gândești bine și să-ți amintești dacă Johnny nu ți-a dat vreun indiciu despre unde ar putea să se ducă, dacă ar pleca vreodată.

Nu se exprimase prea bine, dar Nicole înțelesese la ce se referea.

— Se simțea atras de cimitir, în mod ciudat, zise ea, încet. Cred că s-au ascuns acolo.

— Johnny știa unde locuiește Tobes?

— Nu, dar a aflat de la el. Diane, l-ai pus pe Johnny să țină un jurnal. Iar eu – … știi, l-am răsfoit. Știu că n-ar fi trebuit, dar ei sunt foarte apropiați. Înțelegi… foarte apropiați.

— Ah! Pe mine nu m-a lăsat vreodată să văd ce scria. Și eram îngrijorată.

— S-au întâlnit din nou în cimitir. I-am văzut.

— Da, știu. Vreau să-mi dai jurnalul.

— Este în camera lui.

Când Nicole deschise ușa, dădură peste Mike Anderson, o forță pe care nu mai puteau s-o evite.

Diane rămase unde era și se prefăcu însă că-l ascultă timp de un minut și jumătate. Pe urmă, când se opri să-și tragă respirația, îi spuse:

— Domnule Anderson, ați distrus cu bună știință viitorul fiului dv. I-ați refuzat dragostea, afecțiunea, prietenia și simplul contact fizic; am observat și singură toate acestea, iar Johnny mi-a povestit restul cu o ușurință surprinzătoare. Dacă vreți să-l mai vedeți vreodată, lăsați-mă să trec.

Oamenii se uitau la ei: reporteri, polițiști, femei de la Brigada criminalistică, detectivi de la Omucideri. Nimeni nu scoase o vorbă. Mike se făcuse stacojiu la față. Deodată, își duse mâinile la ochi, se cutremură și izbucni în lacrimi. Diane trecu pe lângă tatăl dezolat și urcă scările împreună cu Nicole.

Dormitorul lui Johnny nu oferea niciun indiciu; Diane nici nu-și imaginase că ar putea găsi ceva, dar în noaptea asta trebuia să verifice orice posibilitate. Luă jurnalul. Coborî din nou și-l întâlni pe Ed, care o anunță că cimitirul fusese încercuit de poliție. Nicole părea încântată. Diane însă nu era mulțumită de teoria ei și, în orice caz, dacă Ed se referea la faptul că polițiștii păzeau toate intrările, Tobes știa oricum să se strecoare nevăzut.

Când ieși din casă, nu se mai simți la fel de sigură pe sine.

— Cum de nu mi-am dat seama? se văicări ea, ridicând mâinile spre cer. Doar era atât de evident și eu am fost oarbă, da, oarbă!

Ed îi puse o mână pe umeri. Deși era îndurerată, Diane aprecie gestul lui. Atingerea lui îi vindeca rănile.

— Nu poți să știi totul despre pacienții tăi, zise el. Nu trebuie să te învinovățești, Diane. Nu trebuie.

Diane clatină din cap.

— *Olandezul zburător*, murmură ea. Asta trebuie să fie.

— Și ce înseamnă până la urmă?

— Olandezul Zburător a fost blestemat să rătăcească pe pământ până în ziua Judecății de Apoi sau până când găsea o femeie care să-l iubească dincolo de moarte. Și a găsit-o; o chema Senta. S-a sinucis. Iar sufletul Olandezului a fost eliberat; s-au unit prin moarte. Ah, Doamne, ajută-l pe bietul băiețel…

— Stai puțin. Această Senta a vrut să se sacrifice, nu? Poate Johnny n-o să vrea.

— Tobes s-a gândit la asta, dragul meu. A aranjat totul, nu înțelegi? Și acum, dacă Johnny îl refuză, mintea lui Tobes nu va fi capabilă să facă diferența între sacrificiul de sine și sacrificiul impus. Trebuie să merg.

— Unde?

— Să-mi iau caietul cu însemnări despre opera lui Wagner.

Ed își lua mâna de pe umărul ei.

— Diane, zise el, știi doar că te iubesc din toată inima. Și pentru că te iubesc, o să-ți repet ce ți-am mai spus și altă dată: nu trage concluzii pripite. Nu poți să te bazezi numai pe opera lui Wagner. Ce altceva mai avem împotriva lui Tobes? Nu prea multe în afară de răpirea din seara aceasta. Iar din câte au spus părinții, poate că nici n-a fost o răpire; poate că băiatul s-a dus de bunăvoie.

— Sunt sigură că așa s-a întâmplat.

— Cum?

— Este exact ce ți-am explicat mai înainte despre sacrificiu. Johnny îl iubește pe Tobes. Diane zâmbi patetic. Îl iubește până la moarte.

— Diane!

— Ei bine, ce-ai vrea să spun? Ar fi trebuit să-l informez pe Symes. Dar nu puteam să-mi trădez pacientul, nu, chiar dacă voia să-și înfigă dinții în gâtul lui Johnny! Este întotdeauna imposibil să faci ceea ce trebuie. Lasă-mă în pace. Adică nu… te iubesc…

Trecu pe lângă el și se urcă în mașină.

— Așa o să fie întotdeauna? îi strigă Ed. Da?

Diane nu știa ce să-i răspundă, așa că porni motorul și plecă. Ceasul de la bord îi arata că întârziase opt minute față de planul ei.

Zona unde locuia Tobes părea diferită noaptea. În timpul zilei, degaja vitalitate, deși nu arata prea sănătos. Orele amurgului secau totul, lăsând străzile pustii, ferestrele neluminate și senzația că cineva, undeva, decretase camuflaj. Aici, felinarele de pe stradă nu funcționau. Erau sparte. Diane se grăbi spre ușa lui Tobes, bucuroasă să scape mai repede de singurătatea străzii. Își croi drum pe scări, ascultând. În afară de vietățile care mișunau pe lângă tencuială, clădirea era tăcută.

Ușa lui de-abia se ținea, așa cum își amintea de data trecută. O împinse cu umărul de două ori, fără niciun efect, dar apoi își aminti ce făceau polițiștii în filme și-i dădu un picior. Bun! Intră. Fie n-o auzise nimeni dând buzna în casă, fie nu le păsa.

Departe, undeva pe stradă, răsuna melodia *When I Fall in Love.* Diane nu reușea să distingă cine cânta. Dar îi plăcea. Se auzea atât de înfundat, încât îi părea mai degrabă o baladă.

Căută comutatorul. Spre surprinderea ei, funcționa. Camera avea un singur bec, dar îi era de ajuns ca să-i arate unde să caute.

Cutiile de carton… Se duse direct la cea însemnată cu numele ei și o goli pe podea. Deci aici era rujul care dispăruse. Avea o întreagă colecție de materiale erotice – nu, cuvântul era prea blând – pornografice de ultimă speță, produsul unei minți bolnave. Din desenele acelea se ridica un miros, o duhoare de putreziciune.

Diane îl încurajase pe Tobes să-și dea frâu liber sentimentelor pe hârtie. Nu-i arătase niciodată ce realizase. Dar acum se lămurise.

Camera era atât de răvășită, încât nu știa unde să mai caute. Poate în teancul de cărți, furate din biblioteci, majoritatea având coperțile rupte. Erau atâtea cărți despre China și chinezi…

Mai erau și caiete mici, pline de însemnări. Unele propoziții erau scrise pe verticala, în manieră chinezească. Diane citi puțin din ceea ce părea a fi povestea seducerii metodice a lui Johnny Anderson. Băgă caietele în geantă. Apoi, observă altceva.

Sub pernă, era un pistol. Nu-l ascunsese complet. Răsuflă ușurată. Întinse mâna să-l ia.

În momentul acela, auzi pași pe scări.

Indiferent cine era nu făcea niciun efort să se ascundă. Mergea apăsat, sigur pe el. Și, în fond, de ce nu? Nimeni nu se întorcea acasă ca un hoț, pe furiș.

Era Tobes, mai mult ca sigur.

Diane își căută pistolul în geantă, dar își dădu seama că era o prostie. „Nu-l lăsa pe Tobes să vadă că era o prostie. Nu-l lăsa pe Tobes să vadă că ești înarmată, nu-l alarma, îl are pe Johnny și, dacă faci vreo greșeală, s-a terminat cu băiețelul”.

Aproape isterică, de-abia reuși să pună pistolul la loc. Pașii ajunseseră aproape la ușă. Fără să-și dezlipească ochii de la clanță, puse totul la loc în cutie, strângând în mâna amândouă pistoalele.

Ușa începu să se deschidă. Diane baga un pistol în geantă și altul sub pernă. Tobes stătea afară și o privea, mângâind mânerul rupt. Diane se dădu înapoi, spre fereastră, tremurând. Ce prostie că nu păstrase un pistol la îndemâna. Ce greșeală. Ce greșeală fatală.

— Diane, ce dracu’ faci aici?

Diane auzi vocea lui Tobes pentru că asta se aștepta să audă; și chiar după ce detectivul Edwin Hersey, de la Secția 3 de poliție, intră în cameră și luă în brațe epava tremurătoare care fusese odată o femeie demnă, nu-l recunoscu complet.

— M-am furișat, îi explică el, după ce fu în stare să asculte și să înțeleagă. Am văzut că erai gata să cedezi nervos și am venit după tine.

— Ți-am spus că mă duc acasă, protestă ea, cu jumătate de glas.

— Nu știi să minți! M-am întrebat ce aș fi făcut în locul tău. Și iată-mă.

— Ah, Ed… Oare cum m-am descurcat înainte să te întâlnesc?

— Spune-mi, te rog, un singur lucru. Ce ai fi făcut dacă ar fi fost aici?

— Aș fi vorbit cu el. Aș fi aflat unde îl ascunde pe Johnny.

Ed tăcea acuzator. În cele din urmă, îi spuse:

— Hai să plecăm de aici.

O ajută să coboare și ieșiră în stradă, unde mașina lui era parcată bară-n bară cu cea a Dianei.

— De fapt, știam că Tobes n-o să fie aici, zise ea.

— De unde știai?

— Pentru că sunt aproape sigură că știu unde se află. La localul lui Harley. Îmi vorbea mult despre locul acesta, în timpul terapiei. Era ascunzătoarea lui. Locul unde se refugia când îi mergea prost. Cred că l-a luat și pe Johnny acolo.

— Mulțumesc, Diane.

Ed o luă de mână. Era exact ce aștepta de la ea. Acesta fusese scopul Departamentului de Infracțiuni Juvenile, chiar de la început: să coopereze cu poliția.

— Mulțumesc.

Altă mașina dădu colțul și se năpusti spre ei. Diane se temea că voia să-i atace; doar traficanții de droguri conduceau în asemenea hal. Dar…

— Este Leo, zise Ed. I-am spus unde mă duc și l-am pus să mă acopere.

Mașina frână brusc. Leo se dădu jos și alergă spre ei.

— Ei, amice, îi spuse el vesel lui Ed. Ești ca și mort. Symes te vrea, toată lumea te vrea, la noi, la sediu. Și, în afară de asta, n-ai răspuns la apelul prin stația radio. Bună seara, Diane, ce mai faci?

— Sunt bine, Leo.

— Zău? Arăți ca și când ai fi văzut o fantomă.

— Nu pot s-o las pe Diane, zise Ed.

— N-o să mi se întâmple nimic, spuse ea. De data asta chiar că mă duc acasă.

— Diane…

— Pleacă, zise ea și-l împinse ușor. Te sun mâine. Îți promit.

— Urcă-te în mașină, îl sfătui Leo pe Ed, și zboară ca gândul. Ah, încă ceva. Un tip ți-a lăsat asta la birou. Marty spunea să ți-l dau.

Îi înmână un plic mare, maro pe care scria ceva; Diane nu reușea să distingă ce. Era prea întuneric.

— Ești sigură, Diane?

Ed răsuci plicul între degete. Nu putea să-și rateze cariera, trebuia să plece. Diane îi făcu cu mâna și-i spuse;

— Zboară, pasăre mare.

— Te iubesc, îi șopti el.

Se urcară toți trei în mașinile lor. Peste câteva secunde, strada rămase la fel de pustie ca în urmă cu douăzeci de minute, când venise Diane. „Cu puțin noroc, se gândi ea, forțele polițienești din Paradise Bay își vor concentra energia în direcția localului lui Harley; Tobes va rămâne în seama mea. În sfârșit”.

•

Tobes auzi o mașină și-l trase pe Johnny lângă ușa unei case. Puțea. Cineva urinase acolo. Lui Johnny nu-i plăcea cartierul, dar se simțea în siguranță alături de Tobes. Într-un fel. Trecu o mașină de poliție, urmată de alta. Apoi, după nicio jumătate de minut, o văzu pe a treia. Tobes asculta.

— Mișcă-te, îi spuse el, mișcă-te mai repede.

Mergeau de mână, de-a lungul acestei străzi late. Era aproape cufundată în beznă și mirosea a gunoi. Johnny avea senzația că putea sări oricând un tip uriaș de după cazanele de gunoi cu un pistol în mână și îi venea să o ia la fugă. Dar Tobes nu o să fugă. Deschise deodată o ușă și se treziră cu un miros ciudat, într-un loc unde Johnny nu vedea nimic. Urcară scările. Apoi, Tobes se opri și spuse: „Oi!” – sau cam așa ceva. Se deschise o ușă și se

aprinse lumina în această cameră murdară. Era un muzeu al groazei. Casa de Ceară.

— Bine ai venit, îi spuse Tobes.

Și atunci își dădu seama: Tobes locuia aici.

Și era înarmat.

Stătea în mijlocul camerei, cu un pistol în mână.

— Toate acestea sunt reale? îl întrebă Johnny.

— N-ar trebui să fie, îi răspunse Tobes.

Nu era un răspuns prea grozav, după părerea lui Johnny. Dar, când încercă să se uite mai bine, Tobes îl smuci.

— Cineva, zise el, băgând pistolul în buzunar, ne face necazuri, Johnny. Hai s-o ștergem.

Când ajunseră din nou pe stradă, Johnny îl întrebă:

— Luăm alt taxi? (Fiindcă așa veniseră până aici.)

— Nu.

— Pentru că sunt pe urmele noastre, nu-i așa?

— Vezi că te duce mintea?!

— Și acum ce o să facem, istețule?

— O să împrumutam niște roți, îi spuse Tobes.

Găsi ce dorea puțin mai departe. Tobes pătrunse într-o mașină Subaru D.L. și porniră.

— Încotro mergem? îl întrebă Johnny.

— Într-un loc unde nimeni n-o să se gândească să ne caute. Johnny se gândi la vorbele lui, în timp ce Tobes conducea. Destul de prost. Se pare că nu prea era obișnuit. Poate o să observe cineva. Poate proprietarul mașinii anunțase deja poliția. Dar, mai mult ca orice, se gândea cum o să se sfârșească toate astea. Nu întrezărea deloc un sfârșit care să-i fie pe plac.

Înaintau spre coastă. În curând, lăsară în urma luminile orașului și traficul se împuțina. Șoseaua urca, șerpuia și cotea. Johnny nu cunoștea împrejurimile. Apoi, parcară într-un tufiș des și Tobes se dădu jos. Johnny îl urmă. Mirosea a mare și auzeau valurile. Era o casă mare, pe deal. Traversară un câmp să ajungă până acolo. Toate

ferestrele erau întunecate, deci nu era nimeni acasă; dar Tobes bătu în ușă cu ciocănelul, metalică, de parcă ar fi vrut să-l trezească pe Dracula în miezul zilei.

Nu răspunse nimeni. Se înfuria, Johnny îi simțea mânia clocotind, dar ce rost avea, zău așa! Doar nu era nimeni în această casă. Așa că acum înconjurară veranda și ajunseră la niște uși glisante. Tobes scoase cuțitul și se puse pe treaba. Îi luă ceva timp. Pe urmă dispăru, târându-se în patru labe, ca și când ar fi vrut să adulmece ceva.

— Johnny.

Băiatul tresari speriat.

Tobes se întorsese fără să-l prevină.

— Fii gata s-o iei la fugă. Dacă auzi vreun zgomot fugi, urcă-te în mașină și așteaptă-mă.

Tobes inspiră adânc, se rezemă de geam și-l trase ușor. Ușile glisante se deschiseră fără zgomot.

— Ai întrerupt alarma? îl întrebă Johnny și Marele T. încuviință din cap.

Intrară în casă. Da, era întuneric și, cu cât aștepta mai mult, cu atât vedea mai bine. Tobes trăgea draperiile. Se îndreptă spre o ușă interioară și aprinse luminile.

Băiatul clipi și se uită în jur. Era o casă mare. Și i se părea drăguță. O mulțime de cărți și flori peste tot. Mai ales flori roșii și câteva albe. Văzu un șemineu; oh, ce mult îi plăcea. Și vase de sticlă frumos mirositoare, cu lumânări plutind înăuntru: o mulțime, câte unul pe fiecare măsuță. Niciunul nu era de aceeași înălțime. Johnny își dădu seama că îi fusese frig, dar acum îi era cald. Ba chiar mai mult decât atât. Simțea o căldură interioară. Îi plăcea locul ăsta!

— Cine locuiește aici? murmură el.

— Persoana care mă înțelege cel mai bine, îi spuse Tobes. Se duse la ușile glisante pe unde intraseră și le încuie. Un prieten. Cineva care trăiește într-un templu al păcii și al armoniei.

Johnny se uită la Tobes în timp ce vorbea. Îi străluceau ochii și băiatul bănuia că încerca să-i spună ceva, dar nu-și dădea seama ce. Râdea înfricoșător. Ca o fantomă.

— Tobes, nu ești fantomă. Încetează.

— Ce?

— Nu mai râde. Ți-am mai spus și altă dată că nu-mi place deloc. De ce nu înțelegi? Nu ai de ce să te prefaci, ești un om minunat. Se îndreptă spre el. Grozav. Te iubesc.

Dar Tobes îl respinse.

— Ce tot spui acolo? Nu înțeleg nimic.

— Ce este așa de neînțeles, pentru numele lui Dumnezeu?

— Crezi că sunt un pervers, nu-i așa?

Tobes îl lovi în piept și Johnny fu cât pe ce să se prăbușească.

— Ce înseamnă pervers?

Tobes îl privi mult timp; apoi ridică din umeri enervat și-i întoarse spatele, ca și când Johnny ar fi fost un gunoi.

— Mi-e foame, zise Tobes, pe un ton posomorât. Ție nu îți este?

— Aș vrea să mănânc ceva.

Culmea era că Johnny nu se simțea jignit de atitudinea lui Tobes. Nu era la fel ca atunci când îl respingea Mike Anderson, pentru că el era întotdeauna prea ocupat. Tobes se duse în bucătărie, urmat de Johnny. Cine locuia în această casă avea o preferință pentru alb.

— Nu-i absolut nimic de mâncare. Șampanie.

Tobes scotoci în congelator.

— Laptele s-a acrit, câh!

Îl turnă în chiuvetă și se îndreptă spre dulapuri. Se întoarse cu un bețigaș. Unul singur. Îl ținea ridicat și zâmbea din nou.

— Ce crezi că ar trebui să facem cu ăsta?

Johnny nu-i reaminti că nu aveau ce căuta aici și deci n-ar fi trebuit să facă nimic. Dar acum nu era momentul potrivit.

— Hai să vizităm casa.

Tobes ieși în fugă din bucătărie. Johnny îl auzi tropăind pe scări și se lua după el. Intră dintr-o cameră într-alta, trăgând draperiile, să-i ferească de privirile iscoditoare. Ultima cameră era de fapt un alcov, cu o fereastră mare, rotundă.

— Uau! exclamă Tobes și se opri.

Perne roșii, galbene, portocalii, albastre, de toate culorile erau împrăștiate peste tot. Podeaua era goală. Johnny observă alte vase de sticlă, cu lumânări de ceară plutind înăuntru. Mai era și o stație stereo sofisticată, cu boxe și două seturi de căști. Era un Big Mac în domeniul aparaturii stereo.

Tobes părea uluit.

— A mutat-o; murmură el. Dar de ce a mutat-o la etaj? Oricum, este mult mai bine așa.

Acum nu mai era uimit. Se apropie sigur pe el de stația stereo; se pare că știa exact ce făcea. Când apăsă pe câteva butoane se aprinseră niște beculețe și aparatura se puse în funcțiune.

În colț, era un suport de CD-uri elegant, în forma de turn. Tobes se întoarse spre el și fluieră apreciativ.

— Wagner, zise el. Toate… operele.

Se îndreptă spre discuri cu pioșenie, ca un catolic spre altar, lua unul și-l introduse în aparat. În următorul minut, muzica incredibilă umplu casa. Pentru Johnny suna ca și când muzicienii ar fi deschis o fereastră undeva și ar fi lăsat să pătrundă furtuna de pe mare. Simțea șuieratul vântului, zbaterea oceanului, vuietul valurilor. Tobes dirija cu ochii închiși, iar bețigașul i-ar fi numai bun, așa că Johnny alergă la parter, să-l aducă. Tobes izbucni în râs când băiatul i-l puse în mâna dreaptă, dar continuă să dirijeze, perfect relaxat acum.

După un timp, Johnny se așeză pe una dintre perne, care era confortabilă și începu să moțăie. Muzica se estompase. Cânta cineva. Tobes băgă

bețigașul în buzunarul cămășii și se trânti pe o pernă, lângă Johnny. Băiatul se sprijini de el, culcându-și capul pe pieptul lui. Simțea că lui Tobes nu-i place. Dar lui Johnny nu-i pasa. Era fericit.

Tobes însă se foia. Până la urmă, Johnny trebui să se ridice, pentru că Tobes nu suporta să fie atins și se simțea probabil „știutor”.

— N-o să te părăsesc, zise el. Atâta timp cât o să ai nevoie de mine.

Tobes se strâmba ca și când l-ar fi durut măseaua.

— Nu înțelegi, gemu el.

— Pune-mă la încercare.

După câteva încercări nereușite, Tobes începu să-i vorbească despre el. Johnny nu reuși să urmărească tot ce-i spunea. Simțea că Tobes îi ascundea unele lucruri pentru că îi era frică să nu-l jignească. Și acest fapt îl scotea din sărite pe Johnny. Se strădui să-l facă să înțeleagă, dar Tobes îi dădea înainte cu diferența de vârstă dintre ei, explicându-i că el era un om normal și nu-i plăceau perverșii, mai ales când se luau de copii ca Johnny. Sigur, totul ar fi fost OK, dacă ar fi știut ce înseamnă pervers.

În cele din urmă, Tobes spuse ceva clar:

— Te iubesc, Johnny. Ești un rebel, la fel ca mine. Semeni atât de mult cu mine. Ești tot ce aș fi putut să fiu eu. Și ești singurul lucru bun din viața mea.

Dar, în timp ce Johnny plutea într-al nouălea cer, adaugă:

— Păcat că n-a dus la niciun rezultat. Nu va duce niciodată.

Tobes oftă din adâncul sufletului. Johnny se pregătea să-i vorbească din nou, când însoțitorul sau sări dintr-odată în picioare și se năpusti pe hol, îndreptându-se spre unul dintre dormitoare. Johnny alergă după el, gata să protesteze, dar îl găsi cotrobăind într-un dulap îngropat în perete. Când

apăru, Tobes luă ceva de pe un umeraș și-l puse pe umeri. O haină albastră, marinărească! Cu cercuri pe mâneci și ancore mici la guler. Johnny văzuse haina asta undeva. Dar unde anume? Tobes scotoci mai departe. Scoase o fustă crem. Și o îmbrăcă.

Johnny izbucni în râs. Tobes își puse o mână în șold și se admiră în oglindă. Se fâțâi atât de mult, încât bețigașul îi căzu din buzunar și rămase pe jos, lângă pat.

— Ești tare drăguță, îi spuse Johnny. Vrei să fii prietena mea?

Porniră pe scări, braț la braț, zguduindu-se de râs. La parter era o oglindă mare: se priviră amândoi și explodară în hohote de râs.

Fură nevoiți să se așeze pe ultima treaptă, să se liniștească.

Dar le pieri râsul când auziră o ușă deschizându-se. Se întoarseră. Johnny văzu interiorul unui garaj, legat de această casă superbă printr-o ușă, care era deschisă acum. Cineva stătea în prag. Și, în momentul acela, știu unde mai văzuse haina marinărească.

— Buna, Diane! zise el.

PARTEA A TREIA

Deci, Diane pleacă de la Tobes și se duce direct acasă. Tobes și Johnny nu au venit încă. La început este surprinsă și apoi încântată. Întârzierea lor îi dă ocazia să pună lumânări aromatice și să aprindă un buștean în cămin, primul ei buștean, pentru că aerul nopții de toamna este rece și aduce ceața de pe mare. Miroase a frunze ude, căzute. Poate că lui Johnny o să-i fie foame când va ajunge: se uită în frigider și apoi îi va citi jurnalul.

Însă, când își așeza geanta deschisă încă pe dulapul din bucătărie, zărește caietele lui Tobes și cedează tentației. Sunt șase. E greu să le parcurgă în ordine, dar totuși găsește unul care începe cu cuvintele:

> Bună!
>
> Sunt Tobes.
>
> Numele meu adevărat este Tobias, dar puteți să-mi spuneți Tobes. La fel ca toată lumea.

Stă în picioare, lângă chiuvetă, pregătindu-se să umple ceainicul. Dar începe să citească și uită de ceainic.

Când aude pe cineva bătând la ușa de la intrare, nu intră în panică, deși nu este gata încă să primească vizitatori. Adună caietele, ia geanta, stinge lumina și se strecoară în liniște în garaj. Se urcă în mașină, lăsă portiera întredeschisă, ca să nu facă zgomot, și ascultă. Afară este liniște. Continuă să citească. Trec zece, cincisprezece minute, apoi aude un zgomot. Zgomotul vine din casă.

Ascultă atent, încercând în zadar să descifreze cuvintele. N-are de ce să se grăbească. O să-i lase să se instaleze confortabil…

Muzică stridentă, wagneriană (a învățat între timp să o recunoască).

Are un pistol în geantă. Nu este o biată femeie lipsită de apărare, la mila unui bărbat. Va intra în casă, îl va înfrunta pe Tobes; trebuie să pună capăt acestei situații. Este încordată la maximum, ca niciodată. I s-a diluat sângele, i s-a răcit, transformându-se într-un vin cristalin, dătător de viață.

Iese din mașină. Acum se cunoaște, la fel de bine cum îl cunoaște pe Tobes, și-i vin în minte, pentru prima oară după ani de zile, versuri memorate de mult…

> La fel ca acela care, pe un drum singuratic
> Merge cu frică și groază,
> Drept înainte
> Și nu mai întoarce capul;
> Fiindcă știe că un diavol înspăimântător
> Pășește pe urmele lui…[13]

Johnny o vede imediat.

— Bună, Diane! exclamă el și face un pas spre ea.

Dar Tobes îi pune o mână pe umăr și-l trage înapoi. În mâna cealaltă, ține un bețigaș, scurt, ascuțit. Bețigașul Dianei. Îl ridică în fața lui, de parcă ar fi unul dintre mareșalii lui Hitler, cu aghiotanții săi. Într-un fel, este mai periculos decât orice pumnal.

Este îmbrăcat în hainele ei. Diane își dă seama că Johnny se uită uimit de la unul la altul, dar nu îndrăznește să-l privească.

— Lasă geanta jos, îi spune Tobes.

Diane vede telefonul de pe măsuță și se îndreaptă spre el. Tobes n-o oprește. Pune geanta alături și se întoarce să se sprijine de un dulăpior.

Sună telefonul.

Se întoarce să ridice receptorul.

— Nu! zbiară Tobes.

— Diane, îi spune un glas cunoscut la ureche, ești singură, aud…

Tobes se năpustește.

— Diane te simți bine? Ce se întâmplă? Diane!

— Sunt bine. Nu pot să vorbesc acum, sunt bine.

Tobes o trântește pe podea. Încăierarea lor se termină repede. O copleșește cu greutatea lui. Simte mirosul lui de Marlboro și aude un trosnet. Când întoarce capul la stânga, vede că a smuls telefonul din priză. Firele dezgolite sclipesc în lumina.

— Cine era?

Tobes se ridică. Se ridică și ea, mai încet. Johnny stă rezemat de peretele opus, cu o mână la gură și ochii mari de uimire.

— Cine era?

— Un prieten.

— Ed Hersey?

— Un prieten.

Tobes îi face semn lui Johnny. Băiatul se duce imediat la el. Tobes îi pune un braț pe umăr și-i spune:

— Astupă-ți urechile, nu asculta ce-ți spune.

— De ce?

— Pentru că este nebună. Și rea.

Johnny se întoarce să se uite la Tobes. Este nedumerit.

— Noi doi avem de discutat, zise Tobes.

Diane îl aprobă.

Afară este ceață; ceva din atmosfera exterioară pătrunde în casa ei. Johnny este îmbrăcat numai în tricou, blugi și adidași. Este palid la față ca lumina lunii. Sirena unui vapor geme de-a lungul canalului și băiatul se cutremură.

— Tobes, spuse Diane. Ce-ar fi să aprindem focul?

Se gândește. Între timp, Diane se întreabă ce va face Ed. De unde sunase? De la poliție. Făcea patruzeci și cinci de minute cu mașina până la ea.

Tobes pune bețigașul pe măsuța de cafea, ca să-și scoată haina și fusta Dianei. Le aruncă pe sofa, lângă geaca lui veche, uzată. După o pauză

nesigură, ia geaca și și-o pune pe umeri, aranjând-o tot timpul, nervos. Pentru o clipă, se gândește să se pregătească de plecare. Dar…

— Sigur, zise el, încet. Aprinde focul.

Diane se îndreaptă spre șemineu. Erau deja câțiva bușteni înăuntru. Dar cu ce să-i aprindă?

Tobes știe cu ce. Rânjind răutăcios, scoate din buzunar un teanc de cărți de vizită și le răsfoiește în formă de evantai. Le întinde spre ea, până își recunoaște propriile cărți de vizită. Iar cu cealaltă mâna, scoate un pachet de țigări și o brichetă. Le trântește pe amândouă pe sofa; apoi, fără să-și dezlipească privirile de la ea, se apleacă să ia bricheta și să aprindă cărțile de vizită.

Diane știe că arzându-i cărțile de vizita, numele, o arde, de fapt, pe ea. Acesta nu este decât un preludiu la Armagedon, este de-abia începutul.

Tobes atinge în sfârșit cărțile de bușteni, care se aprind repede.

— A trebuit să-ți arunc laptele, zice el, ridicându-se în picioare.

— Am putea să bem niște șampanie!

Pornește spre bucătărie.

— Stai.

Diane se oprește.

— Da?

— Luminile. Stinge-le. Pe toate. Aprinde lumânările acelea. Și te rog să nu uiți, doctore, că n-o să te scap din ochi, oriunde te-ai duce și orice ai face.

— Da, sigur… luminile.

Focul arde acum în cămin, așa ca, după ce Diane le stinge, casa rămâne luminată destul de plăcut. Dar Tobes tot nu este mulțumit. Se duce la dulapul de sub scări și-l deschide, înăuntru este panoul cu siguranțe electrice. Meșterește ceva și muzica se întrerupe. Încruntându-se, își băgă iar mâinile înăuntru și, peste o clipă, se aud din nou acordurile funerare ale lui Wagner, dar luminile rămân stinse.

Diane aprinde lumânările, șase în total. Arome de mimoză, lavandă și trandafir sălbatic încep să se răspândească în casă. Vasele din sticlă, pline cu ulei, arată frumos la lumina focului.

— Și acum, cocktailurile, zice Tobes.

Focul și lumânările iluminează destul bucătăria, pentru Diane. Oaspeții ei o urmează la distanță; poate că vor să pară amenințători. Johnny o privește pe Diane, ca și când ar fi schimbat locul cu Nicole și ea ar fi devenit Vrăjitoarea cea Rea din coșmarurile lui.

Congelatorul este gol. Diane își amintește că a ascuns niște fripturi pe raftul de sus, când ținea regim. Sunt încă acolo. I le dă lui Johnny și apoi umple două pahare de Laurent-Perrier. Tobes îi urmărește fiecare mișcare, așa cum îi promisese, dar oricum, n-are de ce să se teamă.

— Haideți să ne întoarcem lângă foc, le propune Johnny, cu un glas stins.

Se duc cu toții în sufragerie. Johnny aleargă lângă șemineu și îngenunchează în fața lui, întinzând mâinile spre grătar. Tobes stă alături de el.

— Așază-te, Diane.

Îl ascultă. Umbrele dansează în ritm cu flăcările. Uneori, reușește să-i vadă ochii lui Tobes, uneori nu. Ridică paharul.

— În cinstea noastră! exclamă el.

Diane bea.

— Eram nebun după tine, spuse Tobes, înclinând paharul, să savureze culoarea vinului.

Vorbește, calm, încet.

— Credeam că o să mă salvezi.

Ridică din umeri și mai ia o înghițitură.

— Ar fi putut să ne fie minunat împreună, minunat ca vinul acesta.

Soarbe din nou.

— Dar ai preferat să mă trădezi. Ei, știi că-i bun! N-o duci rău de loc, nu-i așa?

Tristețea licorii Laurent-Perrier începe să-și țească vraja în jurul Dianei, ca o cântare frumoasă, obsedantă, auzită într-o catedrală aproape goală, într-o după-amiază însorită. Soarbe din nou, amintindu-și de bătrânul ei profesor, care nu și-a împlinit niciodată dorința să fie numit titular pe post. Nu se simțise niciodată atât de stăpână pe viață…

În liniștea care se lăsase, aud o mașină parcând pe alee.

Trei capete se întorc ca unul. Trei perechi de ochi scrutează bezna draperiilor care ascundeau fereastra de lângă intrarea principala. Farurile se reflectă în geam, tivind materialul în nuanțe aurii… Pași pe alee, pe trepte, pe veranda… o bătaie discretă în ușă, nici timidă, nici insistentă. Diane se ridica, se oprește. Tobes nu reacționează încă. Ea se îndreaptă spre intrarea principală. La jumătatea drumului, simte o mână rece pe braț. Fața lui Tobes îi apare dinaintea ochilor. Buzele lui sunt foarte aproape de ale ei.

— Bagă-l înăuntru, îi poruncește el. Haide!

Diane se uită în jos. Bătaia în ușă se repetă. Își ridică privirile, dar Tobes și Johnny au dispărut. Se întoarce. Nici urmă de ei. Unde or fi? Își revine și deschide ușa. Ed ridicase mâna, ca și când s-ar fi pregătit să bată a treia oară. Când o vede, îi zâmbește.

— Bună, zice el. Ce faci?

S-a întâmplat ceva.

Ar trebui să intre – s-a dat la o parte să-l lase să treacă și să pună situația sub control. Dar nu se urnește din loc. Diane se uită la el. O privește intens; ochii lui se străduiesc să-i transmită un mesaj.

— Eram în trecere, îi spuse el, și m-am gândit să-ți fac o vizită.

— Intră.

Tot nu se mișca.

— Este târziu. Nu pot să rămân.

Ochii lui se uită de jur-împrejur, prin sufrageria ei.

Vede focul, lumânările… parcă ar fi un polițai care studiază scena crimei.

— Hai, intră, îl îndeamnă Diane.

Văzând că Ed continua să se zgâiască la ea și prin cameră, îi dă înainte cu gura:

— Tocmai am terminat de studiat operele lui Wagner. Știi, îți amintești…?

Ed vrea ca ea să facă ceva. Și Tobes vrea același lucru. Dar ce altceva ar putea face în plus decât face deja?

— Ed, îi spune ea, cu convingere, intră, este frig, am făcut focul, am niște vin.

— Mulțumesc, îi răspunde el întorcându-se, dar în noaptea asta sunt de serviciu.

— Ed!

Ed coboară treptele pe alee; se urca în mașină, îi face semn cu mâna, pe fereastra deschisă, pornește motorul și pleacă.

Diane închide ușa și se sprijină de ea, cu ochii închiși. Dar atunci aude foșnete și știe că nu poate rămâne așa, la nesfârșit. Și deschide ochii. Acolo, pe măsuța de cafea sunt două pahare, pe jumătate pline, sclipind în lumina flăcărilor, ieșind în evidență.

Ed a văzut paharele. Mai mult ca sigur!

Tobes apare de după ușa de la bucătărie, cu Johnny strâns lipit de brațul lui. În mâna liberă, ține un pistol, îndreptat spre tavan. Acum îl coboară până când ajunge la nivelul Dianei.

— De ce nu l-ai adus înăuntru?

— Doar ai auzit, îi răspunse Diane, posomorâtă. N-a vrut.

— Da, pentru că i-ai făcut vreun semn. Vorbește cu răutate. Ce zici de pistolul meu? Drăguț, nu?

I-l întinse să-l vadă, dar îl ține totuși de mâner. Îi despărțeau vreo șase metri; nu distingea arma prea bine.

— L-am găsit astă-seară, mai devreme, în camera mea, îi spune Tobes lui Johnny. Nu mă așteptam. Știi, nu este al meu. Te las să ghicești de trei ori.

Diane se așază pe sofa. Da, deși o amenință cu pistolul, îndreptat spre fruntea ei, ca și când ar fi fost legat de un fir invizibil, așa încât, în timp ce merge, rămâne ațintit în același loc. Reușește totuși să se așeze. Johnny se uită dintr-o parte într-alta. Diane îl studiază și ajunge la concluzia că micul ei pacient caută puncte de reper în experiențele trecute, ca să poată înțelege ce se petrece.

Și nu va fi greu să le găsească, dacă ea își va face meseria așa cum trebuie.

— Nu știu despre ce vorbești, zice Diane. Tu știi, Johnny?

— Nu vorbi cu băiatul. Să nu îndrăznești să vorbești cu el. Nu ești demnă nici măcar să-l ștergi la fund!

Tobes înaintează câțiva pași spre sofa.

— Îl vrei, dar n-o să-l ai.

— Da, știu. Pentru că este numai al tău.

— Nu! Pentru că este al nimănui. Este propriul stăpân.

Mâna lui Tobes, în care ține pistolul, tremură. Diane își ține respirația și își ia la revedere în gând, de la *Ma-ma,* pentru că o să moară.

— Prietenul tău, polițistul… și-a dat seama.

Lasă pistolul în jos. Este încă vie. Și Tobes îi dăduse drumul lui Johnny.

— De asta n-a vrut să intre.

Tobes își luase o expresie de satisfacție calculata.

— A primit plicul meu.

— Ce?

— Plicul meu. Mi-am făcut însemnări. Și i-am trimis un raport detectivului Hersey. Plus bilețelul de mulțumire al Juliei pentru weekendul din San

Diego. Ți l-am furat. Acum știe că tu i-ai ucis pe puștii aceia.

Diane se gândește.

— Tobes, îi spune ea, Johnny îți cunoaște trecutul?

Tobes își ferește privirile, fără să-i răspundă.

— Știe că ai fost agresat sexual de tatăl tău? Și că îți place să dai foc? Și să șantajezi?

Tobes o privește livid.

— Încetează cu rahaturile astea.

— Johnny, spune ea, indiferentă la mânia lui Tobes, la un moment dat, va trebui să descoperi unele lucruri despre acest om și cred că acum ar fi timpul potrivit.

— N-o asculta, Johnny.

Dar acum, băiatul adoptă o atitudine independentă.

— Ce este un pervers? întreabă el.

În liniștea care se lasă, Tobes se întoarce și își sprijină fruntea de șemineu. Pistolul îi atârnă între degete. Dar Diane este prea departe de el; nu poate risca să i-l smulgă.

— Un pervers, spune ea cu grijă, este cineva care a luat-o pe o cale greșită când este vorba de sex. Știi ce este sexul, Johnny, am mai discutat despre acest subiect. Ei bine, unui bărbat pervers îi place să facă dragoste cu alt bărbat, în loc de o femeie. Sunt mai multe de spus, dar cred că este suficient deocamdată, nu?

În tot acest timp, Johnny o privește serios, fără să clipească nicio clipă, ca un băiat hotărât să învețe.

— Vrei să spui că Tobes este un pervers? zice el, după ce Diane termina de explicat.

— Așa cred.

— De ce?

— Din cauza anumitor lucruri care i s-au întâmplat în copilărie.

Johnny se întoarce să se uite la Tobes, care îl ignoră.

— De ce nu-mi povestești? îi spune băiatul, pe un ton blând.

— N-am ce să-ți povestesc, îi răspunde Tobes, fără să-l privească. Apoi ridică ochii să se uite la Diane. În curând, va veni poliția să te ia, spune el. Și, până atunci, taci din gură.

Îndreaptă pistolul spre ea.

— Tobes, îi striga Johnny, nu face asta, te rog.

— Dar spune minciuni despre mine!

— Poate.

Johnny se întoarce din nou spre Diane.

— În orice caz, vreau să aflu tot.

Șovăie. Poate fi convins. Diane nu trebuie să facă altceva decât să-și aleagă cu grijă fiecare cuvânt.

Doamne Sfinte, atâta tot.

Își ia inima în dinți și începe. Îi povestește lui Johnny despre întâlnirea ei cu Baker, directorul adjunct al școlii.

Este o poveste bună, care scoate în evidență toate detaliile fizice; trebuie să-i ofere destule orori lui Johnny, ca să-l atragă de partea ei fără să-l rănească sufletește. Îi spune ce a aflat de la tatăl lui Tobes. Îi reamintește lui Johnny cu blândețe că Tobes fusese îmbrăcat în hainele ei acum câteva clipe, că îi place să poarte lucruri femeiești și că se costumase în femeie în noaptea când îl atrăsese pe Joel Hagen în subsolul unei case pe care o incendiase, apoi și în cimitir, când se dăduse drept Alice Mornay…

— Ești atât de deșteaptă…

Tobes îi întrerupe monologul, dar într-un mod neașteptat, fără violență. Se trântește pe sofaua ei, cu pistolul atârnând între picioarele lui desfăcute, și repetă:

— Ești atât de deșteaptă.

În spatele lui, prin ușa de la bucătărie, Diane vede colțul unei ferestre care dă spre verandă. Nu are draperii. Ceva, cineva tocmai a trecut pe lângă ea, fără să scoată niciun sunet.

Cine este acolo, afară și pentru cine a venit?

Pentru Tobes?

Pentru ea?

Se apleacă spre el, încercând să fie sinceră și-i spune:

— Nu te învinuiește nimeni, Tobes. Nu puteai face nimic să previi ce ți s-a întâmplat.

El nu-i răspunde. O privește drept în ochi și își mișca încet capul, dintr-o parte într-alta. Este obosit. O urăște cu pasiune, dar, pentru că este epuizat, pasiunea este amorțită. Doar ea poate vedea ura aceea. Îi simte disprețul și furia.

— Poate ar fi bine ca tu să continui tratamentul cu Diane.

Pentru Tobes și Diane, zăvorâți în propriul lor microunivers, este o surpriză neașteptată: ochii lor își spun unul altuia ce mult îi deranjează intervenția lui Johnny. Apoi, Tobes exclamă cu amărăciune:

— *Et tu, Brute?*[14]

Pronunță greșit ultimul cuvânt. Diane știe că cititul în bibliotecă, de unul singur, cu un pisoi în pulover, nu te învață cum să pronunți cuvintele în limbile moarte.

— Nu da vina pe Johnny, îi spune ea. El nu este un trădător, ca toți ceilalți. Doar ai recunoscut și tu.

— Știu.

Tobes se ridică (ține și acum pistolul atârnat între degete, dar nu stă niciodată suficient de aproape), și-i spune:

— Am crezut că este diferit, înțelegi? Mi-am dat seama că cel mai sigur lucru este să întorc spatele și să plec. Dar îmi plăcea. Pe urmă, am început să-l iubesc. Pe urmă…

— Pe urmă, intervine Diane, calmă, a venit o zi când ai vrut să-i cumperi flori, pentru că așa se face pentru iubitul tău, pentru dragostea vieții tale. Apoi te-a trădat, când a povestit de Alice. Și au

urmat retragerile, neînțelegerile, uniforma ofițerului… sfârșitul.

Pentru o secundă, Tobes nu-și dă seama. Apoi își înalță capul și o privește plin de ură.

— Mi-ai citit însemnările. Da, asta ai făcut. Mi-ai citit însemnările, fir-ar să fie.

— Pe toate, spune ea, ridicându-se de pe scaun. Știu că ți-ai mascat dorința pentru Johnny prin transfer de vinovăție, concentrându-ți toate gândurile rele asupra mea. Știu că l-ai fi ucis, la fel cum i-ai ucis pe toți ceilalți.

— Să-l ucid?! Tobes o privește uimit. Nu-mi vine să cred că ți-a trecut prin minte așa ceva. Îl iubesc!

Se întoarce spre Johnny, care stă în colț, lângă șemineu, încercând să se ascundă între cei doi pereți, să dispară.

— Spune-i că te iubesc, zbiară Tobes.

Johnny tremură. Dă din cap, incapabil să vorbească.

— Ai știut, mai mult ca sigur, îi spune Diane, înaintând spre Tobes (acum se apropiase din ce în ce mai mult de pistol), în adâncul sufletului, că Johnny se simțea atras de tine numai pentru că nu-l cunoștea pe adevăratul Tobes.

— Nu! Te înșeli amarnic!

— În ochii lui, erai ceea ce ți-ai dorit întotdeauna să fii.

— Zău? Și ce anume mi-am dorit?

— Să fii altcineva. De aceea îți plăcea să joci teatru, să te costumezi, să evadezi din realitate.

— Dar tu mi-ai spus să fac toate lucrurile astea! Voiai chiar să mă prezinți societății dramatice din Orcutt, ai spus-o cu gura ta! Sunt sigur… sunt…

Deodată, ochii goi ai lui Tobes se ațintesc asupra lui Johnny. Băiatul s-a oprit din tremurat. Fața lui palidă este plină de pete purpurii: parcă ar fi lovit de ciumă. Ochii lui larg deschiși sunt fixați asupra lui Tobes – dar nu ca să-l idolatrizeze sau să-l admire. Acum privește un animal sălbatic, de

teamă să nu-l ia pe nepregătite când se va năpusti asupra lui.

Tobes înaintează câțiva pași spre băiat. Ține brațele deschise, să-și arate dragostea și căldura; dar, între timp, Johnny vede în el numai întruchiparea lui Frankenstein. Se strecoară pe sub cotul stâng al lui Tobes și se repede spre ușa de la ieșire. Tobes ajunge înaintea lui. Stă cu brațele desfăcute, de parcă ar fi răstignit, dar nu seamănă cu Mântuitorul. Brațul lui drept, cu arma în mână, este ațintit înainte.

— La o parte! șuieră Tobes. Știi ce s-a întâmplat cu femeile care au promis să-l salveze pe Olandezul Zburător și nu s-au ținut de cuvânt? Au fost blestemate pentru vecie! La o parte!

Johnny se întoarce și o ia spre scări, fugind cât îl țineau picioarele. Tobes o rupe la fugă, după el. Diane face un efort stângaci să-l oprească și nu reușește. Știe că, de îndată ce va ajunge sus, băiatul va rămâne blocat acolo. Lumina este altă problemă importantă. Panoul cu siguranțe electrice. Pierde secunde prețioase, încercând să repare ce a stricat Tobes, dar casa rămâne cufundată în bezna și timpul se scurge în defavoarea lui Johnny.

I-a mai rămas o singură speranță. Se întoarce în grabă în sufragerie și apucă un buștean din șemineu. Scântei sclipitoare îi cad pe mână și scoate un strigat. La zece centimetri de capătul flăcării, lemnul este mai fierbinte decât și-ar fi imaginat. Scapă tăciunele pe o masă, distrugând o lumânare. Vasul de sticlă se sparge și uleiul se împrăștie. Smulge o cârpă din dulap și o înfășoară în jurul tăciunelui. Apoi scoate pistolul din geantă și se năpustește pe scări, cu lumina într-o mâna și moartea în cealaltă.

Rațiunea îi spune că greșește. Când a tras tăciunele din foc, a deranjat și alții care s-au împrăștiat pe covor, într-o cascadă de foc. Ar trebui să se întoarcă și să-i pună la loc. Ar trebui să

șteargă uleiul din vasul spart. Dar nu mai este timp.

Când pășește pe ultima treapta, muzica se amplifică. În aceeași secundă, milioane de wați îi zguduie ferestrele. Răsună o voce prin megafon: „Gascoign, știu că mă auzi. Sunt șeful poliției locale, Sean McShea. Am înconjurat casa. Dacă lași băiatul să iasă și pe dr. Cheung, o să scapi nevătămat”.

Răsună un clinchet de sticlă spartă pe podeaua de sus. Diane urca scările în grabă și se năpustește spre dormitorul ei. Dar se oprește în prag. Tobes l-a apucat pe Johnny de gât și stă lângă geamul spart, zbierând: „La o parte!”, atât ei, cât și mulțimii adunate afară: erau destui. Vocile se ridică și scad, purtate de briza rece care adie dinspre ocean.

Diane se repede la Tobes, cu tăciunele aprins în fața ei. Dar el o simte și-l întoarce pe băiat, ținându-l dinaintea lui ca pe un scut. Se dă înapoi: îi pârlise părul lui Johnny și fusese cât pe ce să-i ardă ochii.

Dar în afară de părul pârlit al băiatului, mai simte și alt miros. La parter arde ceva. Nu buștenii, ci lucrurile din casă. Tăciunii scoși din cămin, candela spartă…

Tobes ridică mâna. Metalul sclipește palid.

— Tu mi-ai băgat pistolul ăsta pe gât, ticăloaso, zbiară el, întinzând arma spre ea.

Încearcă să pareze cu lemnul încins, care aproape se stinsese acum.

— L-ai făcut să se potrivească balistic cu arma care l-a ucis pe Douggan! Și pe Jensen, și pe Delmar! Fiindcă se potrivesc, mai mult ca sigur. Deci, ce ești tu, Diane?

— Din contră, ripostă ea, ce ești tu?

Îi tremură pistolul în mână. De-abia reușește să-l țină îndreptat către capul ei.

— Pe el sunt amprentele tale, continuă ea, liniștită, nu ale mele. Pistolul meu a fost furat cu

mult timp în urmă. Și nu uita că ai mărturisit. Mi-ai spus că tu ești ucigașul. Mi-ai povestit despre Alice Mornay, de locul unde a fost găsit trupul lui Delmar.

Johnny zace inert în strânsoarea lui Tobes. Dar aude deodată o voce cunoscută, vocea tatălui său și începe să se zbată ca un epileptic.

— Johnny, striga Mike prin megafon. Mă auzi, fiule?

— Tobes…

Vocea lui Mike Anderson reverberează în toată casa.

— Nu-mi răni băiatul. N-am nimic cu tine, Tobes…

Dar Tobes nu-l ascultă. Ține brațul în jurul gâtului lui Johnny și arma îndreptată spre Diane. O atrage într-un dialog amar, un duel pe viață și pe moarte.

— Știi că ți-am spus asta doar ca să te sperii.

Diane clatină din cap, zâmbind.

— Știi foarte bine!

Johnny tremură în mâna lui ca o jucărie moale.

— La dracu'…

Tobes se uită înnebunit când la ea, când pe fereastră. Între timp, aleea ei s-a umplut de reflectoare: parcă ar fi în miezul zilei.

— La dracu'…

Tobes oftează din nou.

— N-o să mă creadă nimeni, niciodată.

— Exact. De fapt, de când m-ai acuzat că am comis acele crime, ți-ai pierdut orice credibilitate. Și gândește-te la toate dovezile care există împotriva ta. Deghizările în femeie, desenele pornografice găsite în camera ta, agresiunile sexuale din copilărie, atracția față de cimitir, confesiunea pe care mi-ai făcut-o, amprentele de pe pistol.

Pentru o clipă, se teme că l-a împins pe Tobes dincolo de limitele admisibile. Nu-i mai tremura mâna, iar Diane se uită pe țeava armei.

— Dacă nu mă ucizi, spune ea, o să fii condamnat pe viață. Dar dacă mă ucizi te așteaptă scaunul electric. Și, dacă mă omori, s-a terminat cu ultimul tău aliat, cu cavalerul tău alb. Ai de ales, Tobes. Îți vine greu, nu-i așa?

Flăcări. Trosnetele care îi îmboldiseră conștiința de când urcase, devin mai răsunătoare. Casa ei este în flăcări, sunt blocați. Trebuie să vorbească mai departe, să nu se oprească. „Nu te bâlbâi, nu-ți ține respirația”.

— Pune pistolul deoparte, Tobes. Și dă-i drumul lui Johnny. Imediat.

Tobes nu reacționează.

— Haide!

Și ca să se facă ascultată, ridica propriul ei pistol. Tobes râde.

— Arma aceea, îi spune el, printre sughițuri, este o jucărie.

— Zău! exclamă Diane. Atunci hai să ne jucam.

În clipa aceea, Johnny îl mușcă de mână, Tobes îi dă drumul, ridică pistolul în sus și Diane trage.

Dar nu se întâmplă nimic. Se aude doar un clic.

Tobes râde.

— O jucărie, repetă el.

Apoi, trage piedica propriei arme. Lumea explodează într-un vulcan de lumină și sunet. Johnny a ajuns la ușă. Bucăți de lemn zboară în aer și-l lovesc în cap. Se oprește.

— Întoarce-te, îi striga Tobes. Întoarce-te, Johnny. Ești o umbră în lumina focului, o țintă perfectă pentru pistolul meu.

Lui Diane i s-a uscat gura. Nu poate să înghită. Johnny se întoarce. Se așază pe patul ei, aproape de Tobes.

Afară, mulțimea este preocupată de un nou incident.

— Foc! strigă cineva, urmat imediat de alte glasuri. Aduceți un furtun… apă, repede!

O femeie țipă. Nicole.

Tobes o privește pe Diane zâmbind sălbatic, triumfător.

— Este o jucărie, repetă el, blând. L-am închiriat de la Maxine, împreună cu uniforma de ofițer. Și tu l-ai luat. Dar eu am arma crimei. Diane.

Are salivă pe bărbie. Și Diane la fel.

— Am arma care i-a ucis pe băieți și este adevărată, Diane, cu gloanțe adevărate și are amprentele tale pe ea, nu-i așa, dr. Cheung… înapoi!

Înaintase câțiva pași spre el. Dar se oprește, sesizând că Tobes și-a schimbat brusc atitudinea. Se uită fix peste umărul ei. Vede ceva, pe cineva, în hol.

Este cineva în spatele lui Diane, și Tobes știe.

— Dacă-mi spui tot, strigă, îi dau drumul băiatului.

O căldură insuportabilă se revarsă de la parter. Ard scările. Diane nu îndrăznește să se uite în spate, nu îndrăznește să-și dezlipească ochii de la Tobes. Trebuie să facă ceva să-l salveze pe Johnny și n-a mai rămas decât o singură soluție.

— Bine, Tobes, spune ea, dacă-i dai drumul lui Johnny să plece acum, îți spun tot.

— Johnny rămâne. Ca martor. Vreau să audă.

Își confirmă spusele făcând un pas într-o parte și apucându-l de braț.

— Nu-l brusca.

Dar Tobes îl strânge și-l face să se strâmbe de durere.

— Bine, bine, zbiară Diane, uite cum s-a întâmplat.

— Mai tare. Vreau să audă și Johnny.

Știe că nu se referă la Johnny, nu numai la Johnny.

— Tobes, casa este în flăcări, o să ne ucizi pe toți!

Dar acum, l-a înșfăcat pe Johnny, imobilizându-l lângă el. Așa că Diane inspiră adânc și continuă.

— Am anunțat la poliție că mi-a fost furat pistolul, deși nu era adevărat, pentru că voiam o armă a crimei care să nu aibă nicio legătură cu mine, în caz că era găsită. Aveam acces la PPCI și, în felul acesta, știam cine erau delincvenții. Fuseseră acuzați toți de raporturi sexuale incestuoase, cu propriile odrasle, veri; nu aveau cazier, figurau doar în programul PPCI. Am închiriat o mașină de la o companie diferită, de fiecare dată, și i-am cules târziu, noaptea. Uneori, m-am îmbrăcat în haine bărbătești, să-i derutez pe cei care m-ar vedea. Erau bărbați care nu vor mai apuca să agreseze copii, așa cum a făcut tatăl meu vitreg cu mine, sau Terry, care te-a violat. I-am ucis și ar trebui să fii mulțumit.

Tobes și Johnny se uită la ea. Respira greoi. Johnny tușește. Sunt înconjurați de valuri de fum.

— Mi-am creat un alibi pentru moartea lui Carl, prefăcându-mă că plec la San Diego. Când, de fapt, am trimis-o pe Julia Page, folosind numele meu.

— Cărțile de vizită, spune-mi despre afurisitele alea de cărți de vizită!

— Am… am pus cartea mea de vizită lângă cadavrul lui Carl pentru că știam că era un indiciu prea evident să-l creadă cineva! Polițiștii îi vor bănui în schimb pe delincvenții pe care-i tratam.

— De ce a trebuit să fiu eu?

— Am vrut de la început să scap de tine. Te învârteai pe lângă casa mea, după un timp, mi-am dat seama că tu erai bărbatul în blugi, care fuma Marlboro. Ai lăsat un chiștoc în garajul meu și m-am speriat.

— Atunci de ce nu m-ai ucis, pur și simplu?

— Aveam de gând.

Se uită unul la altul. În momentul acesta, pentru ei nu mai există nimic în afară de această cameră; nici Johnny, nici incendiul, nici altă viață.

— Aveam de gând… erai pe lista mea PPCI. Știam că ai fost agresat sexual în copilărie…

— De unde știai?

Diane râse.

— Cei marcați se recunosc unul pe celălalt, parcă așa se spune, nu? Deveni din nou serioasă. Doar am destulă experiență și de viață, și ca medic. Am știut. Și apoi, mi-am dat seama că puteam să mă folosesc de tine. Erai victima perfectă. Veneai din alt oraș, fără trecut sau prieteni; în timp ce Jesse, Ramon și Billy erau localnici. În afară de prima oară, am ucis numai în cimitir. Știam că te duceai acolo și poliția va afla. Iar după ce mi-ai povestit sub hipnoză de Alice Mornay, l-am omorât pe Delmar chiar în locul acela. Și nici măcar atunci nu eram sigură… Dar, după aceea l-am găsit pe Baker și m-a întrebat dacă victimele aveau vreo legătură cu sexul și focul… Și apoi a fost atât de ușor, pentru că, până atunci luptasem de partea ta, iar când m-am oprit, când nici măcar eu nu te-am mai apărat, efectul a fost zdrobitor. Te-a doborât. Știam ce trebuie făcut, știam cum trebuia să insist cu subtilitate; știam cum să-mi scriu rapoartele, ca să pară totul OK, iar în noaptea aceasta, am pus arma cu care am ucis băieții în camera ta, deși nu credeam că o să te întorci s-o găsești și am luat-o pe a ta, pentru că aveam nevoie de un pistol și am crezut că este adevărat… așa s-a întâmplat. Și acum eliberează băiatul.

Mult timp, Tobes nu spune nimic. Diane încearcă să-și înghită nodul din gât. Știe că, dacă n-o să reușească, nu va mai putea să-și oprească tusea, care se va transforma în vomă, iar apoi va leșina, va cădea…

Tobes îl împinge înainte pe Johnny. Băiatul trece pe lângă ea și iese în holul plin de fum negru. Îl aude strigând „Tu erai!” sau cam așa ceva și i se oprește inima în loc. Cine era în spatele ei, ce a auzit? A spus „Tu erai!” nu „Tată!”… Aude pași grăbiți pe scări. Sunt cel puțin două persoane. Johnny a spus „Tu erai!” pentru că l-a recunoscut.

Nu putea fi decât Ed Hersey, da, mai mult ca sigur…

Diane aruncă tăciunele în pat. Cu ultimele scântei, aprinde cearșaful; la început, materialul subțire arde mocnit, iar apoi, exact când Tobes se trântește peste el, încercând disperat să stingă această nouă sursă de incendiu, este cuprins de flăcări. Părul lui Tobes se aprinde. Fuge înnebunit în cerc, ținându-și capul în mâini și țipând. Deodată, calcă peste ceva; bețigașul de mult uitat, și cade. Diane cade și ea, știind că fumul este mai slab aproape de podea. Mâinile ei dau de bețigaș. Capul aprins al lui Tobes este lângă degetele ei. Horcăie, cu gura deschisă. Diane ia bețigașul cu amândouă mâinile, se ridică, îl înalță deasupra capului și se lasă în jos cu toată forța.

Bețigașul nu întâmpină prea multă rezistență. Pătrunde prin limba, laringele și gâtul lui. Până când Diane termină ce avea de făcut.

Cineva o ia de umeri. Este trasă înapoi, spre hol. Mâini brutale o ridică. Prin fumul des, distinge cu greu o față în lumina focului: Ed.

Ochii lui plini de furie o uimesc. Bineînțeles, doar i-a auzit „confesiunea”. La care se adaugă scrisoarea lui Tobes… nicicând un bărbat n-a mai fost trădat în asemenea mod, de când Iuda și-a atins buzele de obrazul lui Iisus.

Ed încearcă s-o ridice. Se zbate.

— Pot să merg și singură, zbiară ea.

O ia de mână și începe s-o tragă pe hol, către ce a mai rămas din scară. Vrea s-o salveze, da, s-o salveze și s-o aresteze în același timp. Ce mai contează, de fapt. Casa ei a devenit acum o minge de foc, un apogeu în flăcări, gata să-și atingă clipa finală de glorie; și, oricum, ce este dreptatea? Un fel de pace, atâta tot.

Nu poate să respire. Fumul îi umple nările și este un fum rău; nu un rug de lemn. Plastic, polietilenă, otrăvuri, amestecate toate în fiertura ucigătoare a unei vrăjitoare.

Acum, căldura a devenit insuportabilă. Îi opărește pielea. Pentru prima oară, se lasă cuprinsă de panică. Scânteile țâșnesc prin podele; simte puterea demonului focului ridicându-se prin tălpile ei.

Scările cedează într-o tromba de flăcări galbene, portocalii și rubinii. Se prăbușesc maiestuos, ca și când regizorul ar fi stabilit să se filmeze cu încetinitorul această scenă finală.

Nu mai există scăpare.

Ed și Diane sunt față-n față cu destinul. Ed este la un metru înaintea ei, privește în jos spre infern. Ține brațul drept la ochi, iar cu mâna stângă își astupă gura cu o batistă. Fiindcă stă în această poziție, Diane vede plicul mare vârât în buzunarul de la piept al hainei. Este același pe care i l-a dat Leo mai devreme, pe strada. „Mi-am făcut însemnări și i-am trimis un raport detectivului Hersey”.

Ed începe să se întoarcă. Diane știe ce a hotărât: n-au cum să iasă din casă, trebuie să găsească o fereastră și să sară. Dar limba unei flăcări îi atinge călcâiul. Îi strigă ceva. Manșeta pantalonului i-a luat foc. Încearcă s-o stingă și o împinge, să plece de acolo.

Cum să-l părăsească?

Se uită peste umărul lui, urmărind dezlănțuirea incendiului. Ed întinde brațele spre ea, dar, în ciuda eforturilor ei, mâinile lor nu reușesc să se unească. De-abia își ating degetele… dar atunci, disperat să-și stingă manșetele în flăcări, se împiedică și cade…

Diane îl vede plonjând în abisul galben-auriu, cu brațele și picioarele întinse, ca o stea care străbate cerul, o stea întunecată, cu margini albe. Pe urmă, dispare.

Se întoarce, încercând să găsească o ieșire, dar se trezește în fața unui perete negru, mișcător. Fumul s-a ridicat prin crăpăturile din podea, umplând fiecare moleculă respirabilă din

atmosfera. Fața ei este scăldată în sudoare; căldura a devenit insuportabilă. Nu mai vede pe unde s-o ia. Cade în patru labe. I se învârte capul. O ard plămânii, stomacul se contractă agonizant. Ridică mâinile de pe podeaua încinsă. Vuietul flăcărilor este mai aproape ca oricând.

Dar, în ciuda morții și a distrugerii din jurul ei, muzica lui Wagner umple casa în continuare; o aude undeva, înainte. Începe să se târască într-acolo, cât mai repede, să simtă cât mai puțin podeaua înroșită. Și apoi, muzica amuțește. Tobele și trompetele asurzitoare mor; este liniște, cu excepția demonului focului, care trosnește la picioarele ei.

Diane simte că se prăbușește și este cumplit. Moartea nu este blândă. Îi sfâșie plămânii. Fiecare respirație o apropie de cealaltă lume. Ochii îi fierb în orbite. Acum zace cu capul pe podea. Miroase a carne arsă. Carnea ei.

Este în avion.

Avionul a luat foc, se prăbușește. Înaintează pe culoarul dintre scaune, încercând să ajungă la cabina piloților. Trombe de fum negru, otrăvitor, îi pătrund în plămâni, făcând-o să vomite.

— Mamă! strigă ea. Ajută-mă, mamă!

Înaintează cu greu în sus (ciudat, pentru că avionul este în picaj). Fiecare centimetru i se pare un kilometru, inima îi bate tare, i s-au împăienjenit ochii. Prin fum, vede ușa cabinei deschizându-se. Apare cineva, cineva înspăimântător. Cade pe spate. Acel cineva stă peste ea. Femeia – pentru că este o femeie – reprezintă sfârșitul și începutul Dianei.

Diane s-a decorporalizat. Privește în jos. Trupul ei este gol, de un alb pur, cu brațele încrucișate peste piept, ca un cadavru dintr-un cavou medieval. Ochii sunt închiși. Se ridica. Fața aceea moartă, îngrozitoare, fața ei se apropie tot mai mult, se ridică, se ridică…

Cioburi de sticlă se împrăștie peste tot. Îi taie buzele, i se încâlcesc în păr; când își mișcă mâinile, sângerează.

— Diane! Diane!

Percepe vocea ca și când ar veni până la ea pe un coridor lung, întortocheat. O recunoaște.

— Leo, murmură ea cu un glas înecat, aici…

S-a urcat până la fereastra ei mare, rotundă, cea sub care își așezase stația stereo și a spart-o ca să pătrundă înăuntru. Iar acum o ridică pe umărul lui. Sunt pe o scară. Diane atârna cu capul în jos. O doare tot corpul. Leo este cât pe ce s-o scape când ajung jos; apoi, o ia la fugă. Se aude o trosnitură, urmată de un zgomot de nedescris. Se prăbușesc, Leo peste Diane, care cade cu fața în noroi, gata să se sufoce, dar trăiește.

•

Aș fi putut să trăiesc alături de Ed. Acesta a fost primul meu gând conștient când Leo s-a rostogolit de pe mine. Ed Hersey ar fi putut să fie bărbatul care să mă salveze. Ar fi înfruntat coșmarurile care mă bântuie și ar fi luptat împotriva lor alături de mine. N-o să știu niciodată; dar știu cel puțin un lucru: am vrut atât de mult să-l salvez, încât am uitat de mine și aceasta este iubirea. Sunt capabilă să iubesc. În curând, va trebui să-mi amintesc de figura lui amară, de om trădat, și să-l plâng. Dar nu acum. Acum nu contează nimic. Decât Johnny. Băiatul a alergat spre mine unde zăceam și mi-a spus că am fost curajoasă și că ar fi vrut să fiu mama lui. M-a luat de mâna când au venit să mă acopere cu o pătură și mi-a zis:

— Ah, Diane, mă bucur atât de mult că ai scăpat. Îți mulțumesc că m-ai salvat, îți mulțumesc!

Am întins brațul și degetele mele i-au atins obrazul. Am început să tremurăm amândoi și am izbucnit în plâns.

— Ed m-a scos din casă, spuse Johnny, când reuși din nou să vorbească. Era în capătul scărilor.

M-a dus afară și s-a întors înapoi. Am încercat să-l opresc, dar a spus că trebuie să te ia și pe tine.

Voiam să-i spun „Ed n-a scăpat” sau cam așa ceva, dar a spus-o Johnny în locul meu și mi-a dat curaj să continui.

— Nici Tobes, am zis eu.

Johnny m-a mângâiat pe obraz și a murmurat:

— Nu. Tobes era nebun, nu-i așa? mă întreba băiatul, după un timp. Mă refer la toate lucrurile alea care le-a spus despre tine, că ești o ucigașă.

— Da, era nebun.

— Și tu a trebuit să te prefaci că ești de acord cu el, ca să-mi dea drumul.

M-a îmbrățișat, uitând de arsurile mele și am țipat de durere. De îndată ce lucrurile s-au liniștit din nou, am zărit ceva peste umărul lui Johnny și am zâmbit. Mike și Nicole stăteau acolo, ținându-se de mână. Mike o sărută pe Nicole pe obraz, fără să-l piardă însă din ochi pe Johnny și, în clipa aceea, am știut că băiatul era iubit.

— Diane, zise Johnny gânditor, vrei să fii prietena mea?

Și i-am răspuns:

— Da. O să am grijă să te maturizezi așa cum trebuie.

— Serios?

— Ah, da. Vezi Johnny, este exact cum am scris în cartea mea: dacă nu te maturizezi cum trebuie… nu te mai maturizezi deloc.

A râs, dar nu la fel de mult ca mine.

Pe urmă, m-au transportat în ambulanță. Și în timp ce mă așezau înăuntru, am știut deodată că misiunea mea se încheiase: curățasem destul lumea, îmi făcusem datoria. Acum era timpul să-mi clădesc o nouă viață. Era ceva natural: nu simțeam nicio durere sau întristare. *Ma-ma* veni și rămase acolo, zâmbitoare.

— Îmi pare rău că am ars casa noastră, mamă, i-am spus eu.

Și apoi:

— Ușa cabinei piloților s-a deschis, dar n-a apărut nimeni.

Eu știam de ce nu apăruse, bineînțeles: Larry o împinsese spre o moarte prematură, *Ma-ma* murise de supărare, dar eu o răzbunasem într-un fel, mai mult ca sigur și acum, sufletul ei putea să se odihnească în pace.

Exact când se pregăteau să închidă ușa ambulanței, casa mea dispăru. Am întors capul s-o văd cum se prăbușește în propria temelie, ca o gaură neagră din Univers. Mi se părea că totul se terminase atât de repede după asemenea STURM UND DRANG[15]. Cu un minut înainte domina oceanul, ca niște artificii magnifice, iar acum se transformase într-un morman de grinzi carbonizate și tocuri de uși care-și păstraseră miraculos forma și în grămezi de nerecunoscut, care cuprindeau toate lucrurile pe care le avusesem odată și considerasem că-mi aparțin. Frumoasa mea casă nu mai era. Căminul meu dispăruse.

Odată cu el dispăruseră și:

Ed Hersey

Tobes Gascoign

Caietele lui Tobes

Plicul pe care el i l-a trimis lui Eddie.

Două pistoale, dintre care unul autentic.

Adevărul.

Voi reconstrui casa, mai bine ca înainte. Și într-un colț îndepărtat, pe pajiștea mea, voi planta un puiet de sequoia, care va crește drept, curat și cinstit. Lui Hal Lawson i-ar plăcea să știe că mormântul lui era umbrit de o sequoia. În noaptea când l-am luat și l-am adus acasă, mi-a povestit cât de mult iubește copacii, iar eu am spus:

— Foarte frumos!

virtual-project.eu

{1} *ped* = pedestrian, pieton; *X-ing* – traversare (n.tr.).

{2} Insulele Channel.

{3} Tribunal, instanță judecătorească, în lb. engl.

{4} Cartea de recenzii literare a ziarului *New York Times.*

{5} Poziție de meditație yogina (n.tr.).

{6} Plasa de siguranța.

{7} *Eu,* în lb. franceză, în original (n.tr.).

{8} „Mama este acolo, mă așteaptă, împreună cu tata" (lb. engl.) (n.tr).

{9} 4 iulie este sărbătoarea națională a SUA (n.tr.).

{10} Revista de psihologie și psihiatrie infantilă.

{11} Molid.

{12} Am intrat (lb. span.) (n.tr.).

{13} Versurile sunt luate din partea a IV-a a poemului *Balada bătrânului marinar,* de S.T. Coleridge (Nota autorului).

{14} „Și tu Brutus?" (lat.) – Vorbele lui Cezar când este ucis în Senat de idele lui Marte, într-o conspirație condusă de fiul lui vitreg, Brutus. (n.tr.).

{15} Curent literar german: „furtună și imbold" (n.tr.).

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
PARTEA A DOUA
PARTEA A TREIA

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 4
PARTEA A DOUA 161
PARTEA A TREIA 390